

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

A MALORY NOVEL

SAY YOU LOVE ME

Nói lời yêu em

Tác giả: Johanna Lindsey

Chuyển ngữ và đánh máy: portuguese.

Thực hiện ebook : portuguese, linh_nd123

Ngày hoàn thành ebook : 20/4/2010.

Nơi thực hiện: Việt Nam.

Cuốn sách này được dịch thuần túy phi lợi nhuận vì niềm say mê văn học và mong muốn chia sẻ cùng những người cùng sở thích. Xin hãy ghi rõ nguồn cũng như tên người chuyển ngữ khi in ấn hoặc đem bản dịch đi các diễn đàn khác. Mọi chi tiết xin liên hệ qua email: baothu_1011@yahoo.com. Xin chân thành cảm ơn các bạn bè trong TVE đã ủng hộ tôi từ khi bắt đầu chuyển ngữ cuốn truyện này cũng như những bạn có dành sự quan tâm tới ebook.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương V](#)

[Chương VI](#)

[Chương VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

[Chương X](#)

[Chương XI](#)

[Chương XII](#)

[Chương XIII](#)

[Chương XIV](#)

[Chương XV](#)

[Chương XVI](#)

[Chương XVII](#)

[Chương XVIII](#)

[Chương XIX](#)

[Chương XX](#)

[Chương XXI](#)

[Chương XXII](#)

[Chương XXIII](#)

[Chương XXIV](#)

[Chương XXV](#)

[Chương XXVI](#)

[Chương XXVII](#)

[Chương XXVIII](#)

[Chương XXIX](#)

[Chương XXX](#)

[Chương XXXI](#)

[Chương XXXII](#)

[Chương XXXIII](#)

[Chương XXXIV](#)

[Chương XXXV](#)

[Chương XXXVI](#)

[Chương XXXVII](#)

[Chương XXXVIII](#)

[Chương XXXIX](#)

[Chương XL](#)

[Chương XLI](#)

[Chương XLII](#)

[Chương XLIII](#)

[Chương XLIV](#)

[Chương XLV](#)

[Chương XLVI](#)

[Chương XLVII](#)

[Chương XLVIII](#)

[Chương XLIX](#)

[Chương L](#)

[Chương LI](#)

Chương I

Nơi đây không hẳn là một nơi tồi tệ, đây là nơi người ta sẽ chứng kiến việc nàng bị bán cho người nào trả giá cao nhất. Nơi này sạch sẽ. Trang trí của nó khá là tao nhã. Căn phòng khách mà nàng đã được trưng bày lần đầu có thể thuộc về bất cứ ngôi nhà nào của những người bạn gia đình nàng. Nó là một căn nhà đắt tiền ở một trong những khu vực tốt hơn ở London. Nó được gọi một cách lịch sự là Ngôi nhà của Thần ái tình (House of Eros). Nó là một nơi đầy tội lỗi.

Kelsey Langton vẫn không thể nào tin nổi là nàng đã ở đó. Kể từ khi bước qua vánh cửa nàng đã thấy bụng mình phát ốm với sợ hãi và kinh hoàng. Vậy mà nàng đã tới đây một cách tự nguyện. Không ai kéo nàng vào trong khi nàng đấm đá và gào thét.

Điều lạ thường là nàng đã không bị bắt buộc tới đây, nàng đã đồng ý – ít nhất thì nàng đã đồng ý rằng đó là lựa chọn duy nhất có sẵn. Gia đình nàng cần tiền và cần rất nhiều – để cho họ khỏi bị ném ra đường.

Nếu như có nhiều thời gian hơn để bàn tính. Kể cả việc lấy một người nào đó nàng không biết cũng là thích hợp hơn. Nhưng chú Elliott của nàng dường như nói đúng. Ông đã chỉ ra rằng không có quý ông nào có đủ tiền giúp đỡ lại cân nhắc tới vấn đề hôn nhân trong số ngày như thế, kể cả khi một giấy phép kết hôn đặc biệt có thể lấy được. Hôn nhân đơn giản là quá lâu dài để nhảy đại vào mà không có sự cân nhắc cẩn thận nào.

Nhưng chuyện này... đúng thế, các quý ông thường xuyên cần tới những tình nhân mới do sự thôi thúc của tình thế, biết rõ rằng rằng những tình nhân đó sẽ không tốn nhiều tiền như một người vợ, nếu không muốn nói là ít hơn. Điểm khác biệt lớn nhất là một tình nhân, không chỉ dễ dàng có được, cũng có thể dễ dàng vứt bỏ, mà không tạo nên trách nhiệm pháp lý lâu dài hay vụ bê bối nào sau đó.

Nàng sẽ là tình nhân của ai đó. Không phải một người vợ. Không phải Kelsey quen biết riêng bất kỳ quý ông nào đó nàng có thể kết hôn cùng, ít nhất là không ai trong số đó có thể gánh được những khoản nợ của chú Elliott. Nàng đã được một vài anh chàng bảnh bao tán tỉnh ở Kettering, nơi nàng lớn lên, trước khi Tấn thảm kịch xảy ra, nhưng người duy nhất có nguồn thu nhập đủ lớn đã kết hôn với một cô em họ xa.

Mọi thứ đã diễn ra quá nhanh chóng. Đêm trước nàng đi xuống phòng bếp như nàng vẫn làm mỗi đêm trước khi đi nghỉ, để đun nóng một ít sữa giúp nàng ngủ ngon hơn. Ngủ là điều nàng đã gặp khó khăn khi nàng và người em

gái Jean tới sống với dì Elizabeth.

Chứng mất ngủ của nàng không có liên hệ gì tới việc sống trong ngôi nhà và thành phố mới, cũng không phải vì dì Elizabeth. Dì của nàng là một người phụ nữ đáng mến, người em gái duy nhất của mẹ họ, và dì yêu quý cả hai đứa cháu như thể chúng là con gái dì, và đã chào đón chúng với vòng tay rộng mở cùng tất cả những cảm thông chúng đã cần có tới tuyệt vọng sau Tấn thảm kịch đó. Không, chính những cơn ác mộng đã quấy rầy giấc ngủ của Kelsey, những ký ức sống động, và cái suy nghĩ cứ tái diễn rằng nàng đáng ra có thể ngăn chặn Tấn thảm kịch.

Dì Elizabeth nhiều tháng trước đã gợi ý rằng một chút sữa nóng sẽ có tác dụng khi đi cuối cùng cũng chú ý tới những quầng thâm bên dưới đôi mắt xám của Kelsey và đã dịu dàng gạn hỏi nguyên nhân. Và sữa đã có tác dụng – hầu hết mọi đêm. Nó đã trở thành một nghi thức mỗi đêm, và nàng thường không quấy rầy ai hết, căn bếp thường không có người vào thời điểm đó trong đêm. Ngoại trừ đêm qua...

Đêm qua, chú Elliott đã ở đó, ngồi ở một trong những cái bàn, không có món ăn khuya nào đặt trước mặt ông, nhưng có một chai rượu mạnh khá lớn. Kelsey chưa bao giờ thấy ông uống nhiều hơn một cốc rượu mà dì Elizabeth cho phép mỗi tối.

Dì Elizabeth không bằng lòng với việc say sưa, nên cũng tự nhiên khi mà dì không giữ rượu mạnh trong nhà. Nhưng với chai rượu đó của chú Elliott, chú đã uống hơn một nửa. Và cái ảnh hưởng của nó lên ông khá là kinh khủng.

Ông đang khóc. Cằm lặng, những tiếng nức nở nho nhỏ, với mái đầu ông vùi trong đôi tay, những giọt nước mắt tràn tuôn ra trên bàn, và vai ông lắc lư một cách đáng thương. Kelsey đã nghĩ không nghi ngờ gì Elizabeth không muốn có rượu mạnh trong ngôi nhà của dì...

Nhưng không phải rượu làm cho Elliott đau buồn đến thế, như nàng vừa mới khám phá ra. Không, ông đang ngồi đó, với lưng ông dựa trên ghế, định ninh rằng ông sẽ không bị quấy rầy khi ông suy ngẫm việc tự giết mình.

Kelsey đã từng vài lần thắc mắc liệu ông có thể nào có đủ can đảm để thực sự làm chuyện đó nếu như nàng đã yên lặng rời đi. Với nàng ông chưa bao giờ là một con người dửng dưng quá mức, chỉ là một người đàn ông thích giao du, vui tính. Và chính sự xuất hiện của nàng, sau hết mọi thứ, đã cho ông một giải pháp cho tất cả những rắc rối của ông, một giải pháp mà ông có thể chưa tính đến, và nàng chắc chắn là chưa bao giờ nghĩ tới.

Và tất cả những gì nàng làm là hỏi ông:

- Chú Elliott, có chuyện gì không ổn vậy?

Ông ngẩng lên để thấy nàng đứng trước ông trong chiếc váy ngủ cao cổ

và áo choàng, mang theo ngọn đèn mà nàng luôn luôn mang theo xuống dưới tầng với nàng. Trong một thoáng ông dường như bị choáng. Nhưng rồi đầu ông gục lại vào hai bàn tay và ông lẩm bẩm điều gì đó mà nàng không thể nghe, cho nên nàng lại phải yêu cầu ông nhắc lại.

Ông ngẩng đầu lên đủ để nói:

- Đi đi, Kelsey, cháu không nên trông thấy ta thế này.

- Không sao mà chú, thật đấy – nàng nói với ông dịu dàng – Nhưng có thể cháu nên đi tìm dì Elizabeth chẳng?

- Không! – lời nói thốt lên đủ uy lực để làm nàng giật mình, rồi một cách bình tĩnh hơn, những vẫn còn khá bối rối, ông nói thêm.

- Bà ấy không đồng ý cho ta uống... và.. và bà ấy cũng không biết.

- Không biết rằng chú uống rượu?

Ông không trả lời ngay, nhưng nàng đã cho rằng đó là những gì ông muốn nói. Cả gia đình đều biết là ông sẽ đi tới cùng để tránh làm Elizabeth khỏi cảm thấy khó chịu, vẻ bề ngoài của chính ông cũng cho thấy thế.

Elliott là một người đàn ông to lớn với những đặc điểm lỗ măng và mái tóc hầu hết đã ngã bạc khi giờ đây ông đã gần tới 50 tuổi. Ông chưa bao giờ đẹp trai, kể cả khi trẻ, nhưng Elizabeth, người xinh đẹp hơn trong hai chị em, và lúc này vẫn xinh đẹp khi ở tuổi 42, làm sao đó mà đã kết hôn với ông. Và cũng như vậy Kelsey biết là nàng cũng yêu quý ông.

Họ chưa có đứa con nào của mình trong 24 năm của cuộc hôn nhân, và có thể điều đó làm cho Elizabeth yêu quý những đứa cháu của bà đến vậy. Mẹ đã một lần nói với Cha rằng việc họ không cố gắng không có gì để chê trách, rằng đơn giản là không như thế.

Dĩ nhiên, Kelsey không nên nghe điều đó. Mẹ đã không nhận ra rằng nàng đã nghe lén lúc đó. Và Kelsey cũng đã nghe được những chuyện khác trong những năm đó, về việc làm thế nào mà Mẹ nàng đã thấy bối rối khi mà Elizabeth cưới Elliott, người nói thẳng ra là thô kệch và không có tiền bạc gì đáng kể, trong khi dì có nhiều người theo đuổi đẹp trai và giàu có hơn thay vào đó. Và bên cạnh đó, Elliott buôn bán kiếm sống.

Nhưng đó là chuyện của dì Elizabeth, và cái thực tế rằng dì luôn luôn là người kém may mắn hơn có thể có ảnh hưởng lớn tới dì – hay không. Mẹ cũng đã biết rằng không thể nào giải thích nổi tình yêu và những ảnh hưởng kỳ lạ của nó, và rằng nó không phải, hay không bao giờ sẽ bị chi phối bởi tư duy hay ý nguyện của chính người nào.

- Bà ấy không biết chúng ta đã bị phá sản.

Kelsey chớp mắt, quá lâu kể từ lúc nàng hỏi. Và đó là câu trả lời nàng không lường trước. Thực tế, nàng khó có thể tin nổi nó. Việc ông uống rượu khó có thể bởi tệ nạn xã hội, khi mà rất nhiều quý ông – và các quý bà, trong

chuyện đó, chèn chén tại rất nhiều vụ tụ tập mà họ tham dự. Cho nên nàng quyết định chiều theo ông:

- Vậy là chú vừa tạo ra một chút tai tiếng, phải không chú? – Kelsey khiển trách.

- Tai tiếng ư? – Dường như lúc đó ông có vẻ bối rối – Ôi, đúng thế, nó sẽ là vậy, thực sự. Và Elizabeth sẽ không bao giờ tha thứ cho chú khi người ta lấy căn nhà này đi.

Kelsey đã há hốc miệng, nhưng một lần nữa, nàng lại rút ra kết luận sai:

- Chú đã dùng nhà mình để đánh bạc sao?

- Tại sao chú lại làm một việc ngu ngốc thế chứ? Nghĩ chú muốn có cái kết cục như cha cháu sao? Hay có thể chú nên thế. Ít nhất khi đó cũng có một cơ hội mỏng manh để cứu vãn, giờ thì chẳng còn gì nữa.

Câu nói đó làm nàng hoàn toàn bối rối, không kể tới chuyện cực kỳ xấu hổ. Những lỗi lầm trong quá khứ của cha nàng, với việc những tội lỗi đó được nhắc nhở lại, làm nàng tủi thẹn.

Với những màu sắc đang ửng lên trên đôi má nàng mà ông không chú ý, nàng nói:

- Cháu không hiểu, chú Elliott. Vậy, ai sẽ lấy căn nhà này? Và tại sao?

Ông lại gục đầu vào bàn tay, không thể đối diện với nàng trong nỗi hổ thẹn, và lầm bầm kể lại câu chuyện. Nàng đã phải cúi gằm hơn để nghe được hầu hết những gì ông đang nói, chịu đựng hơi men của rượu whiskey khi làm vậy. Và vào lúc ông kể xong nàng hoàn toàn choáng váng và yên lặng. Nó tệ, tệ hơn rất nhiều so với những gì nàng đã nghĩ, và nó thực sự gợi nàng nhớ lại tấn thảm kịch của chính cha nàng, cho dù cách họ giải quyết tình huống đó khác hoàn toàn. Nhưng trong trường hợp chú Elliott, ông đã không có được tính cách mạnh mẽ để chấp nhận thất bại, đứng lên lại, và tiếp tục từ lúc đó.

Khi Kelsey và Jean tới sống cùng cô Elizabeth tám tháng trước, Kelsey đã mất thời gian để vượt qua cái chết của cha mẹ nàng để có thể chú ý được có chuyện gì không ổn. Nàng đã thậm chí không nghĩ đến chuyện thắc mắc tại sao chú Elliott lại ở nhà nhiều hơn thế.

Nàng cho rằng suy nghĩ của họ không cần thiết phải nói cho những đứa cháu của mình biết, rằng Elliott đã mất công việc của ông 22 năm và quá quần trí tới mức ông không thể chống đỡ nổi lâu nữa kể từ đó. Thế mà họ vẫn sống như thể không có gì thay đổi. Họ thậm chí còn nhận thêm hai miệng ăn khi họ còn khó có thể tự mình nuôi bản thân.

Kelsey băn khoăn liệu dì Elizabeth còn biết mức độ nợ nần của họ không. Elliott đã sống với sự tín nhiệm, điều mà là thói quen chuẩn của giới thượng lưu, nhưng nó cũng là chuẩn khi thanh toán những chủ nợ khi họ đưa việc ra

tòa. Nhưng khi không có tiền vào, Elliott đã mượn tất cả những gì ông có thể từ bạn bè mình để giữ cho các chủ nợ không hành động. Ông đã không còn ai đã lui tới. Và tình huống đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Ông đã sắp mất ngôi nhà của dì Elizabeth, ngôi nhà được truyền lại trong gia đình của Kelsey hàng thế hệ rồi. Dì Elizabeth đã thừa kế nó, là người chị lớn hơn. Và các chủ nợ đang đe dọa lấy nó. Trong thời hạn ba ngày.

Và đó là lý do tại sao Elliott đang uống đến bệnh như vậy, hi vọng tìm được chút can đảm – trong cái chai đó để kết thúc cuộc sống của chính mình, bởi vì ông không có can đảm để đối diện với những gì xảy ra trong ít ngày nữa. Chính là trách nhiệm của ông để kiếm sống cho họ - cho vợ ông, dù thế nào đi nữa – và ông đã thất bại thảm thương.

Dĩ nhiên, tự tử không phải một lựa chọn. Nàng đã chỉ ra mọi chuyện sẽ tệ cho Elizabeth thế nào nếu bà phải đối mặt với việc bị tống ra đường và cả đám tang cùng lúc. Với Kelsey và Jean, họ đã đối mặt với một lần bị thu hồi tài sản rồi. Lúc đó ít ra họ còn có nơi mà đi. Lần này thì...

Đơn giản là Kelsey không thể để cho chuyện đó xảy ra được. Giờ thì em gái nàng là trách nhiệm của nàng. Chính nàng phải coi sóc chuyện Jean được nuôi dạy tử tế, với một mái nhà trên đầu con bé. Và nếu điều đó có nghĩa là nàng phải...

Nàng không chắc làm thế nào mà lại dẫn tới chuyện đó chuyện rao bán bản thân nàng. Elliott đầu tiên đã đề cập tới chuyện gã nàng cho người cầu hôn tốt nhất, nhưng ông đã trì hoãn việc đề cập tới vấn đề đó với nàng lâu tới mức mà giờ thì nó đã quá muộn, và ông đã giải thích tại sao nó lại quá muộn, sự cần thiết phải cân nhắc suy tính một vấn đề quan trọng như thế không thể nào hoàn thành chỉ trong vài ngày.

Có thể chính rượu đã làm ông nói nhiều hơn, nhưng ông đã tiếp tục đề cập tới chuyện một tình huống tương tự đã xảy ra cho một người bạn của ông nhiều năm trước, làm sao mà ông ta mất mọi thứ, nhưng con gái ông ta đã cứu cả gia đình bằng cách tự bán bản thân mình cho một kẻ phóng đảng già cả người đánh giá cao trình tiết và đã sẵn sàng trả cực kỳ hậu cho nó.

Rồi, cùng lúc đó, ông kể lại chuyện đã gặp một quý ông mà ông biết khá rõ cách tìm ra liệu ông ra có hứng thú với một người vợ trẻ hay không. Câu trả lời là: “Sẽ không lấy vợ, nhưng tôi đang cần một tình nhân mới. Trả cho ông vài bảng nếu cô ta sẵn lòng...”

Đó là cách mà làm sao câu chuyện về tình nhân lại liên hệ với những người vợ, làm thế nào mà một số nhà quý tộc giàu có sẽ trả rất hào phóng

cho một tình nhân trẻ đẹp mà họ có thể khoe khoang với bạn bè mình, đặc biệt khi một cô gái đã không được chuyển đi vòng quanh giữa những người bạn đó, và thậm chí còn trả nhiều hơn nếu tình cờ cô gái lại không biết về vụ mua bán.

Ông cũng đã uơm mầm, cho nàng thấy giải pháp mà không thực sự yêu cầu nàng hi sinh bản thân. Nàng đã bị shock bởi câu chuyện về các tình nhân và chán nản về tình trạng và việc nó ảnh hưởng tới tất cả bọn họ, nhưng hầu như nàng lo lắng đến tuyệt vọng cho Jean, và làm thế nào mà việc này có thể phá hủy mọi cơ hội của cô bé về một cuộc hôn nhân tốt đẹp một ngày nào đó.

Dĩ nhiên Kelsey có thể tìm được một công việc, nhưng khó có công việc nào có thể giữ cho họ ở trên mức nghèo đói, đặc biệt nếu nàng nhận trách nhiệm nuôi sống tất cả bọn họ. Nàng không thể tưởng tượng được cảnh dì Elizabeth làm việc, và chú Elliott, đã chứng minh một cách cảm động rằng ông không thể được trông cậy vào việc giữ được một công việc lâu hơn nữa, không tính đến chuyện lâu dài.

Chính viễn cảnh em gái nàng lang thang kiếm ăn trên đường thúc đẩy nàng hỏi, mặc dù bằng một tiếng thì thầm e thẹn:

- Chú có biết ai sẵn lòng để trả đủ nếu như – um, nếu cháu đồng ý trở thành tình nhân của ông ấy?

Elliott nhìn nàng đầy hi vọng, và nhẹ nhõm một cách quái quỷ, thậm chí ông còn đáp lại.

- Không, chú không biết ai. Nhưng chú biết một chỗ ở London mà rất nhiều quý ông giàu có lui tới thường xuyên, một nơi cháu có thể được giới thiệu để nhận được một lời đề nghị tốt.

Nàng đứng đó, im lặng một lúc lâu, vẫn còn lưỡng lự về quyết định trọng đại mà cảm thấy dạ dày muốn bệnh vì điều này, thực tế, dường như là lựa chọn duy nhất của họ. Elliott thậm chí còn vãi mồ hôi trước khi nàng gật đầu ưng thuận.

Và rồi ông cố gắng an ủi nàng, như thể bất cứ điều gì đều có thể lúc đó:

- Nó sẽ không tệ lắm đâu, Kelsey, thực sự. Một người phụ nữ có thể kiếm

được rất nhiều tiền cho mình theo cách này nếu cô ta thông minh, đủ để trở nên độc lập – kể cả cho hôn nhân, nếu cô ta lựa chọn vậy.

Điều đó có một chút không đúng với sự thực, và họ đều biết điều đó. Những cơ hội của chính bản thân nàng về một cuộc hôn nhân tốt đẹp sẽ mãi mãi không còn nữa.

Vết nơ của nàng đi cùng nàng khi nàng trải qua chuyện này sẽ theo nàng trong suốt phần còn lại của cuộc đời nàng. Nàng không bao giờ được chào đón vào xã hội thượng lưu lần nữa. Nhưng đó là sự gian nan nàng phải chịu đựng. Ít nhất thì em gái nàng sẽ vẫn có được tương lai cô bé xứng đáng được hưởng.

Vẫn còn trong trạng thái choáng vì những gì nàng vừa đồng ý, nàng gợi ý:

- Cháu sẽ đề chú nói chuyện với dì Elizabeth về chuyện này.

- Không! Không, bà ấy không được biết. Bà ấy sẽ không bao giờ thừa nhận nó. Nhưng chú chắc là cháu sẽ nghĩ ra được chuyện gì đó hợp lý để nói với bà ấy về sự vắng mặt của cháu.

Nàng cũng phải làm chuyện đó nữa, phải không? Khi mà nàng nghi ngờ rằng nàng có thể nghĩ ra được điều gì khác ngoài sự thật kinh khủng mà nàng vừa đồng ý" align="justify">Nàng đã chuẩn bị để tự mình uống hết phần còn lại của chai rượu mạnh vào lúc nàng rời đi. Nhưng nàng đã sáng tác ra một lời cáo lỗi mơ hồ để nói với những người khác. Nàng đã nói với dì Elizabeth rằng Anne, một trong những người bạn của nàng ở Kettering, đã viết thư rằng cô ấy bị ốm nặng, thầy thuốc không đưa ra nhiều hi vọng lắm. Kelsey phải tới thăm, dĩ nhiên, để có thể an ủi cô ấy. Và chú Elliott đã nói rằng đi hộ tống nàng.

Elizabeth đã không thấy có gì bất thường. Vẻ xanh xao của Kelsey có thể được tin là vì lo lắng cho bạn nàng. Và Jean, Chúa phù hộ con bé, không hề mè nheo nàng với hàng trăm câu hỏi đơn giản chỉ vì nó không nhận ra tên người bạn đặc biệt này. Nhưng rồi, Jean đã trưởng thành lên nhiều trong suốt năm vừa qua. Một tai nạn thảm khốc trong gia đình có cách làm ngắt quãng tuổi thơ, đôi khi là vĩnh viễn.

Kelsey hầu hết đều sẽ thích thú với hàng trăm câu hỏi từ cô em gái 12 tuổi

mà thường thử thách lòng kiên nhẫn của nàng. Nhưng Jean vẫn còn đau buồn.

Và thế nào nếu Kelsey không về nhà sau chuyến tới thăm Kettering? Đúng thế, con bé nhất định sẽ lo lắng. Liệu nàng có còn gặp lại em gái hay dì Elizabeth lần nữa? Nếu nàng dám làm thế, khi nào thì họ có thể khám phá ra sự thực? Nàng không biết. Lúc này, nàng chỉ biết rằng không chuyện gì với nàng còn giống như lúc trước nữa.

- Cô gái, tới giờ rồi.

Kelsey nhìn thấy một người đàn ông cao, gầy đứng ở cánh cửa mở. Nàng đã được nói rằng tên ông ta là Lonny, cái tên duy nhất nàng được biết khi nàng được chuyển giao cho ông ta ngày hôm qua. Ông ta là người sở hữu căn nhà – người sẽ bán nàng cho người nào trả giá cao nhất. Không có gì ở ông ta cho thấy rằng ông ta là người cung cấp của loại hàng hóa xác thịt và đòi bại như thế.

Ông ta ăn mặc như bất kỳ quý ông nào. Ông ta trông ưa nhìn. Ông ta ăn nói có văn hóa – ít nhất là khi chú Elliott còn ở đó. Tuy nhiên, ngay khi chú nàng rời đi, Lonny thỉnh thoảng có lẽ lời thốt ra những lời nói không tốt đẹp lắm, lộ ra xuất thân thực sự của ông ta. Nhưng ông ta vẫn tiếp tục tỏ ra tử tế.

Ông ta giải thích với nàng, rất cẩn thận, rằng vì sẽ có một khoản tiền rất lớn được trả cho nàng, nàng không có lựa chọn về kết cuộc của vụ thương lượng như một người tình bình thường có thể. Quý ông mua nàng sẽ phải được đảm bảo rằng đồng tiền ông ta bỏ ra là xứng đáng miễn là ông ta muốn vậy.

Nàng phải đồng ý với điều đó, cái mà trong tâm trí nàng dường như giống một kiểu nô lệ. Nàng phải sống với người đàn ông đó cho dù nàng có muốn hay không, cho dù ông ta có đối xử với nàng tốt hay không, cho tới khi ông ta không còn quan tâm tới chuyện chu cấp cho nàng nữa.

- Và nếu tôi không làm thế thì sao? – Nàng dám hỏi vậy.

- Ồ, cô bé yêu quý, cô sẽ thực sự không muốn biết những gì sẽ xảy ra trong trường hợp đó đâu – Ông ta nói với nàng, với giọng nói mà nàng cảm thấy như đe dọa mạng sống của nàng.

Nhưng khi ông ta tiếp tục giải thích, với một giọng nói có vẻ khiên trách hơn, như thể nàng đã biết tất cả chuyện này rồi:

- Những thỏa thuận mà tôi lập ra, bản thân tôi cần đảm bảo rằng danh tiếng của tôi không thể bị phá hủy bởi những ý thích bất chợt của một cô gái người mà sau đó quyết định rằng cô ra không thích vụ mặc cả mà cô ta đã làm. Sẽ không ai tham gia vào những vụ mua bán kiểu này nữa trong trường hợp như thế, đúng không?

- Ông có rất nhiều vụ buôn bán thế này sao?

- Đây là vụ thứ tư của tôi ở đây, cho dù với cô là lần đầu. Hầu hết các nhà quý tộc đều gặp phải tình huống tương tự như cô trong việc gả con gái họ cho những ông chồng giàu có để giải quyết những khoản nợ của họ. Đáng hổ thẹn là chú cô đã không cố gắng tìm một cuộc hôn nhân cho cô. Với tôi trông cô không giống loại con gái làm tình nhân.

Nàng đã không biết đó là một lời sỉ nhục hay tán dương, nàng chỉ đơn thuần nói:

- Không còn thời gian đủ để sắp xếp một cuộc hôn nhân, như chú tôi đã nói với ông.

- Đúng thế, nhưng vẫn đáng tiếc. Giờ thì, chúng ta sẽ kiếm chỗ cho cô trong đêm chứ? Cô sẽ được giới thiệu trong đêm mai, sau khi tôi có thời gian gửi vài lời tới những quý ông mà tôi nghĩ sẽ có hứng thú. Hy vọng rằng, một trong những cô gái của tôi sẽ có gì đó thích hợp để cô mặc trong buổi giới thiệu. Nếu cô hiểu ý tôi thì, một tình nhân phải ăn mặc cho giống một tình nhân, chứ không phải là chị em của ai đó – Rồi ông ta nhanh chóng xem xét nàng theo cách chê bai – Bộ đồ của cô có thể đáng yêu, cung à, nhưng nó thích hợp hơn với một tiệc trà ngoài vườn. Trừ khi cô có mang theo thứ gì thích hợp hơn..?

Nàng phải lắc đầu, thực sự xấu hổ vì nhìn trông giống ... một quý cô như vậy. Ông ta thở dài.

- Được rồi, chúng ta sẽ tìm thấy gì đó, tôi chắc vậy – Ông ta nói, rồi dẫn nàng ra khỏi phòng khách và lên gác tới một căn phòng nàng có thể dùng cho đêm nay.

Giống ấn tượng chung về căn nhà, căn phòng được trang trí một cách trang nhã, và nàng lịch sự nhận xét điều đó.

- Nó rất đẹp.

- Cô đang trông mong thứ gì đó lòe loẹt sao? – Ông ta cười khi cái nhìn của nàng nói lên nhiều thứ - Tôi mua vui cho hàng đồng người, cung, và tôi biết rằng họ sẽ sẵn sàng dốc túi của họ ra hơn nếu họ cảm thấy như ở nhà khi làm điều đó.

Và rồi ông ta cười phá lên:

- Những tầng lớp thấp hèn không thể trả được cái giá của tôi, đừng nói tới chuyện đi qua cánh cửa.

- Tôi hiểu – Nàng nói, không hẳn là làm vậy.

Đàn ông sẽ tìm được niềm sung sướng của họ ở chỗ họ tìm thấy chúng, và có hàng đồng căn nhà với tai tiếng ở khắp London chứng minh cho điều đó. Chỗ này chỉ tình cờ là một trong những nơi đắt đỏ hơn mà thôi.

Và trước khi bỏ nàng lại, ông ta nhấn mạnh thêm lần nữa:

- Cô hoàn toàn hiểu hết về thỏa thuận mà cô vừa đồng ý và việc nó khác với những thỏa thuận loại này thông thường thế nào chứ?

- Vâng.

- Và cô sẽ không nhận được gì cho bản thân mình cả, ngoại trừ những món quà mà quý ông của cô quyết định tặng cô trong suốt thời gian cô ở với ông ta?

Nàng gật đầu, nhưng ông ta vẫn muốn làm rõ hơn nữa, tiếp tục nói:

- Một con số nhỏ sẽ được đưa ra, số lượng mà chú cô đã yêu cầu, và nó sẽ được chuyển cho ông ta. Chỗ còn lại được trả thêm tôi sẽ được chia, vì đã sắp xếp vụ mua bán. Nhưng cô không nhận được gì cả đâu.

Nàng đã biết chuyện đó, và cầu nguyện rằng một cái giá tốt sẽ được đưa ra, ít nhất sẽ đủ để giúp gia đình nàng vượt qua mọi chuyện cho tới khi chú

Elliott tìm được một công việc mới và giữ được nó. Nếu không thì, chuyện nàng hi sinh như thế này sẽ không đáng gì hơn một sự trì hoãn thảm họa tạm thời. Nhưng trên đường đưa nàng tới London, chú nàng đã hứa sẽ tìm việc và giữ nó, không quan trọng chuyện nó có phù hợp với những phẩm chất của ông không, rằng ông sẽ không bao giờ để bản thân vương vào tình huống nan giải như vậy lần nữa.

Tuy nhiên, cái làm nàng lo lắng, cân nhắc tới chuyện Elliott nợ nhiều bao nhiêu, và cái mà nàng cuối cùng cũng quyết định hỏi Lonny, rằng:

- Ông có thực sự nghĩ rằng có ai đó sẽ trả nhiều tới vậy không?

- Ô, có chứ - Ông ta trả lời với vẻ tự tin hoàn toàn – Những nhà quý tộc này chẳng biết tiêu tiền của họ vào việc gì. Ngựa, phụ nữ, và cá cược là những sở thích chính của họ. Tôi vui sướng mà nói rằng tôi đáp ứng hai trong số đó, và bất cứ thói tật nào khác mà họ có, chỉ thiếu có giết người nữa thôi.

- Bất cứ thói tật nào ư?

Ông ta cười:

- Cung à, cô sẽ ngạc nhiên về một vài yêu cầu của các quý ngài – và cả các quý cô. Tại sao, tôi có một nữ bá tước người tới đây ít nhất hai lần một tháng và trả tiền cho tôi để tôi cung cấp cô ta mỗi lần cho một quý ngài khác nhau người sẽ đánh cô ta bằng roi, một cách chu đáo, dĩ nhiên – và đối xử với cô ta như một nô lệ ti tiện. Cô ta mang mặt nạ, để không ai nhận ra mình. Thực tế, những quý ông tôi đã gửi tới chỉ cho rằng cô ta là một trong những cô gái khác của tôi. Sung sướng khi đáp ứng được những dịch vụ như vậy, trông cô ta cũng giống cô, nhưng đó không phải là cô ta muốn. Cái kích thích cô ta nhất là việc cô ta biết rõ mỗi người bọn họ, nhưng họ không biết đó là cô ta, và cô ta thấy tất cả bọn họ tại hàng đồng buổi tụ tập, khiêu vũ với họ, ngồi chơi bài đối diện với họ, biết hết những bí mật nhỏ nhoi bản thủ của họ.

Mặt Kelsey đỏ lên, cũng như việc chẳng nói được lời nào, sau khi nghe điều đó. Rằng người ta thực sự làm những chuyện như thế - và trả tiền để làm chúng cũng như để được làm. Chưa bao giờ nàng nghĩ tới một điều nào như vậy!

Đó là lý do tại sao Lonny nói với sự ghê tởm như vậy:

- Mấy cái chuyện đở mặt như vậy là đủ rồi, nhưng cô nên sớm quen với kiểu nói chuyện thế đi, cô gái. Từ nay về sau việc của cô chính là cung cấp cho người đàn ông mua cô chuyện tình dục, dù ông ta muốn nó thế nào đi nữa, cô hiểu chứ? Một người đàn ông sẽ làm với tình nhân của ông ta những chuyện mà ông ta không thể làm với vợ mình. Đó là lý do quái quỷ mà một tình nhân cần có. Tôi sẽ gửi tới một trong những cô gái của tôi để giải thích điều đó rõ ràng hơn cho cô, vì chú cô rõ ràng là không thấy nó phù hợp.

Và ông ta làm như thế, khiến cho Kelsey càng tủi nhục hơn. Một người đàn bà trẻ đẹp tên May đã tới vào đêm đó, mang theo một chiếc váy lòn lẹt mà Kelsey đang mặc lúc này, và đã dành vài giờ thảo luận những thông tin về đời sống tình dục với nàng. May đã che dấu mọi thứ từ chuyện làm thế nào để tránh việc mang thai ngoài ý muốn tời mọi cách có thể tưởng tượng được để làm một người đàn ông thỏa mãn, những cách để kích thích ham muốn của họ, và những cách để lấy được những gì mình muốn từ họ. Điều cuối có thể là điều Lonny không muốn Kelsey học, nhưng May có vẻ như thấy tiếc cho nàng, cho nên cũng đã tình nguyện cung cấp luôn thông tin đó.

Chắc chắn nó chẳng có gì giống với cuộc nói chuyện ngắn gọn Kelsey đã có với mẹ nàng hơn một năm trước, khi nàng bước sang tuổi 17, về tình yêu và hôn nhân. Mẹ nàng đã thảo luận về chuyện làm tình và con cái theo cách thẳng thắn của bà, rồi đi thẳng vào một vấn đề chẳng liên quan gì, như thể cả hai bọn họ đều không ngưng ngưng đến tận những đầu ngón chân về cái chủ đề vừa nói.

May đã để lại cho nàng một lời khuyên chia tay:

- Chỉ cần nhớ rằng, nhiều khi người đàn ông sẽ mua cô là người đã kết hôn, và lý do đầu tiên ông ta muốn có một tình nhân là vì ông ta không thỏa mã với vợ mình. Quỷ thật, có tin hay không tùy cô, một vài trong số h thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy vợ mình trần truồng. Bất cứ ai cũng sẽ nói với cô, ồ, bất cứ ai trong số những người quen biết của tôi cũng sẽ nói với cô rằng, một người đàn ông thích nhìn một người phụ nữ trần truồng. Chỉ cần cho ông ta những gì ông ta không có được ở nhà và ông ta sẽ mê muội cô.

Và giờ là lúc đó. Kelsey gằn như run rẩy với sự khiếp hãi. Lonny đã nhìn nàng với ánh mắt tán thưởng – một cái nhìn rất tán thưởng, thực sự - khi ông ta mở cánh cửa và nhìn thấy nàng trong chiếc váy dài màu đỏ ruby với phần

cô được xẻ rất sâu.

Chuyện ông ta cảm thấy nàng trông thích hợp hơn cho dịp này không cho nàng cảm thấy can đảm lên thêm tí nào. Tương lai của nàng, dù là tốt hơn hay tệ hơn, sẽ được quyết định tối đó bởi người đàn ông sẵn sàng trả giá cao nhất cho nàng. Ông ta không cần phải được nàng thích, nàng hiểu vậy. May đã nói rõ với nàng rằng nàng có thể còn khinh thường ông ta ngay từ đầu, nếu ông ta già khú hay tàn nhẫn. Nàng chỉ có thể ước rằng mọi chuyện sẽ không như thế.

Lonny để nàng dưới cầu thang. Ông ta phải hỏi thúc nàng di chuyển một chút khi nàng nghe thấy căn phòng đông đúc thế nào khi đó chỉ đơn giản là dưới mức ồn ào một chút, và tệ hơn, ông ta không đưa nàng vào trong phòng khách, nơi nàng có thể gặp vài quý ông và nói chuyện với họ.

Thay vào đó, ông ta dẫn nàng vào trong một căn phòng cá cược khá lớn, thì thậm chí nàng hoàn toàn đứng khựng lại:

- Hầu hết các quý ông này không ở đây để đấu giá cô. Họ ở đây để cá cược hay cho các thú vui khác. Nhưng tôi đã thấy rằng càng trưng bày nhiều, cuộc đấu giá với những người có hứng thú sẽ càng sôi động hơn. Còn những người khác, nó cho họ một cuộc trình diễn đầy kích động, điều rất có lợi cho kinh doanh, cô biết vậy không.

Và trước khi nàng hiểu được ông ta muốn làm gì, ông ta đẩy nàng lên một trong những cái bàn, và cảnh cáo với một tiếng xuyt:

- Ở đây, và cố tỏ ra hấp dẫn.

Hấp dẫn, trong khi nàng đang tê liệt với nỗi sợ hãi và kinh hoàng tột độ ư? Và vì hầu hết mọi đàn ông trong phòng đều không ở đó để trả giá cho nàng, như ông ta đã nói, và nàng không có ý niệm gì về lý do tại sao nàng phải đứng trên cái bàn đó, Lonny đưa ra một thông báo nhỏ để làm cho họ hiểu.

- Một chút trong thời gian của các ngài, thưa các quý ông, dành cho một cuộc đấu giá rất đáng chú ý.

Từ đầu giá có cách nào đó thu hút mọi sự chú ý ngay lập tức, và lần này không có sự phản đối nào. Lonny phải đợi thêm vài giây nữa để căn phòng lắng xuống hoàn toàn.

- Đối với những người nào hài lòng với người yêu hiện thời của mình, làm ơn tiếp tục chuyện cá cược, cuộc đấu giá này không dành cho quý vị. Nhưng với những ai đang tìm kiếm điều mới mẻ, tôi xin đưa ra hình ảnh của vẻ kiêu diễm đầy e thẹn này.

Có vài tiếng cười thâm bời vì mặt của Kelsey đã, trên thực tế, chuyển sang màu gầy như trùng với màu áo dài của nàng.

- Không cần phải thử nghiệm, các quý ông tốt bụng, nhưng để kêu gọi các ngài dù các ngài có quan tâm trong bao lâu đi nữa. Và vì một đặc quyền như vậy, đấu giá sẽ bắt đầu ở mức 10 nghìn bảng.

Khá bình thường là, một số người có sự phản ứng ngay tức khắc, dấy lên tiếng ồn ở trong căn phòng cao hơn cả trước khi Lonny bắt đầu thông báo:

- Không có người đàn bà nào đáng giá nhiều thế cả, kể cả vợ tôi – Một người đàn ông la lên, kéo theo tiếng cười xung quanh anh ta.

- Anh có thể cho tôi mượn 10 bảng được không, Peters?

- Làm bằng vàng, phải không? – ai đó chế nhạo.

- Năm trăm, và không thêm bảng nào nữa – là câu nói được thốt ra với giọng say khướt.

Đó chỉ là một vài trong số cả tá lời bình luận mà Lonny đã khôn ngoan để cho chúng tiếp diễn trước khi ông ta chấm dứt chúng bằng cách nhấn mạnh lần nữa:

- ởi vì viên ngọc nhỏ này sẽ đi kèm với người đấu giá cao nhất, lựa chọn sẽ thuộc về người bảo trợ mới của cô ấy về chuyện ông ấy muốn có cô trong bao lâu. Một tháng, một năm, không ai chắc được....lựa chọn thuộc về ông ấy, không phải cô ta. Điều này sẽ được lập thành điều khoản trong hóa đơn bán. Cho nên trong lúc này, các quý ông, ai sẽ là người may mắn là người đầu tiên ...từng có lần....thử nghiệm một miếng ngon tươi trẻ ngọt ngào thế này nào?

Kelsey quá choáng váng để nghe nhiều hơn những gì được nói sau đó. Nàng đã được nói là nàng sẽ được “ giới thiệu” với các quý ông, làm nàng đi tới chuyện tin rằng nàng sẽ được gặp và có cơ hội nói chuyện với mỗi người trong số họ, và rồi họ sẽ trả giá của họ một cách không ồn ào, nếu họ có ý định trả giá, với Lonny.

Chưa bao giờ nàng tưởng tượng nổi mọi chuyện sẽ được thực hiện trước bàn dân thiên hạ thế này. Chúa lòng lạnh, nếu nàng đã biết trước nàng sẽ bị trả giá, đấu giá, giữa một căn phòng đông nghẹt đàn ông, nửa trong số đó sát xỉn, liệu nàng vẫn sẽ đồng ý với chuyện này chứ?

Một giọng nói cắt ngang những suy nghĩ hãi hùng của nàng:

- Tôi sẽ chấp nhận giá mở đầu.

Mắt Kelsey di chuyển về phía âm thanh của giọng nói mệt mỏi đó để thấy một gương mặt cũng già cả và mệt mỏi tương tự. Nàng có cảm giác rằng nàng sắp ngất

Chương II

Vẫn không hiểu chúng ta đang làm gì ở đây?

Quý ngài Percival Alden lầm bầm:

- Chỗ của Angela cũng tốt rồi, lại còn gần với bữa tối ở White, và các cô gái của bà ta đã quen với sự hư hỏng thông thường.

Derek Malory cười lục khục và nháy mắt với em họ anh, Jeremy khi họ theo bạn mình vào phòng giải lao:

- Có điều gì giống với sự hư hỏng thông thường hả? Nghe cứ như sự mâu thuẫn về ngôn từ vậy, đúng

Percy có thể nói những điều bất thường nhất hàng đống lần, nhưng cùng với Nicholas Eden, anh ta là một trong những người bạn thân nhất của Derek từ những ngày còn ở trường học, và do đó anh ta có thể được tha thứ cho những sai sót đần độn thông thường. Nick, lúc này, hiếm khi còn cặp kè với họ nữa, và chắc chắn là không tới những chỗ như thế này, không kể từ khi anh ta tự cùm chân mình lại với em họ Derek – Regina. Không phải Derek không vui sướng vì có Nick gia nhập vào gia đình, vì nó đúng là thế, nhưng anh vẫn giữ nguyên ý kiến rằng hôn nhân có thể đợi đến sau lứa tuổi ba mươi, và anh thì vẫn còn năm năm dài trước đó.

Hai người chú trẻ hơn của anh, Tony và James, là hai hình mẫu lý tưởng về sự thông thái của cái nhận định đó. Họ từng là hai kẻ phóng đảng nổi danh nhất London vào thời của họ, đã chơi bời trác táng rất nhiều và rất lâu, và đã không ổn định để tạo lập gia đình cho tới tận tầm giữa ba mươi. Có Jeremy, đứa con 18 tuổi ngoài giá thú của James, đã không cân nhắc tới chuyện lập gia đình sớm, vì ông đã có con mà không có sự thiêng liêng của hôn nhân – giống như trường hợp của Derek. Bên cạnh đó, trong trường hợp của Jeremy, chú James đã không biết về sự tồn tại của cậu cho tới một vài năm trước.

- Ô, em không biết – Jeremy nhận xét về chủ đề đó với tất cả sự nghiêm túc – Em có thể hư hỏng như bất cứ người nào khác, và em làm như thế như thông thường.

- Hai người không biết tôi muốn nói gì – Percy đáp trả, liếc thăm về phòng giải lao và lên trên gác, như thể anh trông mong quý dự tự hiện thân – Một số thằng cha hết sức đồng tính được cho là thường xuyên lui tới chỗ này.

Derek nhướn một bên mày màu vàng, chế giễu:

- Tôi đã tới đây vài lần tới giờ rồi, Percy, để đánh cược và sử dụng một

trong những căn phòng trên gác – và nó có người sử dụng. Chả thấy có gì khác thường cả. Và nhận ra nhiều thằng cha ở đây lắm.

- Không nói tất cả những ai tới đây đều khác thường, ông già. Trời, không hề. Chúng ta cũng ở đây thôi, đúng không?

Jeremy không thể chịu được:

- Anh nói chúng ta không khác thường? Quỷ tha ma bắt, em không thể nào thề-

- Yên lặng nào, thằng quỷ - Derek cắt ngang, và thành công, chỉ vừa lúc kìm lại tiếng cười phá lên của anh – Người bạn của chúng ta đây khá là nghiêm túc.

Percy gật đầu một cách dứt khoát:

- Thực sự là tôi như thế. Họ nói bất kỳ điều gì mê tín hay viễn tưởng đều có thể được tìm thấy ở đây, cho dù là sở thích đặc biệt của ai đó có thể kỳ quái tới đâu. Và giờ thì tôi tin điều đó, sau khi thấy gã đánh xe của ngài Ashford bên ngoài. E sợ là một cô gái nào đó sẽ đưa cho tôi mấy sợi xích vào giây phút tôi bước vào phòng cô ta – và anh ta rùng mình.

Cái tên Ashford khiến cho sự hài hước của Derek kết thúc đột ngột, cũng như của Jeremy. Cả ba bọn họ đều đã có một cuộc chạm trán với thằng cha đó vài tháng trước trong một quán rượu bên cạnh bờ sông, và đã bị thu hút bởi tiếng la hét kinh hoàng của một người phụ nữ từ một trong những căn phòng ngủ trên gác.

- Không phải hẳn là thằng cha tôi đã đánh bất tỉnh không lâu trước đó - Jeremy hỏi.

- Có khác biệt đó, cậu bé – Percy trả lời – Chính Derek là người đánh bất tỉnh tên thô lỗ đó. Tức giận như anh ấy thì có cho chúng ta được cơ hội nào để làm thế cơ chứ. Cho dù theo trí nhớ thì, cậu có đá cho hắn một hay hai cái gì đấy sau khi hắn không đếm được nữa. Nghĩ tới đó thì tôi cũng thế.

- Vui khi nghe điều đó – Jeremy gật đầu – Chắc hẳn em say nên không nhớ được gì.

- Đúng là cậu say. Tất cả chúng ta đều say. Và cũng là chuyện tốt, không thì chúng ta có thể đã giết chết đồ khốn đó rồi.

- Không hơn cái hắn đáng được nhận đâu – Derek càu nhàu – Hẳn ta hoàn toàn điên cuồng. Không ai bào chữa được cho sự độc ác đến thế.

- Ô, tôi đồng ý, thực sự là thế - Percy nói, và rồi chuyển thành một lời thì thào – Tôi đã nghe được chuyện là không có đồ máu thì hẳn không thể nào, ừ thì, anh biết rồi đấy....

Tin rằng Percy muốn làm tươi tỉnh tâm trạng, Derek thực sự phá ra cười:

- Chúa lòng lành, anh bạn, chúng ta đang ở trong nhà chứa nổi tiếng nhất thành phố. Kh phải chơi chữ ở đây.

Percy thực sự đỏ mặt khi anh làm bầm:

- Được rồi, tôi vẫn muốn biết chúng ta làm gì ở đây. Mọi thứ họ cung cấp ở ngôi nhà này đơn giản không phải thị hiếu của tôi.

- Cũng không phải của tôi – Derek tán đồng – Như tôi nói lúc trước, đó không phải là tất cả mọi điều diễn ra ở đây. Họ có thể cung cấp dịch vụ cho những kẻ trụy lạc, nhưng những cô gái ở đây có thể vẫn xinh đẹp, lộn xộn như bình thường khi mà đó là tất cả những gì được yêu cầu ở bọn họ. Bên cạnh đó, chúng ta tới đây vì Jeremy đã phát hiện ra cô nàng Florence tóc vàng bé bỏng của cậu ta từ chỗ bà Angela đã chuyển tới đây, và tôi hứa với cậu ta một giờ hay đại loại thế với cô ta trước khi chúng ta xuất hiện tại vũ hội mà chúng ta có trách nhiệm phải có mặt sau. Thề là tôi đã đề cập tới chuyện đó rồi, Percy.

- Không nhớ - Percy nói – Không nói là cậu đã không làm, chỉ là không nhớ thôi.

Nhưng Jeremy đang cau mày lúc này:

- Nếu chỗ này tệ như anh nói, không nghĩ là em lại muốn Florence của em làm việc ở đây.

- Vậy đưa cô ta trở lại chỗ Angela – Derek gợi ý một cách hợp lý – Con bé có thể sẽ cảm ơn cậu vì điều đó. Cô ta có thể chẳng biết đang vướng vào chuyện gì, thậm chí cô ta được hứa hẹn là kiếm nhiều hơn ở đây.

Percy gật đầu một cái trong sự tán thành:

- Và nhanh chóng làm chuyện đó, cậu bé. Không thể nói là tôi quan tâm tới chuyện thậm chí là chơi vài ván ở đây trong khi cậu tìm cô ả. Không khi mà Ashford ở cùng trong một căn phòng chết dẫm.

Rồi anh bước qua liếc nhìn vào căn phòng đấu giá khi anh đang nói:

- Ô, tôi nói, giờ thì có một con chim nhỏ mà tôi không ngại tiêu tốn một giờ hay hơn thế, kể cả ở đây. Nhưng trông như cô bé không sẵn sàng, tiếc hơn nữa – hay có thể là cô ta có. Không, cô ta không thể. Quá đắt đỏ cho sở thích của tôi.

- Percy, anh đang làm nhảm cái gì thế?

Percy liếc qua vai anh để nói:

- Một cuộc đấu giá đang diễn ra, theo như tiếng ồn của nó. Tuổi tôi không cần có một tình nhân, khi mà vài đồng bạc quăng ra ở đây và đủ làm tôi thấy hài lòng.

Derek thở dài. Họ rõ ràng là sẽ không có được câu trả lời nào từ Percy đủ rõ ràng, nhưng điều đó chả có gì mới. Một nửa những bình luận của Percy chủ yếu là mơ hồ. Nhưng Derek không thấy muốn thử phân tích chúng lúc này, khi mà chỉ cần vài bước đã cho anh thấy được cái gì làm Percy thấy thích thú lần này.

Vậy nên anh đi tới đứng cạnh bạn mình trong cánh cửa mở, Jeremy cũng làm vậy. Và cả hai đều nhìn ngay thấy nàng, không thể làm gì ngoài chuyện nhìn nàng, đang đứng trên chiếc bàn như nàng đang làm. Ít nhất, nàng có vẻ là một sắc đẹp trẻ trung. Khó mà không thấy những vết đỏ bồng như nàng hiện thời đang mang. Cho dù vậy, hình dáng tuyệt đẹp. Rất đẹp.

Và lúc này nhận xét của Percy là hiểu được. Họ nghe người chủ nói:

- Một lần nữa, các quý ông, viên ngọc nhỏ bé này sẽ là một tình nhân tuyệt vời. Và rất dễ dàng được tập luyện cho phù hợp với sở thích của chính các ngài, vì cô ấy còn nguyên vẹn chưa ai động tới. Có phải tôi nghe được hai mươi hai nghìn?

Derek khẽ khịt mũi. Còn nguyên vẹn hả? Xuất thân từ một nơi thế này ư? Dường như còn lâu mới vậy. Nhưng rồi, những tên ngốc chìm ngập trong cốc của mình có thể được thuyết phục tin vào bất cứ điều gì. Tuy nhiên, cuộc đấu giá, rõ ràng đã vượt tầm kiểm soát, cái giá đưa ra hiện nay rõ ràng là nực cười.

- Dường như chúng ta không thể tìm thấy một ván bài thân thiện nào ở đây, Percy, với chuyện ngu ngốc này đang diễn ra – Derek nói – Nhìn xem, chẳng còn ai chú ý tới chuyện cá cược nữa.

- Không thể trách họ hoàn toàn – Percy nhăn nhó - Thà tôi nhìn ngắm con bé đó còn hơn.

Derek thở dài:

- Jeremy, liệu cậu có phiền nếu nhanh chóng làm chuyện của cậu ở đây đi không, anh muốn tới cái vũ hội ấy sớm hơn. Tìm con bé và chúng ta sẽ mang cô ta trở lại chỗ của Angela trên đường chúng ta đi.

- Em muốn con bé này.

Vì mắt Jeremy vẫn còn dính vào cô gái trên bàn, Derek chẳng cần phải hỏi ai. Anh chỉ nói:

- Em không thể trả được cho cô ta.

- Em có thể nếu anh cho em mượn tiền.

Percy bắt đầu cười thầm lúc đó. Derek thì sững sốt một chút, và thực sự đang cau mày. Và tiếng “Không” của anh được nói ra với tông giọng không thể nào cho phép. Nhưng Jeremy, thằng quỉ đó, không để gì bị dọa nạt.

- Thôi nào, Derek – Cậu phỉnh phờ - Anh có thể che dấu món nợ lớn vậy dễ dàng mà. Em vừa nghe về khoản tiền lớn mà bác Jason cho anh khi anh rời trường học. Nó bao gồm cả một vài bất động sản tạo ra lợi tức nữa. Và với chuyện bác Edward đầu tư một khoản khổng lồ vào đó cho anh, chết tiệt, nó dường như phình gấp ba hiện thời-

- Phình gấp sáu thì đúng hơn, nhưng không có nghĩa là anh sẽ ném nó đi bằng những con béc đồng của dục vọng, đặc biệt khi chúng lại không phải là

con bốc đồng dục vọng của anh. Anh sẽ không cho em mượn nhiều thế đâu. Bên cạnh đó, một người phụ nữ xinh đẹp như cô ta, sẽ phải có phong cách cao cấp. Em họ, em không thể nào chi trả nổi cho chuyện đó nữa.

Jeremy cười nhả nhỏ, không nao núng:

- A, nhưng em sẽ làm cô ấy hạnh phúc.

- Một tình nhân quan tâm nhiều hơn đến những gì trong túi em hơn là những gì xảy ra giữa hai người – Percy thêm vào một cách hữu ích, rồi ngay lập tức đỏ mặt vì đã nói nó.

- Họ không hám lợi đến thế đâu – Jeremy phản đối.

- Có khác biệt-

- Làm sao anh biết được? Anh chưa bao giờ có mà.

Derek đảo mắt, cắt ngang:

- Không cần tranh cãi ở đây. Câu trả lời là và sẽ vẫn là không, vậy nên bỏ cuộc đi, Jeremy. Cha em sẽ chặt đầu anh nếu anh đưa em vào lún sâu vào nợ nần.

- Cha em, tốt hơn hai anh, sẽ hiểu chuyện đó.

Jeremy đã chỉ ra đúng điểm. Khi nghe kể chuyện, James Malory đã làm những chuyện kỳ dị vào lúc ông còn trẻ, lúc mà cha Derek, là Hầu tước Haverston và là người anh trai lớn nhất trong bốn anh em nhà Malory, đã phải nhận lấy trách nhiệm ở độ tuổi còn rất trẻ. Nhưng điều đó không có nghĩa là mái nhà sẽ không sập xuống toàn bộ đầu họ nếu Derek chiều theo yêu cầu của em họ anh.

Nên anh nói:

- Có thể chú ấy sẽ hiểu, cho dù em sẽ phải công nhận, chú James trở nên bảo thủ hơn lúc này khi chú ấy đã kết hôn. Và bên cạnh đó, chính cha anh là người anh phải trả lời các chất vấn. Hơn nữa, trời ơi đất hỡi nào mà em sẽ chu cấp được cho một cô tình nhân cơ chứ, trong khi em vẫn còn ở trường và vẫn sống với cha khi em ở nhà?

Jeremy cuối cùng cũng đưa ra một cái nhìn ghê tởm, hướng tới bản thân mình:

- Chết tiệt em đi, đã không tính tới chuyện đó.

- Cùng với đó, một tình nhân có thể cũng như một người vợ - Derek chỉ là

– Anh đã thử một lần rồi, và không quan tâm tới chuyện đó chút nào nữa. Em có muốn bị trói chặt ở cái tuổi của em không?

Giờ thì Jeremy trông thất kinh:

- Quỷ thật, không!

- Vậy hãy vui sướng vì anh sẽ không để em tiêu phí tiền của anh vào một ý thích bất chợt ngu ngốc.

- Ồ, thực sự em thấy thế. Không thể nào cảm ơn anh hết, anh họ. Không

tưởng được em đang nghĩ j đâu.

- Hai mươi ba nghìn – được xướng lên, thu hút sự chú ý của họ về lại phòng đấu giá.

- Giờ thì có thêm một lý do nữa để mừng là em đã tỉnh ra, Jeremy – Percy nói với một nụ cười – Ng có vẻ như cuộc đấu giá sẽ không bao giờ dừng.

Thực tế, Derek không hề thích thú, cứng người lại khi nghe lời trả giá đó, không phải vì cái giá kỳ lạ vẫn đang leo thang. Quỷ tha ma bắt, anh thực sự ước là anh đã không nhận ra giọng nói đằng sau lời trả giá đó.

Chương III

- Hai mươi ba nghìn.

Chưa bao giờ Kelsey tin được là giá lại có thể lên cao tới vậy. Nhưng biết được nàng có thể bán được với cái giá cao như thế chẳng giúp gì được cho tính tự phụ của nàng. Thực tế, nàng thậm chí còn không thể hài lòng rằng nó sẽ giải quyết được khó khăn của chú và dì nàng trong một khoảng thời gian rất dài. Không, nàng quá hoảng loạn để mà hài lòng.

Ông ta trông có vẻ...độc ác. Đó là từ duy nhất đến trong ý nghĩ của nàng. Nàng không chắc là tại sao. Cái nhìn xuyên qua cặp môi mỏng của ông ta chẳng? Cái ánh lấp lánh thu hẹp lạnh lẽo trong đôi mắt xanh nhạt khi ông ta nhìn thấy nàng lúng túng dưới cái nhìn dò xét của ông ta? Cái rùng mình chạy xuống xương sống của nàng khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy ông ta chiếu ánh mắt vào nàng chẳng ?

Ông ta trong tầm tuổi đầu 30, nàng đoán, với mái tóc đen như than và những đặc điểm quyền quý thông thường của rất nhiều nhà quý tộc. Ông ta không xấu xí. Còn lâu mới vậy. Nhưng sự tàn nhẫn trong cái nhìn của ông ta làm giảm đi vẻ điển trai có thể được thấy ở đó. Và Kelsey hi vọng rằng người đàn ông già cả đã bắt đầu trả giá, thậm chí với cái liếc mắt dâm dật đáng ghê tởm của ông ta, sẽ tiếp tục trả giá cao hơn.

Và Chúa giúp nàng, chỉ còn lại có hai người bọn họ. Một số ít người khác đã trả giá một hoặc hai lần lúc đầu đã rút lại khi họ chú ý thấy cái nhìn băng giá đi theo họ từ phía người đàn ông kia, báo điềm xấu đủ để làm rùng mình cả linh hồn cứng rắn nhất. Người đàn ông già cả vẫn tiếp tục ra giá vì đơn giản là ông ta không để ý, có thể là vì thị lực kém hay vì ông ta hiếm khi nhận thức được, ông ta dường như say xỉn rồi.

Và rồi nàng nghe một giọng nói mới nâng giá đấu lên hai mươi lăm nghìn, theo sau là một câu hỏi được xướng lên bởi một người đàn ông gần đó

Anh cần gì ở một tình nhân chứ, Malory? Tôi nghe nói là phụ nữ sắp hàng chỉ để chờ nhảy vào giường anh thôi cơ mà.

Nhận xét đó kéo theo một tràng cười rộ lên, thậm chí nhiều hơn cả khi cái giá mới được đưa ra.

À, nhưng đó chỉ là những tiêu thư, thưa ngài. Tôi đang có tâm trạng thử nghiệm cái gì đó – khác biệt.

Điều đó sỉ nhục Kelsey, nhưng có thể nó không có nghĩa thế. Sau rốt thì, ông ta cũng không biết, rằng nàng đã từng là một tiêu thư cho tới khi nàng bước vào căn nhà này. Thực sự, không có gì ở nàng lúc này cho thấy rằng

nàng là gì đó khác hơn là những gì tất cả bọn họ đang nghĩ về nàng, điều mà không có gì giống với một quý cô hết.

Nàng đã không thể thấy ai là người trả giá mới. Tiếng nói nghe như xuất phát từ chỗ chung chung ở cánh cửa, nhưng vị trí chính xác của người nói khó mà nhận ra được trong một căn phòng đang có quá nhiều tiếng ồn. Và có hơn là một tá người đàn ông đang ở khu vực đó, ngồi cũng như đứng. Không thể nào nói được. Ấy thế mà rõ ràng người đàn ông nàng không muốn mua nàng biết ai là người đưa ra giá mới, bởi vì ông ta đang nhìn chăm chăm về cái hướng chung chung đó. Nhưng một lần nữa, Kelsey không thể nào nói chính xác ai là người thu hút cái nhìn như muốn giết người của ông ta.

Nàng nín thở, chờ đợi xem ông ta sẽ làm gì. Một cái nhìn tới ông già cho thấy ông ta sẽ không sẽ thêm nữa. Thực sự ông ta ngủ gật, và dường như không ai sẵn sàng đánh thức ông ta. Được rồi, ông ta nghe có vẻ như say khướt khi ông ta đang đấu giá mà. Rõ ràng rượu đã đánh gục ông ta. Nhưng người giải cứu của nàng, dù ông ta là ai đi nữa, liệu ông ta có trả giá chống lại nhà quý tộc kia lần nữa? Hay ông ta cũng sẽ giống như những người khác?

- Có phải tôi vừa nghe thấy hai mươi lăm nghìn năm trăm không? – Lonny hét to.

Yên lặng. Và Kelsey đột nhiên nhận ra rằng tất cả những những giá đấu khác đều đã nâng lên từng nấc con số tiền lời năm trăm bảng – ngoại trừ người cuối cùng. Người đàn ông tên Malory là người đầu tiên nâng con số vọt lên thêm hai nghìn. Một dấu hiệu cho thấy rằng ông ta nghiêm túc chẳng? Hay quá giàu để mà quan tâm? Hay có thể ông ta quá chìm ngập trong cốc của mình tới mức có thể chú ý nổi.

- Có phải tôi nghe thấy hai mươi lăm nghìn năm trăm? – Lonny lặp lại, to hơn một chút để có thể vang tới cuối căn phòng.

Nàng giữ ánh mắt nàng dán vào vị quý tộc mắt xanh, chờ đợi, cầu nguyện ông ta ngồi xuống và không trả thêm nữa. Làn gân nổi trên cổ ông ta, ông ta đang rất giận dữ. Và rồi, một cách ngạc nhiên, ông ta hiên ngang bước ra ngoài căn phòng, đá vào một cái ghế trống đổ lăn kèn trên đường đi của ông ta, xô những người đàn ông sang một bên như thể họ không tránh bước khỏi đường đi của ông ta kịp lúc.

Kelsey nhìn vào người chủ nhà, thấy phản ứng của ông ta, và sự thất vọng của Lonny khẳng định điều đó. Nhà quý tộc vừa rời khỏi không trả thêm nữa.

- Vậy là hai mươi lăm nghìn, lần thứ nhất...

Chỉ có một quãng dừng ngắn trước khi Lonny thêm vào:

- Lần thứ hai...

Một quăng nghỉ nữa, lâu hơn một chút:

- Rất tốt, bán cho quý ngài Malory. Và nếu ngài sẽ vui lòng bước chân vào văn phòng của tôi dưới hội trường này thôi, thưa ngài, chúng ta có thể hoàn thành vụ mua bán này.

Một lần nữa, Kelsey cố gắng nhìn ai là người Lonny đang nói tới. Nhưng ông ta đặt nàng xuống từ chiếc bàn, và vì nàng thấp chỉ có 5 feet 3 inches (khoảng 1,60m) nàng không thể thấy khi đứng đằng sau những người đàn ông chắn trước mặt nàng.

Nàng tạ ơn vì sự thử thách cuối cùng cũng qua. Nhưng niềm tin mà nàng phải đang cảm thấy không tới, bởi vì nàng vẫn chưa biết ai đã mua nàng. Và ý nghĩ đó làm cho sự lo bối rối của nàng còn cao hơn, Chúa lòng lành, ông ta có thể cũng khùng khấp như hai người vừa rồi. Sau hết thì, cái nhận xét về ông ta, bóng gió đến chuyện phụ nữ khao khát sự đồng hành của ông ta bởi vì họ xếp hàng để nhảy vào giường ông ta cơ mà, có thể nhận xét đó được nói ra trong sự mỉa mai, ám chỉ nghĩa ngược lại. Chế nhạo về chuyện đó đáng lẽ đã tạo nên nhiều sự cười cợt hơn đám đông.

- Cô làm tốt lắm, cưng – Lonny thì thầm với nàng khi ông ta dẫn nàng ra khỏi phòng giải trí – Nó thực sự làm tôi ngạc nhiên, cái giá leo cao tới vậy.

Ông ta cười lục khục, với mình nhiều hơn:

- Nhưng những quý ông này, họ có thể chịu được cái giá đó. Nào, giờ thì đi nhanh và thu dọn đồ của cô, và đừng có rề rà. Tới văn phòng của tôi, ngay ở đó – Ông ta hướng đầu về một cánh cửa mở ở cuối hành lang – Khi cô đã sẵn sàng.

Và ông ta đập vào lưng nàng để đẩy nàng lên trên gác. Rề rà ư? Khi mà mối bận tâm lớn nhất của nàng là tìm ra chuyện ai là người mua nàng? Nàng thực sự phóng như bay lên lầu. Và nàng chẳng có gì để mà thu dọn, không đóng theo nhiều thứ lắm trong chiếc va li nhỏ của nàng hôm trước. Cho nên nàng đi lại xuống lầu trong chưa tới mười phút, năm phút thì đúng hơn.

Nhưng một bước từ cánh cửa mở làm nàng khựng lại. Khao khát được thấy ai đã trả một cái giá cắt cổ như vậy cho nàng đột nhiên bị lấn áp bởi nỗi sợ hãi. Đó là một vụ mua bán đã xong. Nàng phải thực hiện đúng giao kèo hay là phải đối mặt với lời đe dọa tể nhị của Lonny, điều mà nàng chưa từng nghi ngờ lấy một phút là lời đe dọa đến mạng sống. Nhưng việc không biết gì làm nàng chờ người ra. Sẽ thế nào nếu người đàn ông đã mua nàng này lại thậm chí chẳng phải là một người được gọi là đúng đắn mà là một người độc ác, đòi bại như nhà quý tộc kia dường như thế? Hay thế nào nếu đó là một người đàn ông xấu xa tới mức lố bịch không thể có được người phụ nữ nào ngoài cách mua họ theo kiểu này?

Nàng sẽ làm gì đây? Kinh hoàng, nàng chẳng làm được gì cả. Nàng có thể

thích ông ta hay ghét ông ta, hay không cảm thấy chút gì khác. Thực sự, nàng hi vọng nàng không cảm thấy gì cả. Nàng chắc chắn không muốn trở nên phụ thuộc vào một người đàn ông nàng không bao giờ có thể cưới, thậm chí nếu nàng sẽ phải gần gũi với ông ta.

- Tôi chắc chắn là ngài sẽ thấy ngài đã làm một cuộc mua bán tuyệt vời, thưa ngài – Lonny đang nói khi ông ta mở cánh cửa văn phòng của ông ta, rồi thấy Kelsey đứng đó, ông ta đẩy nàng vào phòng, thêm vào – A, và cô ấy đây rồi, nên tôi chúc các ngài một buổi tối tốt đẹp.

Kelsey gần như nhắm chặt mắt, vẫn chưa sẵn sàng để đối mặt với tương lai của nàng. Nhưng trái lại, lòng can đảm của nàng, dù nó chỉ là ít ỏi, từ chối trì hoãn chuyện đó thêm một giây phút nào nữa. Nàng nhìn vào những người trong căn phòng. Và nhờ đó, nàng cảm thấy sự khuây khỏa của nàng đến ngay lập tức. Khuây khỏa rất nhiều.

Nàng vẫn không biết ai đã mua nàng, bởi vì không phải chỉ có một người đang đợi trong văn phòng của Lonny, mà tới ba người. Ấy vậy mà trong ba người ấy, một người đẹp trai, một người rất đẹp trai, còn một người đẹp trai cực kỳ.

Làm sao mà nàng có được vận may này? Nàng không thể tin được nó. Chắc hẳn có điều gì không ổn. Đối với cuộc đời nàng, nàng không thể nói đó có thể là gì. Kể cả người ít đẹp trai nhất trong cả ba, người dường như là lớn tuổi nhất, nàng cảm thấy nàng cũng có thể quan hệ tốt được. Anh ta gầy và cao lêu nghêu, với đôi mắt xám dịu dàng và nụ cười đầy ngưỡng mộ. Từ “vô hại” nảy ra trong đầu nàng khi nàng nhìn anh ta.

Người cao nhất trong cả ba dường như là người trẻ nhất, chẳng hơn độ tuổi của Kelsey bao nhiêu, cho dù anh có một bờ vai rộng và một vẻ ngoài rõ ràng là trưởng thành, khiến cho anh dường như già hơn. Anh ta quá ư là đẹp trai, với mái tóc đen nhánh và đôi mắt có màu xanh cobalt đẹp nhất, chỉ nhẹ nhàng ánh lên vì một cái nhìn đẹp kỳ lạ. Nàng có cảm giác nàng có thể có mối quan hệ tốt đẹp khác thường với anh ta, và nàng đang hi vọng, cầu nguyện rằng, anh ta chính là người mua nàng. Chúa ơi, nàng khó có thể rời mắt khỏi anh, anh quá khêu gợi với mọi giác quan của nàng.

Nhưng nàng bắt bản thân mình nhìn đi để đánh giá người đàn ông thứ ba đang đứng trước nàng. Nếu không phải nàng nhìn vào người đàn ông mắt xanh biển đó trước, nàng có thể thành thật mà nói rằng nàng chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông nào đẹp trai như anh ta. Anh có một mái tóc vàng óng dày xõa ra một cách phóng túng. Đôi mắt anh màu nâu lục, không, xanh lá cây, chắc chắn là xanh lá cây, và cái nhìn trong chúng có chút gì đó làm bối rối, cho dù nàng không thể nói chính xác tại sao. Anh thấp hơn hai người kia, cho dù không nhiều lắm, và chắc chắn là vẫn cao hơn nàng nửa

foot hay hơn thế nữa.

Và rồi anh mỉm cười, và dạ dày của Kelsey run rẩy – lần đầu tiên trong đời nàng. Thật là một cảm giác lạ lùng. Và c trở nên quá âm. Nàng ước nàng có một cái quạt, nhưng nàng đã không nghĩ tới chuyện mang đi một cái, không nghĩ tới chuyện cần một cái vào lúc giữa mùa đông thế này.

- Cô có thể ngồi xuống – anh nói với nàng, liếc nhìn cái vali của nàng – Và nhanh lên, Jeremy, làm những gì mà em định làm đi.

- Ôi trời, quên luôn là cậu ta tới vì con bé đó chứ - người già hơn trong ba người nói – Đúng rồi, nhanh lên Malory. Theo cái cách mà buổi tối nay trở nên thú vị thế này, nó vẫn sẽ không qua được đâu.

- Chết tiệt, em cũng quên mất luôn Flo – Jeremy công nhận với một nụ cười nhăn nhó ngượng ngùng – Em sẽ không mất thời gian lâu đâu, nếu em có thể tìm thấy cô ấy.

Kelsey nhìn người trẻ nhất trong ba người đi thong thả ra khỏi phòng. Vậy là nàng đã có được mong ước của mình. Anh ấy được gọi là Malory, và người đã trả một cái giá cắt cổ để giành được quyền có nàng làm tình nhân cũng đã được gọi là một quý ngài Malory. Vậy nên cái cảm giác nhẹ nhõm tích cực nàng nên cảm thấy ở đâu chứ?

- Kelsey Langton – nàng nói, cuối cùng cũng nhận ra, sau rất lâu, rằng người tóc vàng đang hỏi tên nàng khi anh gợi ý nàng đặt vali xuống.

Tuy nhiên, giờ thì nàng đỏ mặt, vì đã buột miệng như thế. Và nàng vẫn chưa đặt vali xuống, thậm chí còn chưa nhận ra là nàng vẫn cầm nó, cho tới khi cũng người tóc vàng đó bước tới trước và gỡ nó khỏi tay nàng.

- Tên tôi là Derek, và vinh hạnh thuộc về tôi, Kelsey, em có thể chắc chắn – Anh nói với nàng – Nhưng chúng ta sẽ phải đợi một chút trong khi cậu chàng kia giải quyết công việc mang cậu ta đến đây. Vậy nên có thể em muốn ngồi xuống chẳng?

Và anh chỉ một trong những cái ghế cạnh bàn của Lonny. Không chỉ đẹp trai mà còn tử tế. Tưởng tượng chuyện đó. Nhưng vẫn gây bối rối theo cách nào đó. Trái tim nàng lỡ nhịp khi anh tới thật gần và những ngón tay của anh chạm vào tay nàng để lấy cái vali của nàng ra đặt xuống bên cạnh. Nàng không có ý tưởng nào về chuyện cái gì ở anh gây nên những cảm giác lạ lùng này nơi nàng, nhưng nàng đột nhiên thấy vui sướng vì anh không phải là người nàng sẽ cùng

Nàng có đủ chuyện mà đối phó với việc trở thành tình nhân vào cuối ngày hôm nay, cái ý nghĩ mà nàng đã đặt xa khỏi tâm trí nàng hay nàng không bao giờ sống sót được đến giờ. Nàng không cần thêm những mối bận tâm khác nữa. Và ít nhất với anh chàng Jeremy trẻ tuổi, nàng nghĩ chuyện tồi tệ nhất là nàng có thể sẽ cứ nhìn chăm chăm anh như đồ ngọc. Nhưng điều đó, không

ngghi ngờ gì, là điều mà một người đàn ông trẻ đặc biệt với vẻ ngoài như thời miên của anh đã quen thuộc.

- Tôi biết một bá tước ở Kettering có cái họ Langton – người còn lại nói đột ngột – Một người tốt, cho dù kết thúc không hay, tôi nghe nói thế. Dĩ nhiên, cô không thể nào có liên quan được.

Ồn trời, anh ta không nói nó như một câu hỏi, chỉ nêu ra ý kiến của mình, nên nàng không phải nói dối. Nhưng đó vẫn là một khoảnh khắc hãi hùng, khi anh ta nói tới cha nàng. Nàng có thể nghĩ gì đây, khi đưa ra cái tên thật của nàng? Rõ ràng là, nàng đã không suy nghĩ, và giờ đã quá muộn.

- Nếu cô ấy không có quan hệ gì, Percy, tại sao phải đề cập tới nó chứ? – Derek nói cộc lốc.

Percy nhún vai:

- Đó là một câu chuyện thú vị, tất cả là thế, và tên cô ấy gợi tôi nhớ lại nó. Dù sao thì, anh có thấy cái nhìn trên gương mặt Ashford khi ông ta đi qua chúng ta không?

- Không thể nào không thấy, bạn già.

- Anh không nghĩ là có rắc rối gì từ hấn chứ?

- Thằng cha là một kẻ hèn nhát và vô dụng. Tôi ước hấn gặp rắc rối, chết tiệt nếu tôi không làm thế. Cứ cho tôi một lý do để lau sàn nhà với hấn lần nữa. Những thằng cha như hấn chỉ hù dọa được những ai không thể đánh trả mà thôi.

Kelsey rùng mình vì cơn giận nàng cảm thấy từ người tên Derek. Nàng không chắc, nhưng nàng đã có một cảm giác là họ đang nói về quý ngài mắt xanh người đã trả giá cho nàng nhưng rời đi trong cơn giận. Nếu chuyện là vậy, thì hình như những quý ngài đây đã đụng chạm với ông taó.

Tuy nhiên, nàng không hỏi. Thực tế, nàng di chuyển qua chiếc bàn để ngồi xuống chiếc ghế đã được mời, hi vọng ra ngoài sự chú ý của họ. Nhưng đó là một sai lầm, thu hút cả hai cặp mắt của họ trở lại với nàng. Nàng bắt đầu thấy lúng túng, nhưng thực sự phát ốm với lo lắng và mệt mỏi, tình trạng hoảng sợ mà nàng đã vướng phải cả ngày nay.

Một tia sáng của cơn giận hình thành, ngược lại đó, cho phép nàng nói ra:

- Đừng để ý tới tôi, các quý ngài. Xin cứ tiếp tục nói chuyện nếu các ngài vui lòng.

Percy nháy mắt với nàng. Mắt Derek nheo lại. Và nàng nhận ra ngay lập tức là nàng vừa làm sai lần nữa. Nàng có thể trông không giống với một tiểu thư trong bộ váy đỏ lòe loẹt nàng đang mặc, nhưng nàng chắc chắn ăn nói giống thế. Đó là điều nàng không thể kìm được. Tự phụ chưa bao giờ là điểm mạnh của nàng. Nhưng thậm chí nếu như nàng cố gắng ăn nói nghe ít văn hóa hơn, và giả vờ được một thời gian, nàng cũng có lúc lỡ lời và rồi sẽ

phải giải thích nhiều hơn.

Vậy nên nàng quyết định can đảm lên và nói dối. Dĩ nhiên, sự thực là không được bàn tới.

Với cái nhìn ngây thơ nàng trao cho bọn họ, nàng hỏi:

- Có phải tôi đã nói gì khiếm nhã chẳng?

- Không phải cái em nói, cô bé, mà là cách em nói nó – Derek trả lời.

- Cách tôi nói?Ồ, ngài muốn nói tới văn phong của tôi? Vâng, đôi khi nó làm người ta ngạc nhiên. Nhưng ngài có biết, mẹ tôi là một nữ gia sư, và tôi có được ích lợi từ việc có được một người dạy dỗ với những trách nhiệm của bà. Một kinh nghiệm đầy tính nâng đỡ, nếu tôi có thể nói thế.

Nàng phải mỉm cười với trò chơi đố chữ, cho dù họ có tin nó hay không. Percy thoải mái lại, tin lời nàng. Tuy nhiên, Derek thì vẫn cau mày.

Và anh chẳng cần đợi lâu để nói:

- Tôi thấy khó mà tưởng được điều đó được phép, khi mà hầu hết các quý tộc đều đến từ những trường học xưa cũ và tin rằng những tầng lớp thấp hơn n được giữ ở tầng lớp thấp, theo như kiểu nói, ngu dốt để có thể học lên cao hơn.

- À, nhưng không có nhà quý tộc nào nói “yea” (đúng) hay “ nay” (không). Chỉ có người vợ góa của nhà quý tộc mẹ tôi đã làm việc cho không quan tâm tới chuyện những đứa con của bà có lớn lên cùng với con của người hầu. Thực tế, bà ấy có đưa ra sự cho phép của mình. Mẹ tôi không phải người có thái độ hỗn xược. Và tôi sẽ mãi biết ơn quý bà đó – vì không quan tâm theo một cách này hay cách khác.

Percy ho trước câu nói đó, rồi tiếp theo là một tiếng cười khúc khích:

- Cho qua đi, ông bạn. Cái anh nghĩ là không thể nào và anh biết điều này mà.

Derek đáp trả lại:

- Cứ như là anh không nghĩ tới chuyện đó vậy.

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi nhất.

- Và liệu tôi có thể hỏi, cả hai ngài đang nói tới chuyện gì không? – Kelsey hỏi, tiếp tục giữ cái vẻ ngây thơ giả vờ.

- Không có gì đáng kể - Derek trả lời với tiếng lầm bầm nhỏ, và nhét tay anh vào túi áo, anh tới đứng ở cửa ra, dựa vào khung cửa ở đó, quay lưng với căn phòng. Kelsey nhìn sang Percy tìm câu trả lời rõ ràng hơn, nhưng anh chỉ đơn giản là mỉm cười một cách ngượng ngùng, nhún vai, và cũng nhét tay anh vào túi, đu đưa trên gót chân.

Nàng gần như phá ra cười. Dĩ nhiên họ sẽ không công nhận là họ đã, cho dù chỉ một giây, nghĩ rằng nàng có thể là một quý cô. Chỉ riêng cái ý nghĩ ấy là không thể chịu được với những người ở tầng lớp họ. Và đó thật sự là lớp

bảo vệ cho nàng. Gia đình nàng đã chịu đựng một vụ bê bối rồi. Nàng sẽ không tạo nên một vụ khác nữa nếu nàng có thể tránh được nó.

Chương IV

- Anh có chắc là anh không muốn em mắc nợ anh cả đời chứ, Derek?

- Giờ chúng ta đều trở nên tham lam, đúng không? Anh thì là chúng ta đã nói xong cái chủ đề đó rồi.

- Ừm, đó là trước khi anh kết thúc với phần thưởng – Jeremy nói cùng với một nụ cười nhăn nhó hấp dẫn.

Kelsey không có ý niệm về chuyện họ đang nói và cũng không quan tâm đến. Nàng đang lo lắng trở lại lúc này khi họ đang trên đường về tới nơi, nàng cho rằng, là nhà mới của nàng. Nàng sẽ phải bắt đầu vai trò làm tình nhân của mình quá sớm và... Nàng rùng mình, không thể nào nghĩ cho hết chuyện đó.

Họ đang ở trên một chiếc xe ngựa trang bị đầy đủ, sang trọng dường như thuộc về Derek, và nó đang di chuyển với tốc độ nhanh. Và lúc này thì họ có năm người. Jeremy đã quay trở lại văn phòng của Lonny với cánh tay anh quấn quanh một cô gái tóc vàng trẻ tuổi ăn mặc cũng lòe loẹt như Kelsey. Nàng đã được giới thiệu với Florence, và chỉ trong vòng vài giây mọi chuyện rõ ràng ràng là cô nàng tôn thờ Jeremy Malory. Cô nàng không thể nào bỏ tay ra khỏi anh ta, hay mắt cô nàng, và thậm chí ngay lúc này, trong xe ngựa, cô ta gần như là đang ngồi trong lòng anh ta.

Kelsey cảm thấy hoàn toàn đứng đưng. Nó không phải như thế nàng và Jeremy đã bắt đầu mối quan hệ của họ, nhưng thậm chí nếu họ đã làm thế, nàng biết nàng chẳng có quyền gì đòi hỏi lòng trung thành của anh. Anh ta sẽ chu cấp cho nàng. Thậm chí nếu hoàn cảnh của họ không có hết sức khác thường, hoàn cảnh mà anh ta đã công khai mua nàng, chỉ với sự chu cấp đó thôi anh ta sẽ trông chờ lòng trung thành hoàn toàn từ nàng. Nhưng trong những thỏa thuận như vậy, những quý ông thì không bị ép buộc cư xử tương tự. Còn lâu mới vậy. Sau hết thì, hầu hết họ đều có vợ cả.

Khi những người đàn ông tiếp tục nói đùa với nhau về giá cả và những món nợ suốt đời, Kelsey tiếp tục cố hết sức phớt lờ họ. Nhưng nàng vẫn cứ tiếp tục thắc mắc, sau khi Jeremy đã nói tới những khoản nợ, làm sao một người đàn ông trẻ ở độ tuổi của anh ra có thể chịu được cái giá cắt cổ anh ta đã trả để mua nàng, khi mà hầu hết những người trẻ tuổi phải được sự chu cấp của cha mẹ theo từng quý hay từ những bất động sản mà họ có quyền thừa kế.

Anh ta nhất định phải giàu có một cách độc lập, điều nàng chỉ có thể thấy vui sướng vì thế. Nếu không phải lúc này nàng đang ở cùng với một nhà quý

tộc khác, chứ không phải những quý ông này, đi tới...nàng chẳng biết mọi chuyện đi tới đâu.

Khi chiếc xe ngựa dừng lại một lúc sau đó, chỉ có Jeremy và Florence xuống xe. Không có lời giải thích nào, và cũng không có ai yêu cầu Kelsey đi theo họ. Nhưng Jeremy trở lại sau vài phút, không có Florence bám bên cạnh, và vì không ai trong số hai người đàn ông còn lại hỏi anh ta làm gì với cô gái, Kelsey phải cho rằng họ đã biết.

Chiếc xe ngựa lại đi tiếp, và mười lăm phút sau nó dừng lại lần nữa. Kelsey không biết gì về London, chưa bao giờ chú Elliott đưa nàng tới đây, nhưng một cái liếc mắt ra ngoài cửa sổ xe cũng cho thấy một khu vực rất đẹp với những biệt thự trang nghiêm và những ngôi nhà thành thị của tầng lớp thượng lưu.

Nàng không nên ngạc nhiên mới phải, không với lượng tiền được trao tay tới nay. Nhưng nàng đã nhầm khi nghĩ rằng đây là nơi nàng được đưa đến, vì là Derek rời khỏi xe chứ không phải Jeremy. Vậy là Derek là sống ở đây, và nàng chỉ có thể phỏng đoán rằng cả Derek và Percy từng người đang được đưa về nhà của họ trước, rồi Jeremy và nàng sẽ đến điểm đến cuối cùng của họ.

Nhưng nàng lại nhầm lần nữa, bởi vì Derek quay lại xe ngựa và đưa tay vào trong để giúp nàng xuống. Và Kelsey sững sốt đủ để nắm tay anh mà không nghĩ gì về nó, và đã được dẫn nửa đường tới một cánh cửa đôi đường bệ trước khi nàng nghĩ tới chuyện hỏi anh:

- Tại sao lại là ngài đi cùng tôi chứ không phải là Jeremy?

Anh nhìn xuống nàng, rõ ràng bối rối bởi câu hỏi của nàng:

- Cô sẽ không ở đây lâu. Chỉ tới nay thôi. Ngày mai sẽ có những chuyện khác được sắp xếp.

Nàng gật đầu và đỏ mặt, e rằng lúc này nàng hiểu. Jeremy, còn trẻ như anh ta, có thể vẫn còn sống cùng với cha mẹ, vậy nên dĩ nhiên, anh ta không thể mang nàng về cùng anh. Derek chắc hẳn đã đề nghị để nàng ở nhà anh, điều cho thấy lòng tốt của anh. Một hi vọng, anh sẽ không có ai ở cùng nhà mà anh sẽ cần phải giải thích mọi chuyện.

- Vậy, ngài sống ở đây sao?

Khi ở London thì đúng vậy – Anh đáp lời – Đây là ngôi nhà thành phố của cha tôi, cho dù ông ít khi tới sống ở đây. Ưa thích miền quê và Haverston hơn.

Cánh cửa mở ra trước khi anh nói xong, và một người hầu béo tốt đang cúi nhẹ với câu nói “Chào mừng về nhà, cậu chủ” và cẩn thận ngoảnh đi tránh nhìn Kelsey.

- Tôi sẽ không ở lại, Hanly – Derek thông báo với người hầu – Chỉ đưa

qua một người khách cần chỗ ngủ lại đêm nay. Vậy nên nếu ông tìm được bà Hershall để chăm lo cho cô ấy, tôi sẽ đánh giá cao chuyện đó.

- Một vị khách cho trên gác – hay ở dưới nhà ạ?

Kelsey ngạc nhiên khi thấy Derek đỏ mặt trước câu hỏi cho dù cần thiết, nhưng cũng xác láo. Nàng có thể mặc chiếc áo vét len ngắn để che dấu một phần chiếc váy vô cùng tội tộ nàng đang mặc, nhưng phần còn lại của nó cũng đủ để nói lên nàng làm nghề gì.

- Dưới lầu là được rồi – Derek nói cộc lốc – Tôi nói là tôi sẽ không ở lại.

Và giờ thì Kelsey lại đỏ mặt lần nữa trước lời nói bóng gió đó. Tuy nhiên, người quản gia chỉ gạt đầu và rời đi để tìm người quản gia. Derek lẩm bẩm sau lưng anh:

- Chỉ vì luẩn quẩn quanh người hầu quá lâu từ hồi họ còn biết mình còn mặc quần cụt. Nhờ trời mà đúng là bọn họ lên mặt ta đây quá rồi.

Kelsey có thể đã cười phá lên nếu không phải nàng đã quá xấu hổ. Đẹp trai như anh, nhưng Derek trông có vẻ bất bình một cách buồn cười lúc này. Tuy nhiên, anh sẽ không đánh giá cao tính hài hước của nàng, kể cả khi nàng có thể xoay sở để có nó. Vậy nên nàng chỉ nhìn chằm chằm xuống sàn nhà và đợi anh đi khỏi. Và chuẩn bị làm thế, anh nói:

- Vậy thì, hãy ngủ một giấc ngon nhé. Ngày mai cô sẽ phải đi một chặng đường dài đấy. Cơ thể cô sẽ kiệt sức nếu chúng không được nghỉ ngơi.

Và trước khi nàng có thể hỏi nàng sẽ đi đâu, anh ta đóng cánh cửa đằng sau lưng anh và đi mất. Kelsey thở dài. Và rồi một cảm giác nhẹ nhõm đã tới. Nàng thực sự sẽ trải qua đêm nay một mình, điều mà nàng đã tránh nghĩ tới đã bị trì hoãn, ít nhất là thêm một ngày nữa. Một cách ngang ngạnh, giờ đây nó đã bị hoãn lại, nàng không thể nào rút nó lại sau trong sâu thẳm tâm trí của nàng.

Với nàng, bắt đầu vai trò làm tình nhân sẽ là – giống như đêm tân hôn vậy, cho dù thiếu đi một giấy phép kết hôn và thiếu luôn cả sự âu yếm dịu dàng cần có giữa hai bên. Nàng biết rằng, trước đây, hôn nhân giữa những người xa lạ là chuyện diễn ra thường xuyên. Việc ghép đôi được sắp xếp bởi cha mẹ hay vua chúa, với ít ngày để các cặp đôi làm quen – hay thậm chí ít hơn nữa, còn tùy hoàn cảnh. Nhưng những cuộc hôn nhân như thế rất, rất hiếm trong thời kỳ hiện đại này. Ngày nay, nếu các cặp đôi không tự lựa chọn nhau, ít nhất họ cũng có được một khoảng thời gian đáng kể trước lễ cưới.

Kelsey sẽ có bao nhiêu thời gian đây? Sự ân xá này là không ngờ tới. Nàng đã cho rằng nàng sẽ không trải qua đêm nay một mình. Và ngày mai họ sẽ ra đi. Liệu có thể nào điều đó cũng giúp hoãn thêm một ngày nữa không?

Nàng có thể hi vọng. Nhưng những sự trì hoãn sẽ không giúp gì nàng nhiều nếu họ không cho nàng cơ hội để hiểu Jeremy nhiều hơn một chút. Và hơn nữa, nghĩ về chuyện đó, nàng đã không nói lời nào mới anh ta, và anh ta cũng không. Cái quỷ gì khiến nàng được cho rằng sẽ xây dựng được một mối quan hệ với anh nếu họ chẳng nói chuyện gì hết?

Nàng cho rằng ngày mai nàng sẽ biết thôi. Ngay lúc này, nàng nên đặt tâm trí mình vào chuyện làm sao để cư xử với người quản gia ở đây. Theo cách thông thường của nàng chẳng? Hay theo cái cách thích hợp hơn với tình cảnh mới của nàng?

Vì nó đã diễn ra rồi, quyết định không còn là của nàng nữa. Bà Hershall xuất hiện ngay sau đó và, nhìn Kelsey khá lâu, chép miệng tỏ ý không bằng lòng và hát đầu về đằng sau nhà, để mặc cho Kelsey đi theo hay không. Vậy đó. Nàng sẽ phải làm quen với cách đối đãi như thế từ nay trở đi. Nàng chỉ hi vọng sự xấu hổ đáng châm chọc luôn đi kèm sau đó sẽ dần dần dễ chịu đựng hơn.

Derek đáng lẽ phải biết rằng những người bạn đồng hành của anh sẽ không để yên mọi chuyện. Anh chỉ vừa mới quay trở lại xe ngựa của mình thì Jeremy nói:

- Em không tin nổi. Anh vẫn tới cái vũ hội đó hả? Chết tiệt em đi nếu em làm thế.

- Tại sao lại không chứ? – Derek hỏi, nhưn một bên mày vàng óng – Cô ta sẽ không đi đâu mất, và em họ Diana tự mình đã yêu cầu sự có mặt của chúng ta tối nay tại buổi ra mắt bạn của em ấy. Có thấy là tất cả chúng ta đều đồng ý tham sự không, Jeremy, và em sẽ nói việc nào là quan trọng hơn đây?

- Chính xác điều em muốn nói – Jeremy khịt mũi – Ít nhất thì em biết chuyện gì quan trọng hơn, và nó cũng sẽ chẳng thêm vào hàng đồng những lời đồn thổi trong mùa lễ hội đâu. Diana có thể sẽ còn không để ý thấy chúng ta ở đó trong đám đông.

- Dù em ấy có để ý hay không, đã đồng ý tham dự, chúng ta bắt buộc phải làm thế. Percy, liệu cậu có thể nào giải thích những nghĩa vụ cho thẳng nhóc vô trách nhiệm này không?

- Tôi hả? – Percy cười thầm – Tôi sợ rằng tôi nhìn mọi thứ từ khía cạnh của thẳng nhóc, bạn già. Không thể nào nói liệu tôi có sự chịu đựng dửng dưng cảm rời bỏ một cô tình nhân mới toanh xuất sắc để vội vã tới một cuộc tụ họp cả đồng người mà chẳng có vẻ là khác gì với hàng đồng cuộc vui khác mà chúng ta đã tham gia. Giờ thì, nếu một trong mấy ông chú của các cậu sẽ xuất hiện, hay là cô em họ đáng yêu Amy của hai cậu nữa, nó có thể khác đi tý chút. Các chú cậu biết làm cách nào để khuấy động không khí âm ỉ lên, và Amy thì còn chưa kết hôn với gã Mỹ của cô ấy, nên trong danh sách

của tôi cô ấy vẫn còn có thể.

Sau bài báo cáo dài dòng lê thê chỉ vì một vài câu nói của bạn họ, Derek và Jeremy đều á khẩu mất một lúc. Derek là người hồi phục đầu tiên khi nói:

- Amy có thể chưa kết hôn, nhưng đám cưới được lên lịch vào tuần tới rồi, cho nên gạch con bé ra khỏi danh sách của cậu đi, Percy.

Và rồi Jeremy

- Và anh không thể nhắc tới tên cha em mà ảo tưởng nữa đâu. Ông quá là thích cuộc sống gia đình lúc này để mà bắt đầu để mấy chuyện ngòi lê đôi mách khuấy tung lên nữa. Chú Tony cũng vậy thôi.

- Có khác biệt đó, cậu bé. Hai cái tên Malory đặc biệt đó sẽ không bao giờ thích an cư ở nhà tới mức họ sẽ không nhưn một hai cả hai bên mày lên đâu. Cậu nhóc, tôi đã tận mắt chứng kiến không lâu sau khi em gái Jack của cậu ra đời mà, cha và chú cậu đã kéo tên Mỹ vào phòng bi da, và tên Mỹ chỉ có thể loạng choạng mà đi ra ngoài.

Đó là khi bọn họ chỉ mới phát hiện ra, và phản đối, sự quan tâm của cái tên Anderson đó tới Amy. Và chuyện họ phản ứng như vậy là có thể đoán trước. Nhưng mà, hai bọn em đều đã giải thích chuyện đó cho anh rồi mà, Percy, khi mà anh nghĩ tới chuyện tự mình tán tỉnh chị ấy. Xuất phát từ chuyện cả hai người đó đều góp một tay nuôi dưỡng cô chị họ Regan sau khi dì ấy mất, và cái sự thực là Amy trông cực giống Regan-

Reggie – Derek cắt ngang, cũng giống cha anh sẽ làm nếu như ông ở đây, cho dù ít gay gắt hơn – Anh hiểu tại sao cha em cứ khăng khăng gọi em ấy bằng cái tên khác, chỉ là để chọc tức các anh em mình, nhưng em không cần phải theo bước ông ấy đâu.

- À, nhưng em thích theo bước ông ấy mà – Jeremy cười toe toét chẳng có vẻ ăn năn gì – Và ông ấy không làm vậy để chọc tức họ, ừm, có thể chỉ một chút thôi, nhưng đó không phải lý do tại sao ông ấy bắt đầu gọi chị là Regan. Những nguyên do đã có trước, trước cả khi em được sinh ra. Với ba anh em trai, hai trong số họ già hơn cha, ông ấy cảm thấy phải làm gì đó khác biệt trong mọi thứ.

- Được rồi, chắc chắn là ông ấy thành công với việc đó – Derek nói cùng một cái nháy mắt hiểu biết – Cho dù ông ấy đã không làm.

Hai anh em đều đang nhắc tới những ngày làm cướp biển của James Malory, khi ông nổi tiếng là thuyền trưởng Hawk và cả gia đình đều chối bỏ ông. Chính trong suốt sự nghiệp nổi tiếng của ông dưới cái tên Hawk mà James đã phát hiện ra rằng ông có một đứa con trai đã gần như trưởng thành, và ông không chỉ biết tới Jeremy mà còn mang cậu theo, đó là lý do tại sao thằng nhóc có một sự giáo dục không hề chính thống, được học hỏi quá nhiều về đàn bà, đánh nhau, và rượu chè từ thủy thủ đoàn hỗn tạp cướp biển

của Jam

Nhưng Percy không biết điều đó và sẽ chẳng bao giờ biết. Percy có thể là một người bạn đáng mến, nhưng anh là một người bạn đáng mến người đơn thuần không thể giữ nổi một bí mật nào, và những thành tích bất chính trong quá khứ của James Malory là những bí mật được giấu kỹ chỉ thành viên trong gia đình biết.

Bên cạnh đó, Percy – Jeremy nói, quay trở lại với chủ đề - cha em ghét vũ hội, chắc chắn đó, và chỉ lê chân tới đó những ngày này chỉ vì sự nài nỉ của vợ ông. Chú Tony cũng vậy luôn. Chắc chắn hiểu được họ cảm thấy thế nào. Cũng giống như em lê chân tới cái vũ hội hôm nay thôi, chết tiệt em đi nếu không phải thế.

Derek cau mày:

- Anh không kéo cậu tới, cậu bé, chỉ là nêu ra những bồn phận của cậu. Cậu đã không cần phải đồng ý với yêu cầu của Diana.

- Em không phải hả? – Jeremy đáp lại – Khi nào thì em có cái lúc tồi tệ khủng khiếp được nói Không với một phụ nữ vậy? Với chuyện đó thì, bất cứ người phụ nữ nào cũng thế. Chỉ là không chịu được chuyện làm họ thất vọng. Và em chắc chắn sẽ không làm thất vọng cô bé anh vừa vút lại đằng sau.

Nếu tất cả những gì cô ấy muốn là được bỏ lại một mình, Jeremy, anh khó mà nói là anh đã làm cô ấy thất vọng.

- Bỏ lại một mình?

- Em thấy chuyện đó khó tin quá hả? Phụ nữ đánh nhau và lên kế hoạch để lên giường anh, anh họ, không phải để rời bỏ nó. Em đã thấy chuyện đó trực tiếp-

Derek cắt ngang:

- Và đôi khi phụ nữ chỉ muốn không bị quấy rầy, vì một lý do hay vì gì khác, và đó là ấn tượng khác biệt mà anh thấy từ cô gái này. Cô ấy trông có vẻ kiệt sức. Có thể không hơn thế, nhưng dù thế nào anh cũng đã có kế hoạch khác....Cùng với đó, Jeremy, anh đã không xòe ra chừng ấy tiền chỉ để lên giường với cô ấy, cho nên anh có thể kiên nhẫn. Không muốn có một tình nhân ban đầu, nhưng giờ thì anh đã có một, anh sẽ tới gặp cô ấy với điều kiện tốt nhất của mình, nếu nó cũng giống vậy với

- Thực chất là khiếm nhã bởi cái gì mà anh đã không muốn – Percy nhận xét.

Jeremy cười lục khục:

- Cho dù nó đã không thế.

Derek trườn xuống cái ghế của anh, làu bàu:

- Hai người biết tại sao tôi làm thế mà.

- Dĩ nhiên bọn tôi biết, bạn già – Percy trả lời – Và khen ngợi anh vì chuyện đó, thực sự đấy. Tôi không bỏ tiền ra để cư xử cao thượng như vậy, nhưng ít nhất thì một trong chúng ta cũng đã làm.

- Đúng thế - Jeremy đồng tình – Cái cục mụn cóc Ashford ấy và đã có một món quà tuyệt vời vì làm thế rồi. Một công tác buổi tối tốt đẹp, nếu em có thể nói thế.

Ngượng ngùng bởi lời tán dương không mong đợi, Derek nói:

- Vậy có thể nào cả hai người dừng cái việc trêu chọc về việc để cô gái đó lại chưa?

Jeremy cười toét:

- Bọn em phải làm à?

Một cái quắc mắt từ Derek làm cho Jeremy liếc ra ngoài cửa sổ bên cạnh và huýt sáo một bài vui vẻ. Thằng quý không thể sửa đổi được nữa. Chú James sẽ phải dùng mọi cách để chế ngự thằng chó con trẻ tuổi này vào vòng trách nhiệm trong thời gian tới. Dĩ nhiên, cha của Derek đã than van về những điều tương tự mà anh đã dính vào. Nhưng rồi, trong số bốn anh em nhà Malory, Derek phải gắn liền với việc đứng đầu gia đình, và do đó, Jason Malory, Hầu tước Harverston, là người cứng rắn nhất trong tất cả, và là người khó mà chiều lòng nhất.

Chương VI

Derek thông thường cũng thích các vũ hội, cho dù không phải là những vũ hội với hơn ba trăm người tham dự, như kiểu vũ hội đêm nay. Nhưng anh thích khiêu vũ, có thể thường xuyên tìm thấy một trò chơi bài uýt hay bi da thân thiện, và lúc nào cũng có một hay hai gương mặt mới ở đó mà hấp dẫn anh.

Tuy nhiên, cái vụ thích thú đó chẳng hề kéo dài lâu, vì hầu hết các quý cô trẻ tuổi tô điểm cho mình thật lộng lẫy trong những dịp như vậy, và tán tỉnh ve vãn một cách e thẹn, chỉ vì đeo đuổi một điều duy nhất: Hôn nhân. Và ngay giây phút động cơ của họ lộ ra, Derek sẽ nói lời chào từ biệt với họ, bởi hôn nhân là điều cuối cùng nhất anh có hứng thú. Nguyên tắc ấy cũng có vài ngoại lệ, nhưng những ngoại lệ đó thường không xuất hiện nhiều lắm. Thậm chí nếu một cô gái không muốn kết hôn ngay, cô ta sẽ phải đối phó với những áp lực từ họ hàng để xem xét tới vấn đề đó. Hiếm có tiểu thư trẻ nào có thể chịu đựng được áp lực đó và dành ra chút thời gian để bản thân mình hưởng thụ.

Thực sự Derek thích những quý cô trẻ trung độc lập về tư tưởng đó nhất, và cũng đã biết một vài trường hợp khá hiếm. Những người này vẫn còn ngây thơ, cho nên những mối quan hệ có liên quan không phải tới chuyện tình dục. Còn lâu mới vậy. Derek tôn trọng những quy tắc xã hội và thấy việc giao thiệp với họ trên một vài lĩnh vực khác là dễ chịu, những lần nói chuyện vui vẻ, những sở thích được chia sẻ cùng nhau, và thật đơn giản để có thể thả lỏng sự đề phòng với họ.

Điều đó không nói lên rằng anh không liên tục tìm kiếm bạn tình kế tiếp của mình. Chỉ là anh không chọn họ từ một đám các cô nàng ngây thơ cứ đột ngột hiện ra mỗi mùa lễ hội ở London. Không, những đối tượng tình dục của anh nhìn chung được chọn lọc từ những bà vợ trẻ và các góa phụ, những người thuộc loại trước thì không hạnh phúc với cuộc hôn nhân của họ, những người thuộc loại sau thì tự do làm những gì họ muốn, với sự thận trọng – dĩ nhiên. Và anh hiếm khi rời khỏi một trong những vũ hội lớn ở London thế này mà không có một vụ hẹn hò cho cuối tuần, hay thậm chí là cho đêm đó luôn.

Tuy vậy, ở vũ hội đêm nay, dường như không có gì làm anh thấy hứng thú. Anh thực hiện những lượt khiêu vũ cần thiết để làm cho bà chủ nhà được hài lòng, và phải mất nhiều công sức để không ngáp dài trước khi nhường lại những bạn nhảy cho quý ông kế tiếp trên tấm thảm khiêu vũ của

cô ta. Anh thử chơi vài ván bài ulyt, nhưng một lần nữa, anh không thể nào xoay sở tập trung vào cuộc chơi được, thậm chí cả khi tiền đặt cược lên cao một cách nguy hiểm

Hai trong số những người tình cũ của anh đã cố gắng làm anh thấy hứng thú với một vụ hẹn hò khác, thông thường anh sẽ trì hoãn họ với lời hứa hẹn cho những lần khác, lần này anh đơn thuần nói với họ là hiện nay anh đã có dính líu với người khác rồi. Ấy thế mà anh vẫn còn chưa. Cô gái anh bỏ lại nhà anh không thể nào được tính là một sự dính líu được – vẫn chưa. Bên cạnh đó, một tình nhân không bao giờ được tính là một sự dan díu, không phải là một vụ dan díu thật sự. Một tình nhân đơn giản là một tiện nghi đắt tiền – và đẹp đẽ.

Và anh vẫn còn chưa tin là giờ anh đã có một người. Một lần khác và cũng là lần duy nhất anh đã đồng ý chu cấp cho một phụ nữ để đổi lại quan hệ tình dục với cô ta đã là một thảm họa thực sự.

Cô ta tên là Marjorie Eddings. Cô ta là góa phụ trẻ của một người tốt, cô ta đã không thể nào chấm dứt được chuyện tiếp tục sống theo cái lối cô ta đã được sinh ra. Anh đã trả hết các khoản nợ cho cô ta, thực tế, hầu hết trong số chúng là các khoản nợ của người chồng đã khuất của cô, trang trí lại ngôi nhà cô ta được thừa kế, đáp ứng đòi hỏi của cô ta về những món nữ trang nho nhỏ đắt tiền.

Thậm chí anh còn đồng ý làm người hộ tống cô ta tới rất nhiều các cuộc tụ họp mà cô ta vẫn còn được mời tới, trong khi anh chẳng có ý muốn hoàn thành cái vai trò đó tí nào. Tất cả đều không cần che đậy, đương nhiên, và rất đứng đắn, thậm chí khi qua nhà cô ta, vào lúc thích hợp, là phải đợi hàng giờ trước khi việc lên vào an toàn để có được cái mà anh có quyền được hưởng – chuyện mà, đến một nửa những lần đó, cô ta nói rằng cô ta quá mệt để đáp ứng. Và trong suốt sáu tháng trong mối quan hệ của họ, biết rõ rành rành rằng anh không có hứng thú với hôn nhân, cô ta đã gài bẫy để lôi anh tới bệ thờ.

Cho dù anh có thích cô ta đủ để biến mối quan hệ của họ thành vĩnh viễn, điều mà anh đã không hề có, anh cũng không thích bị chơi khăm và lừa dối như thế, đó là điều cô ta đã làm. Cô ta nói rằng cô ta có thai trong khi không có. Rồi cô ta để lộ mối quan hệ thật sự của họ ra cho những kẻ ngồi lê đôi mách, trong khi tuyên bố rằng anh đã hứa cưới cô ta. Đó chính là giọt nước cuối cùng làm tràn ly. Và cô ta tuyên bố điều đó trực tiếp với cha anh.

Dĩ nhiên, Marjorie đã đánh giá thấp nhà Malory. Việc cô ta tự đưa mình luôn lách vào gia đình cùng những lời dối trá là không thể. Cha của Derek hiểu anh để biết anh không bao giờ đưa ra một lời hứa như thế. Nếu không thì, khi nó xảy ra Jason Malory sẽ rất lấy làm vui sướng.

Nhưng Jason biết con trai ông vẫn chưa sẵn sàng để ổn định sớm lúc đó, và may mắn là, ông không bao giờ bắt ép Derek thay đổi ý định của mình. Derek biết sẽ có ngày cái áp lực đó đè lên anh. Trách nhiệm và tất cả những thứ đó, tiếp tục theo thứ tự, và trong trường hợp của Derek, tức hiệu mà cuối cùng anh cũng kế thừa, là những mối bận tâm lớn.

Còn đối với Marjorie thì, Jason cũng không thích những kẻ dối trá. Ông là con người của những nguyên tắc cứng nhắc. Và đã là người đứng đầu gia đình rất lâu – kể từ khi ông mới 16, thực vậy – và đã phải gọi những em trai của mình tới đứng trước mặt quá thường xuyên vì những vụ quậy phá của họ trong suốt những năm, cũng như của cả Derek và Reggie - cô cháu mà ông nuôi dưỡng, ông giải quyết chuyện kiểu vậy một cách tốt đẹp.

Cũng nên nhắc tới cả tính tình nóng nảy nữa. Chỉ có người nào vô tội nhất mới có thể chịu đựng được những lời quở mắng đầy giận dữ của Jason. Kẻ có tội sẽ nhanh chóng sụp đổ trong sự tủi thẹn, và trong trường hợp của phụ nữ thì là, nước mắt, vì chẳng có gì dễ chịu khi mái nhà đổ sập xuống đầu mình cả, như chú Tony thích thú gọi chuyện đó.

Marjorie đã bỏ đi trong nước mắt và nhục nhã và không còn làm phiền Derek nữa. Cô ta đã lừa bịp một số tiền khổng lồ từ anh trong suốt mối quan hệ ngắn ngủi của họ, cho nên anh cũng không thấy mình có lỗi gì khi nó kết thúc buồn thảm như thế. Và anh học được bài học – ít nhất thì anh cũng nghĩ thế.

Cho dù vậy, công bằng thì, người phụ nữ anh đã có được lúc đầu tối sẽ không – ít nhất thì – không có gì giống với Marjorie. Kelsey Langton không thuộc tầng lớp quý tộc, cho dù cô ấy có thể nói năng giống thế, và không được nuôi dưỡng với đặc quyền đặc lợi, cho nên cô ấy sẽ thành thật vui mừng với bất cứ điều gì anh có thể làm cho cô, ngược lại với Marjorie trông chờ nó như là quyền lợi của cô ta.

Hơn nữa, anh thực tế là đã mua cô. Anh có hóa đơn trong túi để chứng minh điều đó. Và anh vẫn còn không hiểu rõ lắm chuyện anh nghĩ gì về vụ đó. Nhưng cô ấy đã tự bán mình. Không phải như thế là cô ấy đã bị bán mà không có sự đồng ý và... tốt hơn cả là thậm chí không nghĩ về cái phần mua – và – bán của nó. Anh đã có một tình nhân, và anh thậm chí đã không làm chuyện đó nếu không vì ngăn thẳng Ashford đề tiện đó khỏi việc hành hung thêm một người phụ nữ khác, và cô gái này không có đường nào thoát khỏi những hành động tàn ác của hắn ta.

Đánh Ashford bất tỉnh rõ ràng đã đặt dấu chấm hết cho những hành vi đòi bại của hắn, như Derek đã hi vọng. Chỉ là hắn ta giờ đây làm chuyện đó một cách hợp pháp hơn, khi mà trong buổi đấu giá lô bịch và trong việc sử dụng

những ngôi nhà như của Lonny để cung cấp phụ nữ cho những mục đích như thế.

Trước đó, David Ashford đã mua những gái điếm cho một đêm. Những người phụ nữ như vậy không có sự giúp đỡ nào để chống lại những quý tộc cùng loại với Ashford, và tệ hơn, có thể cảm thấy vài bằng hấn quăng lại cho họ là sự đền bù rộng rãi cho những vết sẹo mà hấn để lại. Đáng khinh, nhưng là thật. Và thậm chí nếu Derek bắt Ashford chịu trách nhiệm, đã chứng kiến trực tiếp lời bào chữa bệnh hoạn của gã đàn ông về khoái cảm, anh biết không có nạn nhân nào chịu đứng ra làm chứng chống lại hấn. Họ đều bị mua chuộc, hay bị xử lý, trước khi vụ việc lên tới tòa án.

Nhưng Derek có một cảm giác mạnh mẽ tới mức anh sẽ làm điều gì hơn thế lúc này mà anh biết vì sự thực rằng Ashford vẫn còn làm thế. Và anh không thể đi quanh mà mua hết tất cả phụ nữ mà Ashford cố gắng mua, kể cả khi anh có biết được mỗi cuộc đấu giá mà hấn tham dự. Anh không có một nguồn tiền bạc bất tận. Tối nay anh đã cư xử bốc đồng.

Có thể anh phải nói chuyện với chú James về chuyện làm gì đó. James đã giải quyết nhiều chuyện ghê tởm của một mặt cuộc sống thế này trong suốt thời gian chú làm cướp biển. Nếu có ai biết cách xử lý những tên cặn bã như Ashford, nhất định là chú.

Nhưng đó là chuyện ngày mai. Còn tối nay, anh đang có một khoảng thời gian khó khăn vô cùng để giải trí. Và anh cuối cùng bắt đầu thắc mắc, khi mà anh cứ tiếp tục nhìn thấy trước mình một đôi mắt xám dụi dằng thay vì đôi mắt xanh đang thuộc về bạn nhảy hiện giờ của anh, nếu không phải vì Percy và Jeremy đã nói đúng.

Anh vẫn đang làm cái quái quỷ gì tại vũ hội khi mà có một người phụ nữ trẻ đáng yêu đang ở dưới mái nhà của anh, nhắc tới chuyện đó – người có thể lên giường tối nay mà tự hỏi tại sao anh không ở cùng nàng? Dĩ nhiên, « ở dưới mái nhà của chính anh » làm chuyện đó thấy cụt hứng. Một trong những lý do anh yên ổn tới vậy với cha anh, và hiếm khi bị quở trách về chuyện gì, là vì anh hiểu rằng cha anh sẽ không cố gắng cướp đi niềm vui sướng của anh miễn là anh thực hiện chuyện đó với sự kín đáo hoàn toàn. Và luôn làm vậy.

Điều này có nghĩa anh không bao giờ dan díu cùng một gái điếm trong ngôi nhà thành phố ở London, thậm chí cũng không ở cả hai ngôi nhà đã được chuyển qua cho anh. Những câu chuyện ngồi lê đôi mách của người hầu có thể là tệ nhất, không có hệ thống thông tin nào nhanh hơn hệ thống nói kết giữa mỗi ngôi nhà trong cùng một con đường và vượt ra khỏi cả những quản gia, đánh xe, người hầu, người coi ngựa, và những thú tương tự thế. Và điều đó có nghĩa anh sẽ không tìm hiểu người tình mới của anh tối

nay.

Cuối cùng anh cũng từ bỏ việc giả vờ vui thích và tìm Jeremy và Percy để cho họ biết anh đi về và sẽ đưa xe trở lại cho họ lát sau. Dĩ nhiên, họ, đưa cho anh những cái nháy mắt đầy hiểu biết và điệu cười tự mãn, nghĩ rằng anh về nhà để vui chơi. Nhưng mà, họ cũng chẳng có những người cha như Jason Malory.

Không nói được rằng anh từ bỏ việc nghĩ rất nhiều về nàng trên chuyến xe về nhà. Sau rốt, Kelsey Langton không phải một trong những người hầu. Và nàng sẽ không ở trong ngôi nhà lâu đủ để mà tán chuyện với bất cứ người hầu thông thường nào. Thực tế, anh có thể tới thăm nàng mà không hề có sự khôn ngoan hơn và bị ăn sáng trên giường của chính anh vào buổi sáng. Những đày tớ của anh sẽ không biết được sự khác biệt, vì anh chưa bao giờ để người hầu thức chờ mình.

Thực sự, chuyện anh tự nói với mình về việc tới thăm Kelsey trong một lát không mất nhiều thời gian suy nghĩ lắm. Vậy nên việc gặp Hanly lần nữa tại cửa là khá thất vọng, với cái giờ muộn màng đến thế, và đặt dấu chấm hết cho những kế hoạch đó. Ông già thóc mách. Nếu Hanly không đứng đó trong phòng giải lao và nhìn anh bước từng bước một lên cầu thang, Derek có thể sẽ vẫn đi xuống dưới khu ở của người hầu để tìm cô gái. Nhưng anh chẳng nghi ngờ chút nào là ông ta sẽ rình mò ở đó, dò xét anh.

Và rồi cha Derek sẽ nghe về chuyện đó trong cả tuần, rồi ông sẽ kết thúc việc đó với chuyện la rầy về thái độ đúng mực, sự kín đáo, và đảm bảo rằng chuyện người hầu bàn tán phải được thực hiện với công việc nhà của người khác, chứ không phải của chính mình. Tất cả chỉ vì một vụ hẹn hò nho nhỏ với cô nàng anh có thể tới tham vào bất kỳ buổi tối nào trừ tối nay ấy hả? Dường như

Nhưng đêm đó chuyện đi ngủ trở nên khó khăn như quỷ.

Chương VII

- **Đó là lỗi của chính tôi** – Bà Hershhal lầm bầm – Đáng lẽ tôi phải thấy điều đó ngay, nhưng tôi sẽ công nhận là mắt tôi không còn được tinh như trước, đặc biệt vào ban đêm.

Kelsey dụi mắt cho tỉnh ngủ khi nàng nửa nghe nửa tỉnh người quản gia. Nàng không nói gì, vì nàng không biết người phụ nữ đang nói về chuyện gì. Rõ ràng, nàng đã lỡ mất phần đó, tỉnh giấc để thấy rằng bà Hershhal đang lấy một trong những chiếc váy của nàng ra khỏi va li để vuốt thẳng những nếp nhăn.

Căn phòng cũng đã được dọn dẹp, không phải là đêm qua nàng thức đủ để bày bữa ra nhiều đến thế. Và có nước sạch để sẵn cho nàng, khăn bông mềm, và cái mà nhìn giống như một ấm trà.

Nàng ngáp, cảm tạ rằng nàng đã không tỉnh giấc mà mất phương hướng và tự hỏi nàng đang ở đâu hay người đàn bà này là đồ quý gì mà lại đang lục lọi trong phòng của nàng. Mái tóc nâu được buộc thành một búi chặt, vai rộng và một bộ ngực đồ sộ quá cỡ làm cho bà có dáng người nặng phần trên, và hàng lông mày rậm dường như không ngừng xé lên thành một cái cau mày.

Ồ, vâng, nàng nhớ lại người quản gia ngay – quá rõ ràng, thực tế, những cái nhìn khinh khỉnh và xem thường của bà ta đã làm cho Kelsey cảm thấy như một con chuột vô lại bần tiện nhất. Và cái nhận xét cuối trước khi bỏ đi đêm hôm trước của bà ta khiến cho Kelsey không bao giờ quên được.

- Và đừng có đi lang thang khắp nơi và ăn trộm thứ gì, vì chúng tôi sẽ biết được ai làm chuyện đó, thật đấy.

Thật khó để mà nuốt trôi được sự khinh bỉ đó khi mà nàng chưa bao giờ trải nghiệm bất cứ điều gì gần như sự khinh miệt trong suốt cuộc đời nàng, nhưng nàng đã phát hiện ra rằng nàng sẽ phải sớm làm quen với những thái độ kiêu thế. Cuối cùng nàng chỉ phải lập nên một rào chắn xung quanh những của nàng để nó không làm nàng xấu hổ hay tổn thương như nàng bị lúc này.

Kelsey ước là người quản gia sẽ làm nhanh lên và rời khỏi. Nhưng bà ta vẫn còn đang lầm bầm với bản thân, dường như vẫn chưa nhận ra là Kelsey đã dậy. Và Kelsey thay đổi ý kiến đó khi nàng bắt đầu lắng nghe có chủ đích hơn những gì người phụ nữ đang nói:

- Bắt đầu từ chuyện tin vào ý kiến của Hanly. Nhưng tôi hỏi cô, ông ta thì biết gì chứ? Nói với tôi cô là một gái điếm mà cậu chủ của ông ta mang về

nhà, tôi cứ thế mà tin ông ta. Đúng là lỗi của tôi. Tôi biết thế. Tôi công nhận nó. Đáng lẽ tôi nên nhìn kỹ hơn. Cô biết không, nó thuộc về bản chất, tận trong xương tủy. Và bản chất không bao giờ lừa dối cô, và cô có chúng.

- Xin lỗi bà?

- Thấy không? Cái mà tôi đã nói với cô? Cô đáng lẽ không nên xin tôi thứ lỗi tôi qua, tiểu thư, và tôi đáng lẽ phải biết ngay là cô không thuộc về chỗ dưới này. Cô xem cái váy này. Và thị lực của tôi không tốt thế đâu, như tôi đã nói.

Kelsey cứng đờ người, ngồi dậy trên chiếc giường lộn nhon. Đêm qua nàng còn không để ý rằng nó không thoải mái. Chúa lòng lạnh, người phụ nữ đang xin lỗi nàng. Đó là tất cả những lời làm bầm mà bà ta đang nói, vì vài lý do nào đó mà bà ta đã quyết định là bà ta nhầm lẫn trong việc xếp Kelsey cùng loại với những loại cận bã của xã hội. Và Kelsey làm sao với chuyện đó bây giờ? Nàng không muốn bất cứ người nào nghĩ nàng là một quý cô dù sao đi nữa.

Nàng chỉ có thể không nói lời nào. Để người phụ nữ nghĩ gì bà ta thích. Nó có vẻ như nàng sẽ không ở lại ngôi nhà này, nơi nàng phải giao thiệp với bà ta hàng ngày. Nhưng có một khả năng là bà Hershall sẽ tới trước mặt của ngài Derek để tiếp tục lời xin lỗi với anh ta, và nó sẽ không hay chút nào. Nở một nụ cười có chút yếu ớt và nàng nói với người phụ nữ, bà Hershall:

- Chuyện bà đang nghĩ là không phải đâu, cái váy này không phải của tôi, và nếu tôi không phải thấy nó lại lần nữa, tôi không thể nào hạnh phúc hơn. Nhưng tôi không phải là quý tộc, thật sự tôi cũng không phải kiểu người lèo lẹt.

- Vậy làm sao cô giải thích-

Kelsey nhanh chóng ngắt

- Mẹ tôi là một nữ gia sư, bà biết đấy, và chúng tôi không tệ đến thế. Hầu như trong cuộc đời tôi trước đây mẹ được một gia đình thuê, và chúng tôi cũng sống trong một ngôi nhà đẹp thế này. Thậm chí tôi còn được ưu tiên đủ để được dạy dỗ chung với những tiểu thư trẻ mẹ tôi trông nom – điều có thể khiến cho bà nghĩ tôi là kiểu người gì đó hơn là thực sự. Tin tôi đi, bà không phải người đầu tiên nhầm lẫn bởi cách tôi nói chuyện đâu.

Lời nói dối đó ngày càng dễ để lặp lại hơn, nhưng bà Hershall cau mày đầy nghi ngờ và nghiên cứu khuôn mặt của Kelsey như thể sự thực được viết trên đó cho bất kỳ con mắt sáng suốt nào có thể nhận ra.

Thực tế đó chính xác là cái mà bà ta vẫn đang suy nghĩ:

- Đừng có giải thích về bản chất, tiểu thư. Cô thực sự có được một bản chất tốt từ tầng lớp thượng lưu.

Kelsey nghĩ một cách điên cuồng trong một lúc, và rồi điều duy nhất xuất

hiện trong đầu.

- Vâng, thực sự thì tôi chưa bao giờ gặp cha mình – và không cần phải cố gắng khuyến khích vết đỏ trên mặt đi cùng với lời nói dối đó.

- Một chuyện đột ngột sao? – Bà Hershhal đáp lời một cách đầy tế nhị, rồi tự mình gật gù, dường như hài lòng với cái suy luận như vậy. Câu trả lời đã rõ ràng. Rồi một cách đầy cảm thông:

- À, được rồi, nói đủ về chuyện đó rồi, giờ nó cũng qua mà. Kể cả cậu Derek, chúa phù hộ cậu ấy, cũng là đứa con không hợp pháp. Dĩ nhiên cha cậu ấy, ngài hầu tước, đã thừa nhận cậu và biến cậu thành người thừa kế, cho nên cậu được mọi người chấp nhận, cho dù không phải luôn luôn như vậy. Cậu đã có nhiều vụ đánh nhau, thực tế, những tên nhóc trẻ tuổi tàn nhẫn như chúng vốn thế, cho tới tận lúc tử tước Eden làm bạn với anh trong những ngày đi học.

Kelsey chắc chắn đã không trông chờ câu chuyện tiểu sử của Derek người bạn của Jeremy, và không biết nói gì. Chuyện anh là còn hoang không phải là việc của nàng, chắc chắn thế, nhưng vì nàng đã, phần nào, được là cùng loại, nàng cho rằng nàng nên giả bộ có chút gì đó thấu hiểu.

- Vâng, tôi biết cảm giác thế nào.

- Tôi chắc là cô biết, cô gái, tôi chắc mà.

Vậy là Kelsey thở phào, nghe bà Hershhal dùng chữ “cô gái” thay cho “tiểu thư”. Bà Hershhal trông cũng không bức bối gì, dường như hài lòng vì nhầm lẫn của bà không quá xa với thực tế, cho nên bà sẽ không gặp rắc rối gì với nó.

Và người quản gia nhanh chóng tự mình kết luận:

- Vậy là, cô có chút rắc rối à, vì cậu chủ Derek sẽ giúp đỡ cô?

Đễ dàng nhất là chỉ nói “vâng” và để mọi chuyện diễn biến vậy, nhưng làm sao có thể biết, người quản gia quá là tò mò để nhận ra.

- Cô biết cậu chủ lâu rồi, phải không?

- Không, không hẳn vậy. Tôi bị - lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Bà thấy đó, tôi không biết thành phố này, chỉ vừa mới đến và gặp may đủ để tìm được phòng cho thuê ngay, nhưng không may mắn đủ để cho căn phòng bị hỏa hoạn đêm qua. Đó là lý do tại sao tôi mặc chiếc váy kinh khủng đó. Ai đó đã mượn nó cho tôi trước khi va li của tôi được tìm lại, và – và ngài Derek thì đã đi ngang qua, thấy đám khói, và đã dừng lại giúp tôi.

Ứng biến trong khi nàng tiếp tục nói, Kelsey cảm thấy cần kéo dài thêm về việc ngọn lửa bắt đầu thế nào để giải thích về chiếc váy cũng như sự hiện diện của nàng ở đây. Người quản gia gật đầu với sự đồng tình.

- Đúng vậy, cậu Derek của chúng tôi rất nhân hậu. Tôi nhớ có lần-

Một tiếng gõ cửa cắt ngang dòng hồi tưởng của bà. Một cô hầu trẻ mở cửa

và thò đầu vào trong nói:

- Xe ngựa đã tới và cậu chủ đang đợi.

- Chúa ơi, sớm thế này sao? – Bà Hershall nói khi bà vẫy tay xua người hầu đi, rồi liếc nhìn Kelsey một cái – Được rồi, vậy thì, không có thời gian để là cái này nữa, đúng không? Nhưng tôi nghĩ là tôi đã vượt phăng nó rồi, và tôi sẽ để c chuẩn bị. Cũng không có thời gian ăn sáng nữa, cho nên tôi sẽ nói đầu bếp chuẩn bị một cái giỏ cho cô mang theo cùng.

- Điều đó không cần- Kelsey nhanh chóng bắt đầu nói, nhưng người phụ nữ đã đi khỏi.

Kelsey thở dài, hi vọng lời nói dối to đùng nàng vừa nói sẽ không đi xa hơn nữa. Không phải điều đó thành vấn đề, vì nàng sẽ không ở đó. Nhưng chuyện dối trá này không hợp với nàng. Và nàng chắc chắn là không giỏi chuyện đó, không bao giờ được thực hành. Nàng và Jean đều đã được dạy dỗ về sự trung thực tuyệt đối, và không ai trong số họ từng đi lệch ra khỏi điều đó – ít nhất thì Kelsey đã không – cho tới tận bây giờ.

Trà không còn nóng nữa, nhưng nàng nuốt vội một ngụm khi nàng nhanh chóng rửa ráy và mặc đồ. Nàng nghĩ về chuyện để lại chiếc váy đỏ lại, nàng thực đã làm thế, nhưng nàng nhớ lại một vài lời khuyên của May đã truyền lại cho nàng tại chỗ của Lonny về việc luôn luôn trông tuyệt nhất và cảm dỗ đối với tình nhân của mình, và nàng chẳng có gì được xếp vào phạm trù cảm dỗ. Nàng có thể nghĩ chiếc váy gợi nên sở thích tồi kinh khủng, nhưng dường như đàn ông không nghĩ thế, nếu không những giá đầu đã không bao giờ lên cao tới vậy.

Nhưng nếu nàng mặc lại nó một lần nữa, nó sẽ chỉ là khi đêm đã muộn, và chỉ sau khi những cánh cửa đã đóng. Lúc này, nàng mặc chiếc áo bà Hershall mang ra, chiếc váy mùa đông dày bằng len màu be phù hợp với chiếc áo vét len ngắn của nàng. Và nhờ chúa, lại ăn mặc một cách đoan trang mới tốt làm sao, thậm chí nếu “đoan trang” sẽ không phải là một phần trong tương lai sắp tới của nàng.

Khi nàng xuống dưới cầu thang, nàng thấy quý ngài Derek đang đợi trong phòng giải trí, chứ không phải là Jeremy, và anh đang vỗ cặp găng tay vào một bên đùi theo một cách không hề kiên nhẫn. Trông anh khác trong những trang phục sáng màu ban ngày, cho dù không hề kém đẹp trai.

Thực sự, ánh sáng chói lọi trong phòng giải trí chỉ ra anh đẹp trai theo mọi cách thế nào, từ vóc người cao gầy tới khuôn mặt được chạm khắc tuyệt đẹp của anh và...mắt anh thực sự là màu nâu lục nhạt. Chắc hẳn ánh sáng đêm qua đã chơi xấu và dường như biến mắt anh thành màu xanh l

Và chúng chắc chắn lướt qua khắp nàng theo một cách chỉ trích, làm cho nàng có ấn tượng rằng anh chẳng hề quan tâm tới chiếc váy kín đáo của

nàng. Điều đó có vẻ khá thích hợp. Sau hết, lúc này nàng trông giống một tiểu thư, và anh không hề trông chờ điều đó. Nhưng anh không phải là người nàng cần phải gây ấn tượng hay cảm dỗ, cho nên nàng sẽ không lo lắng về chuyện đó.

Nàng đã cho rằng “Cậu chủ đang đợi” là chỉ Jeremy đã tới đón nàng, nhưng quý ngài trẻ hơn chẳng thấy đâu cả. Dĩ nhiên, anh có thể đợi trong xe ngựa.

- Cô ngủ ngon, tôi tin là vậy? – Derek hỏi khi nàng đi tới chỗ anh, giọng anh có vẻ gì đó thách thức, như thể anh đã không nghĩ điều đó là có thể.

- Vâng, rất là –

Nàng sững sốt khi đó là sự thực, nhưng giờ đây khi nghĩ về nó, nàng chắc hẳn đã ngủ ngay giây phút đầu nàng chạm tới gối. Nhưng rồi, nỗi sợ và sự lo lắng nàng đã trải qua cả ngày hôm trước đã làm nàng kiệt sức.

- Cái này dành cho cô, tôi tin là vậy.

Nàng đã không chú ý tới cái giỏ anh đang cầm một phần đằng sau anh. Nàng gật đầu, hi vọng bà Hershall đã không tự mình đưa nó tới, hay nếu bà đã làm vậy, rằng bà đã làm mà không có nhận xét gì. Nhưng không có may đến thế.....

- Vậy tôi được quy là tôi đã làm một chuyện tốt mà tôi không nhớ đã làm gì?

Kelsey đỏ mặt giận dữ vì nói dối bị bắt quả tang.

- Tôi xin lỗi, nhưng quản gia của ngài cứ làm phiền tôi với hàng đống câu hỏi sáng nay, và tôi không nghĩ là ngài muốn bà ấy biết sự thực.

- Khá đúng, và trong trường hợp này đó không phải việc của bà ấy. Cô thật sự ngủ ngon chứ?

Nàng ngạc nhiên vì anh hỏi điều đó lần nữa, và lần này lại với tông giọng ám chỉ rằng anh thấy không thể nào tin là nàng có thể.

- Vâng, tôi dường như đã kiệt sức. Nó đã là một ngày..... mệt mỏi.

- Đúng thế chẳng? – Sự nghi ngờ tăng thêm khiến khó có thể nhầm lẫn, nhưng rồi anh mỉm cười:

- Được rồi, hi vọng ngày hôm nay sẽ khá hơn. Chúng ta sẽ đi chứ? – anh ra dấu về phía cửa.

Nàng thở dài và gật đầu. Người đàn ông cư xử một cách cực kỳ lạ, nhưng không sao với nàng. Có thể nó không lạ chút nào và anh bình thường cũng đa nghi về mọi thứ nhỏ nhặt. Không phải điều đó thành vấn đề, khi nàng nghi ngờ là nàng có gặp lại anh nữa không sau ngày hôm nay.

Anh giúp nàng tới chỗ chiếc xe ngựa đang chờ, và giây phút tay anh chạm tay nàng, nàng cảm thấy một trong những phản ứng bồi hồi ấy lại tới. Nhưng đó không phải lý do tại sao nàng cau mày khi anh ngồi vào chiếc ghế đối

diện nàng. Nó là vì chiếc xe ngựa trông rỗng.

Nàng không tìm được câu hỏi:

- Chúng ta có tới đón Jeremy bạn ngài chứ?

- Jeremy à?

Sự bối rối trong một thoáng của anh làm nàng giận, vượt lên cả sự bối rối của chính nàng. Nhưng nàng nhắc lại một cách điềm tĩnh:

- Vâng, Jeremy. Sáng nay chúng ta sẽ tới đón ngài ấy chứ?

- Để làm gì? – Anh vặn lại – Chúng ta khó mà cần tới sự đồng hành của cậu ta trên đường tới Bridgewater.

Và rồi anh mỉm cười, và nàng một lần nữa có thể thề là mắt anh màu xanh lá cây.

Bên cạnh đó, đây là cơ hội hoàn hảo để chúng ta làm quen với nhau nhiều hơn, và tôi cảm thấy tôi khó mà cưỡng lại được cái giây phút khám phá ra em có vị như thế nào.

Trước khi nàng nhận ra anh sẽ làm gì, anh kéo nàng ngồi vào lòng anh. Nhưng nàng không hề kém nhanh trong việc phản ứng. Trước khi anh có thể cúi xuống hôn nàng, nàng tát anh. Anh nhìn nàng như thể nàng phát điên rồi. Nàng nhìn lại anh với cách tương tự.

Và rồi anh vớt nàng lại trên chiếc ghế đối diện anh và nói, cho dù khá là kiểu cách:

- Tôi không biết liệu tôi sẽ xin em thứ lỗi hay không, cô Langton. Căn nhắc tới lỗ hồng lớn mà em đã đặt vào túi tôi hôm qua cho quyền sử dụng đất đỏ cái cơ thể ngọt ngào của em, tôi tin rằng cần có một lời giải thích hợp lệ. Hay em có ấn tượng sai lầm rằng tôi giống như vài thằng cha nào đó hay lui tới chỗ của Lonny bởi vì bọn họ thích bạn tình dữ dội một chút? Tôi có thể đảm bảo với em rằng trường hợp này không vậy.

Miệng nàng rớt xuống cùng lúc má nàng nóng bừng lên. Anh đã mua nàng. Không phải Jeremy. Và nàng vừa mới bắt đầu quan hệ của họ bằng cách tát anh.

- Tôi – tôi có thể giải thích – nàng nói, cảm thấy dạ dày nàng muốn bệnh.

- Tôi thành thực hi vọng thế, em yêu, bởi vì lúc này tôi đang nghĩ tới chuyện đòi tiền của mình lại.

Chương VIII

Kelsey đang cảm thấy thà ốm còn hơn. Nàng không biết giải thích thế nào về chuyện nàng vừa làm. Và nàng không biết làm sao giải thích nó bởi nàng không thể nghĩ gì rành mạch khi Derek cứ cau có với nàng. Điều duy nhất rõ ràng trong tâm trí nàng khi đó là chuyện anh đã mua nàng. Anh ta. Cái người làm nàng thấy bối rối. Người suy nhất trong ba người nàng đã hi vọng không phải là người mua nàng.

Và Chúa lòng lành, giờ nàng hiểu tại sao nàng đã hi vọng rằng đó không phải là anh. Anh làm nàng bối rối xôn xao quá nhiều, nàng không thể nghĩ gì.

- Tôi đang chờ đây, cô Langton.

- Chờ? Chờ gì cơ? Ồ vâng, chờ nghe lý do tại sao nàng tát anh. Nghĩ đi, đồ ngốc nhà cô!

- Ngài làm tôi giật mình – nàng nói.

- Giật mình?

- Vâng, giật mình. Tôi đã không trông chờ chuyện ngài tấn công tôi như thế.

- Tấn công em?

Nàng co rúm mình trước cái âm lượng anh đang nhanh chóng đạt tới. Nàng đang làm hỏng chuyện giải thích này. Làm sao mà làm cho anh hiểu được mà không phải công nhận nàng đã là một con ngốc thế nào. Tại sao nàng lại không hỏi ngay lập tức ai trong bọn họ là người mua nàng chứ? Nàng đáng lẽ phải hỏi. Thực sự thì, nàng đáng lẽ ra phải được thông báo. Nhưng nàng không bao giờ thừa nhận.

- Một lựa chọn từ ngữ tồi – nàng công nhận – Nhưng tôi không quen với việc bị kéo vào lòng của đàn ông và, vâng, như tôi đã nói, nó làm tôi hoảng hốt và – và tôi đã phản ứng trước khi tôi suy nghĩ....

Nàng không nói hết. Anh vẫn đang cau có, và rồi nàng hết luôn những lời bào chữa. Chẳng có gì hơn nữa ngoài chuyện thú nhận sự thực:

- Được rồi, nếu như ngài phải biết, tôi đã không thấy ai trong các ngài trả giá tôi. Tôi chỉ nghe thấy cái tên “Quý ngài Malory” được nhắc tới, và rồi ngài Jeremy được gọi là ngài Malory-

- Chúa nhân từ - anh kêu lên – Em đã nghĩ em họ tôi Jeremy đã mua em ư?

Sự sững sốt của anh hiện ra. Nàng gật đầu khi vẫn đỏ mặt.

- Kể cả khi em được đưa tới nhà của tôi ư? – Anh muốn được làm rõ.

Nàng gật đầu lần nữa, nhưng nói thêm:

- Ngài đã nói đó chỉ là tạm thời. Tôi đã đoán rằng trẻ như ngài Jeremy, có thể ngài ấy vẫn sống cùng cha mẹ, vậy nên chắc hẳn ngài ấy đã yêu cầu ngài lo chuyện sắp xếp chỗ ở qua đêm cho tôi. Tại sao ngài không nghĩ khi tôi hỏi liệu chúng ta có qua đón ngài ấy sáng nay chứ?

Anh làm nàng lúng túng khi mỉm cười:

- Thực sự thì, cô bé, tôi đã lo rằng em có thể trở nên say mê thằng quý đó. Nó không phải lần đầu. Cậu ta có sức ảnh hưởng đó lên phái đẹp bất chấp tuổi đời của cậu ta.

- Vâng, ngài ấy đúng là đẹp trai một cách khác thường – Nàng đồng ý, rồi ước rằng nàng đã không nhận xét gì cả. Anh không cười nữa.

- Tôi cho rằng em hiện giờ đang thất vọng, khi bị dính với tôi thay vì cậu ta?

Chuyện anh hỏi câu đó thực sự không may mắn chút nào. Sự thật được viết trên khuôn mặt nàng trước khi nàng có câu nói dối trong tay để cố gắng đảm bảo với anh:

- Không, dĩ nhiên là không rồi.

Cái biểu hiện hoài nghi ngay lập tức của anh cho thật rõ ràng là anh không tin nàng, nhưng nàng sẽ không làm chuyện tệ hơn bằng cách cố gắng giải thích thêm. Jeremy đã đơn thuần làm nàng ngần ngại bởi vẻ ngoài đẹp trai của anh, nhưng quý ngài Malory này khuấy động mọi thứ trong nàng khiến nàng không nghĩ ngợi được. Với Jeremy, nàng đã nghi ngờ việc mọi chuyện có thể khá là đơn giản. Với người đàn ông này, nàng không nghĩ có điều gì đơn giản được. Chắc chắn nàng sẽ yêu thích Jeremy, vì mối quan hệ mà nàng cùng anh bước vào sẽ không có gì phức tạp cả.

Khi anh không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn đầy nghi ngờ, bất chấp chuyện biết rằng nàng không nên, nàng trở nên phòng vệ và nói một cách cứng nhắc:

- Tôi có thể đảm bảo với ngài, ngài Malory, rằng tôi cảm thấy rằng ngài vô vàn thích hợp hơn hai quý ngài mà ngài đã trả giá cao hơn. Tuy nhiên, tôi đã không nhận ra rằng những sở thích của tôi có ảnh hưởng tối thiểu nhất trong giao dịch của các ngài. Tôi đã không được hỏi liệu ngài sẽ làm thế. Lựa chọn đó đã không được tính trong vụ thỏa thuận mà tôi đã đồng ý. Hay ngài muốn nó là vậy?

Giành lại ưu thế so với anh làm anh mỉm cười, cho dù biểu hiện đó không có trong mắt anh. Và giọng anh khô khốc khi anh nói:

- Một điểm tuyệt vời, cô bé yêu quý. Có thể chúng ta nên bắt đầu lại. Hãy lại đây, và tôi sẽ cố sức làm cho em quên cái chuyện Jeremy không ở đây đi. Và em có thể cố gắng làm cho tôi tin là em đã quên rồi.

Nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay anh đưa ra cho nàng. Nàng không thể

từ chôi nó dễ dàng được. Nhưng dạ dày nàng đang bắt đầu co bóp với những cảm giác lạ lùng đó, và khi nàng thực sự đặt bàn tay nàng vào tay anh, nàng hầu như thở dốc, cảm xúc nổi lên với những làn sóng mạnh mẽ.

- Khá hơn rồi đấy – Derek nói khi anh đặt nàng ngồi lên lòng anh.

Kelsey chắc chắn má nàng đang nóng lên với sự chờ đợi nụ hôn của anh. Nhưng anh không hôn nàng. Anh di chuyển này theo cách này một chút, theo cách kia một chút, rồi cánh tay anh vòng quanh nàng và nàng nghe anh thở dài.

- Em có thể thư giãn, cô bé – Anh nói với nàng bằng một giọng nói có gì đó vui thích – Cứ dựa đầu em bất cứ chỗ nào em thích. Tôi tin rằng tôi sẽ quen với việc ôm em trong một thời gian.

Nàng đã không mong chờ điều đó, nhưng có gì đó của sự cứng nhắc rời bỏ khỏi nàng khi nghe nó:

- Em không quá nặng chứ?

Anh cười lục khục:

- Không hề.

Chiếc xe ngựa tiếp tục chạy lọc cọc trên những con đường thành phố, những con đường đông đúc cực kỳ vào thời điểm đó của buổi sáng với những chiếc xe bò và xe ngựa chở hàng và rất nhiều người đi làm. Vào lúc họ đi tới ngoại ô thành phố, Kelsey đã cảm thấy thư giãn đủ để cuối cùng cũng dựa đầu nàng vào ngực anh. Khi nàng làm thế, một bàn tay của anh đi lên vuốt tóc nàng, ngón cái âu yếm má nàng, điều ít ra nàng không thấy bận tâm. Mùi hương của anh thật dễ chịu, sạch sẽ và kích thích, và nàng cũng thích nó nữa.

- Từ đây tới Bridgewater mất bao lâu? – Nàng nghĩ tới chuyện hỏi một lúc sau đó.

- Vì chúng ta sẽ dừng lại ăn trưa trên đường, nên có thể chúng ta sẽ mất cả ngày.

- Và có gì ở Bridgewater vậy?

- Tôi có một ngôi nhà ở đồng quê gần đó. Có quyền tới thăm dù sao đi nữa, và có một ngôi nhà riêng gần đó mà tôi tin là vẫn còn trống, ở đó em có thể thấy khá là thoải mái ở trong một hoặc hai tuần, cho tới khi tôi có thể sắp xếp chỗ nào đó cho em ở London.

- Em chắc là nó sẽ thoải mái.

Giờ tiếp theo họ lại rơi vào im lặng. Kelsey cảm thấy ấm áp, dễ chịu, và gần như rơi vào giấc ngủ khi nàng nghe thấy...

Kelsey này?

- Huwmm...

- Tại sao em lại đem bản thân ra mua bán như thế?

- Nó là điều duy nhất- Nàng bắt đầu nói, nhưng ngưng lại đột ngột, nhận ra rằng nàng đã quá thoải mái và không đề phòng tới mức nàng gần như đã nói tuột ra sự thực. Nàng nhanh chóng sửa chữa sai lầm ngớ ngẩn đó với:

- Chỉ có thể nói là, em không muốn nói về nó, nếu ngài chấp nhận chuyện đó.

Anh nâng cằm nàng lên cho tới khi mắt nàng nhìn vào mắt anh, chúng chắc chắn là màu xanh lá, và tò mò, và có điều gì khác nữa ở đó mà nàng không thể xác định được:

- Tôi sẽ chấp nhận câu trả lời đó lúc này, cung, nhưng tôi không thể nói rằng lần tới tôi cũng làm vậy – Anh dịu dàng nói.

Và rồi đầu anh cúi xuống, và nàng cảm thấy sự vuốt ve nhẹ nhàng của môi anh trên môi nàng, không có sự đe dọa nào, không có gì gây hoang mang, chỉ là sự đụng chạm vừa đủ nhất. Nàng thở dài nhẹ nhõm. Chuyện này không tệ đến thế, và chắc chắn không có gì đáng sợ cả.

Nàng đã được một vài người đàn ông trẻ tuổi tán tỉnh ở Kettering, nhưng không ai dám hôn nàng. Đôi mắt chim ưng của mẹ nàng luôn luôn chiếu lên họ, như thông thường. Và với nụ hôn đầu thì cái này thực sự tuyệt. Nàng chắc chắn không thấy nó có hại gì, hay tại sao mà cha mẹ lại khó chịu khi con gái họ tham gia vào trò vui này.

Ngón cái của anh vẫn đang cọ xát một cách dịu dàng lên má nàng. Tuy vậy, sau một hồi, nó di chuyển tới khoe miệng nàng và rất nhẹ nhàng lôi kéo cho tới khi môi nàng tách ra. Nàng cảm thấy lưỡi anh lướt một đường trên môi nàng trước, mở rộng chúng hơn nữa, rồi vượt qua răng nàng, tiến vào trong. Điều này không hề có chút thư giãn nào. Thực tế, phía bên trong nàng bắt chợt nao động lên cùng những cảm giác, nhưng khi nó tiếp tục, nàng nhận ra rằng chúng là những cảm giác không phải là khó chịu, không hề giống thế, chỉ là không hề giống với những gì nàng từng cảm thấy trước đây.

Nàng cố gắng một cách điên cuồng nhớ lại một vài lời khuyên của May. Không bao giờ nằm đó giống như một chiếc chăn ướt sũng. Vuốt ve anh ấy mọi lúc hai người ở một mình, luôn luôn làm cho anh ấy nghĩ rằng cô muốn anh ấy, cho dù cô có thật sự muốn không.

Kelsey không có ý niệm nào về chuyện làm cho Derek nghĩ rằng nàng muốn anh. Nhưng vuốt ve anh là chuyện duy nhất đủ đơn giản – nếu tâm trí của nàng có thể thoát khỏi cái nàng đang trải nghiệm và tập trung vào cái nàng phải đang làm. Nàng đưa bàn tay mình lên trên má anh, mở rộng những ngón tay luồn vào tóc anh. Thật mềm mại và mát lạnh nếu so sánh với sức nóng từ miệng anh....

Miệng anh. Nó đang tạo ra phép màu cùng miệng nàng, cứ giữ không cho nàng tập trung vào những gì nàng đang làm. Nàng nắm chặt lấy tóc anh mà

không hề nhận thức được chuyện đó. Bàn tay còn lại của nàng đang bầu chặt vào lưng anh, lôi kéo anh, cứ như thể nàng có thể làm cho anh lại gần nàng hơn nữa, anh đã quá gần rồi. Và nó trở nên ngày càng nóng bỏng tới mức nàng cảm thấy lả đi.

Và rồi miệng anh đột ngột rời miệng nàng. Kelsey nghĩ rằng nàng nghe thấy một tiếng rên, nhưng nàng không chắc đó là của anh hay của nàng.

Nhưng trước khi nàng có thể thoát khỏi tình trạng choáng váng của nàng và mở mắt ra, nàng nghe anh nói với giọng căng thẳng:

- Rất tốt, tôi có thể thấy chuyện này rất cuộc cũng không phải là một ý hay.

Nàng không hiểu rõ được ý anh muốn nói. Anh đang đặt nàng lại chiếc ghế đối diện anh, tay anh rời khỏi nàng khá nhanh, cho nên nàng cho rằng chuyện nàng ngồi trong anh có gì đó liên quan.

Nàng không thể nhìn anh khi nàng đấu tranh để lấy lại sự bình tĩnh và chống lại sự ửng đỏ mà nàng biết là nó đang lan nhanh trên má nàng.

Khi cuối cùng nàng cũng ngẩng lên, bản thân anh nhìn cũng chẳng phải là quá bình tĩnh. Anh đang nói lỏng cà vạt và cựa quậy trên ghế như thể đinh bắt chọt thò xuyên qua chất liệu nhưng bọc bên dưới anh.

Và rồi anh bắt gặp đôi mắt xám của nàng và chắc hẳn đã phát hiện ra sự ngượng ngập của nàng. Anh phải nỗ lực để giải thích:

- Khi tôi làm tình với em, Kelsey, sẽ là trên một chiếc giường tử tế, không phải là cứ nảy lên xuống trong sự thiếu tiện nghi trong một chiếc xe ngựa.

- Chúng ta gần như đã làm tình sao

- Đúng thế, chúng ta chắc chắn đã gần như vậy, em sẽ thấy thôi.

Nhưng nàng không thấy gì cả. Họ vẫn còn mặc đầy đủ quần áo cơ mà. May đã nhạt bóng khi cô giải thích rằng một số đàn ông vẫn có thể làm tình với vợ họ trong bóng tối và chẳng cần cởi bỏ bất kỳ thứ đồ ngủ nào, nhưng với một tình nhân, họ chắc chắn là không mặc gì. Kelsey cho rằng nàng sẽ phải nghe theo lời Derek về chuyện đó, trong trường hợp của họ, họ gần như đã làm tình. Nhưng hi vọng nàng sẽ hiểu những lời khuyên và cảnh báo mà nàng đã nhận được một khi nàng đã làm tình. Ngay lúc này thì nó vẫn rất là khó hiểu.

Chương IX

Họ dừng lại tại một quán trọ thôn quê ở Newbury để ăn trưa. Derek đã ghé thăm nơi đây nhiều lần để từ khi cơ ngơi ở Bridgewater được chuyển cho anh, đủ để biết nơi đây sạch sẽ hơn hầu hết các quán và thức ăn thì tuyệt vời. Quan trọng hơn, nó có một phòng ăn riêng dành cho những ai không muốn ngồi cùng với dân địa phương, căn phòng đủ đắt đỏ để chỉ có giới quý tộc mới đủ sức chịu được mức giá. Và vẫn chưa biết được thói quen của Kelsey, anh không muốn thấy cảnh nàng ăn uống như một con lợn với toàn thể mọi người chứng kiến.

Tuy nhiên, cung cách ăn uống của nàng là hoàn hảo không chê vào đâu được. Anh sẽ không bao giờ phải lo lắng về chuyện bị mất mặt với điều đó, nếu và khi họ ăn tối với những người quen khác của anh. Và anh thấy không có lý do gì với giấu riêng nàng đi một khi anh chuyển nàng tới London. Có những nơi mà một người có thể mang theo tình nhân của mình tới mà không phải lo về chuyện chạm mặt với những phụ nữ, những người được nuôi nấng bảo bọc quá mức có thể cảm thấy mất mặt bởi sự xuất hiện của ai đó cùng tầng lớp và nghề nghiệp với Kelsey.

Anh đã xem xét nàng một lúc khá lâu trong chiếc xe ngựa trong khi nàng giả bộ như không chú ý tới. Nàng có thể đã là con gái một công tước, ngồi đó với sự cứng nhắc đúng mực, với điệu bộ đoan trang đứng đắn như thế, quần áo của nàng không phải loại đắt tiền nhất, nhưng vẫn phù hợp cho bất cứ quý cô nào để đi xa.

Những quần áo đó đã làm anh ngạc nhiên khi nàng đi xuống lầu. Anh đã không chờ đợi việc nàng ăn mặc không giống chút nào với một tình nhân, dù là mới vào lúc sáng sớm. Anh sẽ mua nàng thứ gì đó thích hợp hơn, nếu như đó là cái tốt nhất nàng có thể có được từ chiếc va li của nàng. Nó cũng khiến người ta bối rối, khi nghe cách ăn nói tử tế của nàng. Cách lựa chọn từ ngữ của nàng còn tốt hơn một nửa trong hàng đồng người, giống như anh, có xu hướng làm hỏng một câu nói chỉ để diễn tả một ý nghĩ ngắn gọn nhất.

Nhưng một Kelsey trong ánh sáng ban ngày là một sự tiết lộ, còn xinh đẹp hơn tối qua, khi nàng quá cứng nhắc và mất mở to với sự lo lắng. Màu da của nàng có màu kem hoàn mỹ, khiến cho mỗi lần nàng đỏ mặt lại dễ thấy hơn. Lông mày của nàng mỏng và cong vòng đủ để tô bật lên đôi mắt hình trái xoan của nàng, và hàng lông mi dày đen của nàng viền quanh càng làm cho đôi mắt ấy nổi bật hơn. Đôi gò má cao bên cạnh chiếc mũi thon và cái cằm thanh tú.

Mái tóc đen của nàng có những lọn quăn tự nhiên, nên chẳng cần phải làm gì nhiều thêm để làm cho nó có phong cách hơn. Lúc này nàng tết nó lại bằng một dải lụa quăn quanh đầu nàng, những lọn tóc ngang trán rủ xuống và những lọn quăn mềm mại rất thích hợp. Và đôi mắt đó, chúng có màu xám dịu dàng nhất, và quá gây ấn tượng khi chúng tràn ngập sự ngây thơ, hay sự cay đắng, hoặc đơn giản chỉ là sự bối rối. Bây giờ anh phải tự hỏi bao nhiêu trong số những cảm xúc anh thấy trong chúng là sự thực và bao nhiêu chỉ là thủ đoạn tinh vi.

Anh đã thấy nàng hấp dẫn, không nghi ngờ gì chuyện đó. Anh đã có khoảng thời gian đi ngủ rất khó khăn chỉ vì nàng, vì nghĩ về chuyện nàng nằm cùng anh dưới một mái nhà, trong khi nàng ngủ như một đứa trẻ. Và điều đó cũng làm anh tức giận nữa. Nàng đã không nằm thao thức, chờ đợi anh viếng thăm, bởi nàng đã không nhận ra nàng đã ở trong nhà của người đàn ông mua nàng. Nàng nghĩ người đó là Jeremy, Derek vẫn không hiểu điều gì khiến cho anh phản ứng lại như thế. Anh gần như không biết gì về cô gái. Không có lý do gì cho việc anh trở nên ghen tuông – hay những gì đại loại thế chỉ vì anh sở hữu nàng – ít nhất là không quá sớm thế này. Và ghen với Jeremy ư?

Cứ cho là như thế, thằng quý con em họ của anh không nghi ngại gì là muốn cô gái cho mình. Và nàng thú nhận là nàng thấy cậu ta đẹp trai đến thế nào. Dĩ nhiên, nàng đã nói theo cách khác, anh biết ngay là nàng đang nói dối. Tất cả phụ nữ đều thấy Jeremy đẹp trai khác thường. Và nó làm anh day dứt, thực sự vậy, khi nàng cố gắng thuyết phục anh rằng nàng thích anh. Anh biết đến tận răng là nàng đang nói dối.

Nhưng anh sẽ đối mặt với chuyện đó. Sau rốt, anh không có cái khao khát rằng nàng yêu anh và bắt đầu nghĩ về con cái hay công việc nội trợ. Đó khó có thể là thứ một người đàn ông muốn có từ một tình nhân. Và gì không thể chối rằng anh thực sự muốn nàng, sau những gì đã xảy ra trước đó.

Việc nàng thiếu đi sự khéo léo kết hợp cùng nỗi đam mê là một hỗn hợp kỳ lạ làm cho nỗi khao khát của anh tăng cao tới mức gần như mất kiểm soát. Anh vẫn thấy khó tin rằng lúc đó anh đã muốn nàng nhiều thế nào ngay trong chiếc xe ngựa đó, và mất bao lâu để kiểm soát được cái thôi thúc chiếm lấy nàng.

Thèm khát. Một cảm giác đúng và chính xác để có về một tình nhân, anh phải cho phép nó, nên anh không phải là không hài lòng. Nàng có thể thích Jeremy hơn và mong rằng nàng sẽ kết thúc với cậu ta thay vào đó, nhưng chuyện Derek quan tâm là, những đáp ứng của nàng còn hơn cả thỏa mãn.

Khi họ ăn xong bữa anh vẫn còn nghĩ về việc đó, Derek nhận xét, cho dù với bản thân nhiều hơn:

Tôi bị xúi giục với chuyện thuê một căn phòng ở đây, chết tiệt nếu tôi không thể. Nhưng tôi có cảm giác là làm tình với em lần đầu sẽ mất tới vài giờ, và điều đó sẽ khiến chúng ta đưa em tới Bridgewater quá muộn... Tại sao em lại đỏ mặt.

Em không quen với những câu chuyện như thế này.

Anh cười, cảm thấy chuyện nàng tiếp tục giả vờ ngây thơ khá là thú vị. Anh tò mò muốn biết làm thế nào nàng hi vọng mang theo sự giả bộ đó sau lần đầu tiên họ đến với nhau. Nhưng anh sẽ tìm ra nó tới nay thôi, phải không? Và đó là một ý nghĩ vô cùng hài lòng.

- Đừng lo về chuyện đó, em yêu. Em sẽ sớm quen với nó thôi.

- Em hi vọng thế - Nàng trả lời - Hay em chắc là em sẽ cần tới quần áo mát hơn - nói vậy, những cái đỏ mặt liên tục này làm cho em thấy khá là nóng.

Anh cười phá lên.

- Và lúc này tôi hi vọng là tôi sẽ đang làm vậy.

- Đó, ngài thấy không? - Nàng nói cùng một nét ửng đỏ nữa, khiến cho tay nàng phải đưa lên quạt cho hai bên má - Nó cứ như là mùa hè vậy, với việc em đang cảm thấy nóng thế nào.

- Tôi trông đợi vào mùa hè chúng ta sẽ khó có thể làm nữa - anh đáp lời với giọng khô khốc, cho dù anh biết nó không khác biệt gì, nếu nàng có thể cứ đỏ mặt theo ý muốn như nàng đang làm lúc này.

Nhưng anh không muốn kết thúc ngay trò giả vờ của nàng, vì nó đang thú vị.

- Vậy chúng ta đi chứ, trước khi tôi đổi ý về việc thuê một căn phòng?

Nàng không bắn ra khỏi chiếc ghế của mình và chạy lại cánh cửa, nhưng nó đóng, và rất hiển nhiên là nó đóng, nàng đang đấu tranh với thôi thúc làm như vậy. Derek lắc đầu khi anh theo nàng ra ngoài. Cô gái kỳ lạ. Nếu bên trong nàng cũng giống như vẻ ngoài của nàng biểu hiện, anh sẽ thực sự thấy ngạc nhiên. Nhưng anh đã quan hệ với đủ kiểu phụ nữ thạo đời để biết nó chỉ là một phần của trò chơi, những thủ đoạn nho nhỏ này, được bày ra để làm các quý ông của họ thích thú, không phải để lừa gạt hay đưa tới những ấn tượng sai lầm.

Có thể còn khoảng một giờ ban ngày khi cuối cùng họ cũng tới ngôi nhà nhỏ tá điền trên vùng đất của Derek. Nó có một phòng cùng một khu vực bếp ở một bên tường, với một bàn ăn ở chính giữa, và bên phía kia căn phòng, một khu vực nhỏ có thể xây dựng như là một phòng khách vào thế kỷ thứ 4 vì nó bao gồm cả một chiếc ghế nhồi lớn. Có một phòng ngủ đơn đằng sau với một nhà vệ sinh nhỏ, được trang bị một thùng gỗ tắm tròn hơn là một bồn tắm. Không có đồ đạc hiện đại nào ở đây.

Căn nhà có ít đồ đạc và khá bản lúc này, bằng chứng của việc không có người ở lâu rồi. Có một vài nồi nấu ăn đã gỉ treo trên tường cạnh bồn rửa, một cái bàn nhỏ với hai chiếc ghế ngồi ăn, một chiếc ghế nhồi bông lớn có một tấm chăn phủ trên, và phòng phủ chỉ có một giường, không khăn trải giường, không gối nệm. Nhưng ngôi nhà được xây vững chãi, không có cơn gió nào lọt qua được những tấm ván mục và rạn nứt. Và tất cả những gì nó cần là dọn dẹp sạch sẽ và một vài những thứ cần thiết để làm cho nó ấm cúng hơn.

Sau một tiếng thờ dài về tình trạng của nơi này, Derek mang vào một ôm củi từ phía kho và bắt đầu nhóm lửa. Sau khi xong anh phủi bụi trên tay, anh quay về phía Kelsey một cách hi vọng.

- Tôi phải đi kiểm tra căn nhà – Anh nói với nàng – để cho họ biết là tôi đã đến. Tôi cho rằng không mấy người biết em là ai hay tại sao em ở đây, vậy nên càng ít người thấy em thì càng tốt. Tôi chưa bao giờ mang một phụ nữ về đây trước đây, em hiểu không, và nếu chuyện này lộ ra thì người hầu của tôi sẽ thắc mắc và nói lại với cha tôi, tôi thà không mong nó xảy ra. Nhưng tôi sẽ đưa gối nệm cùng những đồ đạc cần thiết tới cho em, và tôi cũng quay lại sớm thôi. Em ở đây một mình trong chốc lát được chứ?

- Chắc chắn rồi – Kelsey trả lời.

Anh tặng nàng một nụ cười sáng chói, rõ ràng là hài lòng vì nàng sẽ không phàn nàn về chỗ ở.

- Tuyệt. Và có thể chúng ta sẽ ăn tối trong thị trấn khi tôi quay lại? Họ có vài chỗ ăn rất ngon như tôi nhớ, và chỉ cách đây có một dặm – Anh nói khi anh áp sát nàng, nơi nàng đang ngồi tại chiếc bàn, và anh cúi xuống cho một nụ hôn vội – Tôi rất mong chờ đêm nay, em yêu. Tôi hi vọng em cũng thế.

Nét ửng đỏ nhanh chóng quay lại, nhưng anh không nán lại để thấy. Kelsey thờ dài khi cánh cửa đóng lại đằng sau anh. Đêm nay ư? Không, ít ra nàng cũng không trông chờ nó. Và giữ cho tâm trí nàng khỏi tập trung vào chuyện đó, nàng định làm những gì có thể để dọn sạch căn nhà sau khi khám phá ra hai chiếc thùng gỗ trong nhà kho, một thùng chứa toàn đĩa vỡ, một thùng khác chứa xô và giẻ.

Nàng sử dụng giẻ phủi bụi trên mấy thứ đồ đạc và lau sạch cửa kính cũng như vài chiếc chạn bếp trông không. Nhưng nàng chẳng thể làm gì nhiều hơn mà thiếu mất một miếng xà phòng và một cây chổi. Cho nên nàng nhanh chóng quay trở lại chờ Derek và một vài đồ đạc được chuyển đến mà nàng cần để làm cho ngôi nhà có thể ở được.

Tuy thế, trời cũng nhanh tối, và tình trạng căng thẳng trong ngày nhanh chóng trở lại với nàng. Kelsey đã thoải mái nhiều hơn khi ngồi trong lòng anh một lúc ngắn ngủi trong chiếc xe ngựa hơn là ngồi đối diện anh cả ngày,

biết rằng anh đang nhìn nàng, tự hỏi anh đang nghĩ gì. Thực sự điều đó rất là mệt mỏi. Cho nên nàng ngủ ngay trên chiếc ghế nhồi chỉ với một tấm chăn mỏng và hơi ấm từ lò sưởi trước khi có ai ghé qua đó.

Chương X

Kelsey không biết nghĩ gì khi nàng tỉnh giấc vào sáng hôm sau để thấy căn nhà vẫn y nguyên như tối qua. Dường như Derek đã không quay về, hay nếu anh có, anh đã không buồn đánh thức nàng. Rõ ràng anh đã không ở lại, bởi vì lúc này đây anh ở đó. Và những món vật dụng thiết yếu anh hứa cho mang tới cũng chẳng thấy đâu.

Nàng bực bội về chuyện đó trong vài giờ, tự hỏi rằng điều gì xảy ra đã làm cho kế hoạch của anh thay đổi. Không có gì xảy ra với nàng. Và tất cả những gì nàng có thể làm là chờ đợi. Anh đã nói rõ, trước khi anh rời khỏi nàng tối qua, rằng anh không muốn nàng xuất hiện trước cửa nhà anh, cho nàng thậm chí còn không thể đi tìm anh để xem chuyện gì đã xảy ra.

Ít nhất thì chiếc giỏ bà Hershall đã chuẩn bị cho nàng, nàng vẫn chưa mở nó ra hôm qua, nàng thấy một đĩa bánh nướng đủ loại gói trong một chiếc khăn và một lọ mứt với một con dao để phết nó lên. Bốn chiếc bánh nướng, dù cho lúc này đã ỉu, cũng làm nàng thấy ngon đủ để bù đắp bữa sáng nàng để lỡ hôm qua. Tuy nhiên, ngày hôm nay, nàng cũng lỡ luôn bữa tối hôm qua, và chúng chẳng làm đầy dạ dày nàng nhiều hơn vài giờ, làm cho nàng ước rằng phải chi nàng ngủ muộn, còn hơn tỉnh dậy với ánh sáng ban mai đầu tiên lọt qua những chiếc cửa sổ không rèm.

Cho tới trưa, nàng đã quá lo lắng để chú ý tới cảnh báo của Derek là không làm ngạc nhiên người khác với sự hiện diện của nàng. Bất cứ điều gì anh nói là gửi tới cho nàng không còn quan trọng nữa, chính thức ăn mới là điều làm nàng bận tâm nhất hiện nay, và việc nàng thiếu phương tiện để có được chút đồ ăn nào. Anh không để lại cho nàng tiền bạc hay phương tiện di chuyển. Nếu anh không xuất hiện sớm, nàng sẽ gặp phải phiền phức nghiêm trọng, chính cái điều mà nàng đã bán thân mình để tránh khỏi.

Nhưng, dĩ nhiên là anh sẽ xuất hiện. Nàng chẳng nghi ngờ chuyện đó. Chỉ là vấn đề khi nào mà thôi. Nhưng anh không nghi ngờ gì đã quên rằng căn nhà chẳng có chút đồ ăn nào, và khi anh vẫn còn chưa xuất hiện vào chiều hôm đó, cơn đói của nàng thúc đẩy nàng lờ đi lời cảnh báo của anh về chuyện xuất hiện trước cửa nhà anh.

Chẳng có cách nào khác. Nàng phải cố gắng tìm cho ra anh thôi. Thay vào đó giây phút nàng mở cánh cửa trước nàng thấy lá thư của anh. Nó đã được nhét vào rìa cánh cửa và bay nhẹ trên nền đất khi nàng mở nó ra. Dĩ nhiên, nàng không biết nó là từ anh cho tới khi nàng mở dấu niêm phong và đọc nó.

“*Kelsey yêu quý.*”

Tôi đã bắt ngờ bắt gặp tôi ngay khi tôi bước vào nhà mình. Tôi bị triệu tập về Haverston với tất cả sự cấp thiết phải có, điều đó có nghĩa là đáng lẽ hôm qua tôi phải có mặt ở đó rồi. Tôi không dám phí thêm một phút nào nữa, đó là lý do tại sao tôi gửi lá thư này cho em thay vì tự mình tới. Không biết chuyện này vì cái gì, nhưng tôi sẽ quay trở lại trong một ngày hay đại loại thế. Nếu không, tôi sẽ gửi lời nhắn tới cho em. Nhưng em sẽ ổn thôi cho tới khi chúng ta gặp lại nhau. Cho tới lúc đó....

Kính thư,

Derek”

Nàng sẽ ổn trong một ngày hay hai ư? Khi mà anh rõ ràng là rời đi vội vã tới mức anh quên cả chuyện sắp xếp những thứ đồ nàng cần để làm cho căn nhà có thể cho người sống? Và nó sẽ sớm bao lâu trước khi anh nhận ra anh đã không sắp đặt đúng đắn cho nàng và sửa chữa chuyện đó? Khi anh lo lắng về chuyện tại sao cha anh lại triệu tập anh về và nghĩ ngợi về nó còn nhiều hơn nghĩ về nàng? Nó có thể là vài ngày ấy chứ.

Điều này thật là thiếu chu đáo! Thật thiếu quan tâm! Và vì nàng đã rất đói, Kelsey hoàn toàn tức giận và ném thẳng bức thư của anh vào lò sưởi, nơi nàng muốn ném Derek vào đó thay vì lá thư hơn.

Nàng mất ba mươi phút để tìm thấy nhà anh, cái lớn nhất trong vùng, thực sự lớn. Nó không chỉ là một căn nhà thôn quê, như nàng đã nghĩ, nó là một bất động sản to đùng, với rất nhiều ngựa và trang trại hoạt động, và hàng đống những người thuê đất.

Nàng yêu cầu được nói chuyện với quản gia và giải thích với người phụ nữ rằng Ngài Malory đã cho nàng thuê ngôi nhà một thời gian ngắn trong khi nàng đi nghỉ và đã hứa nó sẽ được trang bị tử tế và được dự trữ thức ăn, điều mà nó không hề. Một vấn đề đơn giản để sửa lại, hay nàng hi vọng là thế. Người quản gia chẳng làm nó dễ dàng chút nào:

- Tôi không giải quyết chuyện gì với người thuê đất của ngài Jason à, ngài Derek, tiểu thư. Người quản lý đất của ngài Derek gặp gỡ người thuê và đảm bảo là họ hài lòng, ông ấy làm vậy đấy, và tôi sẽ gửi ông ấy tới chỗ cô ngay khi ông ấy trở lại vào cuối tuần. Ông ấy sẽ giải quyết những lờ mờ nhanh chóng, tôi đảm bảo.

- Bà không hiểu – Kelsey cố gắng giải thích – Tôi đã trả tiền cho việc sử dụng căn nhà và không mang tiền theo người, chỉ có vài bộ quần áo mà tôi cần, bởi vì tôi đã được đảm bảo là thức ăn và giường ngủ và mọi thứ cần thiết sẽ được cung cấp.

Vào lúc đó người quản gia đang cau mày:

- Cho tôi thấy hợp đồng thuê nhà của cô nào, rồi tôi phải kiểm tra lại mọi thứ trong nhà đó, bao gồm cả thức ăn. Tôi không thể giải quyết cho người

thuê nhà của cậu chủ mà không có sự dặn dò của cậu ấy, và cậu ấy không nói gì với tôi đêm qua khi cậu ấy ở đây.

Dĩ nhiên, không có hợp đồng nào. Và bằng chứng duy nhất Kelsey có về chuyện nàng thậm chí có quen Derek là lá thư nàng đã quăng vào lửa.

Bởi vậy, nàng buộc phải nói:

- Thôi đừng lo. Tôi sẽ sắp xếp thỏa thuận để vay nợ ở Bridgewater, nếu bà chỉ cho tôi đường tới đó.

- Chắc chắn rồi, tiểu thư – người quản gia nói, trở nên dễ chịu một lần nữa khi bà không phải phân phát chút gì từ tủ thức ăn của bà – nó chỉ nằm ngay phía đông con đường.

Và bà chỉ hướng đi.

Kelsey rời trang viên trong tình huống khó xử. Nếu nàng đã không nói dối là nàng thuê căn nhà, nàng có thể có được sự giúp đỡ nàng muốn. Nhưng nàng cố gắng che dấu quan hệ của nàng với Derek, như anh muốn, và xem cái gì nàng có nào. Một bà quản gia khó tính thậm chí còn chẳng mời nàng lấy một cốc trà hay vài cái bánh,

Nàng quay trở lại căn nhà thậm chí còn nản lòng và đói hơn rất nhiều. Dĩ nhiên, nàng chẳng có cách nào mà vay nợ. Nàng có thể thấy bản thân đang yêu cầu một khoản nợ dựa trên cơ sở là người tình của Derek Malory. Giám đốc nhà băng sẽ cười vào mũi nàng ngay văn phòng ông ta.

Nhưng nàng có vài thứ nàng có thể bán ở thị trấn để ít nhất mua được chút đồ ăn ngay lập tức. Nàng có một cái đồng hồ bỏ túi khá là đẹp với hai viên kim cương được cẩn món quà từ cha mẹ nàng trong sinh nhật lần thứ 14 của nàng. Nàng cũng có cả chiếc váy đỏ kinh khủng đó nữa. Nàng sẽ ghét việc từ bỏ chiếc đồng hồ nhưng nàng thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Nàng nhét chiếc váy vào cái giỏ của bà Hershal, cái nàng sẽ cần để mang thức ăn nàng sẽ mua về, và bắt đầu đi con đường dài tới thị trấn. Căn nhà có thể không có bất cứ thứ vật dụng cần thiết nào, nhưng có rất nhiều nước sạch từ máy bơm trong căn bếp và có nhiều củi trong kho đằng sau ít nhất cũng cho nàng hơi ấm. Và nàng thậm chí còn một lát bánh để ăn, cùng một lọ mứt.

Kelsey gần như cảm thấy tốt hơn một chút khi nàng đi bộ tới Bridgewater vào lúc chiều muộn hôm đó. Gần như thôi. Nhưng một chút xíu lạc quan nàng đang bám víu lấy không kéo dài lâu, không khi mỗi nhà buôn đá quý nàng tìm thấy đều nói không có hứng thú mua chiếc đồng hồ của nàng.

Trời gần như tối hẳn khi nàng từ bỏ hi vọng bán chiếc đồng hồ và cố gắng bán chiếc váy đỏ. Bà thợ may, một bà tên Lafleur, đã gần như đóng cửa hàng của bà ta khi Kelsey tới và kéo chiếc váy ra khỏi cái giỏ để bà ta xem xét. Nhưng sau khi nàng giải thích là nàng muốn bán nó, nàng phải nghĩ là nàng

đã lãng nhục người phụ nữ:

- Trong cửa hàng của tôi ư? – Người phụ nữ la lên, nhìn chiếc váy như thể Kelsey đã thả một con rắn vào quây hàng của bà ta – Tôi không cung cấp thứ đồ đó cho khách hàng của tôi, cô gái, không bao giờ.

- Tôi xin lỗi – Kelsey buộc phải nói – Có thể bà biết ai đó sẽ bán chẳng?

- Có vẻ không – Bà Lafleur gắt gỏng – Tôi có thể trả cô vài xu vì dải đăng ten, nếu cô có thể gỡ nó ra mà không làm hỏng nó. Tôi chẳng có thời gian mà tự làm nó. Vừa mất cô gái giúp việc của tôi, và quý bà Ellen đã đặt hàng tủ quần áo mới cho con gái bà ấy, giao hàng vào tuần sau. Bà ấy là khách hàng lớn nhất của tôi, và tôi sẽ mất bà ấy nếu tôi không hoàn thành nó đúng hạn.

Kelsey đã không yêu cầu nghe những rắc rối của bà ta, khi nàng cũng đã có quá nhiều rắc rối của chính nàng. Nhưng ít nhất thì chúng cũng cho nàng một ý tưởng. Nàng gợi ý:

- Hãy mua chiếc váy của tôi với 5 bảng và tôi sẽ giúp bà với đơn đặt hàng của quý bà Ellen, dĩ nhiên, với khoản bồi thường

- Năm bảng? Khi mà tất cả những gì tôi cần là lớp đăng ten ư? Một bảng cho lớp đăng ten, và cô hoàn thành ba chiếc váy cần may xong – không thêm gì nữa.

- Một bảng cho lớp đăng ten, và mười bảng cho hai chiếc váy – Kelsey phản đối.

- Mười bảng cho hai chiếc váy hả? – người phụ nữ thổi phì phì, gương mặt vốn đỏ hồng của bà ta còn trở nên đỏ hơn – Tôi thậm chí còn chẳng được trả nhiều đến thế cho một tháng làm việc.

Kelsey cọ vào tay chiếc áo vét len của nàng:

- Tôi tình cờ biết rằng vải có chất lượng tốt đáng giá thế nào, bà Lafleur. Nếu bà không trả cho người giúp việc của bà như vậy mỗi tháng, tức là bà đang bóc lột cô ấy.

Không may, dạ dày Kelsey sôi lên lớn tiếng lúc đó. Chỉ bằng một cái nhìn vào mắt bà Lafleur khi nghe nó, Kelsey hiểu ngay rằng người phụ nữ đã có được thể thượng phong.

Kelsey một lần nữa phải thay đổi thỏa thuận của nàng, nói:

- Được rồi, mười bảng cho việc hoàn thành ba chiếc váy – dù sao thì mũi khâu của tôi cũng là tuyệt vời.

Vào lúc Kelsey hoàn thành việc mặc cả với người phụ nữ, trời đã tối hẳn. Nhưng nàng có tờ bạc một bảng trong tay, với lời hứa thêm bốn bảng nữa khi hoàn thành năm chiếc váy giờ đây nhét đầy trong giỏ của nàng cùng kim chỉ và kéo. Ít nhất con gái của quý bà Ellen còn dưới mười tuổi, cho nên sẽ không có nhiều số đó liên quan tới việc khâu vá. Không may, nàng không

thể tìm thấy một người bán đồ ăn dạo nào hay cửa hàng còn mở cửa vào giờ đó, cho nên thay vào đó nàng phải ăn tại quán trọ, làm cho nàng tốn khoản tiền gấp ba lần nàng hi vọng tiêu cho cùng lượng thức ăn đó. Nhưng nàng vẫn còn lại vài đồng xu để mua thêm chút thức ăn vào ngày hôm sau với giá cả thông thường. Tuy nhiên, nàng cũng cần mua một cây nến, để nàng có thể làm việc với mấy chiếc váy vào ban đêm. Và ít nhất một cái nồi nấu tươm tất, một chút xà phòng, và...

Nó không là một ngày dễ chịu theo bất cứ nghĩa nào. Trớ trêu thay, nàng thấy bản thân ở đúng trong cái hoàn cảnh mà nàng đã bán thân để tránh khỏi, niềm an ủi duy nhất của nàng lúc này là gia đình nàng đã được cứu khỏi đối mặt với hoàn cảnh tương tự.

Nàng hắt hơi vài cái khi nàng quay trở lại căn nhà, nơi mà lạnh buốt cả trong lẫn ngoài. Nhưng bụng của nàng lần này thì đầy. Và nàng hi vọng sẽ có nhiều tiền hơn một khi nàng hoàn thành công việc mà nàng đã thỏa thuận.

Nàng sẽ sống sót, ít nhất đủ lâu để giết chết Derek Malory khi anh ta quay lại.

Chương XI

Derek đã không về Haverston trong vài tháng nay. Giống như hầu hết các thanh niên trong độ tuổi như anh, anh thích sự náo nhiệt, sự tinh tế, và hàng loạt các trò giải trí khác có ở London, hơn là cuộc sống thôn dã. Nhưng anh yêu Haverston. Hai ngôi nhà khác mà anh đã được chuyển giao để chăm nom, vẫn không phải là nhà đối với anh, không giống với Haverston.

Anh tưởng tượng những người chú của anh – Edward, James và Anthony cũng có cảm giác tương tự, mỗi người đều từng lớn lên tại Haverston. Em họ anh Regina cũng được nuôi dưỡng ở đó, tới sống tại Haverston sau khi cha mẹ của cô đều mất. Thực tế, Reggie, chỉ trẻ hơn anh có bốn tuổi, giống với em gái của Derek hơn, hai người đã cùng nhau lớn lên ở Haverston.

Derek đến nơi vào lúc giữa đêm. Anh đã lấy một trong những con ngựa từ chuồng ngựa của anh, hơn là từ xe ngựa, để thực hiện chuyến đi. Và anh ở trong một tâm trạng tồi tệ để đánh thức cha anh tìm hiểu xem anh bị triệu tập về vì chuyện gì. Nhưng cái nhìn thất kinh trên gương mặt người hầu người mở cửa cho anh, khi anh hỏi “Tôi không cho là ông quan tâm tới chuyện đánh thức cha tôi dậy?” đã làm cho anh đi thẳng tới phòng mình thay vì đợi tới buổi sáng.

Và lý trí bình tĩnh hơn thì ước đoán rằng làm chuyện đó là đúng. Sau hết, nếu anh đã được gọi về nhà để có được một mái nhà đổ sập xuống đầu, làm cho cha anh giận hơn bằng việc đánh thức ông thậm chí chỉ làm cho cái mái đó nặng hơn chút nữa thôi. Không phải anh có thể nghĩ tới chuyện gì anh làm gần đây có thể khiến Jason kịch liệt phản đối. Thực tế, anh chẳng nghĩ được điều gì có thể được gán cho lần triệu hồi này.

Dĩ nhiên, Jason Malory không cần tới một lý do đặc biệt để triệu tập một thành viên trong gia đình ông tới chỗ ông. Ông là người nhà Malory lớn tuổi nhất, điều khiến cho ông đứng đầu toàn gia đình, và thói quen của ông là mang gia đình tới bên mình chứ không phải ngược lại, cho dù ông chỉ muốn tán gẫu hay truyền đạt thông tin – hay trách mắng. Chuyện Derek có những thứ khác trong những vấn đề của anh, đặc biệt là một người phụ nữ quyến rũ đang chờ đợi anh cùng lên giường, không phải đúng lúc đúng chỗ tối thiểu nhất. Khi Jason yêu cầu sự hiện diện của anh, anh đến. Đơn giản vậy thôi.

Cho nên Derek chờ tới buổi sáng. Nhưng anh đi xuống lầu tìm kiếm cha anh lúc chưa tới một giờ sau bình minh. Đầu tiên anh bắt gặp Molly, điều chẳng đáng ngạc nhiên. Molly luôn luôn có vẻ như biết khi nào anh ghé thăm, và luôn luôn tìm thấy anh để chào đón anh về nhà. Chuyện đó đã trở

thành một thói quen tới mức nếu anh không gặp bà vào một trong những lần về thăm của mình, anh sẽ nghĩ có gì đó không ổn.

Molly Fletcher là một người phụ nữ xinh đẹp một cách khác thường vào độ tuổi trung niên, với mái tóc vàng xám tro và đôi mắt nâu lớn, người đã làm việc từ vị trí một cô hầu dưới nhà cho tới đỉnh điểm danh vọng của cấp bậc người hầu, là quản gia của nhà Haverston trong hai mươi năm qua. Bà cũng làm việc ngày càng tốt hơn những năm qua, mất hết đi giọng nói đặc trưng của người thành thị London mà Derek nhớ là bà có từ khi anh còn là một đứa trẻ, và phát triển một tính cách điềm đạm có thể sánh ngang với một vị thánh.

Và giống như mọi phụ nữ khác từ chị thợ giặt trở đi, Molly đã luôn đối xử với Derek và Reggie theo cách của một bà mẹ, đưa ra những lời khuyên, lưu ý hay quở trách, và quan tâm như thể bà thấy điều đó là phải vậy. Điều đó, dĩ nhiên, là kết quả tự nhiên của chuyện ở đó không có một bà mẹ nào thực sự xuất hiện trong khi hai đứa trẻ thì cần một người. Jason đã hoàn thành trách nhiệm của mình và cưới vợ, Frances, vì lý do đó, để cho hai đứa trẻ quấy phá đó một bà mẹ.

Không may, ông không có được cái ông mong muốn. Quý bà Frances hóa ra lại là một phụ nữ ốm yếu người luôn phải chữa trị bằng nước nóng tại Bath thường xuyên tới mức bà đi tới Bath còn nhiều hơn lúc bà ở nhà. Derek ch rằng bà là một phụ nữ đủ tốt, nếu không phải là hơi lo lắng quá, nhưng không ai trong nhà từng biết bà rõ hơn. Anh thường tự hỏi liệu Jason có hiểu bà không, hay liệu ông có quan tâm tới bà. Họ là một cặp không hề tương xứng. Frances thì mảnh mai và tái xanh bần chồn lo sợ, còn Jason thì quá to lớn, tráng kiện và tính cách dữ dội. Và Derek không thể nào nhớ được có một lời nói nhẹ nhàng nào giữa họ hay không khi họ ở cùng nhau. Không phải đó thành vấn đề của anh. Anh chỉ có chút gì đó thấy tiếc cho cha anh, cho cái thỏa thuận mà ông đã có với Frances.

Molly đã đi tới một cách yên lặng sau lưng Derek khi anh sẫm soi nhòm vào thư phòng trống rỗng của cha anh. Câu nói “Chào mừng về nhà, Derek” làm cho anh giật nảy mình, nhưng anh dành cho bà một nụ cười vui vẻ:

- Chào buổi sáng, Molly. Cháu không cho là cô biết cha cháu ở đâu vào lúc sáng sớm thế này chứ?

- Chắc chắn rồi – Bà nói.

Và nghĩ tới chuyện đó, bà luôn biết bất kỳ ai trong nhà ở đâu vào bất kỳ thời gian nào. Derek chẳng biết được làm sao bà làm được vậy, ngôi nhà thì rất lớn và có nhiều người hầu trong đó, nhưng bà biết. Có thể chỉ là bà biết nơi mà mỗi người được cho là có mặt, và với sự điềm tĩnh nhưng điều hành chặt chẽ trong toàn bộ công việc trong nhà, không ai dám đi đâu mà không nói cho bà biết.

- Sáng nay ông ấy ở trong nhà kính – Bà nói tiếp – bận rộn với những đóa hồng mùa đông của mình và lo lắng bởi chúng không nở hoa như dự định của ông ấy – hay là người làm vườn nói với cô như thế - bà thêm vào với một nụ cười.

Derek cười. Làm vườn là một trong những sở thích của ông, và ông làm nó rất nghiêm túc.

Ông sẽ đi tận Italy nếu ông có nghe được về một giống cây mới nào đó mà ông có thể có được để thêm vào khu vườn của mình.

- Liệu cô có tình cờ biết được cháu bị triệu tập về nhà vì chuyện gì không?

Molly lắc đầu:

- Thôi nào, tại sao cô lại phải kín đáo về chuyện riêng tư của ông ấy chứ? – Bà nhẹ nhàng la rầy.

Rồi bà nháy mắt và thì thầm, nghiêng đầu sang một bên:

- Nhưng cô có thể nói ông ấy không phải đang nguyên rửa tuần này hơn bất cứ thứ gì đặc biệt mà cô từng nghe – bên cạnh những đóa hồng của ông ấy.

Derek cười toe với sự nhẹ nhõm và chống lại thôi thúc ôm bà vì tất cả trong vòng năm giây. Bà nghệt thở vì cái siết chặt của anh và nói:

- Thôi nào, đừng vậy nữa. Không thể nào làm cho những người hầu nhầm lẫn được.

Anh cười phá lên và đập vào lưng bà trước khi thông thả đi xuống sảnh, la lên qua vai anh khiến cho mỗi người hầu trong vòng bán kính năm căn

phòng đều nghe được anh nói gì:

- Và lúc này cháu đã nghĩ cái sự thực rõ ràng đó mọi người đều biết là cháu yêu quý cô điên cuồng thế nào rồi, Molly! Nhưng nếu không thì, cháu sẽ giữ kín nó như một bí mật nếu như cô cứ khăng khăng muốn vậy.

Và điều đó làm bà đỏ mặt giận dữ thậm chí cả khi bà cười mỉm đằng sau anh, tình yêu dâng lên nhiều hơn trong đôi mắt nâu của bà vì thằng bé tinh quái đáng yêu hơn cả mức nó nên có, cho dù bà nhanh chóng che dấu những cảm giác mâu thuẫn đó lại và tiếp tục công việc buổi sáng của bà..

Nhà kính, lúc nào cũng đầy ắp cây cối hơn cả khả năng của nó qua hàng năm nay, cuối cùng đã được chuyển ra cách xa tòa nhà vài năm trước. Lúc này nó ở đằng sau chuồng ngựa, và là một tòa nhà khổng lồ mái kính, có chiều dài gần bằng với khu nhà kính và có chữ nhật. Hai bức tường dài nhất của nó làm hầu hết bằng kính, và đặc biệt trong mùa đông, chúng thường mờ đi bởi hơi nước từ cái ẩm ướt bên trong, tạo ra bởi hàng tá các lò than đặt rải rác và được giữ luôn luôn cháy cả ngày lẫn đêm.

Derek đang cởi bỏ chiếc áo khoác của anh ngay khi anh bước vào bên trong, mùi hương nồng nồng của những bông hoa, đất, và của thuốc trừ sâu bọ áp đảo. Và đó chỉ là việc vất vả để tìm được cha anh trong một nơi rộng lớn như thế, khi mà thường xuyên có nửa tá người làm vườn cũng ở đó.

Nhưng cuối cùng anh cũng xác định được vị trí của những luống hoa hồng – và Jason Malory, cúi xuống những đóa hoa trắng hé nở một cách tinh tế mà ông đang cấy ghép. Một người xa lạ sẽ gặp khó khăn để suy luận được đó là vị Hầu tước của Haverston, với hai tay áo xắn lên, một lớp phủ ngoài đầy bụi bẩn tới tận khuỷu tay của ông, những vết bẩn của nó có cả trên áo sơ mi của ông – một cái áo vải batit (vải gai mịn) khác bị phá hỏng theo cách vô phương cứu vãn – và một vết bẩn dọc theo cái trán đầm mồ hôi từ khi ông một cách đáng trí quyết những giọt mồ hôi đi khỏi lông mày với lưng bàn tay của mình.

Ông cao lớn, tóc vàng, mắt xanh lá, như hầu hết người nhà Malory. Chỉ có một vài người có màu tóc đen và đôi mắt xanh cobalt như tổ mẫu của Derek. Bà được cho là có dòng máu Gypsy, cho dù cả Jason, hay bất kỳ người em nào của ông, chưa từng khẳng định điều này. Derek phải làm thông cổ họng mình tới mấy lần để thông báo sự có mặt của anh, Jason quá tập trung vào công việc của ông. Nhưng cuối cùng người đàn ông to lớn

cũng quay về phía anh, gương mặt đẹp trai của ông bừng sáng với một nụ cười, và ông thể hiện mọi dấu hiệu cho thấy rằng ông gần như ôm chầm lấy đứa con trai của ông để chào đón.

Derek nhảy lùi lại, giơ tay của anh lên với một biểu hiện kinh hoàng:

- Nếu cha không phiền thì, con vừa mới tắm rửa trong ngày rồi-

Jason liếc nhìn lại mình và cười:

- Ghi điểm rồi. Nhưng thật tốt khi thấy con, nhóc. Con không tới thăm thường lắm dạo gần đây

- Và cha cũng không thường tới London cho lắm – Derek phản công.

- Đúng thế.

Jason nhún vai và quay về phía cái máy bơm nước gần đó để nhúng hai tay của ông vào cái chậu dưới nó, hàng tá can nước chất đống xung quanh nó. Những bông hoa gần nhất được tưới thêm chút nước khi ông té nước về phía chúng.

- Công chuyện làm ăn – và cưới hỏi – là tất cả những gì có thể kéo ta tới cái thành phố đông đúc ấy – Jason thêm vào.

- Con khá là thích sự đông đúc đó.

Jason khịt mũi:

- Nói năng như bất cứ một thằng nhóc tự cao tự đại nào khác, với những trò giải trí có thể được tìm thấy ở đó. Con đang theo bước hai đứa em trai James và Tony của ta trên khía cạnh đó đấy.

Có sự khiển trách trong nhận xét đó, tuy được diễn đạt nhẹ nhàng, nhưng không đủ để khiến Derek chột dạ.

- Nhưng họ đã kết hôn rồi – anh trả lời với vẻ hoang sợ giả tạo – Bình quân thì, con chắc chắn hi vọng rằng con không rơi vào cái bẫy ấy mà không được cảnh báo.

- Con hiểu những gì ta muốn nói mà – Jason càu nhàu.

Điều hay của việc là con trai một người đứng đầu gia đình khắc khổ, nghiêm túc là không phải kìm chế lại ham muốn trêu chọc hay nói đùa với ông, như những thành viên khác trong gia đình có thể phải vậy. Derek đã học được từ khi còn nhỏ rằng cha anh có thể có vẻ ngoài nghiêm trang, nhưng ông nhiều khi chỉ quát tháo thể thôi, ít nhất trong những vấn đề có liên quan tới Derek.

Derek cười nhả nhờ không nao núng. Sau hết, ai mà không biết rằng James và Anthony Malory đã từng là hai kẻ ăn chơi khét tiếng nhất London, hay chẳng ai trong bọn họ chịu ổn định cuộc sống cho tới tận khi họ giữa tầm tuổi ba mươi cơ chứ.

- Đương nhiên là con hiểu – Derek nói, vẫn còn cười – Và khi con tới tuổi như họ, con có vẻ như sẽ làm cho cha trở thành ông nội trong chỉ một mà hai lần cơ. Nhưng đó là chuyện còn xa, và cho tới lúc đó, con thích chuyện theo bước họ hơn – dĩ nhiên là không tạo nên những vụ bê bối như họ từng được biết tới vì thế rồi.

Jason thở dài. Như thường lệ, ông nêu lên chủ đề, còn Derek nhẹ nhàng tránh né nó. Cho nên anh đã tiến bộ trong chuyện đó lắm rồi.

- Ta đã đợi con tới ngày hôm qua.

- Hôm qua con đang trên đường tới Bridgewater. Người đưa tin của cha đã phải theo dấu con tới đó, và như nó diễn ra thì, ông ta đến chỉ vừa kịp lúc với con, còn chẳng cho con chút thời gian nào để ăn một miếng trước khi con lại phải rời đi lần nữa để tới đây.

- Bridgewater hử? Vậy là con đã theo kịp với những tài sản của con. Không thể nói được chuyện đó, theo như Bainsworth. Ông ta đã gửi tới một bức thư nói rằng ông ta vẫn đang cố gắng tìm gặp con mà chẳng may mắn chút nào. Nói rằng vấn đề rất khẩn. Đó là lý do ta gửi thư cho con.

Derek cau mày. Sự thực là gần đây anh chẳng xem xét tỉ mỉ thư từ của mình lắm, nhưng với mùa lễ hội chuẩn bị bùng nổ và với những giấy mời cứ thế đến tới tấp, cái đống khổng lồ đó có vẻ đã chứng minh được là quá nản lòng.

Tuy nhiên, anh chẳng thích ý tưởng rằng Bainsworth vẫn đang chạy tới

chỗ Jason với bất cứ vấn đề gì nảy sinh. Những tài sản ở miền bắc mà Bainsworth quản lý đã được chuyển nhượng cho Derek. Cha anh chẳng còn dính gì tới chúng.

- Có thể đây là lúc con thuê thư ký của riêng mình. Nhưng Bainsworth, con chắc là cha nhớ từ kinh nghiệm của chính mình, ông ta có thể bị kích động chỉ vì một tai nạn nhỏ nhất. Ông ta đã nói cho cha biết những gì ông ta cho là khẩn cấp chưa?

- Chuyện gì đó liên quan tới lời đề nghị được đưa ra để mua nhà máy, với thời gian giới hạn, đó là lý do tại sao ông ta tuyệt vọng tìm kiếm con.

Derek khẽ chửi thề:

- Có thể lần này con cũng tìm một người quản lý mới luôn. Nhà máy không phải để bán. Bainsworth biết vậy.

- Không kể cả khi vì một lời đề nghị rất hời?

- Không kể cả khi gấp đôi giá trị của nó. Chẳng vì lý do nào cả - Derek nói dứt khoát – Con không chấp nhận những tài sản cứ xoay vòng và rồi bán chúng đi.

Jason mỉm cười và vỗ vào lưng anh:

- Rất vui khi nghe nó, nhóc. Thành thực mà nói, khi ông ta tới chỗ ta, ta đã nghĩ có thể con sẽ quan tâm tới lời đề nghị, cho nên ta không nghĩ rằng có thể đợi tới khi ta gặp con cuối tuần này ở lễ cưới. Nhưng giờ cũng nhân lúc chúng ta có cuộc tán gẫu nho nhỏ này, tốt hơn là ta sẽ biết lần tới – nếu như có lần tới.

- Sẽ không có đâu – Derek đảm bảo với ông khi họ hướng ra phía lối ra.

- Nói về những l

Derek cười khùng khục:

- Chúng ta đang nói về những lễ cưới ư?

- Đúng. Nếu chúng ta không – Jason cầu nài – chúng ta cũng phải làm, với lễ cưới của Amy chỉ còn có 4 ngày nữa thôi.

- Cha có nghĩ, liệu Frances có xuất hiện không?

Chuyện Derek nhắc tới mẹ kế của anh bằng tên của bà thôi không phải là thiếu tôn trọng. Chỉ đơn thuần là có cảm giác ngượng ngịu khi gọi bà là “mẹ”, khi mà anh chẳng biết mấy về bà.

Jason nhún vai:

- Ai biết được là bà ấy có mặt không. Chúa biết là ta không biết – ông nói với vẻ thờ ơ rõ ràng – Nhưng con biết, con trai, nó chọt lóe lên trong ta rằng em trai ta, Edward, trẻ hơn ta nữa, đang chứng kiến đứa con thứ ba của chú ta kết hôn tuần này, trong khi ta-

- Chú ấy tổng khứ đứa con gái thứ ba của chú ấy – Derek nhanh chóng cắt ngang, biết rõ rằng cha anh muốn dẫn dắt cuộc thảo luận này tới đâu – Những đứa con trai của chú ấy vẫn còn chưa bị cùm chân mà. Và có sự khác biệt ở đây đó, khi mà con gái thì kết hôn ngay khi ra khỏi trường học, con trai thì không hề.

Jason thở dài lần nữa, có cái lý lẽ đó phá ngang, chỉ dường như là (*đoạn này bản tiếng anh bị lỗi, mình không đọc được) bất ổn.

- Cha, cha chỉ có một đứa con trai. Nếu cha có nhiều hơn, hay một vài đứa con gái, con chắc là cha cũng đã gả tổng chúng đi hết vào lúc này rồi. Nhưng đừng có so một đứa con với đàn con năm đứa của chú Edward.

- Ta biết là ta không nên.

Họ im lặng trên đường đi bộ về ngôi nhà. Và mãi cho tới khi họ tới phòng ăn sáng, nơi các hàng đĩa được giữ nóng trên bàn đợi họ về, thì sự tò mò của Derek càng tăng lên trong anh.

- Cha thực sự đã muốn trở thành ông nội rồi sao ?

Jason khựng lại bởi câu hỏi, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, ông nói:

- Đúng, thực sự là cha muốn.

Derek cười nhả nhỏ :

- Rất tốt, con sẽ ghi nhớ chuyện đó.

- Tuyệt, nhưng –à, cũng đừng có theo bước của James trong chuyện đó. Cái đám cưới chết tiệt đó được cho là tới trước, con cái tới sau.

Derek cười phá lên, không phải bởi vì con gái của James Malory đã được sinh ra ít hơn chín tháng sau đám cưới của ông nhưng vì hiếm khi nào thấy được cha anh đổ mặt thực sự, và anh biết tại sao cha lại vậy. Sau khi tuyên bố câu đó, Jason đã nhận ra ngay lập tức lời nói hờ hênh của ông. Derek là một đứa con hoang, sau rốt, và không có bất kỳ người nhà Malory nào lại không biết chuyện đó.

Jason lúc này đang cau mày trước sự hài hước của Derek, và thường lệ như cách của ông, ông quay về chiếc bàn với nhận xét :

- Dù sao thì, cái con bé mà con mang về ngôi nhà ở London đêm hôm trước là ai vậy ?

Derek đảo mắt. Anh luôn thấy chuyện đó đáng ngạc nhiên, những chuyện mà cha anh biết trong khi đáng lẽ ông không biết, và việc ông biết chúng nhanh tới mức nào.

- Chỉ là ai đó cần chút giúp đỡ thôi mà.

Jason khịt mũi.

- Ta có những báo cáo đối lập nhau, Hanly gọi cô ta là gái điếm, Hershall thì gọi cô ta là quý cô. Cái nào trong đó ?

- Thực ra thì chẳng cái nào cả. Cô ấy có được sự giáo dục cao cấp, có thể tốt hơn hầu hết các quý cô khác, nhưng cô ấy không phải quý tộc.

- Đơn thuần là thu hút sự quan tâm của con?

Không có gì đơn giản trong đó hết, nhưng Derek muốn cha anh không biết chuyện đó, nên anh nói với vẻ thờ ơ:

- Vâng, đại loại thế.

- Con sẽ tự kiểm chế chuyện cô ta về nhà nữa chứ?

- Chắc chắn rồi. Con không phải rất khôn ngoan khi làm thế, con công nhận. Nhưng thực sự, cha à, cha chẳng cần bận tâm về cô ấy quá đâu. Cha sẽ không nghe gì về cô ấy nữa.

- Ta không muốn chính những người hầu nghe ngóng về cô ta, cả ở London lẫn ở đây. Cái gia đình này có đủ chuyện để người ta bàn tán rồi, đủ cho vài thế hệ ấy chứ. Chúng ta chẳng cần tạo thêm nữa đâu.

Derek gật đầu với sự đồng ý hoàn toàn. Sau hết, hơn cả sự thực về sự ranh, anh luôn xoay sở để giữ kín những phi vụ của mình đủ để không dính vào vụ bê bối nào. Anh tự hào về chuyện đó. Và dự định là cứ giữ nó như thế.

Chương XII

Derek không hề quay trở lại Bridgewater. Anh đã ở lại cho tới hết ngày tại Haverston để thăm cha mình, rồi sáng hôm sau quay trở lại London để kiểm tra lại thư từ và viết một bức thư dài cho Bainsworth. Và trong khi anh còn ở đó, anh bắt đầu tìm kiếm một căn nhà cho thuê dành cho Kelsey.

Mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh có thể tới chỗ chú Edward của anh. Edward sở hữu bất động sản ở khắp London để cho thuê, và có sẵn chúng dường như còn nhiều hơn cả những gì Derek đang tìm kiếm. Nhưng Edward sẽ hỏi anh thuê để làm gì, và đó không phải là chuyện mà anh muốn tiết lộ với người chú thân thiết với cha mình nhất. Với hai người chú khác của anh thì chẳng có chuyện gì. Họ sẽ hiểu mọi chuyện một cách hoàn hảo, bản thân họ mỗi người cũng từng có vô số tình nhân – ít nhất là trước những cuộc hôn nhân của họ. Nhưng Edward là một con người của gia đình, và luôn luôn là thế. Không may, chú Tony và chú James của anh lại không có nhà cho thuê trong thành phố, hay nếu có thì họ cũng để cho chú Edward quản lý, như chú làm với tất cả những khoản đầu tư của gia đình.

Cho nên Derek bắt buộc phải tìm kiếm theo cách thông thường, và điều đó khiến anh phải lùng kiếm khắp thành phố, tìm một căn nhà thành thị không quá to, hay quá đắt, hay thực sự cần phải sửa chữa quá nhiều. Vào lúc anh tìm được cái anh muốn tìm, đã là một ngày trước đám cưới của Amy em họ anh. Cho nên không có cách nào để anh vội vã tới Bridgewater sau đó, rồi lại quay lại và trở về thành phố.

Trái lại, cũng không cần thiết phải giữ Kelsey ở lại vùng quê lâu hơn nữa, khi mà anh đã ký một hợp đồng thuê nhà sáu tháng cho một căn nhà thành phố cho nàng, ngôi nhà đã được trang trí đầy đủ và sẵn sàng để ở ngay lập tức. Điều duy nhất còn cần thiết cho nó là một đội ng người hầu nhỏ, điều mà dù sao đi nữa nàng cũng nên được đứng ra lo liệu. Cho nên anh gửi người đánh xe của mình đi với nhiệm vụ đón nàng trở lại thành phố. Thực sự thì anh quá háo hức được gặp lại nàng để có thể đợi cho tới sau lễ cưới của Amy, tới lúc mà bản thân anh có thể tự đi đón nàng. Với cách này, chỉ tới mai thôi là nàng đã ngồi ở căn hộ ở London rồi, và họ có thể bắt đầu mối quan hệ của họ ở mức độ thân mật hơn sớm hơn một ngày.

Chuyện toàn thể gia tộc Malory tụ họp dưới cùng một mái nhà không diễn ra thường xuyên lắm. Thậm chí cả hai thành viên mới nhất của gia đình, Jacqueline con gái của James và Georgina, và Judith con gái của Anthony và Roslynn cũng được dành cho một chỗ riêng trên lầu để mẹ của chúng không

phải về nhà để cho chúng ăn. Con trai của Reggie cũng ở trên đó, cho dù bây giờ cậu bé đã đủ lớn để tự ăn một mình.

Reggie nhìn khắp căn phòng để thấy gia đình đang bành trướng lên của cô. Dĩ nhiên, một thành viên mới nhất khác của gia đình, chú rể Warren Anderson, lúc này đã thực sự bị cùm chân, sau lễ cưới tuyệt đẹp mà họ vừa mới trải qua. Reggie mỉm cười vui thích với cặp đôi mới cưới đang đi ngang căn phòng. Họ là một cặp xứng đôi, Warren thì cao hơn với chiều cao 6 feet 4 (khoảng 1m88) với mái tóc nâu vàng và đôi mắt xanh lá cây sáng, và Amy, một cô dâu lộng lẫy trong bộ váy trắng tinh hoàn toàn, với mái tóc đen như than và cặp mắt xanh cobalt.

Reggie cũng có những màu sắc tương tự như thế, cũng như Anthony và Jeremy, và mẹ của Reggie, Melissa, người đã qua đời khi Reggie chỉ mới hai tuổi. Năm người bọn họ là những người duy nhất trong gia đình thừa hưởng những đặc điểm của bà cố ngoại Reggie. Những người khác thì đều có vẻ đẹp khác, hầu hết đều có tóc vàng óng và mắt xanh lá, chỉ có Marshall và Travis là thừa hưởng từ mẹ họ, Charlotte đôi mắt và mái tóc nâu. Tiệc chiêu đãi diễn ra tại biệt thự của chú Edward tại quảng trường Grosvenor.

Caolớn, vui tính, và luôn luôn hài hước, không giống với những anh em còn lại của mình, Edward đang cười rạng rỡ đầy tự hào kể cả khi ông vỗ nhẹ tay lên vợ mình, người đang sụt sịt khóc lặng lẽ bên cạnh ông. Thực tế thì cô Charlotte đã khóc trong suốt buổi lễ. Nhưng nghĩ tới chuyện đó, Amy là đứa con nhỏ nhất của cô, và cô thì khóc trong tất cả các lễ cưới.

Tất cả những anh chị em họ khác của Reggie phân tán khắp căn phòng. Đoàn con của chú Edward bao gồm cả Diana và Clare, với chồng của họ, hai anh em của Amy, Marshall và Travis. Derek anh họ của Reggie, đứa con duy nhất của chú Jason, đang nói chuyện với chồng cô, Nicholas, và hai chú Tony và James. Derek và Nicholas đã là bạn thân từ những ngày họ còn đi học, rất lâu trước khi Reggie gặp Nicholas và rơi vào tình yêu một cách vô vọng với anh. Nhưng cô phải lo lắng bất cứ khi nào hai ông chú trẻ hơn của cô ở cạnh chồng cô.

Reggie thờ dãi, bản khoản liệu có lúc nào họ quan hệ tốt với nhau hay không. Dường như không. Trong trường hợp của chú Tony, chú đã không nghĩ Nick đủ tốt dành cho nàng, Nicholas đã từng là một tay phóng đảng ăn chơi. Còn trong trường hợp của chú James thì, cảm xúc còn sâu sắc hơn nữa kia, vì Nick không may đã có một cuộc chạm trán với James trên đại dương trong những ngày James còn làm cướp biển. James thua trận đó, và con trai chú Jeremy đã bị thương không trầm trọng cho lắm. Nhưng đó là sự khởi đầu cho một loạt những cuộc đối đầu giữa hai bọn họ, cái mới đây nhất kết thúc với việc Nicholas bị đánh bầm dập khiến cho anh gần như đã lỡ mất lễ

cười của họ, James thì bị vào khám và gần như bị treo cổ vì tội làm cướp biển.

Dĩ nhiên, giờ đây Nicholas đã là một thành viên của gia đình, và đã là vậy vài năm rồi, họ không còn cố gắng giết lẫn nhau mỗi lần gặp mặt nữa. Thậm chí có thể giờ đây họ còn hơi thích nhau, nhưng chẳng ai trong số họ có bao giờ thừa nhận chuyện đó, và lắng nghe họ nói chuyện, chắc chắn không bao giờ đoán nổi. Khi họ ở cùng nhau họ nói chuyện có vẻ giống những kẻ thù không đội trời chung hơn. Và Reggie chẳng nghi ngờ lấy một phút là tất cả bọn họ đều thích quấy nhiễu nhau. Nhưng nó chỉ xảy ra trong gia đình, chỉ ít là với những người đàn ông trong gia đình.

Chuyện ai cũng biết là bốn anh em nhà Malory hạnh phúc nhất khi họ cãi nhau, cho dù họ sẽ cùng nhau liên kết chống lại bất kỳ phe nào khác. Chú rể và bốn người anh trai của anh là một ví dụ hoàn hảo cho chuyện đó, ít nhất với những nơi có dính tới Tony và James.

Chính James là người có xung đột với họ bởi cuộc tán tỉnh không chính thống của chú với em gái bọn họ Georgina – và chuyện ông trước đó cũng đã vô hiệu hóa hai con tàu Skylark của họ khi ông còn nổi tiếng với cái tên Hawk cũng chẳng giúp được gì hơn. Họ đã đánh James như tử và sắp treo cổ ông, nhưng ông đã trốn thoát và đánh cắp Georgina mang theo ngay trước mũi họ.

Tuy nhiên, ngoan cố như tính cách những người Mỹ của họ, họ đã theo ông quay trở lại London để tìm lại em gái của mình, chỉ để thấy rằng cô lúc đó đã hoàn toàn yêu James mất rồi. Nhưng nó không phải một khởi đầu thuận lợi cho lắm. Khi mà cuối cùng hai gia đình cũng giao thiệp với nhau mỗi người trong nhà Malory đều đứng không chùn bước đằng sau James cho tới khi bản thân ông mở đầu cho việc chào đón những người nhà Anderson tới từ Mỹ - mặc dù một cách miễn cưỡng và phải có thêm sự thúc đẩy từ Georgina.

Những người Mỹ. Derek anh họ của Reggie quan hệ với họ rất tốt, và Jeremy đã, trong thực tế, che chở cho hai người nhà Anderson trẻ hơn dưới cánh họ, nhưng Drew Anderson, người em thứ tư, là một kẻ tán gái quý - cũng – chẳng – e – dè giống như Jeremy, còn Boyd, người trẻ nhất và cũng nghiêm túc hơn nhiều, vẫn có ý thiên về những cuộc theo đuổi phù phiếm, cho nên anh cũng thích thú khi chơi bời cùng họ.

Reggie thờ dài. Giờ thì chuyện Warren sẽ ở lại Anh để điều hành văn phòng của hàng tàu Skylark đã được quyết định, vì phần lớn những chiếc tàu buôn thuộc sở hữu của gia đình Anderson, Reggie chẳng nghi ngờ chuyện chồng cô sẽ trở nên khá là thân thiết với Warren. Sau hết thì, họ có rất nhiều điểm chung, cả hai đều cực kỳ không thích James Malory. Và Reggie đáng

lẽ cũng lo về việc Nicholas trở thành bè bạn với những người Mỹ nếu như Anderson không thay đổi nhiều đến thế sau khi anh hỏi cưới Amy.

Trước đó, cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào thích gây gổ đánh nhau đến thế. Như thế Warren mang theo một thôi thúc chống lại cả thế giới. Và thôi thúc đó đi kèm với một tâm trạng cực kỳ dễ bùng nổ. Nhưng sẽ không ai đoán được điều đó khi nhìn vào người đàn ông lúc này. Hạnh phúc như anh đang vậy, và Amy là người chịu trách nhiệm cho việc đó.

Reggie trở nên không thoải mái khi cô nhận thấy Derek đã rời đi để chồng cô đứng một mình với hai ông chú. Nicholas thường luôn luôn kết thúc khá là giận dữ bất cứ khi nào anh có lời qua tiếng lại với hai ông chú đó, luôn là người thua cuộc trước những lời châm chọc mỉa mai của chú James. Cô gần như đã tới giải cứu cho anh khi anh tự mình đi khỏi, và anh đang mỉm cười.

Cô cũng cười. Cũng nhiều như cô yêu hai người chú mình, họ luôn luôn là những người cô yêu mến, và cô còn yêu chồng mình hơn. Và nếu anh vừa xoay sở để thoát khỏi một trong những vụ cãi nhau vặt của họ, cô thấy hài lòng với anh. Nhưng rồi, cái lý do họ tụ tập cùng nhau hôm nay cho anh tất cả những lý lẽ anh cần để chọc tức James. Sau rốt, James không thể nào thỏa mãn với việc một kẻ thù hàng đầu của ông vừa mới trở thành một thành viên của gia đình. Không, chẳng hài lòng chút nào.

- Điều này khiến nó thành chính thức – Anthony nhận xét với anh trai mình khi cả hai bọn họ nhìn cặp đôi mới cưới – Hẳn ta chắc chắn là một phần của gia đình lúc này rồi. Dĩ nhiên, hẳn ta đã là anh rể của anh, tề hơn nữa, nhưng ít ra thì hẳn cũng không có liên hệ với phần còn lại của gia đình chúng ta – cho tới lúc này.

- Anh em rể thì có thể lờ đi được. George của anh làm rất tốt cái chuyện lờ chú đi, đúng không? – James đáp trả.

Anthony cười khùng khục:

- Bà chị yêu quý khá là thích thú với em và anh biết chuyện đó mà.

James khịt mũi:

- Thích thú với chú, Tony, cũng như anh đối với gia đình cô ấy

Anthony cười nhăn nhó:

- Khi nào thì anh mới thôi trách tên Mỹ vì đã cố gắng treo cổ anh, khi mà anh là chủ mưu của toàn bộ câu chuyện ngu ngốc đó?

- Chẳng trách móc gì hẳn ta cả - James công nhận – Chính lời đe dọa treo cổ thủy thủ đoàn của anh khiến hẳn nhận được sự giận dữ đời đời của anh.

- Vâng, em cho là thế - Anthony gật đầu.

James đã làm thuyền trưởng tàu Thiếu nữ Anne trong cả mười năm, và trong suốt thời gian đó thủy thủ đoàn của ông đã trở thành gia đình thứ hai với ông – hay gia đình thứ nhất, như nó là, vì sau đó gia đình của chính ông

đã từ ông. Nhưng ông đã được trở về với gia đình Malory lúc này, trước đó đã nghỉ hưu từ sự nghiệp đầy xúc phạm của những năm làm quý ông cướp biển, khi mà ông phát hiện mình có một đứa con trai mười – sáu – tuổi cần phải chăm nom.

- Anh có nghĩ hẳn sẽ làm cho con bé hạnh phúc không? – Anthony hỏi, vẫn nhìn chăm chăm cặp đôi mới cưới.

- Anh sẽ kiên nhẫn đợi tới ngày hẳn không làm thế.

Anthony cười phá lên:

- Ghét phải công nhận điều đó, nhưng Nick già nói đúng. Quá yêu quý những cô cháu gái của chúng ta khiến chúng ta siết chặt tay ở những nơi chồng bọn chúng có dính tới.

- Cho dù nó không thể hả? – James thở dài - Cho dù anh vẫn có xu hướng giữ ý nghĩ là “ Những gì người ta không biết thì không làm họ tổn thương” . Chuyện buông tay cũng cần một thời gian chứ.

- Ừm, đúng thế, phải không? Em tự hỏi liệu gã Mỹ có thích tiếp tục những bài học trên võ đài của hẳn không?

- Đã nghĩ tới chuyện tự mình đi hỏi hẳn.

Anthony cười lục khục, bởi anh đã bắt được hình ảnh người mới đến và huých anh trai mình:

- Anh sẽ nhìn chuyện đó chứ? Frances đã thực sự xuất hiện kìa.

James nhìn theo ánh nhìn của em trai tới một người phụ nữ nhỏ bé, gầy xanh xao đứng ở cửa.

- Điều đó làm chú ngạc nhiên sao – James hỏi em trai, rồi – Chúa lòng lành, chú không định nói Jason và Frances vẫn không sống cùng nhau đó chứ?

- Anh đã nghĩ chuyện đó có thể được nhắc tới khi mà anh đi biển hàng năm trời hả? – Anthony lắc đầu – Nếu có gì đi nữa, nó cũng làm lung lay toàn bộ con đường và bắt cháy từ sự nhen lửa. Họ thậm chí giờ đây còn chẳng bận tâm cáo lỗi nữa kìa, và gia đình mình cũng ngừng hỏi một cách thông thái rồi. Cô ấy sống cả năm ở ngôi nhà cô ấy mua ở Bath, và ông anh thì sống ở Haverston. Thực sự, em tin rằng đây là lần đầu tiên em thấy họ ở trong cùng một phòng trong hơn năm năm qua.

James đưa ra một cái nhìn chán ghét:

- Luôn nghĩ là Jason thật ngốc mới cưới cô ấy chỉ vì cái lý do của anh ấy.

Anthony nhưn một bên mày đen:

- Thật sao? Cho dù em thấy nó khá là cao thượng. Tự hi sinh bản thân và tất cả những thứ đó, những chuyện mà một trong những ông già sẽ làm.

“Những ông già” là cách mà hai anh em nhỏ hơn nhà Malory gọi hai ông anh, bởi có sự khác biệt lớn giữa tuổi của bọn họ, Anthony và James chỉ

cách nhau một năm, Jason và Edward cũng chỉ cách một năm, nhưng có tới chín năm chia cách giữa James và Edward. Melissa, chị em gái duy nhất của họ, người đã qua đời khi con gái bà, Regina, mới chỉ hai tuổi, là người đứng giữa.

Những đứa trẻ chẳng còn hy vọng cho một người mẹ nữa, không khi mà bốn chúng ta đều chúng tay nuôi dưỡng chúng. Bên cạnh đó, Frances không bao giờ gần như là một người mẹ với chú

- Thực thế - Anthony đồng ý - Kế hoạch đảo ngược lại với Jason. Làm cho anh thấy tiếc cho anh ấy, đúng chứ?

- Tiếc cho Jason hả? - James khịt mũi - Chết tiệt là không thể đâu.

- Ô, thôi nào, ông anh. Anh biết là anh yêu mấy ông anh già cũng như em mà. Jason có thể là một bạo chúa cứng đầu cứng cổ, nóng tính, nhưng anh ấy cũng có nhiều ý nghĩa mà. Và anh ấy đã làm hỏng cuộc sống cá nhân của anh ấy, anh cần phải thấy tiếc cho anh ấy - đặc biệt khi em và anh đều có hai trong số những người vợ quyền rũ, đáng ngưỡng mộ và tuyệt diệu nhất.

- Ừm, khi chú nói theo kiểu thế, anh cho rằng anh có thể vét ra một chút nỗi tiếc. Nhưng nếu chú nói với cái người đàn độn đó là anh nói thế-

- Đừng lo - Anthony cười toe - Ros thích mặt em vẫn như thế này. Lãnh vài cú đấm của anh chẳng tốt cho nó tý nào. Dù sao đi nữa, Derek đã ri tai với anh chuyện gì vậy?

James nhún vai:

- Nói thẳng nhóc cần vài lời khuyên, nhưng đây không phải chỗ để bàn chuyện.

- Anh có nghĩ nó mắc vào rắc rối gì không? - Anthony suy xét - Không nên ngạc nhiên, với nó đi theo chân chúng ta.

- Và kéo theo cả Jeremy trượt trên con đường đó luôn - James lầm bầm.

Anthony huýt sáo phản đối:

- Thật không chê nổi. Thằng nhóc của anh đã đi tán gái cùng thủy thủ của anh khi nó mới chỉ mười sáu, có khi còn sớm hơn nữa. Nếu Derek có làm gì thì chính là dạy dỗ thằng nhóc con đường đúng đắn để đi-

- Hay là Jeremy dạy nó cách không đứng đắn - quý tha ma bắt - giờ chú bắt gặp anh phun ra cái lời nói ngớ ngẩn đó. Có cả những thứ như là một cách không đứng đắn về chuyện tán gái.

Chương XI

Băng ngang căn phòng, quý bà Frances đi tới bên chồng bà. Bà quá lo lắng khiến cho bà suýt nữa vấp ngã, nhưng bà không ngần ngại. Bà đã quyết định, với sự giúp đỡ từ Oscar yêu quý của bà, để cuối cùng cũng đưa ra được một quyết định cho Jason hay, ít nhất, cho ông biết những gì chính ông đã không đoán ra.

Đã tới lúc màn kịch trong cuộc hôn nhân của họ tới hồi cuối. Bà đã chưa bao giờ muốn cưới ông ngay từ đầu, quá sợ hãi với cái ý tưởng về nó, và ban đầu bà đã từ chối thẳng thừng. Ông là một người đàn ông to lớn, đơn giản, nóng tính và cực kỳ đáng sợ - về mặt thể chất.

Và bà biết rõ rằng họ sẽ không hợp nhau. Nhưng cha bà đã ép buộc bà lấy ông bằng cách nào đi nữa. Ông muốn mối liên hệ với nhà Malory, và rồi ông chẳng sống đủ lâu để tận hưởng nó.

Mười tám năm cuộc hôn nhân của họ, nó đã không thể nào chịu đựng được, cho dù bà đã biết trước nó sẽ thế. Bất cứ khi nào ở cùng chồng mình, bà đều sống trong một tình trạng e sợ thường trực. Không phải là ông từng làm bà tổn thương về thể chất. Chỉ là bà biết ông có thể trở nên bạo lực ra sao, và ông thực sự dễ trở nên như vậy, thế là đủ để khiến cho những lo sợ của bà còn đó. Và ông luôn lớn tiếng về chuyện gì làm ông không hài lòng., cho dù nó liên quan tới một trong mấy em trai ông, hay là mấy quan điểm chính trị mà ông không đồng tình, hay chỉ là thời tiết. Chẳng phải thắc mắc gì là bà luôn viện cớ để tránh mặt ông.

Lý do chính của bà là sức khỏe, điều khiến cho Jason tin rằng bà thực sự ốm yếu. Thực tế thì, cả gia đình ông nghĩ vậy. Bà còn có dáng vẻ mảnh mai hỗ trợ, khi mà màu sắc của làn da trắng của bà có thể dễ dàng bị nhầm lẫn bởi vẻ tái xanh. Nhưng trong thực tế, bà có sức khỏe tuyệt vời. Thậm chí còn có thể nói bà có thể chất khỏe như một con ngựa. Chỉ là bà không bao giờ để cho Jason biết điều đó.

Nhưng bà đã không còn che giấu sự thực nữa. Bà đã mệt mỏi với chuyện kết hôn cùng một người bà không thể khoan dung, đặc biệt là khi bà đã tìm được người mình có thể.

Oscar Adams là một người chính xác ngược lại hoàn toàn với Jason Malory. Ông không quá cao, thực sự là thấp, và ông ít ra cũng không có chút cơ bắp nào. Ông là một người đàn ông nói năng dịu dàng, ngọt ngào thương mến, người thích những hành động theo đuổi văn hóa hơn là những thứ chỉ liên quan tới băng tự nhiên.

Họ có rất nhiều điểm chung, và họ đã khám phá ra tình yêu dành cho nhau gần ba năm trước. Mất khá lâu Frances cuối cùng mới có đủ can đảm để đối mặt với Jason cùng sự thực đó. Và thời điểm nào tốt hơn để chấm dứt một cuộc hôn nhân bất hạnh bằng thời điểm mà một cuộc hôn nhân khác hạnh phúc hơn vừa mới bắt đầu?

- Jason?

Ông đã không để ý thấy bà đến, mà đang nói chuyện với con trai mình, Derek. Cả hai bọn họ đều quay về phía bà, cả hai cùng mỉm cười khi họ chào bà. Nụ cười của Derek thật thành thực. Bà có chút nghi ngờ là Jason thì không. Thực tế, bà không nghi ngờ chút nào việc ông mong muốn có sự đồng hành của bà nhiều như bà vậy. Ông phải hài lòng như quý với những gì bà tới đây để nói với ông. Và bà sẽ không trì hoãn thêm nữa với mấy chuyện tán gẫu vu vơ lúc đầu.

- Tôi có thể nói vài lời với ông không, Jason, nói chuyện riêng thôi?

- Chắc chắn rồi, Frances. Tại thư phòng của Edward được chứ?

Bà gật đầu và cho phép ông hộ tống bà ra khỏi phòng. Sự lo lắng của bà gia tăng. Thực sự, về phần bà đó là một lời đề nghị ngốc nghếch. Bà đáng ra chỉ nên yêu cầu ông đứng sang một bên. Họ đáng lẽ có thể thảo luận vấn đề trong tiếng thì thầm. Không ai là người thông minh hơn, và ít nhất những người khác cũng có thể ngăn không cho Jason mất bình tĩnh.

Nhưng giờ thì quá muộn rồi. Ông đã đóng cánh cửa trong thư phòng người em trai. Điều tốt nhất Frances có thể làm là nhanh chóng đi ngang căn phòng và đặt một trong những cái ghế nhồi bông lớn giữa họ. Tuy nhiên, khi bà đối mặt với ông, những lời nói cứ nghẹn trong họng bà bởi ông đang nhưn một bên mày mỉa mai lên. Và mặc dù ông phải hài lòng bởi cái bà sắp nói, những phản ứng của Jason Malory là không bao giờ lường trước được.

Bà phải hít sâu vào trước khi bà có thể nói ra:

- Tôi muốn một vụ ly hôn.

- Một cái gì cơ?

Bà cứng người:

- Khả năng nghe của ông là tuyệt vời mà, Jason. Đừng bắt tôi lặp lại nó bởi vì tôi đã xoay sở để làm ông ngạc nhiên, cho dù có trời biết đáng ra ông không nên ngạc nhiên. Cũng chẳng phải là chúng ta từng có một cuộc hôn nhân thực sự.

- Cái chúng ta có, thưa bà, là không cần thiết. Cái tôi đang cảm thấy không phải ngạc nhiên, mà là sự hoài nghi thuần túy rằng bà thậm chí có thể đề nghị một chuyện như vậy.

Ít nhất ông cũng chưa la hét. Và gương mặt ông chỉ hơi ửng đỏ.

- Nó không phải một lời đề nghị - Bà nói với ông, và bản thân thêm can đảm bởi sự nổi nóng – Nó là một yêu cầu.

Bà làm ông mất cảnh giác lần nữa. Ông chỉ nhìn chằm chằm một lúc lâu, trông kỳ cục. Và rồi một cái nhướn mày, vẻ lạnh lùng thường làm dạ dày bà xoắn lại. Lần này cũng chẳng khác gì.

- Bà cũng biết rõ như tôi là chuyện li dị không được bàn tới. Bà xuất thân từ một gia đình gia giáo, Frances. Bà biết rõ như quý là li dị chưa từng được nghe tới trong giới của chú-

- Không phải chưa từng có – bà sửa lại – Chỉ là bê bối mà thôi. Và chuyện bê bối thì cũng chẳng phải là gì mới với gia đình ông. Những em trai của ông từng tạo ra hết cái này tới cái khác, năm này qua năm khác, khi họ định cư ở London. Ông thậm chí còn khiến cho những miệng lưỡi thiên hạ ba hoa khi ông thông báo rằng đứa con bất hợp pháp của ông sẽ được thừa nhận là người thừa kế.

Mặt ông giờ đây còn đỏ hơn. Ông không chấp nhận được chuyện chỉ trích gia đình mình, ông chưa bao giờ. Và nói rằng gia tộc Malory đã bị lôi kéo vào quá nhiều vụ bê bối có thể cho là chỉ trích.

- Sẽ không có vụ li dị nào cả, Frances. Bà có thể vẫn cứ ẩn mình ở Bath tránh xa tôi, nếu đó là điều bà muốn, nhưng bà vẫn sẽ là vợ tôi.

Điều đó làm bà tức giận, bởi đúng cái kiểu của ông:

- Ông là kẻ thô lỗ thiếu quan tâm nhất mà tôi không may gặp phải, Jason Malory. Tôi muốn tiếp tục sống cuộc đời của mình! Nhưng ông quan tâm điều gì nào? Ông có tình nhân của mình sống ngay dưới cùng một mái nhà, một người phụ nữ xuất thân thm mà ông không thể cưới, kể cả khi ông được tự do làm vậy, mà không gây ra một vụ bê bối còn lớn hơn một cuộc ly dị có thể. Cho nên nó cũng không có nghĩa lý gì với ông nếu không có gì thay đổi...và điều đó thì đợi chờ được gì chứ? Có phải ông đã thành thực tin rằng tôi không biết gì về Molly hết không?

- Có phải bà đã trông chờ tôi vẫn sống như thầy tu khi mà bà chưa từng chia sẻ chiếc giường cùng tôi không?

Mặt Frances còn nóng hơn nữa, nhưng bà sẽ không để ông đổ trách nhiệm về cuộc hôn nhân bất hạnh của họ lên vai một mình bà.

- Không có lý do nào cả, Jason, Molly đã là tình nhân của ông trước khi ông cưới tôi, và ông có mọi ý định giữ lại bà ta sau đó, chính đó là cái ông đã làm. Và chắc chắn nó không làm tôi bận tâm, nếu đó là cái ông đang nghĩ. Còn xa mới thế. Bà ấy chào mừng ông hơn cả những gì tôi bận tâm.

- Bà thật là rộng lượng làm sao.

- Chẳng cần phải mỉa mai gì ở đây. Tôi không yêu ông, chưa bao giờ. Và ông biết rõ điều đó.

- Đó đã không phải kỳ vọng hay yêu cầu trong thỏa thuận của chúng ta.

- Không, dĩ nhiên không phải – bà đồng tình – Và đó là tất cả những gì cuộc hôn nhân của chúng ta có nghĩa với ông, một sự thỏa thuận. Được thôi, tôi muốn thoát khỏi nó. Tôi đã gặp người tôi yêu và người tôi muốn cưới. Và đừng bận tâm chuyện hỏi đó là ai. Chỉ cần biết là ông ấy chẳng có gì giống với ông.

Bà lại khiến ông ngạc nhiên lần nữa. Bà mong bà có thể giữ Oscar tránh khỏi chuyện này, nhưng đề cập tới ông sẽ nói cho Jason biết bà nghiêm túc tới mức nào. Ông vẫn không có vẻ suy xét lắm. Dĩ nhiên, khi mà ông bướng bỉnh và cứng đầu như thế? Và bà vẫn còn một mẩu thông tin còn lại để làm ông dao động. Bà thực sự hi vọng bà không phải sử dụng nó. Sau hết thì, tổng tiền thật ghê tởm. Nhưng bà đáng lẽ phải biết rõ hơn. Và bà muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này đủ để viện tới bất cứ phương tiện nào – bao gồm cả tổng tiền.

- Tôi vừa mới cho ông một lý do tuyệt vời để li dị tôi, Jason – Bà chỉ ra một cách hợp lý.

- Bà không lắng nghe

- Không! Người không lắng nghe là ông. Tôi đã không muốn khó chịu đến thế vì chuyện này.

Nhưng ông đã ép tôi. Để cho tôi ly dị - hay Derek sẽ biết rằng mẹ cậu ta không chết. Cậu ta sẽ được biết rằng mẹ cậu ta còn sống khỏe mạnh và đã ở Haverston suốt những năm qua – và trong giường của ông nữa. Cái bí mật được giữ kín của ông sẽ được biết hết, Jason, nếu ông không suy xét hợp lý về chuyện này. Vậy ông thích kiểu bê bối nào hơn?

Chương XIV

Cho dù ngôi nhà ở thành phố có đáng yêu, nhưng Kelsey không cho rằng nó sẽ là ngôi nhà mới của mình. Nàng đã chấm dứt việc tạo ra các giả định. Và nếu nó là của nàng, sự thực rằng nó rất đẹp và được bài trí trang nhã cũng không xoa dịu được nàng. Nàng không chắc có bất cứ thứ gì xoa dịu được nàng, sau năm ngày kinh khủng nàng vừa chịu đựng.

Người đánh xe của Derek đã xuất hiện nhanh chóng và sớm sửa sang hôm đó, ngay lúc Kelsey vừa rời khỏi để thực hiện công việc đi bộ xuống thị trấn hàng ngày của nàng. Nàng đã nghi anh ta đang mang tin nhắn từ Derek cho nàng, nhưng không, người đàn ông nói rằng anh ta ở đó để đưa nàng về lại London. Chẳng có lời nhắn nhủ nào từ Derek. Cũng chẳng có lời giải thích nào tại sao nàng bị bỏ lại đó để tự mình xoay sở trong năm ngày dài. Và người đánh xe cũng chẳng có thông tin nào để nói lại. Anh ta chỉ được cho biết chuyện đón nàng và nơi đưa nàng tới.

Nàng nhanh chóng gói đồ, mọi thứ, kể cả chút đồ dùng cần thiết nàng đã bắt buộc phải tự mua, chỉ phòng trường hợp nàng được đưa tới nơi cũng tiêu điều như ngôi nhà nàng đã ở. Nhưng nàng nói với người đánh xe đưa nàng tới Bridgewater trước để nàng có thể giao chiếc cuối cùng trong đồng váy nàng đã thỏa thuận may, cái mà nàng đã may mắn hoàn thành xong vào tối muộn đêm hôm trước.

Nàng đã may xong năm chiếc váy đầu tiên chỉ trong ba ngày, bất chấp việc mắc phải một cơn cảm lạnh khôn khổ. Nàng biết nàng sẽ không kiếm thêm được chút tiền nào cho tới khi hoàn thành những chiếc váy. Nhưng bà thợ may đã thích những tác phẩm của nàng đến mức bà ta đã đư luôn phần còn lại của đơn hàng để nàng hoàn thành, thêm ba chiếc váy nữa cho việc thêm được hai bảng.

Vậy nên ít nhất giờ nàng cũng không phải không có xu nào dính túi. Nàng thậm chí còn tự mua được bữa trưa cho mình tại quán trọ mà người đánh xe dừng lại lúc trưa, và một chút thức ăn mang theo cùng nàng, chỉ phòng trường hợp. Sau khi trải qua nỗi hoảng loạn trong ngày đầu tiên bị bỏ lại, nàng mất một lúc để thôi không lo lắng về chuyện bữa ăn tiếp theo của nàng sẽ từ đâu mà có nữa.

Derek Malory phải giải thích nhiều chuyện đây, và Kelsey hi vọng nàng có thể kiểm soát tâm trạng của nàng đủ để lắng nghe những gì bản thân anh ta phải nói. Nhưng trên cả quãng đường tới London nàng đã kiềm lại, và nàng căng thẳng tới mức vào lúc tới London lúc chiều muộn hôm đó, cả cơ thể nàng đau nhức. Thêm vào việc cảm lạnh và cơn sốt nàng vẫn đang bị, và thực tế rằng chẳng có Derek hay bất kỳ ai ở đó để chào đón nàng, nàng chỉ càng thấy giận dữ hơn.

Vẫn còn một giờ đồng hồ ban ngày nữa cho nàng để xem xét căn nhà thành phố. Người đánh xe ở lại đủ lâu để nhóm lên lò sưởi trước khi anh ta rời đi. Và còn có nhiều đèn và nến cho buổi tối. Nó không phải một căn nhà rộng lớn theo tiêu chuẩn đánh giá của giới quý tộc, cho dù mỗi một phòng trong số bảy phòng đều có kích thước thoải mái và tiện nghi, và nó ở trong một khu vực tốt với một công viên nhỏ nằm trong trung tâm quảng trường. Có một căn bếp tách biệt cùng một phòng ngủ cho một người hầu hay hai cạnh nó – nó chứa hai chiếc giường hẹp – một phòng ăn với một chiếc bàn lớn đủ cho sáu chỗ ngồi, một phòng khách, một thư phòng nhỏ, với hai phòng ngủ trên lầu.

Sự thực là nó được trang bị đầy đủ, thậm chí còn có một bức tường chất đầy sách trong thư phòng, những bức tranh được sắp xếp hài hòa hay, những bức tường, đồ trang trí lật vạt trên bàn, đèn giường ngủ và đồ vải lanh, và những nguyên liệu cơ bản để được lâu trong bếp, khiến cho nàng tin rằng nó là nhà của ai đó. Rất nhiều quý ông có thói quen cho thuê những ngôi nhà thành phố của họ trong thời gian lâu dài trong khi họ đi tới Lục địa hay cương quyết cố thủ trong những ngôi nhà thôn quê của mình. Nhưng nàng lại đang giả định lần nữa, cái mà nàng đã tự bảo với mình là nàng sẽ không làm>

Có cả một bồn tắm hiện đại trong một phòng ngủ lớn hơn, cái mà Kelsey quyết định sẽ là của nàng – nếu nàng có ở lại đây. Khi kết thúc công việc xem xét của mình nàng tắm. Cái chậu tắm không hề thoải mái ở căn nhà – với nước chỉ vừa đủ ấm, vì nàng phải đun nước và tự mình xách nước – đã không hề làm thỏa mãn chút nào. Cái bồn này thì tốt, cho dù vậy nàng không nán lại, không biết khi nào Derek sẽ xuất hiện.

Không có đồ ăn tươi ở trong bếp, nên nàng lấy ra những gì nàng đã mua tại quán trọ. Nàng có thể pha trộn thứ gì đó từ những nguyên liệu bột, nhưng nàng cảm thấy không muốn nấu nướng cho lắm,

con sót của nàng vừa tăng thêm vài độ nữa, như nó vẫn vậy vào mỗi tối. Nàng hi vọng nàng có thể tổng khứ được cơn cảm lạnh khi mà nàng quay trở lại London. Những chuyến đi bộ kéo dài tới Bridgewater mỗi ngày trong không khí lạnh giá, một lần trong mưa, đã không cho phép tình trạng của nàng khá hơn.

Chính cơn sốt khiến cho nàng ngủ ngay trên chiếc trường kỷ trong phòng khách, chính nó và bữa ăn đầy đủ cùng việc tắm nước nóng, và ngọn lửa ấm cùng tuyết vời. Nhưng khi cánh cửa trước nhà mở ra nàng thức dậy, dù thời gian để ngồi dậy trước khi Derek đứng trước cánh cửa. Nàng không có đủ thời gian để trông có vẻ tỉnh ngủ.

Mắt nàng khó mà mở ra, những chiếc kẹp lỏng ra từ tóc nàng, để nó rơi xuống vai, mũi nàng vẫn chảy nước, như thường; và nàng chỉ đang xỉ mũi một cái rõ to vào khăn mùi xoa mà nàng luôn giữ trên tay khi anh đi vào đó. Và kêu lên hoảng hốt, nàng đã quên mất anh thực sự đẹp trai đến thế nào, đặc biệt khi ăn mặc trịnh trọng như thế. Buổi tụ hội nào mà anh vừa mới trở về hay sẽ đi chắc chắn là một dịp đặc biệt, khiến cho anh ăn mặc trông tuyệt như thế.

- Xin chào, Kelsey, em yêu quý – Anh nói cùng một nụ cười dịu dàng – Còn hơi sớm để đi ngủ nhỉ. Chuyến đi mệt đến thế sao?

lại lác đầu. Chết tiệt, không phải lúc để đầu óc nàng mụ mẫm với cơn buồn ngủ.

- Đáng lẽ anh tới đây sớm hơn – anh nói tiếp khi anh bắt đầu đi tới trước – Nhưng buổi chiều đã đám cưới anh vừa tới có tất cả các thành viên gia đình tham dự, và khá rắc rối khi chuồn khỏi gia đình. Dù sao đi nữa, có chuyện gì với cái mũi của em thế?

Nàng hấp háy mắt. Nhưng ngón tay của nàng tự động đưa lên chạm vào mũi nàng, và cái lạnh ẩm ướt nàng cảm thấy ở đó cho nàng một ý niệm về cái anh đang đề cập tới. Nàng đã quen với chuyện không có một cái gương nào ở ngôi nhà kia khiến cho nàng thậm chí còn chẳng nghĩ tới chuyện nhìn vào một cái tại ngôi nhà thành phố, nhưng nàng có thể tưởng tượng sự tổn hại mà việc hắt hơi mang lại.

- Tôi bị cảm lạnh – Nàng bắt đầu, nhưng việc đề cập tới nó quét sạch tình trạng mê mụ của nàng và mang trở lại cơn giận đang sôi sục của nàng – Tưởng tượng mà xem. Tôi bị một cơn cảm lạnh khi đi bộ tới Bridgewater. Ngài có thể hỏi, tại sao tôi lại làm một điều ngu ngốc như thế, với cái thời tiết lạnh lẽo như vậy? Được rồi, tôi đã chết đói, ngài thấy không, và với tình trạng chẳng có gì ăn ở ngôi nhà đó, và không có điều kỳ diệu nào xuất hiện, tôi bắt buộc phải sử dụng phương tiện duy nhất mà tôi có, đôi chân, để đi và kiếm lấy một chút đồ. Dĩ nhiên, tôi không có tiền, cho nên tôi cũng phải tìm một công việc để có cái mà ăn.

Ngôn ngữ mỉa mai nặng nề ở phần đầu tiên của bài công kích của nàng làm anh đông cứng, nhưng chính một chút phần cuối về chuyện nàng tìm việc vướng trong tâm trí anh. Anh cho rằng nghề nghiệp với những người như nàng chỉ có một mà thôi, cái mà nàng có thể thấy dễ dàng nhất và thân quen nhất, bán buôn thân thể của nàng.

Chính những gì diễn ra với anh trở nên rõ ràng khi anh hỏi đột ngột:

- Và cái loại công việc nào em đã tìm Bridgewater?

Đó là tất cả những gì anh có ý muốn biết, sau tất cả những gì nàng đã nói, làm cho nàng rít lên:

- Chẳng phải những gì ngài nghĩ đâu! Nhưng nếu đúng thế thì sao? Hay là ngài thích tôi chết đói hơn?

Việc nàng rõ ràng là đang buộc tội anh về chuyện gì đó làm cho anh phải phòng vệ:

- Quý tha ma bắt anh đi nếu anh hiểu em đang nói gì – Anh khịt mũi – Làm sao mà em lại có thể từng, gần với chết đói, khi anh đã gửi tới cho em chỗ thức ăn đủ cho cả vài tuần ấy chứ? Và cả người đánh xe của anh cũng ở lại đó phục vụ em, cho nên em chẳng cần phải đi bộ đi bất cứ đâu trừ khi đó là lựa chọn của chính em.

Nàng nhìn anh chăm chăm một cách kỳ cục. Nếu không phải anh đang chịu đựng chứng ảo tưởng nào đó thì đúng là anh đang nói dối. Và sau hết, cái gì nàng thực sự biết về anh có thể chỉ ra rằng anh không phải là kẻ nói dối chứ? Anh dường như đủ tốt bụng. Anh đã có vẻ tốt bụng. Nhưng đó có thể chỉ là chút mảnh khiến cho nàng không nghi ngờ rằng anh ưa thích chuyện làm người khác chịu đựng sự nghèo khổ, và hoảng loạn, cùng nỗi sợ hãi. Và nếu giả thiết thứ hai đúng, vậy nàng đã ở trong một hoàn cảnh kinh khủng hơn nàng nghĩ rất nhiều, bị buộc chặt với anh bởi cuộc đấu giá cho tới khi anh quyết định chấm dứt mối quan hệ của họ.

Điều đó làm nàng tức điên lên, rằng anh có thể thực sự độc ác đến thế, nàng đứng lên bằng đôi

chân mình và bắt đầu ném vào anh bất cứ thứ gì tới tay nàng, hét lên cùng với mỗi cú ném:

- Chẳng có đồ ăn nào được đưa tới cả! Người đánh xe của ng không xuất hiện cho tới tận hôm nay! Và nếu ngài nghĩ ngài có thể đánh lừa và rồi làm tôi bối rối với những lời chối cãi ngược lại, ngài-

Nàng không nói thêm được gì nữa bởi anh chẳng đứng yên đó để nàng lấy anh làm bia ném. Anh dễ dàng né cái thứ nhất, và cái thứ hai vọt qua khỏi đầu anh khi anh lao về phía nàng, đẩy nàng ngã về sau trên chiếc trường kỷ với bản thân anh nằm trên nàng.

Sau khi lấy lại nhịp thở từ chấn động đó, nàng thét lên:

- Tránh ra khỏi tôi, cái đồ thô lỗ vụng về!

- Cô bé yêu quý, chẳng có gì là vụng về liên quan tới cái vị trí của em hiện nay hết. Anh đảm bảo là, nó khá là có chủ tâm đấy.

- Tránh xa khỏi tôi dẫu sao đi nữa!

- Để em bắt đầu lại xu hướng bạo lực của mình hả? Không không. Bạo lực sẽ không phải là một phần trong mối quan hệ của chúng ta. Anh có thể anh đã nói tới chuyện đó rồi.

- Vậy ngài gọi chuyện đê bẹp tôi như thế này là gì?

- Thực ra nó là sự cẩn trọng – Và rồi anh ngừng lại, mắt anh trở nên xanh hơn vào giây phút anh nhìn xuống nàng – Ngược lại, anh cũng coi nó khá là tuyệt nữa.

Mắt nàng nheo lại:

-Nếu ngài đang nghĩ tới chuyện hôn tôi, tôi sẽ không khuyên ngài làm thế - Nàng cảnh báo.

- Không ư?

-

Anh thở dài:

- À, thôi được.

Nhưng rồi một nụ cười nửa miệng xuất hiện khi anh thêm vào:

- Anh luôn luôn không nghe theo những lời khuyên hay.

Chẳng có cách nào ngăn anh không hôn nàng, với cái vị trí mà nàng đang ở, đặc biệt là khi bàn tay anh đi tới giữ cằm nàng ngăn nàng không quay mặt sang bên. Nhưng môi anh quét qua môi nàng không hơn một giây khi anh giật lại sau như thể anh bị đốt, và thực tế, anh đã cảm thấy sức nóng từ cơn sốt của nàng.

- Chúa lòng lành, em bệnh, phải không? Em đang bốc cháy như quỷ vậy. Em đã đi gặp thầy thuốc chưa?

- Tôi phải trả công cho bác sĩ với cái gì bây giờ? – nàng hỏi một cách mệt mỏi – Khi mà tôi chỉ kiếm đủ tiền từ việc khâu vá để kiếm ăn cho mình?

Và rồi gương mặt anh đỏ rực giận dữ, và anh đứng lên để cầu nhàu giận dữ với nàng:

- Tự mình giải thích đi. Em bị cướp phải không? Ngôi nhà và mọi thứ bên trong nó bị cháy rụi à? Tại sao em lại không có chút lương thực nào, khi mà anh đã gửi tới rất nhiều?

- Anh thì nói thế, nhưng chẳng có gì tới cả, tôi sẽ nói là anh đã không

Anh khựng lại:

- Đừng có buộc tội anh nói dối, Kelsey. Anh không biết cái quái nào đã xảy ra với những thứ đồ anh đã sắp xếp để cho đem tới ngôi nhà, cho dù vậy anh sẽ tìm ra. Và anh đã sắp đặt những chuyện đó. Anh cũng để lại cả cỗ xe và người đánh xe cho em nữa.

Anh có vẻ thành thực, anh thực sự thế. Nàng ước nàng có thể biết chắc là anh nói thật. Nhưng nàng cho phép đảm bảo với anh là có chút nghi ngờ cho tới khi nàng có chứng cứ chứng minh ngược lại.

- Nếu ngài đã làm – nàng nói khi nàng chậm chậm ngồi xuống – Tôi chắc chắn đã không thấy bất cứ dấu vết gì của anh ta, ít nhất cho tới sáng nay.

- Anh ta đã kiểm tra em hàng ngày, để xem em có cần anh ta không. Em đang nói rằng anh ta không hề làm thế?

- Làm sao tôi biết anh ta có hay không, khi mà tôi hiếm khi ở đó? Hay ngài đã không nghe thấy tôi nói tôi phải đi bộ xuống thị trấn hàng ngày chỉ để mua lương thực?

Cuối cùng anh cũng hiểu ra những gì nàng đã phải đối mặt – một mình.

- Chúa nhân từ, không thắc mắc sao em lại nhảy dựng lên với anh – đấy là nói thế - ồ, Kelsey, anh rất tiếc. Tin anh đi, nếu anh có bất kỳ ý tưởng nào về chuyện em đã không ổn định thoải mái ở ngôi nhà đó, anh đã quay trở lại ngay rồi.

Trông anh thất kinh tới mức nàng cảm thấy muốn trấn an anh. Ồi hoảng sợ và lo lắng, mọi chuyện cũng chẳng tệ đến thế nếu không phải vào mùa đông, và nếu nàng không bị cảm lạnh. Và giờ khi cơn giận rời bỏ nàng, những triệu chứng của cơn cảm lạnh đó trở nên đáng chú ý lần nữa.

Nàng ngả người ra trên chiếc trường kỷ, cảm thấy yếu ớt khi dùng cạn kiệt tất cả năng lượng của sự tức giận.

- Tôi tin rằng tôi có thể nghỉ ngơi một chút-

- Và một bác sĩ nữa – anh cắt ngang khi anh bế nàng lên và bắt đầu mang nàng về phòng.

- Tôi có thể đi được – nàng phản đối – và một chút nghỉ ngơi là tất cả những gì tôi cần, lúc này khi tôi có thể thoát khỏi cảm lạnh.

Anh nhắm mắt, cho dù nàng không thấy. Nàng đang choáng tới mức những bức tường trôi qua nàng với một tốc độ đáng báo động. Có phải anh đang đi lên gác không? Không, nàng chỉ đang bị ngất thôi, điều nàng bị ngay lúc đó.

Chương XV

- Molly!

Bà từ từ tỉnh dậy, nhưng mỉm cười với Jason khi bà quay lại và thấy ông ngồi bên cạnh giường bà. Bà đã không trông chờ ông trở về Haverston đêm hôm đó. Ông đã dự định qua đêm lại ngôi nhà ở London vì tiệc chiêu đãi đám cưới của Amy có vẻ như sẽ diễn ra tới muộn. Nhưng việc ông đột nhiên ở trong phòng ngủ của bà vào lúc giữa đêm diễn ra như thường, chẳng phải một việc đáng báo động gì.

- Chào mừng về nhà, tình yêu

Ông là thế. Jason Malory đã là tình yêu của bà hơn nửa cuộc đời bà. Molly đã luôn luôn thấy có chút hoài nghi rằng một người đàn ông có địa vị cao, Hầu tước Haverston làm sao có thể lại phải lòng bà. Nhưng bà không còn ngờ vực gì về những cảm giác của ông với bà.

Lúc mới đầu, ông đã ve vãn bà như một quý ngài trẻ tuổi sẽ làm với bất cứ hầu gái xinh xắn nào mà anh ta tình cờ phát hiện ra sống cùng dưới mái nhà mình. Ông mới hai mươi hai tuổi và chưa kết hôn. Bà thì vừa qua tuổi mười tám, và đã bị lóa mắt bởi vẻ đẹp trai của ông và sức quyến rũ mà ít người từng chứng kiến.

Họ đã thận trọng, dĩ nhiên – rất bí mật, thực tế bởi vì ông vẫn còn có các em trai nhỏ hơn sống cùng ông, và ông cảm thấy mình phải làm một tấm gương tốt. Ông thậm chí còn thử kết thúc câu chuyện của họ một lần khi họ gần như bị phát hiện bởi một trong những em trai của ông. Ông đã cố gắng kết thúc nó khi ông cảm thấy có nghĩa vụ phải kết hôn. Ông đáng lẽ đã gửi bà đi nơi khác, nhưng dĩ nhiên ông không thể nào, không sau những lời hứa hẹn ông đã cho bà.

Tuy thế, ông thực sự đã xoay sở để tránh xa Molly trong gần một năm. Nhưng rồi một ngày ông bất chợt bắt gặp khi bà đang thấy cô đơn, và ngay lập tức niềm đam mê của họ bùng lên như thể nó chưa từng ngủ yên trong suốt những tháng đó, và đương nhiên, nó chưa từng thế. Với cả hai người nó gần như một nỗi đau đớn thể xác nếu họ không thể chạm vào nhau khi họ cần chạm. Họ đã chịu đựng quá nhiều, mỗi bọn họ, trong suốt những thời gian chia cắt. Sau khi ông chấm dứt lời hứa cuối cùng, không bao giờ họ xa nhau nữa.

Và ông đã giữ lời. Bà gần như là người vợ của ông theo mọi cách trừ một, điều mà thực sự sẽ biến bà thành một người vợ. Ông thảo luận những quyết định và những mối quan tâm với bà. Ông áp ủ bà khi họ chỉ có một mình. Và ông trải qua mỗi đêm cùng bà khi ông ở nhà, không hề có nỗi sợ bị phát hiện, vì ông đã lắp một cánh cửa tường bí mật trong phòng bà mà dẫn tới một cánh đã có sẵn trong phòng ông.

Haverston, cô kính theo cách của nó, có vô số cửa bí mật từ ngôi nhà đã cần thiết trong nhiều năm trời với tình trạng rối loạn về chính trị hay tôn giáo. Cánh cửa được che dấu trong phòng ngủ chủ nhân dẫn tới cầu thang và hành lang kết thúc ở tầng hầm, nơi mà có hai cánh cửa khác được dấu kín, một dẫn ra bên ngoài, và một cái dẫn trực tiếp tới chuồng ngựa. Nhưng hành lang tới tầng hầm cũng đi qua khu nhà ở của người hầu, và chuyện Jason đặt thêm một cánh cửa nữa mở ra ngay trong phòng b đơn giản, cánh cửa mà cả hai bọn họ đều sử dụng từ lúc đó.

Jason đã mang theo một ngọn đèn như ông luôn thể, nhưng Molly vẫn phải mất một lúc mới phát hiện ra là có điều gì đó không ổn. Bà đưa một bàn tay dịu dàng lên quai hàm căng cứng của ông:

- Có chuyện gì vậy?

- Frances muốn ly hôn.

Molly hiểu ngay được những rắc rối của chuyện đó. Ly hôn có thể thường thấy ở những người tầng lớp thấp, nhưng nó gần như không được nhắc tới với giới quý tộc. Chuyện Quý bà Frances, con gái một bá tước, vợ một hầu tước, thậm chí dám cân nhắc tới một điều như vậy....

- Cô ấy mất trí rồi chẳng?

- Không, cô ta đang có chuyện với một tên gốc nhỏ bé nào đó cô ta gặp ở Bath và giờ thì muốn cưới hẳn.

Molly hấp háy mắt:

- Frances có tình nhân ư? Frances của anh sao?

Ông gật đầu cùng một tiếng làu bàu. Molly vẫn không thể tin nổi chuyện đó. Frances Malory chỉ là một người phụ nữ bé nhỏ rụt rè. Có thể Molly còn hiểu về bà ấy nhiều hơn cả chồng bà từng hiểu, bởi họ trải qua nhiều thời gian bên nhau bất cứ khi nào Frances ở Haverston. Bà biết rằng Frances e sợ Jason. Một trong những cơn thịnh nộ của ông có thể làm cho người phụ nữ tội nghiệp đó gần như trào nước mắt, thậm chí khi sự phẫn nộ của ông không nhằm vào bà ấy. Molly cũng biết rằng Frances ghét thân hình to lớn vạm vỡ đàn ông của Jason, bởi nó làm tăng thêm nỗi sợ của bà.

Molly luôn ở trong tình thế khó xử, phải cư xử với Frances như nữ chủ nhân của ngôi nhà, lắng nghe những chuyện riêng tư phụ nữ của bà ấy, trong khi chính bà là tình nhân của Jason. Một mặt, bà sung sướng rằng Frances không yêu Jason, bởi bà không chắc bà có thể chịu được cảm giác tội lỗi chuyện đó gây ra không. Mặt khác, mỗi khi Frances nhạo báng hay tự hạ mình trước Jason chẳng vì lý do luôn làm cho Molly thấy giận bà ấy. Molly không thể tìm thấy khiếm khuyết nào từ ông. Frances thì không tìm thấy gì ngoài khiếm khuyết.

- Em cho là việc đó kháđáng ngạc nhiên – Molly nói một cách trầm ngâm – Anh không thể sao?

- Chuyện cô ta muốn một vụ ly hôn hả?

- Vâng, cái đó cũng đúng, nhưng hơn thế nữa là chuyện cô ấy có một tình nhân. Chỉ là, ừm, không phải kiểu cô ấy, nếu anh biết em muốn nói gì. Một người gốc cũng có thể thấy rằng nhìn chung cô ấy không ưa đàn ông, ít nhất đó là ấn tượng cô ấy cho thấy khi cô ấy ở gần bọn họ. Và chúng ta đã nói về chuyện đó rồi, anh nhớ chứ. Chúng ta thậm chí còn kết luận rằng ác cảm của cô ấy xuất phát từ sự sợ hãi tình dục của cô ấy. Nhưng rõ ràng là chúng ta đã sai – hay là cô ấy đã vượt qua nỗi sợ của mình.

- Cô ta đã vượt qua, đúng thế - ông cần nhìn rõ ràng – và chuyện này diễn ra sau lưng anh vì anh chẳng có biết nó được bao lâu rồi nữa!

- Jason Malory, anh sẽ không phản đối chỉ vì cô ấy đã có quan hệ với người đàn ông khác, khi mà bản thân anh chưa hề đụng vào cô ấy, và trong khi chính anh cũng đang-

Ông cắt ngang:

- Đó là điểm chính của chuyện-

Bà chen ngang lại:

- Vậy sao" align="justify">Ông thở dài, sự cứng nhắc giận dữ rời khỏi ông:

- Em nói đúng, dĩ nhiên. Anh cho là anh nên thấy sung sướng rằng Frances đã tìm được ai đó khác, nhưng chết tiệt thật, cô ấy không cần phải cưới hắn ta.

Bà mỉm cười với ông:

- Em cho rằng anh không có ý định đồng ý với một cuộc ly hôn, bởi vì vụ bê bối. Vậy chính xác thì chuyện gì làm anh buồn thế?

- Cô ta biết, Molly.

Bà trở nên bất động. Bà không phải yêu cầu giải thích. Chỉ bằng biểu hiện của ông, bà biết ông không phải đang nhắc tới chuyện quan hệ của họ, điều bà luôn ngờ rằng Frances ý thức được và thậm chí còn nhẹ nhõm, bởi nó giữ cho Jason tránh khỏi giường bà. Không, đây là về bí mật khác giữa họ.

- Cô ấy không thể biết. Cô ấy chỉ đoán thôi.

- Chẳng có gì khác biệt cả, Molly. Cô ta vẫn đe rằng sẽ nói với Derek và toàn bộ gia đình. Và nếu thằng nhóc hỏi thẳng anh, em biết anh sẽ không nói dối nó. Chúng ta đã nghĩ chỉ có Amy biết về chúng ta, từ cái lần con bé bước vào thư phòng anh và thấy anh hôn em Giáng sinh vài năm trước. Cứ tưởng trời đánh thánh vật, như anh biết Anthony sẽ gọi, không khiến anh tỉnh ra đủ để bỏ tay khỏi em.

- Nhưng anh đã nói chuyện với Amy, và nói rằng con bé đã hứa là nó sẽ không bao giờ nó.

- Và anh chắc là con bé đã không.

Molly bắt đầu hoảng loạn. Bà là người mong muốn giữ bí mật, nhưng Jason đã chịu thua sự nài nỉ của bà chỉ vì ông yêu bà. Nhưng từ cái ngày ông quyết định biến Derek thành người thừa kế chính thức của ông, bà đã kinh sợ rằng Hầu tước Haverston tương lai sẽ xấu hổ nếu biết rằng mẹ anh chỉ là một người hầu gái. Bà không muốn anh biết anh là một đứa con hoang đã đủ tẻ rồi. Nhưng ít nhất anh cũng được đảm bảo rằng mẹ mình là một thành viên của giới quý tộc, cho dù là một người lãng nhãng, và rằng bà đã chết không lâu sau khi sinh ra anh. Với việc không kể cho Derek biết, bà đã từ bỏ quyền làm mẹ với anh. Điều đó không hề dễ dàng, nhưng ít nhất bà cũng luôn gần bên, ở đó để nhìn anh trưởng thành và biết bà sẽ luôn thế. Jason đã hứa với bà rằng bà sẽ không bao giờ bị gửi đi đâu mà bà có thể không còn được thấy Derek nữa. Giờ thì Derek đã trưởng thành, hiếm khi còn ở nhà, nhưng những cảm xúc của bà vẫn không hề thay đổi. Bà vẫn không muốn con trai mình xấu hổ bởi mẹ nó. Và anh sẽ vậy. Làm sao không được chứ? Sau chùng ấy thời gian, anh đã được nói rằng bà đã chết, và còn tệ hơn nữa, rằng bà đã là tình nhân của cha anh trong ngần ấy năm...

- Anh đã nói với cô ấy là cô ấy có thể có vụ ly hôn.

Nó thậm chí chẳng phải một câu hỏi. Với tình thế như vậy, dĩ nhiên ông sẽ đồng ý với chuyện ly hôn.

- Không – ông thừa nhận.

- Jason!

- Molly, nghe anh này, làm ơn. Derek là một người đàn ông trưởng thành hoàn toàn. Anh có niềm tin rằng nó sẽ có thể đối phó với chuyện này với ít khó khăn thôi. Anh từ đầu đã không hề muốn giấu nó, nhưng anh đã để em thuyết phục mình. Một khi đã làm, đã là quá muộn để thay đổi mọi chuyện, ít nhất khi nó còn nhỏ. Nhưng nó không còn nhỏ và dễ bị ảnh hưởng nữa. Em không nghĩ nó có thể sẽ hạnh phúc, ít nhất là khi nó biết mẹ nó vẫn còn sống không?

- Không, và anh đã nói chuyện đó rồi. Đã quá muộn để nói, và nó vẫn là quá muộn. Em có thể không biết cách cư xử của nó rõ như anh, Jason, nhưng em hiểu nó đủ để biết rằng nó sẽ tức giận, không chỉ với em, mà còn với anh, vì đã nói dối nó.

- Vô lý.

- Nghĩ đi Jason. Nó không bao giờ thấy thiếu thốn. Nó có một gia đình đông đúc. Nó luôn luôn có cả tá bờ vai để dựa vào khóc khi nó còn là đứa trẻ. Nó chưa bao giờ thấy cô đơn. Nó thậm chí còn có em họ Regina của mình ở đây làm bạn chơi đùa sau khi em gái của anh mất. Nhưng nếu nó tìm ra sự thực, nó sẽ nghĩ nó bị tước đoạt, anh có thấy không? Ít nhất, đó sẽ có thể là phản ứng đầu tiên của nó. Rồi sự nhục nhã sẽ hình thành-

- Dừng lại đi! Lời nói ngớ ngẩn đó có thể chấp nhận hai mươi lăm năm trước, nhưng thời thế đang thay đổi, Molly. Người bình thường có thể nổi danh trên thế giới, trong văn thơ, trong nghệ thuật, trong chính trị. Em không phải xấu hổ về-

- Em không xấu hổ về việc em là ai, Jason Malory. Nhưng giới quý tộc của anh có cách nhìn mọi vật khác. Những quý ông luôn luôn phải và có thể luôn luôn sẽ thế. Và họ không muốn dòng máu quý giá thuần chủng của mình trộn lẫn với máu người thường, dù thế nào đi nữa, không phải cho những người thừa kế của họ. Và bản thân anh là một ví dụ tiêu biểu đó thôi. Hay không phải là anh đã ra ngoài và tự mình tìm về con gái một bá tước để cưới, một người phụ nữ anh còn không thể hiểu, chỉ để cho Derek một người mẹ, trong khi người mẹ thật của nó ngủ trong giường anh?

Bà hồi hận ngay giây phút bà thốt ra những lời đó. Bà biết ông không thể cưới bà. Đơn giản chỉ là không thể nào. Và bà chưa bao giờ, từng phàn nàn với ông về chuyện đó, chấp nhận những gì bản thân ông có thể cho bà, chấp nhận vị trí của bà trong cuộc đời ông. Chuyện bà đã bị tổn thương khi ông cưới Frances, bà đã thề rằng ông sẽ không bao giờ biết. Chuyện bà có thể đôi khi có chút oán giận rằng bà không thể là vợ ông, bà đã hi vọng ông sẽ không bao giờ biết. Nhưng sau một lời nhận xét ngu xuẩn, thiếu suy nghĩ như vậy...

Trước khi ông có thể nhận ra nó, bà nói tiếp, hi vọng làm ông xao lãng:

- Frances dường như đã xác định là bằng cách nào cũng đưa ông vào scandal, Jason, và một thì không thể tệ hơn chuyện khác được, hãy để mọi chuyện ngủ yên đi, làm ơn. Anh và Frances đã sống ly thân hầu hết thời gian trong cuộc hôn nhân của hai người rồi. Mọi người biết vậy mà. Vậy anh có thực sự nghĩ rằng có ai đó sẽ ngạc nhiên hơn nếu hai người ly dị không? (raise too much of an eyebrow – nhướn hơn một cái lông mày) Em nghĩ rằng hầu hết bạn bè anh đơn thuần là nhận xét “ Ngạc nhiên là anh đã không làm chuyện đó sớm hơn” . Hãy nói với cô ấy là anh đã thay đổi quyết định đi.

- Anh chưa cho cô ấy câu trả lời chắc chắn – ông gắt gỏng – một vấn đề như thế này cần phải suy xét.

Molly thở dài nhẹ nhõm. Bà hiểu tình yêu của bà rất rõ. Chỉ bằng giọng nói của ông, bà biết ông sẽ dao động vì lý lẽ của bà. Bà chỉ không biết điểm nào đã thực hiện được cái mảnh. Bà không muốn biết – miễn là bí mật của bà vẫn còn được an toàn.

Chương XVI

Nàng nằm đó trông thật mong manh, tóc nàng bết lại cùng mồ hôi, hơi ẩm trên đôi má tái xanh và lông mày, hơi thở của nàng không sâu. Nhưng Derek biết rằng không có gì mong manh yếu ớt ở Kelsey Langton hết. Với tính khí như nàng, thậm chí cả khi ốm. Anh có thể tưởng tượng lúc nàng thấy phật ý về chuyện gì thì ra sao.

Anh không thể trách nàng vì cố gắng dùng chiếc chân nện mà ném vào đầu anh, sau những gì nàng đã chịu đựng. Anh đã gửi người đánh xe trở lại Brigewater để tìm hiểu chuyện gì đã diễn ra, và nghe được câu chuyện từ anh ta vào tối qua. Anh không có cách nào biết được rằng cô hầu mà anh hướng dẫn đưa những gì cần thiết đến căn nhà đã bị quản gia của anh đuổi việc và không có lý gì phải tuân theo hay thậm chí là nói lại những chỉ dẫn đó cho người khác. Cô ta đơn giản là thu dọn đồ đạc của mình và rời đi. Và Kelsey cũng đã không có cách nào biết được điều đó.

Derek vẫn chưa thể nào nói chuyện với nàng. Nàng vẫn chưa đủ tỉnh táo kể từ tối hôm trước, những liều thuốc của bác sĩ cuối cùng cũng giải thoát chứng cảm lạnh khỏi nàng, và như bác sĩ đã cảnh báo, cơn bệnh của nàng phải trở nên tồi tệ hơn trước khi có dấu hiệu phục hồi. Nhưng nàng chỉ mới hạ sốt và cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Nó là một đêm dài. Thậm chí đã hai ngày dài hơn nữa trôi qua, bởi anh hiếm khi rời khỏi nàng kể từ khi nàng bất tỉnh trong tay anh ba đêm trước.

Nàng là một bệnh nhân khó tính, gắt gỏng, thích tranh cãi. Nàng đã không muốn anh làm bất cứ điều gì cho nàng, muốn ngồi dậy và tự mình làm mọi thứ. Nhưng anh đã khăng khăng, lau rửa cho nàng bằng những mảnh vải ướt mát, ít nhất là tay và chân, mang những bữa ăn tối cho nàng, cho dù chúng không ngon lành gì. Anh vụng về như quý ở khoản bếp núc.

Một đầu bếp đã xuất hiện để phỏng vấn hôm nay. Anh đã gửi người đánh xe của anh tới trung tâm việc làm để sắp xếp vài sự giúp đỡ trước khi anh ta quay trở lại Bridgewater. Bất cứ ai xuất hiện sẽ được thuê vào vị trí ngay, bởi còn lâu mới có chuyện Derek bước vào căn bếp lần nữa. Những người hầu khác có thể đợi tới lúc Kelsey khỏe hơn và tự mình thuê họ. Cái đêm đầy đam mê mà anh đã hình dung trong chuyến trở lại London của nàng chắc chắn đã không thành hiện thực như anh mong muốn. Và anh đã rời khỏi tiệc chiêu đãi đám cưới Amy chỉ để bắt gặp một cơn thịnh nộ đầy sôi nổi thay vì cái mà anh mong đợi. Nhưng giờ đây khi anh đã để Kelsey định cư ở London thì chuyện đó còn rất nhiều thời gian cơ mà.

Ánh nắng tràn vào phòng đánh thức Kelsey. Derek đã quên đóng rèm cửa lại đêm hôm trước. Nhưng anh đã trông coi nhiều thứ lặt vặt giống vậy, những thứ chắc chắn thường được làm bởi người hầu. Không phải chuyện đó có vấn đề, anh đã cố gắng để hữu dụng. Anh đang cảm thấy ăn năn, trong khi có thể anh chẳng có lý do gì để mà phải hối hận cả. Nhưng anh vẫn đang cố gắng để sửa chữa, và điều đó nói lên nhiều điều về anh.

Đã là buổi sáng thứ hai nàng tỉnh dậy mà vẫn thấy anh ở trong phòng cùng nàng. Ngày hôm trước anh chào buổi sáng nàng cùng với trà, nước súp và thuốc. Hôm nay anh không làm thế, anh cũng ở trên giường cùng nàng.

Việc thức dậy mà thấy anh ở đó, bên cạnh nàng khá là ngạc nhiên. Và tra tấn cái đầu óc chậm chạp lơ lơ của nàng để tìm ra lý do nào cho anh để ở đó hơn là việc anh đã quá mệt để tìm thấy chỗ nào khác mà ngủ thực sự là việc vặt. Nhưng nàng không thể nhớ được gì ngoài chuyện nàng có ăn bữa nhẹ đêm hôm trước và rồi nàng chỉ nằm đó, và cơn sốt của nàng hoành hành

Dù vậy sáng nay nàng cảm thấy khá hơn nhiều, còn yếu một chút, một chút ê ẩm vì nằm nhiều sau khi ốm liệt giường hai ngày trời, nhưng cơn sốt dai dẳng mà đeo bám nàng đã đi qua. Thực tế, lần đầu tiên trong nhiều ngày nàng có ớn lạnh một chút. Nàng nhận ra lò sưởi trong căn phòng đã tàn lụi chỉ còn vài cục than hồng, và chiếc áo ngủ của nàng ướt đẫm mồ hôi đêm.

Cơ thể to lớn nằm cạnh nàng khá là cảm dỗ như một nguồn nhiệt ngay sát cạnh, nhưng nàng không có dũng khí xích lại gần với Derek, thậm chí cả khi anh đang ngủ. Anh có thể săn sóc nàng ba ngày vừa qua, có thể sớm – là – người – tình của nàng, nhưng nàng vẫn không biết mấy về anh – và, nàng ước nàng đã không nhớ ra rằng anh sẽ là người tình của nàng. Cái ý nghĩ đó làm nàng không hề thoải mái, khi gần gũi với anh thế này. Được rồi, không phải là quá khó chịu như làbối rối theo quy luật tự nhiên. Nàng bất chợt nhận thức rằng anh là một người đàn ông to lớn, đẹp trai, và với việc anh đang ngủ, chẳng có gì ngăn nàng nhìn anh kỹ càng hơn.

Anh nằm ngửa trên tấm trải, một cánh tay đặt trên đầu, cánh tay còn lại buông lỏng bên cạnh. Tay áo dài từ chiếc áo sơ mi của anh xắn tới khuỷu, lộ ra những đám lông cùng cùng một màu vàng óng như tóc trên đầu anh. Nhưng cơ bắp trên tay anh cũng khá dày, cổ tay rộng, bàn tay lớn.

Một đám lông vàng khác lộ ra phía trên ngực anh, nơi áo anh để mở. Với một cánh tay nâng lên, chiếc áo cũng bị kéo căng, cho thấy bộ ngực anh rộng đến thế nào, bụng anh cứng và phẳng ra sao. Chân anh, dài tới mức chạm cả vào cuối chiếc giường, lúc này không mang giày, cho dù anh vẫn còn mang tất. Quai hàm của anh mềm mại hơn trong giấc ngủ, đôi môi cương quyết hơi hé mở. Anh không ngáy, nhưng nàng thắc mắc chắc đôi lúc anh cũng có. Nàng cho rằng cuối cùng mình cũng phát hiện ra thôi.

Nàng nhìn hàng lông mi dài ánh vàng mà nàng đã không phát hiện ra trước đó bởi cặp mắt xanh lá hay thay đổi sắc thái của anh có xu hướng thu hút hết mọi sự chú ý của nàng. Anh đang cau mày, rõ ràng không thích thú với giấc mơ mình đang có. Những ngón tay của nàng gần như ngứa ngáy muốn chạm vào bên mày của anh, nhưng nàng không dám.

Nàng không muốn anh thức dậy bên cạnh nàng. Hoàn toàn không. Vị trí của họ quá thân mật lúc này, và không cần phải nói anh có thể có những ý tưởng nào – cho dù có thể không phải. Nàng có thể trông xấu xí kinh khủng, sau hết. Hai ngày chỉ tắm rửa trên giường, và tóc nàng trải qua bảy đêm đẫm mồ hôi mà không được gội rửa. Không nghi ngờ gì chắc chắn là một con bé xấu xí.

Thực sự lúc này, ý tưởng về việc đi tắm nghe giống thiên đường, một bồn tắm nước nóng để xoa dịu những cơ bắp nhức nhối nàng đang cảm thấy và xóa đi sự ngứa ngáy trên đầu nàng. Và nàng có thể làm xong chuyện đó trước khi Derek thức dậy, cho nên nàng trông nửa chừng cũng sẽ tươm tất khi nàng tới cảm ơn anh vì những chăm sóc của anh, có chút nào đó quan tâm, hách dịch.

Nó làm nàng sững sốt, lúc này khi nàng nghĩ về nó, rằng anh đã ở lại để tự mình chăm sóc nàng khi anh không phải thế. Anh có thể sắp xếp một y tá. Nhưng nàng cho rằng chính sự ăn năn của anh đã giữ anh lại. Cho dù với lý do nào đi nữa, nàng cũng vui sướng là anh đã ở lại, sung sướng rằng một lần nữa anh đã cho nàng thấy anh không phải nhẫn tâm và ích kỷ như nàng bắt đầu nghĩ tới.

Nàng nhẹ nhàng ra khỏi giường mà không đánh thức anh và vợ lấy ít quần áo. Và liếc nhìn anh thêm một cái trước khi nàng đóng cửa phòng tắm lại cho thấy rằng anh vẫn ngủ - ít nhất nàng không

thể thấy mắt anh nhẹ nhàng hé ra và nhìn nàng. Và việc tắm rửa không nghi ngờ gì giải thoát nàng khỏi những cảm giác còn rơi rớt lại sau cơn bệnh. Nàng thậm chí còn dành thời gian lau khô tóc trước khi nàng mặc đồ ban ngày vào, cho dù vậy khi nàng vào lại phòng ngủ nàng vẫn còn đang lau nó.

Nàng đã đi lâu và Derek không còn đó. Ngọn lửa lại đang bập bùng cháy trong lò sưởi, xua đuổi cái lạnh ra khỏi căn phòng. Cho dù thành thật mà nói nàng không để ý tới sự giá lạnh đó khi nàng rời khỏi giường, sau khi ngắm nhìn Derek lâu như thế. Lúc này nàng mỉm cười, chú ý thấy chiếc giường cũng đã được thu dọn, và thành thật, nàng mong muốn được thấy anh tự mình làm việc ấy.

Nàng mất thêm một lúc nữa để bới tóc lên thành kiểu đầu thông thường của nàng, rồi xuống nhà để thấy Derek đã hoàn toàn rời khỏi căn hộ chưa. Anh vẫn chưa. Nàng thấy anh trong căn bếp đang pha một bình trà mới, và trên cái khay cạnh anh là một cái đĩa chứa đầy nửa tá bánh nướng béo. Anh vẫn chưa thay đồ. Có thể anh không có quần áo nào khác để thay đổi.

Nàng mỉm cười khi anh nhìn lên và thấy nàng đứng trước cửa:

- Em sẽ không tin anh đã có thời gian để nướng những cái đó – Nàng nói, hất đầu về phía những chiếc bánh nướng.

Anh

- Quý thật, không hề, và anh sẽ không bao giờ thử lại lần nữa. Không đời nào, anh đã nghe một người bán hàng rong đi qua và chạy xuống coi ông ta bán gì. Chỉ có bánh nướng, nhưng sáng nay thì nó được chào mừng, và thực sự chúng vẫn còn nóng.

Chuyện anh “không bao giờ thử lại lần nữa” hiểu được khi nàng chú ý thấy đồng bừa bộn tai hại trong căn bếp. Nhìn biểu hiện của nàng khi nàng nhìn căn phòng, anh nói với nàng:

- Một đầu bếp sẽ xuất hiện ngày hôm nay – Chuyện gì nào? – Anh thêm vào, khi nàng trông còn có vẻ kinh hoàng hơn

- Bà ấy sẽ thò đầu vào đây và chạy thẳng ra cửa – Nàng tiên đoán.

Anh cau mày:

- Vô lý – Anh nói, rồi tiếp – Em nghĩ vậy à? Rất tốt, anh sẽ trả công đủ để bà ta muốn ở lại. Nhưng nếu em không thích người đầu bếp này, làm ơn đừng để bà ta đi cho tới khi em có người thay thế sẵn sàng đảm trách vị trí ấy, đây là, trừ khi em có thể nấu ăn. Còn về những người hầu khác của em, họ sẽ xuất hiện tuần này để em phỏng vấn.

- Vậy là em sẽ ở đây?

- Em không thích nó à? – Nhìn anh có vẻ rất thất vọng, nàng phải nhanh chóng trấn an anh.

- Dĩ nhiên em thích nó, em chỉ không chắc đây có phải nơi anh để em ở không.

- Trời đất, anh chưa nói sao? Không à? Được rồi, anh đã ký một hợp đồng thuê nhà sáu tháng, có thể dễ dàng gia hạn. Cho nên nếu có gì em không thích, bất cứ đồ nội thất hay gì đó, chúng ta có thể thay nó. Đây sẽ là nhà của em, Kelsey. Anh muốn em thấy thoải mái khi ở đây.

Nàng hơi đỏ mặt trước sự lâu dài của câu tuyên bố và chuyện nó liên quan tới mối quan hệ của họ như thế nào – cái mà vẫn chưa thực sự bắt đầu.

- Anh thật là tử tế. Em chắc là em sẽ thấy thoải mái ở đây.

- Tuyệt. Giờ thì, chúng ta sẽ cùng chia phần chút đồ ăn đạm bạc này trong phòng ăn, nơi không tới mức bữa bộn bề này chứ ?

Nàng mỉm cười và rời khỏi căn bếp. Phòng ăn rất vui vẻ vào thời điểm đó trong ngày, bắt lấy những ánh nắng sớm, cái đã không biến mất dưới những vàng mây dày, đó là một điều hiếm thấy vào thời điểm đó của năm.

- Em sẽ thuê bao nhiêu người hầu vậy ? – Nàng hỏi khi nàng ngồi xuống một cái ghế đối diện với anh và rót trà ra.

- Bao nhiêu em cần.

- Anh sẽ trả lương cho họ sao, hay anh muốn em làm chuyện đó ?

- Ừm-m, chưa nghĩ về chuyện đó nữa. Anh cho rằng nếu anh để em có toàn quyền về việc nhà cửa, cũng như về bản thân em là dễ nhất. Và bên cạnh đó, ngay khi em cảm thấy đủ khỏe, chúng ta cần đưa em đi mua sắm nữa. Em chẳng thể có nhiều quần áo lấm nhét trong cái va li nhỏ xíu đó của em.

Nàng cho rằng nàng có thể cứu anh khỏi đồng chi phí đó bằng cách gửi tới chỗ áo váy còn lại của chính nàng. Nhưng làm sao nàng có thể giải thích với dì Elizabeth đây, khi dì nghĩ rằng nàng chỉ tới thăm người bạn ở Kettering một thời gian ngắn ? Đã đủ tệ khi nàng sẽ phải tiếp tục sáng tác ra các lý do cho việc kéo dài chuyến viếng thăm của nàng rồi. Bên cạnh đó, những quần áo của nàng dường như không phải kiểu mà anh có ý định mua cho nàng, cho dù nàng thành thật hi vọng rằng sẽ không có thêm bộ váy đồ tồi tệ nào nữa.

Vậy nên nàng nói :

- Như anh muốn.

- Sáng nay em cảm thấy khá hơn chưa ? – anh hỏi có gì đó ngần ngại – Con sốt hết rồi chứ?

- Vâng, cuối cùng em cũng cảm thấy khá tốt.

Nụ cười của anh đột nhiên chuyển thành gọi tình :

- Tuyệt vời. Vậy anh sẽ để cho em làm mấy chuyện của em hôm nay, nhưng anh sẽ quay lại cùng em vào buổi tối.

Kelsey có thể đã tự đá mình vì không nhận ra tại sao anh lại hỏi thăm sức khỏe của nàng. Và nàng không nghi ngờ gì chuyện anh muốn ám chỉ với « quay lại cùng em buổi tối ». Nàng đáng lẽ đã có thể trì hoãn nó lâu hơn với một hay hai lời phàn nàn. Lúc này, đỏ mặt, nàng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chương XVII

Người đầu bếp sáng hôm đó đến ngay sau khi Derek rời khỏi. Và chỉ với chút ít thời gian Kelsey nói chuyện cùng người phụ nữ, nàng biết họ sẽ có quan hệ tốt với nhau. Alicia Whipple không hề điều bộ, tuyên bố rằng bà ta để tâm tới công việc của mình, và sau khi Kelsey vượt qua phần ngưng của việc giải thích rằng sẽ có một quý ông tới thăm nàng vào các buổi tối, cách lịch sự duy nhất để gọi chuyện đó, Alicia trấn an nàng rằng bất cứ ai nàng đón tiếp đều là chuyện của Kelsey và không liên quan gì đến bà ta.

Tình cảnh của nàng là một vấn đề. Nàng không nghi chuyện có những người trong tầng lớp người hầu sẽ từ chối làm việc cho ai đó như nàng, cho rằng họ sẽ cùng một giuộc nếu thế.

Với một số người hầu, việc họ làm việc cho ai là vấn đề của lòng danh dự, và làm việc cho tình nhân một nhà quý tộc chắc chắn không là chuyện đáng tự hào. Nhưng vẫn có những người không quan tâm, những người chỉ cần một công việc, và nàng sẽ tìm những người đó cho mình.

Một cỗ xe cùng người đánh xe xuất hiện vào tầm trưa. Người đánh xe, không phải người của Derek, thông báo rằng từ giờ anh ta là người của nàng. Anh ta giải thích nơi anh ta sẽ ở cùng cỗ xe và những con ngựa – ngôi nhà thành phố không được trang bị chuồng ngựa nơi anh ta có thể được gọi mỗi khi cần. Và điều đó làm nàng nhận ra nàng cần có ít nhất một người hầu, trong khi nàng đã nghĩ nàng có thể chỉ cần một đội ngũ người làm nho nhỏ thôi.

Nàng sử dụng chiếc xe ngựa lần đầu tiên vào chiều hôm đó. Sau khi suy nghĩ một chút, và sau nụ hôn ngọt ngào mà Derek để lại cho nàng, nàng quyết định biến buổi tối thành chút gì đó lãng mạn một chút, hơn là một sự việc như nhóp như thế. Vào cuối ngày, nàng sắp xếp với Alicia về một bữa tối cùng rượu vang, và cho bà ta số tiền dư dả để chuẩn bị nó.

Vui mừng thay, Derek đã để lại cho nàng không chỉ nụ hôn. Tấm ngân phiếu anh đưa nàng đã thêm vào gần một trăm bảng, và anh chỉ nói rằng:

- Cái này sẽ giúp em khắc phục được một chút.

Thực sự thế. Những ngôi nhà lớn có thể cần tới ít hơn, và ngôi nhà của nàng thì nhỏ thôi. Nàng để cho Alicia mua sắm những thứ đồ ăn, nhưng nàng cũng mua sắm vài thứ cho mình. Nó cũng mất một lúc để tìm thấy cái gì nàng muốn tìm, bởi nàng không quen thuộc với London. Cuối cùng, nàng phải giải thích những gì nàng cần cho người đánh xe. Nàng rốt cục cũng tìm thấy một cửa hàng cung cấp váy ngủ đẹp đẹp hay đại loại thế. Và mặc dù nàng chưa bao giờ có thứ gì thậm chí gần như thế - những chiếc váy ngủ của nàng đều là loại tiện lợi, ấm áp – người phụ nữ đã bán cho nàng cả bộ, đi kèm với một chiếc áo choàng và quần lót cùng bộ, đã trấn an nàng rằng tất cả những cô dâu mới ngày nay đều mặc những chiếc áo khoác trong đêm tân hôn.

Cho dù nó có đúng hay không, hay người phụ nữ đã cảm nhận thấy sự ngại ngùng của Kelsey và chỉ quyết tâm bán món đồ, nàng không biết, hay nàng đã không quan tâm. Chiếc váy ngủ là chính xác những gì nàng đã hình dung khi nàng đi săn tìm nó, cho nên nàng khá hài lòng với việc mua bán của mình. Lúc này, nàng sẽ để nỗi lo này cho lúc nàng mặc nó...

Derek đã không nói với nàng anh sẽ trở lại vào giờ nào buổi tối. Nàng đáng lẽ phải hỏi anh, nhưng

không biết cũng không phải vấn đề gì cho lắm, hay ít nhất Alicia cũng không nghĩ thế. Những nhà quý tộc thường quen ăn muộn, sau hết, dựa vào việc họ tham dự vào loại tiệc tùng nào, và thức ăn thì cần phải giữ ấm.

Vậy mà, anh tới sớm hơn lường trước, chỉ ngay sau hoàng hôn. Nàng không biết chuyện đó, nhưng anh đã bắt mình phải tránh xa khỏi lâu như vậy, chỉ để cho nàng có chút thời gian cho mình, anh quá háo hức với chuyện khởi đầu mối quan hệ của bọn họ. Và anh không đề cập chuyện đó, may làm sao. Nàng đã có đủ lo lắng rồi. Biết rằng anh mong muốn đưa nàng thẳng lên giường sẽ giết nàng mất.

Tuy nhiên, anh đúng là một quý ngài, không cho nàng bất cứ dấu hiệu nào bằng ánh nhìn hay lời nói về cái đang diễn ra trong đầu anh. Và anh tới cùng với bó hoa trong tay – cho dù không cần thiết, nhưng rất chu đáo. Dàn xếp chuyện đó giúp cho Kelsey thoải mái hơn trong suốt những giây phút ngưng ngừng ban đầu.

Anh ăn mặc khá là trang trọng, nhưng rồi nàng nghĩ rằng người hầu của anh không cho anh ra khỏi nhà mà ăn mặc vào một buổi tối theo cách nào khác. Cà vạt của anh được thắt hoàn hảo, chiếc áo khoác màu nâu đậm cuat anh với cổ tay có viền những dải màu trắng, kéo qua dọc theo đôi vai rộng của anh. Thật tội lỗi, việc anh đẹp trai thế nào, và nàng thấy nếu so ra mình thật không đúng một.

Nàng đã bới tóc nàng thành một kiểu mới lạ hơn tối nay, nhưng đó là tất cả những gì nàng có thể làm. Nàng đã không mang theo bộ quần áo nào trang trọng hơn, chỉ một vài chiếc váy để du lịch và một chiếc váy dạ hội, cái nàng đang mặc lúc này, có thể sử dụng cho một buổi tối bình thường. Nhưng nó không có gì mới lạ cả. Nó chỉ là vài bóng có in hoa đơn giản với tay áo ngắn bông lên theo kiểu buổi tối, chiết eo cao, nhưng không hề cầu kỳ với kiểu của London, nơi mà những chiếc cổ áo được khoét lỗ không hề đủ thấp, mới là thời trang. Cái váy này chẳng có gì là kêu gọi, không đăng ten hay đồ trang trí đính kèm để làm nó duyên dáng hơn, nhưng Derek dường như không thể nào rời mắt khỏi nàng.

Họ cùng uống rượu khai vị trong phòng khách trước bữa tối. Kelsey đã không nghĩ tới một chút rượu, nhưng Alicia đã t trong kho của ngôi nhà trước khi đi ra chợ, và may mắn là, bà đã mua thêm một chút.

Derek duy trì việc trò chuyện nhẹ nhàng thậm chí cả sau khi họ dời sang phòng ăn. Anh đề cập tới một con ngựa giống mà Percy bạn anh vừa mua tuần đó được cho là sẽ đua rất tốt. Anh nói về những ngày còn đi học và nói với nàng về người bạn thân nhất của anh, Nicholas Eden, và việc họ gặp nhau thế nào. Một số người trong gia đình anh được đề cập tới, ít nhất là em họ anh Regina, người đã kết hôn với Nicholas, và chú anh Anthony, người anh đã thấy đánh bại ba địch thủ ngày hôm nay tại phòng tập Knighton, cho dù đó là gì.

May mắn, anh nói về những giai thoại của bản thân anh, bởi không có gì nhiều về bản thân nàng có thể nói cho anh mà không phải nói dối hay để lộ sự thực. Họ chưa có kỷ niệm nào để nói tới về những gì họ cùng làm với nhau – không có gì phải bối rối, với mức độ nào đi nữa.

Sau món tráng miệng, anh quyết định làm rõ những chuyện đã xảy ra tại Bridgewater.

- Cô hầu anh đã hướng dẫn gửi những đồ tiếp tế tới ngôi nhà đã bị cho thôi việc.

- Bởi vì cô ấy đã không gửi chúng tới ư?

- Không, cô ta bị cho thôi trước khi anh ra lệnh cho cô ta, đó là lý do cô ta không thèm bận tâm tiền hành chúng hay đưa chúng cho ai khác để làm. Sẽ ổn nếu cô ta nói với anh lúc đó, nhưng cô ta không. Cô ta đã không bằng lòng với người quản gia vì đã đuổi cô ta, và chỉ đơn giản là thu dọn đồ của mình và rời khỏi.

- Vậy em nợ anh một lời xin lỗi.

- Không, em không phải thế.

Nà

- Vâng, em có mà, vì đã nghĩ anh thật ích kỷ và không quan tâm – và vì đã ném lời nhắn anh để lại cho anh vào lò sưởi và ước đó chính là anh.

Anh nhìn nàng một cách kỳ cục trong vòng hai giây trước khi anh phá ra cười. Kelsey đỏ mặt. Nàng không biết tại sao nàng thú nhận như thế, ngoại trừ việc nó cứ theo lời xin lỗi của nàng mà đi ra, giải thích mọi thứ.

Nhưng nàng không biết sao anh thấy chuyện đó buồn cười cho tới khi anh nhận xét:

- Đúng là em che dấu tính khí của mình mà. Nghe em nói chuyện, không ai biết nó có ở đó.

- Em cho rằng em có một chút, cho dù nó hiếm khi bị khiêu khích – Nàng thừa nhận – Nó di truyền trong gia đình, em đoán thế, ít nhất về bên ngoại nhà em.

Điều đó là một tuyên bố. Thực tế, những câu chuyện sẽ nói lên rằng tính khí của mẹ nàng còn hơn cả nóng nữa, liên quan tới chuyện bà đã giết chồng mình với một trong những cơn thịnh nộ của bà, không cố tình, nhưng có kết cục như nhau.

Nàng liếc trộm anh dưới hàng lông mi:

- Anh không phiền chứ?

- Hầu như không. Tính khí nóng nảy cũng di truyền trong gia đình của chính anh, cho nên anh đã quen với nó rồi – Rồi anh mỉm cười – Và anh không tin rằng anh sẽ thường xuyên khiêu khích em.

Nàng mỉm cười lại với anh. Thật là một cách nói quanh co để nói rằng anh sẽ không cho nàng lý do nào để bắt lỗi anh. Nàng vui sướng với việc nàng đã có chút nỗ lực biến buổi tối của họ thành đặc biệt, cho dù nhìn anh, làm sao nàng có thể nghĩ tới việc bất cứ chuyện gì làm cùng anh có thể là chán chường, nàng không biết" align="justify">Nàng cho rằng, chuyện họ sắp làm chỉ là có gì đó sai trái, nhưng nàng thật sự phải vượt qua chuyện nghĩ về nó theo kiểu đó. Nàng đã thỏa thuận. Nàng giữ cho gia đình mình khỏi bị đuổi ra đường với việc làm thế. Nàng chắc chắn phải hạnh phúc vì Derek Malory là người đã mua nàng.

Nàng nghĩ tới chuyện nhiều phụ nữ sẽ cho rằng nàng may mắn. Có thể sau cái đêm đó, nàng cũng sẽ thế. Nhưng vẫn còn có đêm nay phải vượt qua – hay hơn nữa, những gì sẽ diễn ra trên gác. Và đã tới lúc. Họ đã tận hưởng một bữa tối ngon miệng. Nàng thậm chí đã khích lệ mình uống rượu. Nàng có thể trì hoãn nó thêm chút nữa, nhưng điều đó cũng không khiến nó dễ dàng hơn, chỉ làm tăng thêm nỗi lo lắng của nàng.

Vậy nên, đỏ mặt, nàng nói:

- Nếu anh không thấy phiền, em sẽ lui về phòng để thay thứ đồ gì đó – mát hơn – để ngủ.
- Chúa nhân từ, đúng thế! Ấy là, làm ơn làm như vậy.

Nàng hấp háy mắt, không hề nhận thức thấy cho tới lúc đó rằng anh háo hức muốn đưa nàng lên giường đến thế nào. Biết rằng anh hăm hở như vậy làm cho hơi nóng cuộn lên trong nàng điều mà thực ra rất dễ chịu – và làm nàng đỏ mặt thậm chí còn theo cách còn dữ hơn. Nàng đứng dậy rời đi:

- Em sẽ gặp anh trong lát nữa – trên gác.

Anh nắm tay nàng khi nàng đi qua và nâng nó lên môi anh:

- Em lo lắng, em yêu. Em không phải thế. Chúng ta sẽ có thời gian vui vẻ cùng nhau, em và anh, anh hứa với em.

Vui vẻ ư? Anh nghĩ làm tình là vui vẻ? Tưởng tượng chuyện đó xem. Nhưng nàng chỉ có thể gật đầu. Những lời nói dường như không thể thoát ra khỏi cổ họng nàng. Nàng muốn khóc cho những gì nàng sắp mất. Nàng muốn làm cho xong chuyện đó. Nàng muốn bắt chú Elliott của nàng vì đặt nàng vào căn nhà này, nơi nàng sắp trải qua đêm tân hôn – mà không có đám cưới. Và tận sâu trong lòng, nàng muốn ném lại hương vị nộ hôn của Derek. Chúa lòng lành, nàng không bi nàng còn muốn gì nữa.

Chương XVIII

Kelsey mặc chiếc váy ngủ với những ngón tay run rẩy. Nàng đã biết trước nàng sẽ không thoải mái với nó, và nàng không hề thấy vậy, nhưng nàng bưng bình từ chối chuyện cởi nó ra.

Bản thân nó không hề đoan trang, không chỉ vì độ trong suốt mà còn vì hai bên còn xẻ ra tới hông nàng, để lộ chân nàng cho người khác thấy nhiều hơn bất cứ lần nào khác. Nó được làm từ lụa mềm xanh nhạt, không có tay, cổ áo khoét sâu hình chữ V, dây áo chỉ là hai mảnh dây có thể tháo ra dễ dàng.

Nếu không có chiếc áo choàng cùng chất liệu lụa mềm, nàng sẽ không bao giờ dám mặc nó. Nhưng chiếc áo choàng che phủ chân và tay nàng. Vẫn còn một chút phần ngực của nàng lộ ra, thậm chí cả khi thắt lưng chiếc áo choàng đã đực thắt, nhưng vào hoàn cảnh này, nàng cho rằng điều đó cũng thích hợp thôi.

Nàng đang đứng bên lò sưởi, chải mái tóc khi có tiếng gõ cửa. Chẳng cần nói lời nào để mời Derek vào. Anh rõ ràng cũng cảm thấy anh không cần tới chúng, bởi cánh cửa mở ra, và anh đứng đó, mắt anh di chuyển tới nàng ngay, một chút mở to, rồi thẫn lại....

Chúng ta thật sự cần phải giải quyết chứng đỏ mặt đó, Kelsey à – Anh nói với giọng thích thú.

Nàng hạ thấp ánh mắt, hơi nóng từ đôi má nàng có vẻ còn nóng hơn ngọn lửa đằng sau.

Em biết.

Trông em – xinh đẹp.

Anh nói điều đó như thể nó không phải là câu anh muốn nói, như thể anh có chút gì đó sợ hãi. Và anh đứng phía trước nàng chỉ trong vài phút, lấy chiếc lược từ tay nàng, để nó sang một bên, nâng một lọn tóc nàng lên má anh, và để nó rơi xuống lại eo nàng.

Cực kỳ xinh đẹp – Anh lặp lại.

Điều đó kéo ánh mắt nàng lên chỗ anh, và cái nhìn trong đôi mắt xanh lá của anh, đầy ngưỡng mộ sưởi ấm nàng còn nhiều hơn nữa. Cho dù vậy, việc anh đứng quá gần, gây cho nàng nhiều cảm giác khác, cảm giác nhộn nhạo trong bụng, cảm giác thắt chặt ở ngực nàng. Thậm chí cả mùi hương từ anh, kích thích giác quan, cũng làm nàng rung mình. Và nàng thấy mình đang nhìn chăm chăm vào miệng anh, hầu như sẵn sàng muốn anh hôn nàng, nhớ lại trước đó khi anh hôn nó tuyệt thế nào, sau đó nàng cảm thấy ngượng ngùng ra sao, các ý nghĩ của nàng tiêu tan, cho nàng chút gì đó yên bình.

Cái thắt lưng của nàng được tháo ra – với sự giúp đỡ của anh. Nàng lại bắt đầu đỏ mặt khi lớp lụa mỏng rũ xuống dưới chân nàng. Nhưng nàng nghe thấy tiếng anh hít vào, cảm thấy đôi mắt anh chăm chăm lang thang khắp chiều dài thân mình nàng. Giọng anh khàn đặc lại khi anh nói:

Chúng ta sẽ phải mua cho em thứ này nhiều hơn – Và một bàn tay ra dấu về chiếc váy ngủ - Nhiều hơn nữa.

Chúng ta phải làm thế nào? Nàng nghĩ nàng đã nói to nó lên, nhưng lời nói không thoát ra. Và nàng hiện giờ quá căng thẳng, chờ...chờ đợi. Và rồi đôi tay anh nhẹ nhàng ôm lấy má nàng:

Em có biết anh đã chờ đợi giây phút này bao lâu rồi không? – Anh dịu dàng hỏi nàng.

Nàng không có câu trả lời cho anh. Nàng không cần tới, bởi anh không còn nói nữa khi anh đang hôn nàng, thật sự hôn nàng, tách môi nàng ra, lưỡi anh thọc sâu vào, nếm, đấu tranh với lưỡi nàng. Anh áp sát hơn. Ngực nàng giờ chạm vào ngực anh. Và nàng đang trở nên yếu ớt hơn với nhu cầu được dựa vào anh, cho tới cuối cùng nàng cũng đầu hàng thôi thúc.

Anh rên rỉ trước cử chỉ đầu hàng đó và nâng nàng lên trong tay anh, mang nàng tới giường và đặt nàng nhẹ nhàng nằm đó, rồi ngửa ra để nhìn ngắm nàng trước khi anh cởi áo khoác và cà vạt. Mắt nàng gặp mắt anh và không thể dời đi. Đôi môi nàng hé mở, run rẩy, nhưng nàng không thể nhìn đi đâu, ánh nhìn của anh chứa đầy nhục cảm mãnh liệt, như thôi miên nàng.

Nàng đã không tắt đèn trong phòng đi. Nàng ước nàng đã làm, nàng quá là bối rối. Nàng cũng muốn chìm vào bên dưới tấm trải giường, nhưng không làm, nhớ lại May đã nói gì về chuyện đàn ông thích ngắm nhìn cơ thể của phụ nữ, và nàng có thể gần như trần truồng rồi, làn lụa mềm rũ trên người nàng trong suốt tới mức nhìn thấy cả làn da nàng trong tư thế nằm sấp. Nhưng việc nằm đó, chờ đợi

anh đến cùng nàng thật khó khăn.

Nàng không thể biết được nàng hấp dẫn thế nào, với mái tóc đen xõa ra trên gối, đầu gối cong lại như vậy, khiến cho một cẳng chân mảnh mai lộ ra ngoài lớp lụa xanh. Với đôi môi đầy đặn hé mở, nàng dường như đang nài xin sự trở lại của miệng anh. Và hàng mi đen nhánh, đôi mắt xám sóng sánh, sợ hãi u – chắc chắn không. Nhưng làm cách nào đó chúng lại khiến cho Derek cảm thấy mình giống như một kẻ thô lỗ chết tiệt sắp cưỡng bức một cô gái thôn quê chưa chồng. Cảm giác thật lạ, và nó tuyệt đối không hề làm giảm đi khao khát cùng cực của anh.

Từ giây phút anh bước vào căn phòng và thấy nàng trong bộ quần áo thiếu vải đó, anh đã trở nên cương cứng và sung phòng. Anh cố gắng nghĩ tới những thứ khác, nhưng chẳng có gì tác dụng. Anh muốn nàng quá nhiều, đó là vấn đề. Và anh không chắc tại sao nữa. Anh đã lên giường với nhiều phụ nữ khác xinh đẹp hơn. Nhưng có gì đó ở Kelsey, có thể là vẻ ngây thơ giả mạo, những cái đồ mặt ngu ngốc kỳ cục đó mà nàng có thể lộ ra tùy thích, có thể do thực tế rằng anh đã mua nàng...anh không biết, nhưng anh muốn nhảy ngay vào nàng và cùng lúc đó nhắm nháp nàng, điều dĩ nhiên là không thể.

Thật là một lựa chọn khó khăn, và chẳng khiến anh dễ dàng hơn khi anh đến bên nàng trên chiếc giường và chạm vào nàng lần nữa. Nàng có một làn da như lụa, và mềm mại ở tất cả những nơi cần thiết. Và anh gần như bị giải phóng khi anh tháo chiếc quai áo của nàng và chậm chậm kéo tấm lụa xanh xuống, hé lộ ra bộ ngực của nàng, chúng ngay lập tức săn lại trước ánh nhìn nóng bỏng của anh. Một lần nữa, anh lại cảm thấy thôi thúc nhấn chìm bản thân vào nàng ngay lúc đó, anh đơn giản không thể nghĩ về bất cứ thứ gì khác để làm nguội bớt nhiệt tình của bản thân ngoại trừ tắm nước lạnh, cái sẽ rất là kỳ cục trong hoàn cảnh này.

Đáng lẽ anh nên uống nhiều rượu hơn trong bữa tối. Không, đáng lẽ nàng mới nên uống, để rồi nàng sẽ không thấy phiền nếu anh đơn thuần là nhào vào nàng. Có thể nào nàng sẽ không phiền không? Chết tiệt thật, anh có phiền. Anh không phải thằng nhóc miệng còn hôi sữa, chưa trải đời không biết kiềm chế. Anh sẽ chờ đợi, cho dù điều đó có giết anh đi nữa.

Anh bắt đầu hôn nàng lại, thật khoan thai, thật tập trung. Nhưng anh không thể ngăn bàn tay mình khỏi đi lang thang. Hai bên ngực nàng đầy đặn và cứng rắn, lấp đầy bàn tay. Không lâu sau miệng anh tới đó khám phá, và hơi thở hỗn hên khoái lạc của nàng là thứ âm nhạc ngọt ngào nhất.

Anh đang chạm vào tất cả mọi nơi của nàng. Kelsey phải nhắc nhở mình không ngừng rằng anh có quyền làm thế. Và m với những thứ mà nó đang khiến nàng cảm thấy. Nàng sợ rằng cơn sốt của nàng đang quay trở lại.

Tay anh cố gắng tách chân nàng ra. Nàng giữ chặt chúng. Anh cười, ngay trước lúc anh hôn nàng lần nữa, thật nồng nàn khiến nàng nhanh chóng quên mất chân mình – và bàn tay anh trượt vào giữa chúng. Nàng gần như uốn người khỏi giường. Chưa bao giờ nàng có thể tưởng tượng thứ gì kích động đến thế này – và rùng mình một cách hoang dại – như những gì anh vừa làm với những ngón tay của mình.

Tất cả mọi suy nghĩ đều dẫn tới khoái cảm mãnh liệt mà cơn nhức nhối đột ngột dậy lên bên trong nàng không được chú ý tới cho tới khi nó hoàn toàn chiếm lĩnh nàng, chi phối nàng. Nàng rên rỉ sâu bên trong họng. Nàng uốn cong người về phía anh. Nàng kéo anh lại. Nàng không biết nữa.

Và tất cả sự kiềm chế bề ngoài cùng lúc đó rời bỏ Derek. Anh di chuyển vào giữa hai chân nàng. Nâng chúng lên. Và trong giây kế tiếp, anh chìm sâu vào nàng, sự xâm nhập của anh thật nhanh lẹ tới mức không có thời gian ngừng lại trước bất kỳ rào cản nào. Anh ngỡ ngờ nhận thấy có cái gì đó, nhưng điều đó không còn đáng xem xét nữa, không khi anh bị bao phủ bởi nơi chật chội như thế, sức nóng tuyệt diệu thế, niềm khoái cảm nguyên sơ như thế. Điều đó ngọt ngào tới mức anh gần như lên đỉnh với một cú đẩy, ngoại trừ điểm cần bàn tới, vì cú đẩy kế tiếp đưa anh qua cả giới hạn.

Khi suy nghĩ rõ ràng có thể hoạt động lại trong tâm trí còn đang choáng váng vì khoái lạc của mình, Derek thở dài. Có phải anh đã nghĩ anh đã đi xa khỏi những kinh nghiệm háo hức thâm bại ban đầu về làm tình của mình như một thằng nhóc, trong khi anh chỉ quan tâm tới việc thỏa mãn bản thân mình và không điều khiển nổi bất cứ thứ gì ngoài phản ứng của chính mình? Anh tự chê trách bản thân. Đêm nay anh đã không hề thể hiện được điều gì cao thượng.

Anh thậm chí còn không biết liệu cô gái yêu quý có được niềm sung sướng của mình chưa, anh

quá chú ý tới bản thân, nhưng thật thiếu lịch thiệp khi hỏi điều đó. Dĩ nhiên, nếu nàng không, anh còn hơn cả can đảm để sửa chữa điều đó. Thực tế, cái ý nghĩ đó làm cho anh cứng lại lần nữa. Đáng ngạc nhiên. Nhưng khi đó nàng thực sự có một vỏ bọc chặt khít kỳ lạ bao bọc lấy anh...

- Anh có thể nào – nhích sang bên được không?

Trọng l của anh. Thật là tên đàn độn, nằm đó mà tận hưởng khoái cảm của mình trong khi anh đang đè nát cô gái đáng thương. Anh nâng người lên, lấy đi sức nặng của anh khỏi ngực nàng, nhưng không với những phần còn lại, nhưng những lời nói không thốt ra được trước cơn choáng váng khi thấy những giọt nước mắt của nàng, biểu hiện khổ sở của nàng, và nhận thức rằng anh đã đi qua cái rào chắn ngăn chặn sự tiếp cận hoàn toàn. Nó ở đó ít hơn một giây, nhưng nó có đó.

- Chúa lòng lành, em đã là một trinh nữ! – anh thốt ra.

Ngay lập tức nàng đỏ mặt:

- Em tin là điều đó đã được đề cập tới trong cuộc đấu giá.

Anh nhìn nàng một cách kỳ cục:

- Cô bé yêu quý, không ai lại đi tin chuyện đó. Sau hết, những người cung cấp xác thịt là những kẻ nói dối có tiếng. Và bên cạnh đó, em được đem bán ở một nhà chứa. Vậy một trinh nữ sẽ làm cái quái quỷ gì ở một nhà chứa chứ?

- Không thể nhầm lẫn là bị đem ra bán, và như được quy định – Nàng nói một cách cứng nhắc – Và em xin lỗi là em đã không cho Lonny giải thoát cho em khỏi sự trinh trắng của mình trước vụ mua bán. Em đã không ý thức được rằng nó sẽ là một trách nhiệm.

- Đừng có ngớ ngẩn thế - Anh trả lời một cách cộc cằn – Nó chỉ là một – sự ngạc nhiên – cái cần phải điều chỉnh một chút.

Một chút ư? Tất cả những lần đỏ mặt đó đều là thật, không phải được dàn xếp. Tất cả những cái nhìn ngây thơ đó cũng là đúng đắn. Một trinh nữ, và lần đầu tiên của anh, nếu anh không tính tới cô hầu bếp ở Haverston người đã tiếp tục reo giặc ân huệ của cô ta với từng người hầu nam trong nhà. Không nghi ngờ gì chuyện Ashford muốn nàng đến thế và đã rất tức giận khi hắn ta không mua được nàng – thêm nhiều máu sẽ gia tăng niềm khoái cảm bệnh hoạn của hắn

Một trinh nữ. Và hàm ý đầy đủ bất chợt tới trong anh với cơn sóng của sự sở hữu không giống bất kỳ thứ gì anh cảm thấy trước đây. Anh là người yêu đầu tiên của nàng, người đàn ông duy nhất từng chạm vào nàng, và không chỉ thế, anh sở hữu nàng. Nàng thuộc về anh.

Anh bất chợt mỉm cười với nàng, sáng chói:

- Đó, em thấy không? Đã được điều chỉnh.

Anh cứng lại và đau nhức muốn có nàng lần nữa, nhưng thay vào đó anh chậm chậm, cẩn thận rút ra khỏi nàng.

- Anh đã khiến cho nó thật tồi tệ, lần đầu của em. Cư xử như một gã thanh niên không có kinh nghiệm, khao khát em quá nhiều, nhưng chỉ làm cho nó tệ hơn cho em. Khi nào em hồi phục, anh sẽ

cho em thấy niềm sung sướng giống như em đã cho anh. Nhưng lúc này, chúng ta sẽ xem xét những thương tổn của em.

Trước khi nàng kịp phản đối, anh đã nâng nàng lên trong tay anh lần nữa và mang nàng vào phòng tắm. Anh đặt nàng xuống đó và quấn một khăn tắm lớn quanh nàng trong khi anh vẩy nước và điều chỉnh nó, thêm vào muối, xà phòng và hương liệu cho tới khi chiếc bồn đầy ngập. Tất cả những gì nàng có thể làm là không nhìn vào anh, bởi vì anh chẳng mặc gì cho mình cả, vẫn hoàn toàn và không tự ý thức được rằng – mình đang khỏa thân.

Khi anh di chuyển để đặt nàng vào bồn tắm, nàng giơ một tay lên:

- Em có thể xoay sở từ lúc này-

- Vô lý.

Rồi anh kéo cái khăn tắm sang một bên và nâng nàng, hạ thấp nàng một cách cẩn thận vào bồn tắm bốc hơi:

- Cuối cùng thì, anh cũng sẽ quen với việc tắm cho em thôi, và nó là một thói quen khá là tuyệt để làm quen.

Quý gối bên cạnh bồn, anh tắm cho nàng, mọi nơi. Làn da của àng vẫn còn màu hồng toàn bộ lúc đó, và chẳng phải từ hơi nóng. Và khi anh nâng nàng ra khỏi bồn, lau khô nàng, và mang nàng lại giường, lần này anh đặt nàng bên dưới tấm chăn và, cùng vào nằm với nàng, kéo nàng khít vào vòng tay anh.

Lúc đó nàng có thể thư giãn, nhận ra rằng sẽ không có thêm đau đớn – hay sung sướng – đêm đó. Thậm chí sự trần truồng của họ không làm nàng bận tâm, đơn thuần là thêm vào hơi ấm đang đẩy nàng vào giấc ngủ. Nàng đã hầu như gật gù khi nàng nghe thấy tiếng anh:

- Cảm ơn, Kelsey Langton, vì đã trao anh sự trong trắng của em.

Nàng không chỉ ra rằng nàng có rất ít sự lựa chọn trong chuyện này. Và nó cũng không tệ như nó có thể xảy ra với những người khác. Đã có rất nhiều niềm sung sướng trước nỗi đau. Vậy nên với giọng nói cũng trang trọng như thế, cho dù nửa nói nửa ngáp, nàng trả lời:

- Anh được chào đón mà, Derek Malory.

Chương XIX

Kelsey thức dậy một mình sáng hôm sau, Derek đã rời đi lúc nào đó vào giữa đêm. Anh khá là tế nhị, khiến cho nàng khỏi xấu hổ khi đối diện với anh vào lúc sáng sớm, vẫn còn trên giường, vẫn khóa thân. Nàng tự hỏi liệu đó có trở thành thói quen của anh hay không. Có thể lắm, để cho kín đáo. Sau rốt thì, anh đã để nàng ở một khu vực tốt. Và anh dường như quan tâm tới sự kín đáo.

Dĩ nhiên, anh có thể đã kết hôn, và đó là lý do anh muốn giữ bí mật. Thực là một ý nghĩ kinh khủng. Nhưng có thể chứ, và đó thậm chí còn là thứ nàng đã được cảnh báo trước. Nàng đáng ra phải hỏi anh. Nàng nên biết trước, nếu đúng là thế, còn hơn là cứ mãi thắc mắc.

Nàng thấy lời nhắn của Derek trên chiếc gối cạnh nàng. Mùi hương của anh vẫn còn đó, và nàng cười vu vơ. Lời nhắn nói rằng anh sẽ đón nàng vào chiều nay để đi mua sắm và ăn tối. Nàng mỉm cười lần nữa. Chuyện đó thực sự nghe rất vui. Nàng đã luôn luôn thích mua sắm, với bất cứ mức độ nào. Miễn là anh không có ý định mua cho nàng thứ quần áo màu mè, giống thờ dài. Có thể đó chính xác là ý định của anh. Nhưng nếu nàng phải mặc chúng, nàng sẽ mặc.

Thật sùng sốt, gánh nặng được cất khỏi nàng ngay từ lúc này khi nàng không còn là một trinh nữ nữa. Nàng có thể thấy tiếc cho thực tế đó, nhưng không có gì thay đổi được nó. Nàng đã là và thực sự là một người tình. Không khổ sở hơn nữa, cũng không còn nỗi sợ hãi của sự mơ hồ. Nàng đã trải nghiệm một chút, và còn được hứa hẹn hơn nữa. Và Derek không những đẹp trai mà còn rất quan tâm tới nàng. Trong tình cảnh này nàng còn có thể đòi hỏi gì hơn nữa?

- Ừm, trông cậu có vẻ đầy thỏa mãn nhỉ - Nicholas Eden nhận xét khi anh bước vào phòng ăn của nhà mình và thấy Derek đã ở đó, điều thường xuyên diễn ra trước khi anh kết hôn.

Nụ cười nhăn nhó Derek đang mang khi anh ngồi đó lơ đãng gắp gắp thức ăn vòng quanh đĩa mình có chút thay đổi:

- Thỏa mãn gì cơ? Chỉ là ngồi ăn thôi mà.

Nicholas cười khùng khục:

- Ai nói tới thức ăn chứ, anh bạn, mà là sự toại nguyện. Nó rõ ràng là đang rỉ ra từ cậu kia kia. Cậu nhắc mình nhớ tới một anh gà trống bị kích thích cuối cùng cũng tìm thấy cái chuồng gà. Cô ta tốt thế sao?

Derek thường không hay đồ mặt, nhưng lần này là một trong số những lần đó. Và điều đó cũng bất thường, bởi những lời trêu chọc về những lỗi lầm của anh từ bạn anh thường gây cho anh thích thú nhiều hơn là xấu hổ. Có thể bởi vì anh đã chán ngấy những cô tình nhân và Nicholas biết điều đó, ấy vậy mà anh lại sắp thừa nhận là anh có một cô nhân tình mới.

Anh đã nhận được một lời nhắn từ Nicholas hôm qua khi anh về nhà thay đồ. Lời nhắn nói rằng Nicholas và vợ anh đang ở tại thành phố trong một tuần để mua sắm và thăm viếng chút đỉnh, điều mà thực sự có nghĩa rằng Reggie muốn thăm viếng và mua sắm chút đỉnh, còn Nick già đã bị đổ dành đi

theo hộ tổng cô. Những ngày này, Derek không thường xuyên tới Silverley, ngôi nhà vùng quê của Nick nơi anh và Reggie thường nghỉ đông, ít nhất là trong suốt mùa hội London đầy náo nhiệt. Và anh đã cực kỳ mất trí tại bữa tiệc kết hôn của Amy và Warren, nghĩ suốt về những lý do viển vông để rời đi sớm hơn để anh có thể gặp lại Kelsey, và nói hơi bị nhiều với bạn mình.

Chuyện lạ nhất là, anh vừa muốn thảo luận về Kelsey với Nick, vừa không muốn. Họ quá giống nhau, Nicholas thì lớn hơn vài tuổi, cao hơn một chút, tóc anh tối màu hơn, cho dù có điểm những sợi vàng, và mắt anh thì giống màu hồ phách hơn là nâu. Nick là một tử tước. Về chuyện đó thì, Derek cũng vậy, một tước hiệu mà đi kèm với một trong những bất động sản được chuyển nhượng cho anh, cho dù một ngày kia anh cũng sẽ trở thành Hầu tước Haverston thứ tư.

Họ cũng đều là con không chính thức, điều đó mang Nick và Derek trở thành bạn bè trong những ngày còn đi học, trong trường hợp của Derek nó là một thực tế ai cũng biết, còn của Nick thì là một bí mật. Thậm chí cả Derek cũng không biết cho tới sau khi Nick làm đám cưới với em họ anh Regina.

Nhưng ít nhất Nicholas còn biết mẹ anh là ai, hay ít nhất giờ anh đã biết. Người phụ nữ ai cũng nghĩ là mẹ anh, vợ của cha anh, khinh miệt anh, và anh đối với bà cũng thế, và làm cho đời anh khổ. Chính em gái của bà, người Nick luôn nghĩ là dì mình, mới chính là mẹ thực của anh. Bà đã luôn luôn ở bên anh, nhưng anh không phát hiện ra thân phận thực của bà cho tới tận vài năm trước.

Mỗi người bọn họ có những cảm nhận khác nhau về tình trạng mình là con hoang. Khi Nicholas khám phá ra sự thực thì anh cảm thấy cay đắng, cho tới khi anh lấy Reggie, người không quan tâm chút nào tới chuyện đó. Derek thì luôn luôn biết, nhưng không để chuyện đó làm anh phiền muộn – nhiều lắm. Sau hết, anh có một gia đình lớn, những người chấp nhận anh như chính bản thân anh. Nhiều năm trước có vài lần anh đã hỏi cha mình, và anh chỉ đơn giản nghe được rằng mẹ anh đã chết, cho nên điều đó không còn quan trọng.

Trước nhận xét của của Nicholas, anh thừa nhận:

- Thực ra thì, cô ấy là tình nhân mới của mình.

Nicholas nhướn một bên mày:

- Cứ sửa lại nếu mình sai nhé, nhưng không phải cậu đã thề là không giữ thêm bất cứ cô nào hay sao?

- Ừ, nhưng chuyện này thì khác – Derek trấn an bạn mình.

- Vậy là tất cả chúng ta đều nghĩ tới nó – trong một lúc – Nicholas nói cùng với một chút giễu cợt cố hữu của anh, nhưng rồi anh nhún vai – Được rồi, cứ vui thú cùng cô ta tới chừng nào cậu có thể, bởi sự mới mẻ sẽ nhanh chóng phai nhạt thôi và cậu lòng vòng đi tìm sự thay thế. Lần nào mình chả thế, ừm, ít nhất cho tới khi mình gặp em họ cậu. Đáng lẽ phải biết là mình yêu rồi, khi mà không thể nào đẩy con cáo nhỏ đó ra khỏi tâm trí cho dù mình có nỗ lực thế nào.

- Không, Nick, trường hợp này thực sự hoàn toàn khác. Thực tế thì, mình không chỉ chu cấp cho cô ấy, mình đã - ừm, ờ - mua cô ấy.

Bên mày đó nhướn lên lần nữa.

- Xin lỗi cậu?

- Mua cô ấy – Derek lặp lại, rồi thanh minh – Khi thấy cô ấy đang được bán trong một cuộc đấu giá,

mình đã – mua cô ấy.

- Chi là chúng ta đang nói tới số tiền bao nhiêu thế? – Nicholas hỏi.

- Cậu không muốn biết đâu.

- Chúa nhân từ, cậu tốt hơn nên hi vọng chuyện này không tới tai cha cậu.

Derek co rúm lại trước ý nghĩ đó: Mình biết, và chẳng có lý do gì để cho ông ấy biết cả.

Nicholas lắc đầu:

- Mình cho rằng cô ta xinh đẹp tới nỗi cậu không thể kiềm chế được cơn bốc đồng?

- Thực ra, đó là phản ứng của Jeremy chứ không phải của mình. Thằng nhóc đã muốn vay tiền mình để mua cô ấy. Nó quyết tâm như quý ấy cho tới khi mình nhắc nó là nó chẳng có nơi nào để giữ một tình nhân.

- Vậy là Jeremy cũng ở đó hả?

- Cả Percy nữa.

- Chuyện bất thường này diễn ra ở đâu vậy? Tại một trong những chỗ quen của chúng t- ừm, của các cậu à?

Derek cười nhăn nhó. Ba bọn họ trước đây là Nick, Percy và anh, nhưng đó là trước khi James chuyển lại về London cùng Jeremy – và trước khi Nick già tự khiến mình bị cùm chân hoàn toàn.

- Không – Derek nói – Đó là Ngôi nhà của Thần tình ái. Mới khai trương kể từ khi việc cậu về hưu có hiệu lực, một nơi còn cung cấp nhiều trò trụy lạc hơn, cho dù chúng ta đã không biết lúc đó. Chỉ ghé qua đó bởi một trong những cô nàng ưa thích của Jeremy đã chuyển tới đó.

Nicholas cười khùng khục:

- Vậy là thằng nhóc yêu cầu mượn tiền của cậu khi cậu trả giá cao hơn nó hả? Nó quả thực láo xược mà, nhưng nói tới chuyện đó thì láo xược có di truyền trong gia đình cậu

- Thôi nào, đừng có cố gắng đụng chạm tới chú James của mình nữa, người

mà chúng ta đều biết là cậu chẳng thích thú gì.

Derek chờ đợi cái khịt mũi cho nhận xét đó và nhận được nó.

- Và mình đã không trả giá cho cô ấy, chẳng có ý định làm thế.

- Không ư? Vậy tại sao cậu làm vậy?

- Bởi một người khác cũng trả giá cho cô ấy. Có bao giờ cậu đụng chạm gì tới ngài David Ashford chưa?

- Không thể nói là mình đã. Sao thế?

- Chúng mình đã chạm trán với hắn ta không lâu trước đó, một đêm khi tụi mình đang ngao du xuống khu bờ sông. Đã thấy hắn đánh đập dã man một cô ả phục vụ bị trói vào một cái giường, kinh khủng tới mức cô ta dường như sợ gần chết, và đó là để - chuẩn bị cho bản thân hắn - quan hệ với cô ta. Nếu cô ta không đẩy được miếng giẻ ra khỏi miệng, tụi mình đã không đời nào nghe thấy tiếng thét.

Nicholas thốt ra một âm thanh đầy ghê tởm:

- Nghe giống như hắn thuộc về bệnh viện tâm thần.

- Mình chẳng thể đồng ý hơn được, nhưng dường như hắn giấu giếm cái thói quen hèn hạ đó. Rất ít người biết điều đó, và hắn trả cho những nạn nhân của mình quá hời để thoát khỏi bất kỳ trách nhiệm nào. Mình đã đánh hắn bất tỉnh đêm đó - gần như đã giết hắn, thực thể.. Cứ nghĩ thế là kết thúc rồi, cho tới đêm đó, khi mình thấy hắn trả giá cô gái đó và biết rõ ràng rằng số phận cô ấy sẽ ra sao nếu hắn có cô. Lúc đó thì, không thể nào để chuyện đó xảy ra được, đúng không?

- Mình thì sẽ kéo hắn ra ngoài và đánh hắn bất tỉnh lần nữa. Đỡ tốn kém hơn, đặc biệt khi bản thân cậu không muốn có cô gái.

- Nhưng hắn vẫn có cô ấy. Hắn là người trả giá sau cùng. Người chủ đã gần như lấy tiền từ hắn và trao cô gái cho hắn sau. Và bên cạnh đó thì, mình không phải không hài lòng rằng mình đã có cô ấy.

Nicholas cười phá lên:

- Đúng thế, mình đang quên mất cái ánh nhìn cậu đang có khi mình bước vào đây.

Một lần nữa, Derek thấy mình lại đỏ mặt. Quỷ tha ma bắt, chắc hẳn là anh lây từ Kelsey mất rồi.

- Cô ấy không giống chút nào với cái cậu nghĩ là cậu sẽ có được từ một vụ đấu giá như thế. Cô ấy được giáo dục tử tế, từ việc mẹ cô ấy là một nữ gia sư, có thể còn tốt hơn vài tiểu thư mà chúng ta biết. Cung cách của cô ấy là không chê vào đâu được. Và cho dù tại cuộc đấu giá cô ấy được tuyên bố là một trinh nữ, điều mà chả ai suy nghĩ đúng đắn lại đi tin, nhưng hóa ra cô ấy đúng là đã thế.

- Đã là? Tức là giờ không còn là nữa hả?

Derek lưỡng lự một chút trước khi gật đầu bởi anh cảm thấy nét ửng đỏ lại tới lần nữa. Anh rên thầm. Và cuối cùng nhận ra rằng vấn đề có thể chỉ là anh đơn giản không muốn thảo luận về Kelsey với cái điệu đó, kể cả với bạn thân nhất của anh. Dĩ nhiên, điều đó thực ngu ngốc. Nàng ấy chỉ là một cô nàng mà anh thích lên giường cùng, và Nick không nghi ngờ gì là nói đúng. Sự mới mẻ sẽ nhanh chóng tàn phai, và anh sẽ trở lại với guồng xoay xã hội tìm kiếm quý cô mới thu hút sự thích thú của a

- Nói theo mọi cách, mình không khó chịu vì đã có được cô ấy. Chi phí phụ trội thậm chí chẳng phải vì cô ấy mà để cản trở Ashford, cái mà mình rất hài lòng là mình đã làm. Rắc rối là, nó làm cho mình lạnh cả người, vì mình biết mình chỉ có thể dừng hẳn lại lần này thôi, hẳn vẫn sẽ loăng quăng ngoài đó tìm kiếm vài ả điểm rẽ tiền để hành hạ và trả tiền, và có Chúa mới biết hẳn sẽ bắt ai khác phải chịu đựng đau đớn cùng sự kinh hoàng với những kiểu làm tình của hẳn. Chẳng nghi ngờ gì hẳn là khách quen của chỗ đó để mua vui cho hẳn, cho dù dường như không giống với mức độ thú tính của hẳn lắm. Mình sẽ cực kỳ sung sướng thấy hẳn bị ngăn chặn – mãi mãi. Cậu có ý gì không ?

- Kiểu như giết chết hẳn ấy hả ?

- Đúng, đúng là kiểu đó.

- Thiên hẳn thì sao ?

- Uhm, cậu có nghĩ nó sẽ có hiệu quả không – Derek băn khoăn – khi hẳn dường như tìm thấy nhiều khoái lạc hơn cả từ việc gây nên đau đớn ?

- Có thể có, có thể không, nhưng nó cực kỳ xứng đáng, nếu mọi thứ cậu nói về hẳn là thực.

- Ồ, nó đúng hoàn toàn. Mình có thể hơi chuyên choáng một chút cái đêm đó khi tại mình thấy hẳn cùng với cô gái tội nghiệp đó, nhưng mình đã không tưởng tượng được thứ gì như thế. Percy và Jeremy cũng ở đó và cũng thấy muốn phát bệnh như mình.

Nicholas cau mày một cách suy tư :

- Mình cho rằng cô gái đó sẽ không giúp kiện hẳn ra tòa ?

- Không, cô ta quá đau đớn đêm đó để có thể nói năng mạch lạc, nhưng khi mình tới tìm cô ta một tuần sau đó, khi cô ta bắt đầu hồi phục, cô ta đã thẳng thừng từ chối đưa hẳn ra tòa.

- Bởi hẳn là một quý tộc ư ?

- Điều đó có thể đã tác động tới cô ta, nhưng có vẻ như hẳn đã trả cô ta hào phóng trước đó, nhiều tiền hơn cả những gì cô ta kiếm được với công việc của mình trong hai hay ba năm, và cô ta sợ cô ta phải trả lại hẳn.. Và số đó thì chẳng đáng gì với Ashford. Mình đã kiểm tra rồi. Hẳn giàu có đủ để hẳn có thể làm điều đó vài lần một tuần và nó chẳng làm sút mẻ gì hầu bao của hẳn cả.

- Mình cho rằng cậu đã chào cho cô ta cái giá khá hay hơn nữa để tạo áp lực chứ?

- Ừ, đúng thế, mình làm chuyện đó ngay lập tức – Derek thừa nhận – Không may, đó là lúc cô ta công nhận cô ta biết những gì hẳn sẽ làm và đã đồng ý. Chuyện cô ta có thể đã không biết nó có thể tệ thế nào hay cô ta sẽ kết thúc với những vết sẹo chẳng thành vấn đề nữa. Và mỉa mai thay, cô ta còn chẳng nhận ra những vết sẹo đó sẽ hủy hoại hết việc làm ăn tương lai của cô ta, và mình cũng chẳng có đủ lòng tốt để mà chỉ ra cho cô ta thấy chuyện đó.

Nicholas thở dài

- Cậu đã vướng vào một tình thế thực sự khó xử, anh bạn. Mình sẽ suy nghĩ thêm về nó, nhưng lúc này, mình chẳng thể nghĩ được bất cứ điều gì giúp cậu giải quyết, không khi hẳn bao che cho hành vi của mình bằng việc thành thực, ít nhất là thành thực một phần khi giải thích với những cô nàng những gì hẳn muốn. Và không may là, hẳn sẽ tìm thấy nguồn cung vô tận những con điếm rẻ tiền ở thành phố này sẽ nhảy ngay vào cái cơ hội có thêm món tiền mà chẳng thèm nghĩ về nó trước khi mọi chuyện đã quá muộn và xuôi.

- Chính xác đó là suy nghĩ của mình – Derek nói.

- Mình ghét phải nói điều này, nhưng cậu biết đó, cậu sẽ phải hỏi xin lời khuyên từ chú James. Chuyện này đúng là lĩnh vực - ừm – chuyên môn của chú ấy, không phải cậu sẽ nói thế sao?

Derek cười nhăn nhó:

- Đã nghĩ về chuyện đó rồi. Mình sẽ gặp chú ấy sáng mai.

- Tốt. Giao du với đám cận bã của thế giới, như ông đó làm, thường đưa ra một viễn cảnh khác. Giờ thì, đủ mối lo lắng này rồi. Rất vui là cậu đã ghé qua. Cậu sẽ làm bạn với mình hôm nay trong khi Reggie đi lang thang.

- Rất mừng làm thế sáng nay. Chiều thì mình có kế hoạch rồi.

- Ôn thôi mà, anh bạn già. Mình sẽ trung dụng bất cứ lúc nào của cậu mà mình có thể. Cậu biết đấy, mình nhớ cậu, kể từ khi mình chuyển ra vùng quê. Cậu chẳng đến thăm thường lắm. Và dù sao nữa, mình có một con ngựa đua mới muốn cho cậu xem.

- Percy cũng thế - Derek trả lời – Cậu sẽ chạy dài cho mà xem khi cậu thấy nó.

Nicholas cười khùng khục:

- Hôm qua thì đúng là thế. Chứ cậu nghĩ mình lấy con ngựa mới của mình từ ai chứ? Đã phải xoay sở để nói chuyện với anh bạn thân yêu về một thứ khác.

- Anh kết hôn chưa?

Derek chớp mắt. Họ vừa mới ngồi vào xe ngựa không lâu khi Kelsey thả câu hỏi đó vào anh. Nhưng nó đã ở trong tâm trí nàng kể từ khi nàng tỉnh dậy sáng hôm đó. Và mặc dù nàng nên dẫn dắt câu hỏi, theo cách khôn khéo hơn, nhưng nàng không biết họ mất bao thời gian để tới điểm định đến, và nàng muốn một câu trả lời. Ngày hôm nay. Và nàng nhận được những gì nàng hi vọng có.

- Trời đất, chưa – Anh kêu lên – Và anh không định làm thế trong một thời gian dài nữa.

Sự nhẹ nhõm của nàng tới ngay lập tức và rõ ràng, làm cho anh thêm vào:

- Không, không, cô bé yêu quý, em không đánh cắp anh khỏi ai cả.

- Không cả từ một cô tình nhân khác chứ.

Anh khịt mũi:

- Đặc biệt không phải thế – đó là nói vậy- Mẹ kiếp, anh đã thử có tình nhân một lần và nó chẳng hề suôn sẻ. Không muốn có thêm lần nữa, nhưng, thì, hoàn cảnh đã làm anh đổi ý.

- Hoàn cảnh ư? Có phải anh đang nói anh mua em vì những lý do khác nữa?

- Ừ, đúng thế, thực sự - Anh trả lời với chút lưỡng lự - Anh không thể để Ngài Ashford có được em, anh có thể sao, khi anh đã chứng kiến những kiểu cách trụy lạc bệnh hoạn mà hẳn có thể có.

Kelsey rùng mình, nhận ra anh đang nói tới ai. Nàng đã nghĩ Ashford trông độc ác. Nàng thực sự đứu thoát khỏi một hoàn cảnh còn tệ hơn những gì nàng có thể tưởng tượng. Và nàng phải cảm ơn người đàn ông này.

- Em vui sướng, rất rất vui sướng, là anh đã cảm thấy muốn làm vậy.

- Đừng nghĩ gì về nó, em yêu. Anh cho đó là một việc đáng tiền.

Điều đó mang tới một cái đỏ mặt được trông chờ. Derek mỉm cười. Nhưng sự tò mò của Kelsey vẫn chưa hoàn toàn được thỏa mãn, nên nàng nói:

- Em đã để ý thấy là anh không muốn quan hệ của chúng ta bị chú ý. Ít nhất,

đó là ấn tượng anh cho em ở Bridgewater. Nhưng vì anh không có một người vợ, đó chỉ là vấn đề về ý thích thôi phải không?

- Không chỉ vậy, không – Anh trả lời – Hai người chú trẻ nhất của anh, em biết đấy, còn có nhiều vụ bê bối hơn. Cứ khiến cho cha anh giận điên lên, họ dính vào scandal hết lần này tới lần khác. Anh lớn lên cùng những cơn thịnh nộ của ông trước các em ông. Điều đó dẫn tới sự cẩn trọng, hay ít nhất mong muốn không làm ông buồn lòng hơn những vụ bê bối đã làm.

- Và em sẽ là một scandal sao?

- Không, không hẳn, ít nhất, cũng không bất thường lắm. Chỉ là anh muốn giữ tên mình khỏi những chuyện ngòi lê đôi mách vì bất cứ giá nào. Cha anh phản đối việc nuôi những người hầu với những câu chuyện như vậy, em hiểu chứ.

Nàng gật đầu và mỉm cười, bởi nàng hiểu được. Nàng đã được nuôi dưỡng theo cách đó, hành xử cẩn trọng. Thực tế, nàng không thể đếm được bao lần cha mẹ nàng đã trở nên yên lặng hoàn toàn, cho dù đang trong một trận cãi vã kịch liệt hay không, nếu có một người hầu tình cờ bước

- Em xin lỗi là đã nhiều chuyện. Chỉ là em cứ mãi băn khoăn nếu điều này có thể ảnh hưởng tới số lần anh có thể tới thăm em.

Anh cau mày, đã quên mất rằng anh sẽ cần chú ý tới chuyện đó, như anh đã từng làm với tình nhân trước của mình. Xuất hiện ban ngày để đón nàng đi không là gì. Xuất hiện đều đặn để thăm nàng trong thời gian lâu cùng lúc đó chắc chắn là bắt đầu khiến người ta bàn tán. Nhưng chết tiệt đi nếu anh chỉ muốn giới hạn thời gian anh gặp Kelsey trong vài giờ vụng trộm.

Vậy nên anh trả lời thoái thác:

- Lúc này không thể nói gì được. Không biết được có ai không khách sáo sống ở khu này không, cho nên chúng ta phải đợi và xem xem. Nhưng em không cần thấy tiếc vì đã hỏi, cô bé yêu quý. Chúng ta tìm hiểu nhau bằng cách nào khác bây giờ, phải không? Thực sự, anh cũng có vài câu hỏi của riêng mình.

- Em rất vui được trả lời chúng nếu em có thể.

- Tuyệt vời. Vậy nói cho anh biết, với sự giáo dục hiếm có của mình, tại sao em không theo bước mẹ mình và trở thành một nữ gia sư? Không phải anh hối tiếc vì em đã chọn con đường này, nhưng tại sao em làm thế?

Kelsey thậm thở dài. Trong việc chất vấn anh, nàng đã để bản thân mình cởi mở với những câu hỏi giống vậy. Nhưng rồi, nàng phát hiện ra cuối cùng anh cũng sẽ hỏi điều gì tương tự vậy, và nàng nên được chuẩn bị gì đó.

- Thực sự, em còn quá trẻ, để là một nữ gia sư. Hầu hết cha mẹ muốn giao phó con cái mình cho một phụ nữ trưởng thành.

- Em không còn lựa chọn nào khác sao

- Không lựa chọn nào giúp em trả được một món nợ lớn.

Anh cau mày:

- Làm thế nào mà một người trẻ tuổi như em lại có một món nợ lên tới 25 ngàn bảng được?

Nàng cười nhẹ:

- Em không biết. Món nợ không phải của em và cũng chẳng tới một nửa số đó.

- À, vậy là em được lời khá lớn.

- Không, chẳng có gì trong số tiền đó tới tay em. Người chủ nơi đó có được một tỷ lệ khá lớn từ nó vì đã sắp xếp buổi đấu giá, nhưng phần còn lại, như em nói, là để trả nợ.

Nàng hi vọng anh không hỏi thêm, nhưng dĩ nhiên là anh không làm vậy.

- Món nợ đó của ai mà em cảm thấy bắt buộc phải trả thay?

Nàng có thể nói dối hay lảng tránh trả lời như nàng làm trước đó. Nhưng nàng thực sự không muốn dối tra với anh thêm nữa, nên nàng sử dụng lại lời cáo lỗi trước đó:

- Đó là một vấn đề riêng tư mà em thấy không tiện trả lời, nếu anh không phiền.

Biểu hiện của anh cho thấy anh có phiền, hay là anh không hoàn toàn bỏ qua nó. Mẹ em còn sống chứ?

- Không.

- Cha em thì sao?

- Không.

- Em không còn người họ hàng nào hết à?

Nàng biết anh đang làm gì, cố gắng tìm ra ai là người nàng sẽ đưa tiền cho, nhưng đó là thông tin mà nàng không thể để anh tìm ra, nên nàng nói:

- Derek, làm ơn đi, chủ đề này không dễ chịu với em chút nào. Em không muốn nói thêm về nó nữa.

Với câu nói đó anh thờ dài, từ bỏ - lần này. Nhưng rồi anh ngả người về trước và vỗ nhẹ lên tay nàng. Chỉ điều đó thì không đủ với anh, nếu đó là sự vỗ về anh đang cố gắng trao cho nàng, dường như là vậy, bởi vì sau đó anh kéo nàng vào lòng anh.

Kelsey hơi cứng người lại, nhớ tới những gì đã xảy ra lần trước khi nàng ngồi ở tư thế giống vậy. Nhưng Derek chỉ đơn thuần là vòng cánh tay ôm nàng và để má anh tựa vào trán nàng, bao phủ nàng với mùi hương dễ chịu của anh cùng với nhịp đập đều đặn, êm ái từ trái tim anh.

- Anh có một cảm giác, em yêu, rằng em và anh sẽ trở nên rất gần gũi với nhau – anh nói khẽ tới mức câu nói gần như một lời thì thầm – Cho nên sẽ có một ngày khi em cảm thấy dễ chịu với việc chia sẻ mọi thứ với anh. Em biết đấy, anh khá là kiên nhẫn. Nhưng em sẽ thấy anh cũng có thể khá là kiên quyết đó.

Nói cách khác, chuyện này sẽ lại được thảo luận trong tương lai gần phải không?

- Em đã cảm ơn anh về chiếc xe ngựa anh gửi tới cho em chưa nhỉ? – Nàng hỏi anh.

Anh phá ra cười trước sự thay đổi chủ đề rành rành của nàng.

Chương XX

Tiệm may váy Derek đưa Kelsey tới chắc chắn không phải cái nàg đang trông đợi. Nơi kinh doanh của người phụ nữ rất tao nhã. Ghế và trường kỷ bọc sa tanh để đầy căn phòng trước, nơi một vài một vài những mẫu mã đẹp tuyệt được trưng bày theo hình thức, cũng như hàng tá sách cập nhập những xu hướng thời trang mới nhất. Có một căn phòng chờ thoải mái dành cho các quý ngài, nếu họ muốn, trong khi các quý cô quý bà lựa chọn.

Và những quý cô lui tới cửa tiệm này rất thường xuyên. Nhưng rồi Kelsey đã thấy rằng bà Westerbury có rất nhiều căn phòng thử đồ riêng biệt, cho nên bà chẳng có vấn đề với việc tách riêng những khách sộp của mình khỏi những khách hàng ít đáng kính hơn. Bà chỉ là kinh doanh kiếm tiền, chứ cũng chẳng thiên về việc phán xét. Bà không từ chối những khách hàng chỉ vì bà không ưa nghề nghiệp của họ, cho dù bà có thể gợi ý đôi chút về việc họ sử dụng cửa sau thay vì vào bằng cửa trước.

Nhưng cân nhắc tới việc cửa hàng dường như là để phục vụ cho tầng lớp cao cấp của London, Kelsey không còn chắc về việc Derek muốn nàng được trang bị thế nào nữa. Dĩ nhiên, có thể anh mang nàng tới đây chỉ vì anh không còn biết cửa hàng may váy nào khác nữa.

Nàng quyết định giao phó hoàn toàn mọi chuyện vào tay anh và nói vậy với anh. Anh không chờ đợi điều đó, nhưng chấp nhận trách nhiệm và đi nói vài lời riêng tư với bà Westerbury. Khi anh quay lại, anh nói với nàng rằng anh sẽ để nàng lại với những đôi tay có khả năng và sẽ quay lại đón nàng trong vài giờ nữa.

Điều đó tuyệt đối chẳng nói được với Kelsey chuyện gì về cái nàg được sắp xếp, hay nàng được sắp xếp ra sao, hay bất cứ điều gì khác. Nhưng hi vọng rằng người thợ may đã có những câu trả lời cho mấy chuyện đó, và hi vọng rằng Kelsey sẽ không quá thất kinh với chúng. Derek chỉ trông có vẻ hơi xấu hổ sau cuộc nói chuyện, một chút màu sắc ửng lên trên má anh. Nhưng anh cũng nhanh chóng thoát khỏi chút ngượng ngùng sau đó.

Bà Westerbury nhanh chóng quay lại và dẫn Kelsey vào khu sau của cửa hàng để lấy số đo và lựa chọn. Nếu chỉ nhìn một lần thì không biết được

rằng bà đã được nói rằng Kelsey là tình nhân của Derek và nên được ăn mặc cho" align="justify">Việc lấy số đo không mất thời gian lắm, với một trong những người trợ lý của cửa hàng vẫy cái thước dây vòng quanh và dọc theo tay chân của Kelsey và nhanh chóng ghi chép những lưu ý, tán chuyện một cách hòa nhã trong lúc đó. Mặc dù vậy, việc lựa chọn chất liệu, thiết kế, phụ kiện có thể mất tới cả ngày, bà Westerbury có rất nhiều thứ để lựa chọn. Nhưng cũng chẳng thực sự có sự lựa chọn nào. Người phụ nữ gợi ý, và Kelsey đơn giản là gật hay lắc đầu. Và nó cũng chẳng tệ như nó đáng lẽ có thể.

Những gợi ý hầu hết đều là những màu sắc rực rỡ và những kiểu kết hợp mà Kelsey sẽ không bao giờ tự lựa chọn cho mình, nhưng ít nhất những chiếc váy đã được thực sự hoàn thành cũng không lòe loẹt giống như chiếc váy đỏ đó.

Khi họ chưa hoàn toàn xong việc thì có một khách hàng khác tới, một quý cô trẻ tuổi xinh đẹp người từ chối sự giúp đỡ của bà Westerbury, nói rằng cô chỉ tới đổi chất liệu cho bộ váy dạ hội cô vừa đặt. Tuy nhiên, cô cũng thân thiện đủ để tự giới thiệu bản thân với Kelsey, người đáng lẽ cũng sẽ cực kỳ thô lỗ nếu không làm giống thế, việc đó làm cho người thợ may không thoải mái lắm. Người phụ nữ trẻ lựa chọn nhanh chóng, nhưng cô không rời đi ngay. Kelsey nhận ra cô ấy đang nhìn nàng cho tới khi cô ấy lên tiếng lần nữa:

- Không, không, cái màu đó chẳng hợp với cô chút nào. Nó quá là, ừm, quá xanh, cô nghĩ thế không? Những màu bạc và xanh da trời đằng kia, kể cả màu xanh ngọc bích sapphire nữa, sẽ làm nên điều kỳ diệu với đôi mắt cô.

Kelsey mỉm cười, đồng tình với cả trái tim. Nàng đã nhìn thấy đồng vải xanh da trời với chất liệu óng ánh biến đổi liên tục với sự nuối tiếc. Và bà Westerbury bắt buộc phải thừa nhận điểm đó, với quý cô vẫn đứng đó, chờ đợi câu trả lời cho lời khuyên của mình:

- Đúng thế, thưa cô – Người phụ nữ nói, và đi tới lôi ra vài súc vải, bao gồm cả loại nhung màu ngọc bích sáng, cái sẽ làm nên một chiếc áo vét và một chiếc váy đi chơi mới đáng yêu, và loại vải sa tanh thêu kim tuyến màu bạc và xám để mặc buổi tối.

Nhưng quý cô đó vẫn chưa rời đi, chờ đợi xem những đồ đi kèm nào sẽ được sắp xếp cho mỗi chất liệu. Và bởi vì thế, Kelsey hoàn thành tủ quần áo

của nàng với một vài sáng tạo rất thanh lịch mà ngay cả mẹ nàng cũng sẽ rất tự hào khi thấy nàng mặc. Nàng cũng dường như sẽ phải quay lại và thay đổi một vài lựa chọn trước, nhưng điều đó sẽ thêm vận may cho nàng. Sau hết, bà Westerbury đã có những chỉ dẫn cho nàng, từ người sẽ trả tiền hóa đơn.

Derek cũng đã sắp xếp một bộ váy hoàn chỉnh để nàng có thể thay, khi nàng phát hiện ra nàng đã hầu như xong việc. Và điều đó dường như ngón của anh thêm một ít nữa, chiếc váy dường như được lấy từ đơn hàng của khách hàng khác và được sửa lại cho vừa với nàng trong khi nàng bận rộn lựa chọn. Và rõ ràng, người khách đã bị lấy mất chiếc váy chẳng phải kiểu người thường được yêu cầu đi cửa sau.

Đó là một chiếc váy ăn tối với vải lụa màu hoa oải hương đậm với đặng ten mắt nhỏ tinh tế và sậm màu hơn viền trên tay áo ngắn phồng lên, trên cổ áo, cái eo chiết cao, và viền áo. Nó đi kèm với một áo choàng không tay đồng bộ cùng tím màu oải hương, cho dù bằng nhung nặng. Mặc chiếc váy quay trở ra cửa trước, Kelsey một lần nữa cảm thấy trở lại giống như con người cũ của nàng.

Derek không có ở đó, những một vài quý ông đang ngồi trên những chiếc trường kỷ, và mỗi một người đều trao cho nàng một ánh nhìn ngưỡng mộ. Quý cô trẻ người đã cho nàng lời khuyên cũng ở đó. Cô đang đeo găng tay vào chuẩn bị rời đi, và nhìn Kelsey một cách thân thiện.

- Mọi thứ xong rồi chứ? – Cô hỏi một cách vui vẻ.

Cô cũng để ý thấy những cái nhìn ngưỡng mộ, điều có thể khiến cho cô nói thêm:

- Cô cần đi nhờ tới đâu chẳng? Xe ngựa của tôi ở ngay ngoài kia thôi.

Kelsey rất mong được nói Vâng. Quý cô dường như thân thiện một cách thành thực, và Chúa biết, cô có thể có một người bạn ở thành phố lớn này. Nhưng dĩ nhiên cô không thể nói vâng. Không khi cô có thể mạo hiểm làm bạn với một thành viên trong hàng đồng người, những người sẽ xem thường nàng nếu biết Kelsey là ai. Cho nên nàng bắt buộc phải nói:

- Cô thật là tốt, nhưng người hộ tống của tôi sẽ tới đây sớm thôi.

Điều đó đáng lẽ kết thúc cuộc nói chuyện, nhưng quý cô đó quá thân tình.

- Chúng ta đã gặp nhau trước kia chưa nhỉ? – Cô hỏi một cách tò mò – Cô dường như hơi quen quen với tôi.

Thật là sáng suốt làm sao. Kelsey đã được nói hàng nghìn lần rằng nàng giống mẹ nàng như thế nào, và ha mẹ nàng thì thường xuyên tới London để tham dự tiệc tùng xã giao.

- Một sự trùng hợp ngẫu nhiên chẳng – Kelsey ướm thử - Cho dù tôi có ngờ chúng ta từng gặp nhau. Nhưng đây là lần đầu tôi tới London.

- Vậy chắc hẳn là cô rất vui nhỉ.

- Bị choáng ngợp thì gần giống hơn.

Quý cô phá lên cười:

- Đúng thế, đây là một thành phố lớn, phải không? Và rất dễ lạc, cho tới khi cô đã tới đây được vài lần. Nhưng đây –

Cô lục trong xách tay để lôi ra một tấm card, đưa cho Kelsey:

- Nếu cô cần giúp đỡ gì, hay chỉ là thấy muốn nói chuyện phiếm, cứ ghé thăm tôi. Tôi ở không xa đây lắm, ngay trên đường Park Lane, và sẽ ở lại một tuần nữa hay đại loại thế.

- Tôi sẽ ghi nhớ - Kelsey nói.

Nhưng dĩ nhiên nàng sẽ không rời, và trong một thoáng, nàng thấy thất vọng là nàng không thể. Quý cô trẻ có thể, và rõ ràng, kết bạn thật dễ dàng. Một vài tuần trước, Kelsey cũng có thể thế, nhưng giờ không còn nữa. Nàng rũ khỏi sự nuối tiếc. Than khóc cho số mệnh mới trong cuộc đời nàng là vô ích. Nàng sẽ bước qua nó với đôi mắt mở to. Nàng chỉ là phải học cách sống cùng nó.

Chương XXI

- Đây mê hoặc.

Kelsey mỉm cười, cho đó là một lời khen ngợi – đại loại vậy. Đó là tất cả những gì Derek đã nói khi anh trở lại đón nàng, và đó là sau chuyện anh nhìn chăm chăm vào nàng để tới hai mươi giây mà không nói một từ nào hết. Dù vậy, khi ngồi lại vào trong xe ngựa, anh có vẻ như - ừm, mắc vào một tình thế kiểu như tiến thoái lưỡng nan khi anh cứ tiếp tục nhìn nàng chăm chăm. Cuối cùng cái cau mày của anh làm cho nàng thấy không thoải mái đủ để

- Có chuyện gì không ổn chẳng?

- Em có nhận ra là em trông giống như một cô gái lần đầu ra mắt trong kiểu quần áo này đến thế nào không?

Nàng đỏ mặt. Nàng gằn như nhấp nhòm trong chỗ ngồi của mình. Chủ yếu vì, nàng đã mong rằng anh không nhận ra điều đó. Nhưng vì anh đã, việc khôn ngoan là khiến cho trí óc anh xao lãng khỏi nó:

- Và em trông như thế nào đêm đó khi mặc chiếc váy đỏ? – Nàng hỏi.

Như nàng hi vọng, cái cau mày của anh giãn ra đôi chút. Thậm chí anh còn cười nhảu một cách ngượng ngùng, hiểu ý nàng muốn nói gì – hay ít nhất nàng cho là anh hiểu. Chỉ để đảm bảo hơn....

- Đó, anh thấy không? – Nàng nói tiếp – Quần áo tạo nên ấn tượng, chứ không phải người mặc chúng. Đêm đó em chỉ có chiếc váy đỏ mặc để thu hút được sự chú ý. Em tin rằng bà Westerbury đã có ấn tượng rằng bất cứ thứ gì cũng ổn miễn là nó phù hợp với buổi tối.

- Đúng, anh đã nói với bà ta về thứ gì đó có hiệu quả như thế. Được rồi, không vấn đề gì. Chỉ là thay đổi kế hoạch của anh chút thôi.

- Đó là kế hoạch gì vậy?

- Anh đã nghĩ về chuyện ăn tối ở nơi nào đó yên tĩnh, biệt lập sẽ là được

nhất, nhưng chết tiệt anh đi, anh ghét nghĩ về việc em trông thật đẹp dễ dàng này lại chẳng được ai thấy.

Nàng lại đỏ mặt lần nữa. Những lời khen ngợi từ anh thực sự rất dễ thương, làm cho nàng cảm thấy ấm lòng. Nhưng nàng chắc chắn không muốn làm cho anh thấy bất tiện. Nàng nói một cách hợp lý:

- Làm ơn, anh không cần phải thay đổi dự định của anh chỉ vì-

- Không sao chút nào, cô bé yêu quý – Anh cắt ngang – Dù sao anh cũng đã định sẽ thử tay nghề của bếp trưởng mới ở Albany. Và sau đó anh nghĩ về một cuộc viếng thăm Vườn Vauxhall để hoàn thành buổi tối nay.

Nàng đã từng nghe về Vườn Pleasure Vauxhall, cha mẹ nàng đã từng đề cập tới nó hơn một lần lúc nào đó. Vào ban ngày, nó khá là đứng đắn, với những con đường râm mát, những quầy hàng bán dạo, và những buổi hòa nhạc. Nhưng khi đêm đến, tất cả những con đường hẹp với ghế dài là nơi hò hẹn lý tưởng cho các đôi tình nhân, và bất cứ quý cô nào hiểu biết đều không nên bị bắt gặp ở đó lâu. Dĩ nhiên, điều đó khiến cho nó trở thành địa điểm hoàn hảo cho các quý ông để mang tình nhân của mình tới, nàng cho là thế.

Derek cũng đã có những kế hoạch khác nữa. Nó vẫn còn hơi sớm để ăn tối, họ đi tới vài cửa hiệu khác, và chiếc xe trở nên đầy ắp những chồng hộp trước khi họ kết thúc. Mũ và giày, ô cho mùa hè, và anh chắc chắn không quên mua thêm nhiều váy ngủ hơn nữa, cái đã trở thành một trải nghiệm vô cùng xấu hổ, bởi anh đã muốn tự tay lựa chọn từng cái.

Vào lúc họ tới Albany, cái tên hóa ra lại là một khách sạn trên đường Piccadilly, Kelsey có cảm thấy hơi kiệt sức. Dù thế, phòng ăn ở đây rất là đáng yêu, và nàng bắt đầu thư giãn cùng ly rượu đầu tiên của mình. Vấn đề duy nhất là, ở đây người ta đều nhận ra Derek. Nhưng anh chắc hẳn phải biết mình sẽ bị thế, bởi anh đã giới thiệu nàng với hai quý ông bước tới, một cách riêng lẻ, để bày tỏ sự tôn trọng của họ, rằng nàng là góa phụ Langton.

Và người đàn ông thứ hai sừng sốt hỏi lại:

- Không phải là Quý bà Langton đã bán chồng mình sao?

Và Derek đã phải giải thích rằng cả hai hoàn toàn tới từ hai gia đình khác nhau, và l thốt ra từ anh thì tốt hơn là từ nàng. Dĩ nhiên, chuyện anh không

biết đó là lời nói dối làm cho nó trở nên thật hơn.

Nàng đã hỏi vào lúc giữa chừng của cái hóa ra lại là một bữa tối tuyệt vời:

- Tại sao là một góa phụ vậy?

- Là vì, góa phụ thường làm những gì họ muốn, em không biết sao, trong khi những quý cô trẻ mới ra mắt, mà hiện thời trông em chắc chắn là giống vậy đó, dường như tại lần gặp mặt thứ nhất, thứ hai, thậm chí là thứ ba, vẫn đòi hỏi có người đi kèm. Và anh chẳng giống một người đi kèm tử tế chút nào. Bất cứ ai biết anh đều sẽ phải đồng ý thế.

Anh cười nhăn nhở chắc có chút hồi lỗi nào.

- Đó không phải là vì anh quyền rũ người ta còn nhiều hơn là đi kèm, đúng không? – Nàng trêu chọc anh.

- Dĩ nhiên không – Anh nói, mắt anh trở nên sáng óng ánh bởi nhục cảm. Nhưng rồi mọi chuyện bị cắt ngang bởi một cặp đôi anh không hề trông đợi.

Khi cả Jeremy Malory và Percy Alden đều ngồi xuống bàn họ, không hề được mời, Derek hỏi ngay:

- Làm thế nào mà đồ quý các cậu lại tìm thấy tôi vậy?

Percy trả lời khi anh say sưa khám phá thức ăn trên bàn của họ:

- Thằng nhóc này ở đây để đưa cho ông chú Anthony của cậu một tin nhắn từ cha nó. Mà cũng khó mà bỏ qua việc nhìn thấy xe ngựa của cậu ở dưới con đường nữa. Dù sao thì, thức ăn thế nào? Có ngon như người ta nói không?

Derek trông có vẻ cau kinh ki điều tối thiểu:

- Bộ hai người không có chuyện gì hay hơn để làm tối nay sao?

- Hay hơn chuyện ăn á? – Percy có vẻ như thất kinh. Jeremy cười thầm – Có thể nghĩ tới chuyện thui cho người hầu bàn của cậu hơn là anh em họ cậu. Cậu không thực sự muốn từ chối sự đồng hành dễ chịu của chúng tôi cho bữa tối nay đâu, khi mà cậu có thể có cô ấy cho riêng mình bất cứ lúc nào khác. Phải có một trái tim chứ.

- Cậu ta bị ghim chặt vào việc gập gỡ cô ấy cả tuần này – Percy thêm vào cái đáng lẽ ra nên là một lời thì thầm – Có thể cậu nên nhượng bộ một cách lịch thiệp đi, bạn già.

Chiến bàn đột nhiên nảy lên khi ai đó đá người khác dưới nó. Với chuyện Percy và Jeremy nhìn nhau chăm chăm lúc này, cũng dễ đoán ra ai là người thực hiện cú đá. Derek thở dài:

- Nếu hai người ở lại thì cứ xử cho phải phép đi.

Kelsey phải đưa một tay lên để che đi nụ cười của nàng. Jeremy lúc này đang tươi cười khi cậu đạt được mục đích, và cậu quay sang Kelsey với nụ cười gây choáng váng đó. Nàng đã quên mất thằng nhóc này đẹp trai tới mức không thể tin nổi thế nào.

Mất một lúc lâu sau, nàng vẫn còn sững sờ, nhìn chăm chăm cậu ta, cho tới khi cậu ta hỏi nàng:

- Vậy ông anh thô kệch này đối xử với cô thế nào, cưng?

Nàng đỏ mặt, không chỉ vì cậu ta đang cố gắng tán tỉnh nàng, mà vì chủ đề cậu ta gợi ra quá là riêng tư. Nhưng nàng trả lời một cách chung chung:

- Ngày hôm nay anh ấy đã tiêu tốn một lượng tiền đáng sửng sốt cho tôi, tã trang lại, hay đúng hơn nữa là chu cấp cho tôi một tủ quần áo mới.

Jeremy xua đi câu trả lời đó với một cái phẩy tay.

- Anh ấy làm thế trong bất kỳ trường hợp nào, nhưng anh ấy đối xử với cô thế nào? Không cần được giải thoát chứ? – Cậu hỏi một cách đầy hi vọng – Tôi sẽ rất vui sướng, cô biết đấy. Nếu như-

Cái bàn nảy lên lần nữa. Kelsey không thể nhìn được, lần này nàng phá ra cười, bởi vì lần này Derek là người thực hiện cú đá. Và Jeremy không hề thận trọng như Percy. Cậu ta rú lên, thu hút cả tá đôi mắt hướng về phía họ.

Cậu ta cũng làm bậm:

- Quỷ tha ma bắt, một câu trả lời không đơn giản là đủ rồi.

Percy cười khùng khục :

- Trời đất, Jeremy, chẳng lẽ cậu được dạy rằng khi cậu cố gắng đánh cắp quý cô của ai đó, cậu không nên làm chuyện đó ngay trước mũi anh ta hay sao ?

Jeremy khịt mũi:

- Em sẽ không đánh cắp từ chính anh họ mình. Anh ấy biết là em chỉ giỡn thôi mà. Phải không, Derek?

Dưới cái nhìn sắt đá của Derek, thằng nhóc thét lên:

- Em không tin được! Derek ghen ư? Nhưng anh chẳng bao giờ biết ghen là gì mà.

- Tốt hơn hết là bảo vệ đầu gối còn lại của mình đi, nhóc – Percy cảnh cáo, cười nhả nhổ.

Jeremy ngay lập tức đẩy lùi ghế của cậu ra sau, gần như làm nó đổ nhào, và cau có, nói:

- Quý thật, lần đầu tiên em gặp chuyện này. Em sẽ mang theo nó cả tuần mất thôi. Không cần phải làm lại chuyện đó đâu.

Với câu nói đó, Derek lắc đầu, khẽ càu nhàu:

- Thằng nhóc không thể cải tạo được.

Jeremy nghe thấy và cười nhả nhổ:

- Vâng dĩ nhiên rồi. Nếu không thì chẳng vui tý nào.

Chương XXII

Kelsey không thể nào nhớ nàng có từng cười nhiều đến vậy bao giờ chưa, hay vui đến thế chưa, giống như buổi tối nàng đã có với Derek và bạn anh. Những lời trêu chọc và chế giễu giữa họ tuôn ra chẳng hề khách sáo gì. Derek đã gọi Jeremy một cái tên rất thích hợp là thằng nhóc hết thuốc chữa. Nhưng nàng có thể nói rằng anh yêu quý em họ mình thế nào, và Jeremy cũng thế.

Những mối dây ràng buộc gia đình thật khăng khít. Bản thân nàng cảm thấy chúng một cách mạnh mẽ, nếu không nàng đã không ở nơi hiện giờ nàng ở. Em gái nàng Jean, là trách nhiệm của nàng. Nàng yêu quý Jean. Nàng cũng yêu di Elizabeth. Chú Elliott, ừm, nàng đã đánh mất lòng kính trọng với ông, nhưng nàng cũng có cách nhìn về chú cho tới khi ông chứng tỏ một lần nữa là ông có trách nhiệm.

Và nếu ông không thế, sau những gì nàng đã hi sinh, nàng có thể theo bước mẹ nàng và tự tìm lấy một khẩu súng.

Những tiếng cười chẳng kết thúc cho tới cuối bữa ăn. Kelsey đã tình cờ nhắc tới chuyện họ sẽ tới Vauxhall sau đó, và cả Jeremy cùng với Percy thì thốt lên xuống rằng đó cũng là nơi mà họ dự định tới. Dĩ nhiên, điều đó chẳng phi sự thực. Nhưng cuối cùng Derek đã từ bỏ chuyện giũ bỏ khỏi h

Và dường như họ đều hồi hận với quyết tâm của mình trong việc đeo bám theo khi cả hai cứ rùng mình không ngớt – cho dù nhìn những trò hề của họ để giữ ấm cũng rất vui nhộn. Derek đã mang theo một chiếc áo khoác lớn, và Kelsey thì có chiếc áo choàng nhung của nàng, cái giữ cho nàng đủ ấm cộng thêm cả vòng tay của Derek vòng quanh vai nàng. Nhưng Jeremy và Percy đều ăn mặc để đi lại từ những chiếc xe ngựa ấm cúng tới cửa nhà và quay lại, chứ không phải cho một cuộc bách bộ ngoài trời vào một đêm mùa đông muộn.

Cho dù buổi đi chơi kéo dài nhưng nó rất tuyệt – và nó vẫn còn chưa qua. Khi Derek đưa nàng về nhà, anh dịu dàng hôn nàng trong phòng giải lao trong khi người đánh xe mang những gói hàng của nàng vào nhà. Rồi anh nắm tay nàng lên lầu. Trong phòng ngủ, họ thấy có pho mát và trái cây cùng

một chai rượu đặt trên chiếc bàn cạnh giường ngủ của nàng mà bà Whipple đã đặt lại trước khi bà ra về.

- Rất chu đáo – Derek nhìn xét, xem xét sự sắp đặt.

- Vâng, bà Whipple rất thành thạo trên phương diện này – Kelsey đồng tình.

Alicia cũng đã cho thêm than vào lò sưởi khiến cho căn phòng được sưởi ấm.

- Vậy là em thuê bà ấy hả?

- Ô, vâng. Anh đã thử nghiệm một trong những bữa tối của bà ấy rồi đó. Và bà ấy cũng rất giỏi với bữa điểm tâm sáng nữa, như em khám phá ra sáng nay.

- Anh sẽ chờ và để dành sự đánh giá về chuyện đó vào ngày mai – anh nói với giọng trầm hơn, liếc nhìn nàng lần nữa.

Giọng của chính nàng cũng khản đặc khi nàng hỏi Vậy là anh sẽ ở lại – cả đêm?

- Đúng thế.

Câu trả lời quá nhiều ý nghĩa, Kelsey bắt đầu cảm thấy lo lắng – cho dù trước đó trong buổi tối nàng đã không hề lo lắng điều gì. Thực tế, nàng đang trông đợi lần làm tình tiếp theo với Derek, để trải nghiệm những khoái lạc và anh đã hứa hẹn với nàng.

Kể từ lúc anh vòng cánh tay anh quanh nàng trong khu vườn, nàng đã có một cảm giác nhộn nhạo bên trong. Và May đã nói gì về nó nhỉ? Rằng nếu nàng khao khát một người đàn ông nàng sẽ cảm thấy nó, và nàng có thể phải cảm ơn ngôi sao may mắn của mình rằng vô tình đó lại là người đàn ông mua nàng. Vậy, nó là sự khao khát, rằng nàng cảm thấy yếu đuối khi Derek trao cho nàng cái nhìn chắc chắn, môi anh cong lên như thế kia? Hay khi mạch đập của nàng thành linh tăng nhịp độ chỉ với cái động chạm của bàn tay anh?

Trái tim nàng lúc này cũng đang đập gấp gấp trong trạng thái phòng bị nhưng anh không hướng về nàng ngay lập tức. Anh mở chai rượu trên bàn và

rót mỗi ly một chút. Anh nhặt lên một chùm nho và dùng răng tách ra một quả, rồi liếc nhìn nàng lần nữa khi anh chậm chậm nhai nó.

Nàng cảm thấy nóng bừng nhanh làm sao. Chắc hẳn anh cũng cảm thấy nó, bởi anh nhún vai hất khỏi chiếc áo khoác của mình và nói:

- Tới đây nào, để anh giúp em cởi áo.

Nàng tiến tới chỗ anh một cách dè chừng. Những ngón tay của anh đặt trên cổ nàng thật ấm áp khi anh cởi những nút thắt bằng bạc của chiếc áo khoác của nàng và, quăng nó cùng chiếc áo măng tô của anh lên chiếc ghế gần đó. Rồi những ngón tay của anh luồn vào bên dưới cổ nàng, không phải để kéo nàng vào sát hơn, chỉ đơn thuần là mát xa những múi cơ ở đó. Thiên đường. Tiếng thở dài của nàng nói với anh như vậy.

Rồi nàng cảm thấy chiếc cốc được đặt vào tay và nhìn xuống chỗ rượu. Nàng uống một hơi cốc rượu. Anh mỉm cười. Nàng lại bắt đầu thấy lo lắng. Em thực sự đã rất vui tối nay – thực ra là cả ngày nay – Nàng nói – Cảm ơn anh.

- Không cần cảm ơn, em yêu – Anh trả lời – Anh cũng đã rất vui.

Đáng ngạc nhiên, điều đó lại khá đúng. Derek vẫn còn rất, rất háo hức làm tình với nàng lại, cả ngày anh đã thế, vậy mà anh cũng thích có nàng bầu bạn nữa. Điều đó không thường xảy ra với anh lắm. Thông thường, anh dành ít thời gian với phụ nữ bên ngoài phòng ngủ, ngoại trừ những người phụ nữ là thành viên trong gia đình rộng lớn của anh. Chuyện lần đầu tiên anh làm thế với với niềm vui ra sao thực sự đáng ngạc nhiên và chuyện sự gắn ghép của bạn anh tại Albany đúng thế nào.

Cái nhận xét của Jeremy về việc cậu kết tội Derek đã ghen tuông là đúng – nhìn thấy Kelsey chao đảo bởi Jeremy đã làm anh giận dữ. Nhưng nó không kéo dài lâu, khi nàng chia sẻ nụ cười cùng với anh, chứ không phải với Jeremy. Đó là hơn cả bất cứ điều gì làm nguôi đi cơn ghen của Derek.

- Bạn bè của anh thật là vui vẻ - Nàng nhận xét – Anh cũng đã cùng cười với mọi người – Nàng cười , nhắc nhở anh.

Anh nhún vai:

- Đúng là anh làm thế.

Anh nhặt chùm nho lên lần nữa, nhón một quả khác, và ngả về trước để mớm cho nàng. Nàng nhận lấy nó, đỏ bừng mặt. Nó ấm và ngọt, giống như rượu vậy.

- Một chút pho mát chứ? – Anh nói.

- Em muốn anh hôn em hơn.

Chúng đỏ mặt của nàng lan nhanh như lửa ngay khi những từ đó được thốt ra, hay cái cách táo bạo mà nàng nói chúng. Nhưng anh dường như thấy vui sướng, nếu biểu hiện của anh còn là bất cứ dấu hiệu nào khác. Anh đặt cả chùm nho cùng những cốc rượu của họ xuống.

- Chờ đợi thời khắc này mới lâu làm sao – Anh nói khi anh kéo nàng vào vòng tay anh hoàn toàn – Nó làm anh chết mất.

Làm anh chết mất ư?

Nhưng ý nghĩ đó tồn tại không lâu hơn nữa sau cái chạm đầu tiên của môi anh vào môi nàng.

Sự yếu đuối, yếu đuối thuần túy bên trong. Đầu gối nàng nhũn ra, nhưng nàng không cần tới sự hỗ trợ từ chân nàng, khi anh đang ôm nàng chặt đến thế. Và tay nàng cũng tìm tới cổ anh, bởi việc ôm anh cũng rất tuyệt.

Nàng đang trở nên quen thuộc với chuyện hôn nhau, nhưng nàng có Derek là một thầy giáo tuyệt vời. Khi nàng vượt qua được nỗi lo và đưa lưỡi nàng vào miệng anh như anh đang làm, nó tạo ra một tiếng rên rỉ từ anh quá ư hài lòng tới mức nó khuyến khích nàng thậm chí còn bạo dạn hơn nữa.

May là chiếc giường ngay bên cạnh họ. Anh quỳ trên nó, đặt nàng nằm xuống cẩn thận, nàng khó mà nhận thấy. Nhưng việc chiếc áo dài của nàng bị lột ra là có thể thấy được, rồi hơi nóng từ đôi tay anh khi chúng ve vuốt từ cổ cho tới hông nàng. Nhưng ngón tay của nàng xoa quanh những múi cơ bắp trên cánh tay anh, cảm thấy chúng cuộn lên ở lưng anh. Làn da anh thật mượt mà, nhưng cũng rất cứng cáp.

Đôi môi anh bắt đầu lướt trên nàng, mở rộng thêm vệt nóng bỏng dọc theo

má cho tới cổ nàng. Lưỡi anh đánh vào trong tai nàng, và nàng run rẩy với khoái lạc. Đôi môi anh di chuyển xuống dưới, qua vai nàng, dọc theo hai bên ngực nàng, dưới nó, rồi đi lên để giam cầm núm vú chặt cứng và kéo nó vào sức nóng của miệng anh.

Cảm giác trào lên theo hình xoắn ốc dưới dạ dày nàng, xa hơn tới tận giữa hai chân nàng, nơi nó hội tụ lại và cuộn thành một nỗi căng thẳng gần như không thể chịu đựng nổi. Những kiểm chế cuối cùng của nàng biến mất. Nàng cong người về cơ thể anh với những nhu cầu thầm lặng. Anh kéo nàng lại gần hơn, bụng áp vào bụng, nhưng anh vẫn chưa từ bỏ vú nàng. Những ngón tay của nàng cắm vào vai anh, để lại những vết bán nguyệt mà nàng không nhận ra.

Sau một khoảng thời gian dường như là vô tận, anh thả một núm vú ra để bắt giữ bên kia, và nhiều hơi nóng hơn nữa cuộn lại vô hình trong dạ dày và giữa hai chân nàng. Nàng đang bốc khói. Bản thân anh dường như cũng đang bốc cháy rừng rực. Và rồi tay anh trượt vào giữa hai chân nàng và Kelsey thét lên. Nó quá mãnh liệt, quá nhiều.

Nhưng anh đang hôn nàng lần nữa, nụ hôn sâu, đói khát, thân hình anh đặt phía bên trên nàng, chậm chậm nhấn nàng xuống. Và rồi phần cứng, nóng hổi của anh ấn vào cửa vào, tìm thấy nó dễ dàng, trượt một cách trôi chảy vào phần sâu thẳm của nàng.

Tình trạng căng thẳng được giải thoát ngay lập tức, khoái lạc chạy xuyên qua nàng, bắn xa hơn, chạm đến tận những đầu ngón chân của nàng. Và nó lặp lại cùng với cú đẩy chậm thứ hai của anh, rồi cú thứ ba, cho tới khi một sức ép mới bắt đầu hình thành, mạnh mẽ hơn, nhanh chóng lên tới đỉnh điểm cái bất chợt làm nổ tung trong nàng một làn sóng xúc cảm tinh khiết nhất, sự mê muội thuần túy nhất, cái còn đọng lại trong nàng ở những giây phút hạnh phúc nhất sau đó.

Khi anh nhìn xuống nàng một lúc lâu sau đó, nàng đang mỉm cười. Nàng dường như không thể kiểm chế nó. Và bản thân anh cũng đang cười toe toét tự mãn:

- Lần này khá hơn chứ? – anh dịu dàng hỏi, dù đã biết câu trả lời.

- Nói giảm nói tránh đi là thế - Nàng đáp lại với một tiếng thở dài mệt mỏi. Nụ cười của anh còn rộng hơn nữa.

- Đúng, anh đồng ý. Và phần tuyệt nhất là, chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi.

Nàng hấp háy mắt. Nhưng anh tiếp tục chứng minh nhận xét đó với nàng bằng sự thỏa mãn hoàn toàn.

Chương XXIII

Sau tuần đó, Derek ghé ngang qua không báo trước để đưa Kelsey đi xem đua ngựa cùng anh. Anh đã lên kế hoạch đi cùng với Percy và Jeremy, nhưng vào phút cuối anh đã hẹn họ rằng anh sẽ gặp họ ở đó.

Không phải anh quyết định vậy khiến cho Kelsey có thể thích chuyến đi. Có vẻ như nàng sẽ thích, nhưng đó không phải động cơ của anh. Mà là do anh đang cố gắng đánh giá lại mối quan hệ của họ, chỉ tới thăm nàng vào những buổi tối, như người khác đối xử với tình nhân của họ. Và sau khi làm vậy vài lần, anh nhận ra rằng anh không thích thú chuyện cư xử đúng đắn bất cứ khi nào liên quan tới Kelsey. Còn hơn thế. Khi anh đi giải quyết chuyện kinh doanh của mình, hay cố gắng làm thế, như thế chẳng có gì thay đổi trong cuộc sống của anh, anh phải cố gắng bắt bản thân mình rời khỏi nàng vào các buổi sáng, và đấu tranh với nỗi thôi thúc để tránh xa nàng cho tới tận buổi tối.

Vào ngày đua ngựa, anh đã từ bỏ nỗ lực, tự nói với bản thân rằng điều đó không có hại gì, chỉ một lần này thôi. Vấn đề nằm ở chỗ dường như anh thích có nàng bầu bạn quá nhiều. Nàng làm cho anh cười. Nàng không huyền thuyên tán gẫu không ngót. Nàng thông minh. Một buổi tối sau khi ăn xong bữa tối họ đã thảo luận về văn học, và anh đã sững sốt khi thấy bản thân mình tranh luận sôi nổi với nàng về triết học, và anh thích thú mọi giây phút của cuộc tranh luận.

Liệu điều này sẽ là một vấn đề nghiêm trọng hay không, anh không thể nói trước. Một phần trong tâm trí anh có một ý niệm rằng một tình nhân chỉ dành cho một và duy nhất một mục đích. Tình nhân cuối cùng của anh nói chuyện với anh như với người hộ tống của cô ta, và anh đã rất không bằng lòng với chuyện đó. Không phải anh không thích đưa Marjorie ra ngoài phòng ngủ cô ta. Nhưng Kelsey thì khác. Nàng không hề đòi hỏi. Thực tế, nàng chưa bao giờ yêu cầu anh một điều nhỏ nhất gì, ngoại trừ lần duy nhất nàng yêu cầu anh hôn nàng.

Đó là một ký ức cực kỳ thú vị. Mỗi lần anh nhớ tới nó anh đều mỉm cười. Thực sự gần đây anh cười khá nhiều, chẳng vì lý do gì cả. Thậm chí cả

người hầu của anh cũng nhận xét như vậy. Nhưng rồi hình ảnh Kelsey chẳng bao giờ rời xa khỏi tâm trí anh. Và sự thực là, nàng hóa ra lại mang lại niềm vui cho anh trên mọi mặt.

Kelsey nhanh chóng mặc áo ra ngoài. Đó cũng là điểm anh thích ở nàng, rằng nàng không hề tốn hàng giờ trong phòng trang điểm của mình, nhắng nhít lên và làm dáng và mong chờ chuyện mọi lọn tóc đều nằm đúng chỗ, ấy thế mà trông nàng luôn luôn hoàn hảo đối với anh, làm cho mỗi giác quan của anh đều thấy vui thích, và hôm nay cũng không phải là ngoại lệ.

Nàng đã đi tới thợ may thêm một lần nữa, và lần này về nhà cùng vàiाय xong, bao gồm cả chiếc bằng nhung màu xanh sapphire sáng màu đồng bộ với chiếc áo vét của nàng. Trông nàng đáng yêu tới mức anh chỉ ước thời tiết ấm hơn để có thể mang nàng đi trên một chiếc xe ngựa mui trần để nàng xuất hiện trong Hype Park, một ý nghĩ gây tai tiếng làm cho anh thất kinh ngay lúc nó tới. Đi dạo trong công viên cùng với một quý cô bạn nghiêm túc tán tỉnh – là một chuyện, còn đi cùng tình nhân, lại là chuyện khác. Đó có thể là chuyện các ông chú của anh làm mà chẳng cần bận tâm gì, nhưng không ai trong số họ từng lấy làm phiền muộn bởi những gì người ta nói hay nghĩ về họ cả. Không phải tự dung mà họ được gọi là hai kẻ phóng đảng khét tiếng nhất London.

Cuộc đua ngựa được tổ chức ngay ngoại ô của London. Khi đến nơi, họ có thể chen cỗ xe của họ giữa một chiếc xe ngựa bốn bánh hai ngựa kéo và một chiếc xe ngựa khác ngay cạnh đường đua để có được tầm nhìn lý tưởng, bất chấp đám người đông đúc đã tụ tập. Thông thường, những người cá độ nhiều sẽ đứng ngay cạnh đường đua, cho nên họ có thể đẩy xe ngựa của mình xa hơn, để cho những người muốn quan sát cùng các quý cô của họ đứng thành vòng tròn quanh đường đua cùng sự thoải mái từ phương tiện của họ.

Một số quý cô đi cùng với hoặc chồng hoặc gia đình, cho dù không nhiều người mạo hiểm đặt cho kẻ thắng. Cho nên Derek không quá lo lắng tới chuyện làm ai bực mình với sự hiện diện của Kelsey. Không ai ngoài Percy và Jeremy biết về chuyện nàng ở đó, miễn là cô ngồi trong xe ngựa, nhưng thời tiết không hề tệ chút nào. Chắc chắn nó có hơi lạnh, nhưng không có gió, và ngày hôm nay là một trong những dịp hiếm hoi mặt trời xuất hiện.

Có thể mua nước giải khát, nhưng hầu hết các quý tộc đều mang đồ của mình theo, bao gồm cả Derek. Anh đã được bà Hershal chuẩn bị cho một giỏ

mây với các món ăn vặt và sandwich xếp thành từng loại, đủ để cho cả bạn anh ăn cùng, và một vài chai rượu. Cuộc đua đôi lúc kéo dài cả nửa ngày, phụ thuộc vào việc bao nhiêu lời thách thức được đưa ra sau khi những cuộc đua chính thức đã xong.

Percy và Jeremy nhanh chóng tham gia cùng họ sau chặng đua đầu. Percy tươi cười như mọi khi. Anh dường như có giác quan thứ sáu về đua ngựa. Anh không chỉ tìm mua được những con ngựa hiếm có, và ở những nơi kỳ cục nhất, mà anh còn hiếm khi sai trong việc chỉ ra con thắng cuộc, bất chấp những con còn lại. Dù vậy, anh không bao giờ cá cược nghiêm túc. Đối với anh, nó đơn thuần là niềm vui khi phán đoán của anh được chứng minh là đúng.

- Mình nghe được rằng cậu đã đặt cược vài chặng? – Derek nhận xét khi Percy hỏi đơn giản “Thế nào rồi?” trước khi anh thọc tay vào giỏ bánh.

Jeremy nói một cách chọc cười:

- Còn cần anh phải hỏi sao?

Derek cười nhả nhỏ:

- Percy không phải lúc nào cũng đúng về vụ điểm số. Anh còn nhớ đã mất vài nghìn bảng những lúc cậu ta đoán sai, đó là lý do tại sao anh không còn nhiệt tình mấy với những chọn lựa của cậu ta.

Percy làm bộ mặt chịu đựng:

- Và cậu ta chẳng bao giờ để chuyện đó chìm xuống hộ tôi cả - Anh nói với Jeremy.

Thằng nhóc cười khùng khục:

- Em nghĩ anh thích đánh cược với Nick già hơn và anh đã thắng trong chặng đầu còn gì.

Percy đột nhiên tươi cười rạng rỡ:

- Không nghĩ tới. Nhưng mà, Nicholas luôn luôn xoay sở để mua được những con ngựa thuần chủng của mình ngay lúc mình có. Chẳng biết sao cậu

ta làm được, chết tiệt mình, nhưng thực mình không biết.

- Nicholas đến đây à?

Percy gật đầu:

- Cậu ta đưa con ngựa giống cậu ta vừa mua của tôi ra đua. Nó sẽ ra đua ở vòng thứ t

- Cậu nên mời cậu ta tham dự cùng chúng ta – Derek nói.

Jeremy ho:

- Không, thực ra, đó không hẳn là một ý tưởng ha-

Cậu ta không nói hết bởi cánh cửa mở ra ngay sau đó và Regina Eden – vợ Nicholas và chị em họ của Derek và Jeremy – trèo vào. Rõ ràng, đó là lý do tại sao Jeremy không nghĩ mời Nick tham dự là một ý kiến hay, và Derek không thể nào đồng tình hơn nữa. Thực tế, anh thấy lúng túng, không biết trời xui đất khiến nào để anh có thể tránh được việc giới thiệu cô em họ không thể kiểm soát được của anh với tình nhân của anh.

- Em đã nghĩ là em nhận ra cỗ xe của anh, Derek – Regina nói khi cô ngả về trước hôn lên má anh, rồi ngồi phịch xuống cái ghế cạnh anh. Và với Jeremy thì:

- Và tại sao em không nói với chị là anh ấy ở đây chứ?

Jeremy nhét tay cậu vào túi áo và ngồi thượt xuống chiếc ghế đối diện họ:

- Em không nghĩ tới chuyện đó – Cậu chống chế.

- Reggie, em làm cái gì ở đây thế? – Derek hỏi – Em không thích đua ngựa cơ mà.

- Em biết thế - Cô nhún vai, rồi cười toe – Nhưng sao đó mà em lại cá cược với Nicholas rằng con ngựa giống mới của anh ấy sẽ không thắng hôm nay, nên em phải ở đây để tự mình chứng kiến. Anh không nghĩ là em tin được lời anh ấy trong chuyện này chứ, phải không? Khi mà anh ấy ghét thua em như thế?" align="justify">Derek phải quay sang bên trong nỗ lực che chắn cho Kelsey, người đang ngồi bên phía kia của anh, từ góc nhìn của Reggie,

một việc không thể nào, tính tới chuyện chiếc váy của cô có màu xanh sapphire sáng tới mức nào.

- Em đáng ra có thể hỏi anh mà – Anh chỉ ra một cách hợp lý, anh nghĩ thế.

Cô nhướn mày với anh:

- Khi mà em hiếm khi gặp được anh ý hả? – Cô quở trách – Và làm sao mà em thậm chí có biết được anh có mặt tại đây hay không?

Rồi cô thực sự đẩy Derek sang một bên để cô có thể nghiêng qua anh để nói:

- Thật vui khi gặp lại cô, Kelsey. Tôi không biết là cô có quen biết với anh họ tôi.

Kelsey đã cực kỳ xấu hổ ngay giây phút nàng nhận ra Regina Eden đang trèo vào trong chiếc xe ngựa. Nói chuyện với một người lạ và để người ta tưởng rằng mình là ai, là một lẽ, bởi bạn không bao giờ mong đợi việc gặp lại cô ấy. Nhưng rồi bạn thực sự gặp lại cô ấy....

Nàng đã ngay lập tức quay mặt về hướng cửa sổ, giống như Derek, hi vọng rằng quý cô đó sẽ không chú ý tới nàng. Nó đã là một hi vọng mong manh.

- Derek là anh họ của cô sao, Phu nhân Eden?

- Ô, vâng, anh tôi, chúng tôi lớn lên cùng nhau, cô biết không. Và làm ơn đi, chỉ gọi tôi là Reggie thôi, như những người còn lại trong gia đình- Cô ngừng lại để liếc sang Jeremy - Ừm, như hầu hết những người còn lại trong gia đình hay gọi.

Derek không còn thấy bối rối nữa, anh thấy cực kỳ kinh hoàng

- Reggie, làm sao em quen Kelsey?

- Hôm nọ chúng em gặp nhau tại cửa hàng váy, và nhanh chóng kết bạn với nhau một cách tốt đẹp, nói như em là vậy. Nhưng Chúa nhân từ, cô ấy làm gì một mình ở đây cùng với anh vậy? Anh cũng biết những chuyện ngồi lê đôi mách có thể ác ý đến thế nào mà?

- Cô – cô ấy – Derek để lại một khoảng lặng hoàn toàn, vào lúc đó Jeremy trợ giúp một cách hữu ích – Là em họ của Percy.

Percy hấp háy mắt:

- Cô ấy là – Một cái nhéo từ Jeremy khiến anh thêm vào – em họ anh. Đúng, em họ xa về đằng mẹ, em biết chứ.

- Vui mừng làm sao – Reggie nói – Em biết nhờ bản năng ngay từ lần đầu em gặp cô ấy rằng bọn em sẽ là bạn tốt mà, và giờ em biết tại sao rồi. Nếu cô ấy có họ hàng với Percy, thì cô ấy gần như là người trong gia đình vậy, cần nhắc tới chuyện anh ấy là gì. Percy, anh nhất định phải đưa cô ấy tới dùng bữa tối nay. Và dĩ nhiên, hai người cũng được mời, anh em họ, cả hai người.

Cả ba người đàn ông nhanh chóng trở nên hoảng loạn:

- Điều đó sẽ không-

- Không thể nào được-

- Anh vừa có một cái hẹn-

Nhưng Reggie nhanh chóng cắt ngang, cau mày:

- Các anh không thực sự muốn cáo lỗi với em, phải không, khi mà em chỉ ở lại thành phố có vài ngày nữa thôi? Cha và dì George của em sẽ tới, Jeremy. Chú Tony và cô Roslynn cũng vậy, cho nên nó sẽ là một cuộc họp mặt gia đình nho nhỏ vui vẻ. Bất cứ kế hoạch nào khác mấy anh đã có đều không quan trọng bằng họp mặt gia đình đâu, phải không?

Jeremy đảo mắt. Derek ngồi sụp xuống, r thẳm. Reggie luôn luôn là một kẻ lôi kéo tuyệt vời. Và cô ấy khiến cho nó hoàn toàn vô tội, con cáo nhỏ đó.

- Ô, mình nói là, có phải điều đó có nghĩa rằng chúng ta đều sẽ tới? – Percy hỏi Derek.

Ngay lúc đó Derek có thể vui vẻ mà giết chết chính ông bạn mình. Jeremy và Derek có thể vừa bị dồn vào góc, nhưng Percy vẫn còn có thể viện ra vài cái cớ, vì cậu ta không thực sự là người trong gia đình. Nhưng anh chàng ngờ đại đó có nhận ra điều đó không? Không, không phải Percy già lắm lắm.

Chương XXIV

- Được rồi, điều đó khá lạ lùng, nếu anh hỏi em – Reggie nói với chồng cô khi cô chuẩn bị đón tiếp các vị khách của mình tối hôm đó – Em muốn nói rằng, cả ba người họ đều đang thoái thác, như thể họ đã không thực sự muốn đến. Chứa lòng lạnh, nó chỉ là một bữa ăn tối thôi mà, một vài giờ trong quỹ thời gian của họ. Không phải giống như thể họ không thể tiếp tục và làm tốt - ừm, tất cả những gì họ thường làm, sau đó.

- Em đang nói tới em họ của Percy à? – Là tất cả những gì Nicholas đáp lại, và đi cùng với một cái cau mày.

Reggie thở dài:

- Liệu anh thậm chí có nghe một lời nào em đã nói với anh sau khi đề cập tới em họ anh ấy không nhỉ?

Nicholas chớp mắt. Anh đã trở nên lơ đãng với chuyện đó, cân nhắc tới chuyện Percy đã từng nói với anh là cậu ta không còn bất kỳ người họ hàng nào khác nữa, dù xa hay gần, ấy vậy mà đột nhiên cậu ta có một cô em họ xa. Nhưng anh đã ngờ ngợ nghe thấy cô ấy nói gì khác nữa. Nó chỉ là vấn đề nhớ ra hay không mà thôi. Vậy nên anh trấn an cô:

- Dĩ nhiên anh nghe em nói mà, em yêu. Nhưng điều gì khiến em nghĩ rằng họ đang lẩn tránh chứ? Có thể họ đã có kế hoạch của mình rồi.

Cô phát ra một tiếng khịt mũi không hề có vẻ quý cô chút nào:

- Nếu chúng là những kế hoạch quan trọng, vậy họ đáng ra phải nói chúng ra rồi, đúng không? Nhưng họ không làm. Và dường như họ có vẻ không thoải mái với ý nghĩ tới đây một cách khác thường.

- Percy và Derek thực tế là sống ngay tại đây, họ tới đây quá thường xuyên rồi, cho nên em biết đó không phải sự thực mà. Có thể em bắt gặp đúng lúc họ đang nghĩ tới những chuyện khác trong đầu và tưởng tượng ra là họ đang thoái thác.

- Em đúng là đã thế, phải không? – Cô nói một cách hoài nghi – Được rồi,

chúng ta sẽ biết tối nay, phải không, xem hành vi của họ có bình thường hay không. Và nếu không, em muốn anh tìm hiểu lý do. Rõ ràng, họ sẽ không tin tưởng tâm sự với em, nhưng với anh thì khác.

- Reggie, em dường như đang làm quá mọi chuyện lên mà chẳng vì gì, em biết chứ, bỏ qua chuyện đó lúc này đi. Nếu có điều gì thực sự có vấn đề, anh chắc chắn nó sẽ được làm rõ sớm thôi. Và dù sao đi nữa, cảm ơn em đã mời Derek và Percy. Lúc này anh không cảm thấy lực lượng quá chênh lệch nữa.

Dĩ nhiên, anh đang nhắc tới hai chú James và Tony của cô. Anh không mong đợi buổi tối hôm đó cho lắm kể từ khi cô thông báo rằng hai ông chú của cô sẽ tới. Cô chọc vào ngực anh và cảnh báo:

- Không chiến tranh tối nay đâu nhé. Anh đã hứa là anh cư xử phải phép rồi đấy.

Anh dành cho cô một cái ôm và một nụ cười nhăn nhó vô tội:

- Anh sẽ không nếu họ cũng không.

Reggie thở dài, liệu trước được thảm họa. Sau rốt, khi nào thì các chú của cô mới cư xử đàng hoàng được đây?

Anthony huých vào Derek trước khi họ vào ăn tối. Họ đã tụ tập trong phòng giải trí, nơi Anthony và anh trai James của anh đã thực sự cư xử theo cách tốt nhất, một điều hiếm thấy khi họ ở cùng một căn phòng với Nicholas Eden. Nhưng thực tế chứng minh rằng khi những đứa trẻ cũng ở đó, James thì giữ Jack bé bỏng của anh, và Roslynn thì ôm Judith mới sinh trong tay, dường như chả có cách nào khác. Đó là một điều kinh ngạc, sự thay đổi diễn ra với những ông chú trẻ tuổi của Derek khi những đứa con gái của họ ở bên.

Nhưng rồi trông Anthony khá là nghiêm túc khi anh chờ cho những người khác vào phòng ăn tối trước rồi mới nói với Derek:

- Cháu có nghĩ việc lên giường với em họ của Alden là ý tưởng hay không?

Derek cảm thấy như anh vừa bị đâm một cú vào bụng:

- Điều gì làm chú nghĩ-

Tiếng cười lục khục của Anthony cắt ngang anh:

- Thôi nào, cậu bé yêu quý, chú đã ở đó. Nó rõ như quẻ với cái cách cháu nhìn cô ấy.

Derek đỏ mặt. Lúc đó anh đã nghĩ buổi tối đang diễn ra một cách tuyệt vời, cân nhắc tới mọi thứ. Không may, anh đã không thể nghĩ ra được một lời cáo lỗi hợp lý nào để không tới mà không khiến cho Reggie quấy rầy anh trong cả năm trời và làm cho anh cảm thấy mình như một kẻ vô lại thấp kém nhất.

Anh thậm chí còn cân nhắc tới các tai nạn và cái chết thảm khốc, nhưng anh biết cô em họ mình rõ đủ để biết con bé sẽ nghi ngờ và khẳng khái gửi tới một ông bác sĩ. Cho nên sau khi bàn bạc với Jeremy và Percy, và được Percy đảm bảo rằng cậu ta sẽ tiếp tục nói dối rằng Kelsey là em họ cậu ta, anh quyết định liều. Sau cùng, đó là gia đình anh mà, với lại chỉ một buổi tối thôi. Và thậm chí nếu có chuyện gì không ổn và họ bị phát hiện, không có vụ bê bối nào thực sự xảy ra – chỉ có một Jason Malory cực kỳ tức giận thôi.

Nicholas biết ngay lập tức Kelsey là ai khi Derek giới thiệu cô với anh, và trừng trừng nhìn Derek. Nhưng Nick đã thả lỏng ngay khi anh nhìn thấy cách cư xử của Kelsey. Cô dường như không khác gì so với những gì Reggie đã nghĩ về cô. Cô trông giống một quý cô. Cô cư xử hết như một quý cô. Và việc thông báo cho Reggie về chuyện Kelsey sẽ sớm trở lại vùng quê sẽ đặt dấu chấm hết cho những kế hoạch của cô em họ anh về Tình Bạn Vĩ Đại.

Nhưng rồi Derek đã thực sự để lộ mối quan hệ của bọn họ, bởi anh không thể nào kiềm chế trong cái cách anh nhìn nàng. Nhưng anh không muốn chú Anthony lo về chuyện đó, điều mà ông chú dường như đang bận tâm.

Cho nên anh bắt buộc phải thừa nhận:

- Kelsey không phải là em họ của Percy.

- Cô ấy không phải ư?

- Không, cô ấy không có quan hệ gì với cậu ta cả. Chú thấy đấy, Reggie đã gặp cô ấy trước đây, và nhằm cô ấy là một thành viên trong quý tộc, và rồi cô ấy thấy Kelsey ngồi với cháu ngày hôm nay, ừm, chúng cháu đã không thể giải thích được, vì cô ấy không có người đi kèm đúng đắn, ít nhất theo như

Reggie cho là thế. Chính Jeremy là người đưa ra ý nghĩ biến cô ấy thành em họ của Percy, điều khiến cho mọi việc trở nên đúng đắn, vì cậu ta cũng ở đó.

- Vậy, cô ấy là ai?

- Là tình nhân của cháu – Derek làm bầm.

Anthony nhướn một bên mày đen :

- Ta tin là ta đã nghe nhầm. Cháu thực sự đã nói rằng- ?

Derek gật đầu, và Anthony bất chợt phá ra vì cười :

- Chúa nhân từ, Reggie sẽ chặt nếu con bé biết chuyện cháu để nó làm thân với tình nhân của cháu.

Derek nhăn mặt :

- Không có lý gì để cô ấy nên biết cả. Cô ấy sẽ về nhà ở Silverley trong ít ngày nữa. Cho nên hai người họ sẽ không gặp lại nhau nữa.

- Cháu hi vọng thế thôi. Nhưng nó đã không đơn giản chỉ là cháu nên nói sự thực với em họ của mình sao? Con bé là một người phụ nữ đã kết hôn, cháu biết đấy, cho dù chúng ta có thể mong rằng nó có sự lựa chọn người chồng đặc biệt hơn một chút. Nhưng sự thực là, con bé sẽ không hề choáng đến thế đâu.

- Thực thế, cho dù cháu tin không ai trong bọn cháu suy nghĩ được rõ ràng lúc đó. Cháu biết là cháu không. Và Jeremy chỉ cố để tránh cho bọn cháu tất cả mọi sự lúng túng mà sự thực có thể đem lại, khi nó liên hệ cô ấy với Percy.

Anthony cười:

- Trời, thật là một lựa chọn hay, em họ của Percy hay là con bồ câu nhỏ bị mất thanh danh. Không thể nói là ta sẽ chọn bên nào.

- Percy là một người bạn tốt mà, Chú Tony – Derek cảm thấy nhu cầu cần phải chỉ ra- Trung thành, đáng tin-

- Ta không nghi ngờ nó, cậu bé – Anthony cắt ngang – Nhưng cậu ta vẫn là

một tên ngọc nghềch.

Đó khó có thể là một lời sỉ nhục, cho nên Derek từ bỏ cùng một cái nhún vai. Anthony vòng một cánh tay quanh vai đưa cháu trai của anh dẫn vào phòng ăn tối. Nhưng rồi anh nhận xét câu cuối về vấn đề:

- Thật khó để tin rằng cô ấy không phải quý tộc. Cháu chắc là cô ấy không phải đang trêu chọc mình và thực sự là thế

Derek dừng phắt lại. Có thể nào nàng là thế không? Không, nó không thể nào. Không quý cô nào tự mang mình ra đấu giá như Kelsey đã làm. Anthony liếc về sau nhìn Derek với bên mày nhướn lên dò hỏi, nhưng Derek lắc đầu với một nụ cười yếu ớt:

- Vâng, cháu chắc.

- Thật vui nghe điều đó, bởi nó khá là thường thấy, cháu biết đấy, những anh chàng quý tộc trẻ bị bẫy, cái kiểu bẫy hôn nhân ấy, bởi sự cố ý từ phần những người đàn bà, thường là có cả sự trợ giúp từ họ hàng cô ta nữa. Nhưng rồi dường như cháu biết chuyện đó, sau khi lảng tránh những chiếc cùm lâu tới vậy. Chỉ cần cẩn thận, chú con. James và ta sẽ là người cuối cùng khiến trách những gì cháu làm, nhưng cháu biết cha cháu thế nào rồi đấy. Thực ra, cháu nên hi vọng rằng ông ấy không nghe loáng thoáng được chút nào từ vở hài kịch nho nhỏ tối nay. Chết tiệt thật, ta chẳng muốn ở trong trường hợp của cháu nếu ông ấy phát hiện ra đâu.

Derek cũng không muốn chút nào.

Chương XXV

- Đã nhận được một bức thư từ Jason ngày hôm nay – Anthony thông báo ngay khi những người phụ nữ rời khỏi phòng, để lại đàn ông thưởng thức rượu brandy cùng những điều xì gà của họ - Nói rằng chiều mai sẽ tới căn nhà của Eddie, nhưng không nói lý do. Có ai trong mọi người biết ông anh tới thành phố vì chuyện gì không?

- Anh cũng nhận được bức thư như thế - James đáp lời cùng một cái cau mày đầy tư lự - Jason không thường tới thành phố lắm trừ khi anh ấy có công việc phải tham dự hay anh ấy nghĩ có ai đó cần bị mắng mỏ quở trách.

Bởi vì James tình cờ lại liếc nhìn Jeremy khi nói điều đó, con trai anh ngồi một cách không tự nhiên và phàn nàn:

- Đừng có nhìn con. Cha đã cần nhìn con suốt vì chuyện con bị đình chỉ học lần này rồi. George cũng thế luôn, chỉ vì chuyện đó. Và nó sẽ không xảy ra nữa đâu. Con hứa rồi, đúng không?

- Nếu chuyện này là về Jeremy thì anh ấy sẽ không muốn có em ở mặt đâu – Anthony chỉ ra.

Derek vẫn còn lo lắng về chuyện Kelsey đã rời phòng và ở một mình cùng với không chỉ một mà là ba người phụ nữ trong gia đình anh. Cho nên anh mất một lúc mới nhận ra cả hai ông chú đều đang nhìn anh. Anh nhún vai:

- Cháu chẳng biết chuyện gì cả, và cháu mới rời khỏi Haverston tuần trước. Tại lễ cưới cũng có ai nói gì đâu. Nhưng mà, cháu đã không về nhà từ sáng nay, cho nên cháu không biết mình có nhận được một bức thư như thế hay không. Và ừm, cháu không dính tới chuyện gì mà cha cháu sẽ muốn để tâm tới.

- Cậu quên mất vụ đấu giá rồi, bạn già – Percy thêm vào một cách đắc lực – Ông ấy sẽ nói mấy lời về nó nếu ông biết đấy, nó công khai thế cơ mà.

Trong khi Derek nhìn hàm hàm với Percy khi anh ta đề cập tới chuyện đó, James hỏi:

- Buổi đầu giá nào thế?

Và Anthony nói với Derek:

- Chúa nhân từ, cháu không thực sự mua cô ta đâu, phải không?

Trước khi Derek có thể trả lời, James đã tự mình suy luận ra:

- Nó đã mua Kelsey ư? Chết tiệt ta đi, và ta đã nghĩ là mình làm mọi chuyện ít nhất cũng một lần rồi.

Ngay lúc đó Derek nhìn qua chú Tony của anh đầy buộc tội,

- Chú nói với chú ấy hả?

Anthony cười thâm:

- Dĩ nhiên không, chó con – Anh nói với sự thích thú rõ rệt – Nếu ta đã để ý thấy chuyện đó ngay, cháu nghĩ là anh ấy sẽ không thấy gì ư? Khi mà James không thể chối cãi là còn phóng dăng hơn cả ta nữa?

James nhướn một bên mày vàng óng về phía ông em trai:

- Xin lỗi chú em. Phóng dăng ấy hả?

Lông mày của Anthony xếch lên cùng một góc độ như thế:

- Anh không thế à?

- Ừ thì, có thể, nhưng anh thích cái cách Reggie gọi nó hơn, nếu em cũng vậy. “Những kẻ sành sỏi phụ nữ” nghe có vẻ văn vẻ hơn.

- Em sẽ phải đồng ý với điểm đó thôi – Anthony trả lời – Con bé yêu dấu có cách dùng từ thật tuyệt.

- Đã nghĩ là phóng dăng thì thích hợp với cháu hơn – Nicholas nhận xét với nụ cười tự mãn.

Đôi mắt xanh lục của James ngay lập tức hướng về thằng cháu rể của anh, và anh nói với tông giọng khô khan hơn của mình:

- Đạo này vẫn ngủ trên sofa chứ, cậu bé yêu quý? Nếu không, ta lấy làm ân hận được trợ giúp chú mày trong chuyện đó.

Nicholas ngay lập tức đỏ mặt. Nó là một thực tế dễ thấy, ít nhất là giữa James, Anthony, và bản thân anh – rằng Reggie nổi giận với chồng cô bất cứ khi nào anh dám trả tr với hai ông chú yêu quý của cô. Quỷ tha ma bắt, anh nên giữ mồm giữ miệng mới phải, và Anthony, nghe được câu nói, khẳng định điều đó:

- Chú mày biết là chú mày không nên khơi mào chuyện đó mà. Nếu chỉ vì là Reggie không ở đây lúc này không có nghĩa con bé sẽ không nghe gì về nó.

- Chú mới thật hết lòng làm sao – Nicholas lẩm bẩm.

Anthony nâng ly rượu brandy của mình lên trong dáng điệu nâng cốc và cười nhả nhỏ:

- Như thế là ta không vậy ấy.

Nếu Nicholas đang ước mình ở nơi nào khác thì Derek đang ước anh đã đi và làm gãy một cái chân hay cái gì đại loại thế để anh cũng không có mặt ở đó. Chuyện anh nghĩ tới rằng có thể trải qua buổi tối hôm nay mà không tiết lộ quan hệ của anh và Kelsey thật là điên.

Nhưng vì là Percy đã nêu lên vấn đề, anh nói với James :

- Cháu đang định nói chuyện với chú về việc này, chú James. Tuần này cháu đã tới nhà chú hai lần để bàn chuyện đó, nhưng không gặp được chú.

- Ừ, George có nói với chú. Chú đang định gọi cháu đến ngày mai, nhưng vì chúng ta đã ở đây rồi....

- Vâng, nó cũng không phải chủ đề hay ho lắm để mà tiêu hóa, nó khá là ghê tởm, thực ra-

- Cứ để ta lo về khả năng tiêu hóa của ta, nhóc – James nói cùng một nụ cười.

Derek gật đầu, tiếp tục :

- Chúng cháu tình cờ biết tới cuộc đấu giá này, chú biết đấy, và cháu không

có ý định can dự vào, chắc chắn là không muốn thêm một cô tình nhân nữa – đó là cái thân phận mà cô gái đó được mang bán – nhưng rồi cháu thấy ai là người đang trả giá.

Và rồi anh tiếp tục nói với họ mọi chuyện anh biết về David Ashford, kết thúc với câu :

- Mọi người thấy đây, cháu không thể để hẳn ta có được Kelsey, khi cháu biết những gì về hẳn.

- Dĩ nhiên cháu không thể - Anthony đồng tình.

Biểu hiện của James chắc chắn là cứng rắn lại :

- Và lý do mà cháu tới gặp ta là cái này hả ?

Derek thở dài :

- Cháu thấy chuyện này thật không chịu đựng nổi khi tên quý tộc này vẫn còn ngoài đó tự do thực hiện những hành động đồi bại của hẳn. Cháu đã hi vọng chú có thể biết cách nào đó giải quyết gã.

- Ô, đúng thế - James nói cùng một nụ cười tối tăm, đáng ngại – Ta có thể nghĩ tới vài cách.

- Kiểu như giết hẳn ấy – Derek thấy khôn ngoan khi thêm vào.

James không nói gì để tới mười giây, rồi :

- Nếu cháu muốn.

Chương XXVI

Cánh phụ nữ đã lên gác để dành chút thời gian cho đám trẻ. Judith đã mệt nhoài và đang nằm ngủ yên bình trong một cái nôi ở góc phòng, nhưng Jacqueline thì đang vung vẩy cánh tay của cô bé một cách hăng hái trong lòng mẹ, và Thomas bé nhỏ đang đập chũng tập đi trong căn phòng giữa những người phụ nữ, tự hào khoe ra một trong những đồ chơi yêu quý của cậu với mỗi người bạn họ.

Những người phụ nữ nhà Malory đã làm cho Kelsey thấy thoải mái tới mức nàng thực sự quên mất trong một thoáng rằng mình đã mang thân phận gì và có thể chỉ cần vui thích với sự bầu bạn của họ. Và bản thân nàng yêu quý những đứa trẻ, dường như chúng cũng thế. Nàng đã luôn mong chờ một ngày nàng cũng có một vài đứa con của riêng mình, cho dù ngay lúc này điều đó dường như không thể, đáng buồn thay, đó là một điều nữa mà nàng đã từ bỏ.

Câu chuyện của họ cũng khá thú vị, và nó thường có liên quan tới không phải những đứa con thì là mấy ông chồng của họ, hay cả hai, và đúng là thế khi Reggie nhận xét với một nụ cười toe toét:

- Cháu đã nghe nói rằng chú Tony hứa hôn cho Judith và Jack trước cả khi hai đứa ra đời.

- Ừm, cô đã không sinh con gái sau khi Roslynn làm thế chỉ để chọc tức cậu ấy, cô đảm bảo với cháu đấy – George đáp lời, kèm theo một nụ cười bí ẩn. Cho dù, nó là một ý tưởng thú vị. Cô có thể thử làm thế lần tới, đặc biệt khi cô đảm bảo rằng James sẽ thích nó.

- Chọc tức Tony của em ấy hả? - Roslynn kêu lên -Ồ, em không nghi ngờ gì James Malory sẽ chớp lấy bất cứ cơ hội nào để làm thế.

- Nhưng họ không phải là anh em ruột sao? – Kelsey hỏi, bối rối.

- Ồ vâng, em à, và tất cả bốn anh em nhà họ đều yêu thích việc cãi nhau vặt và tranh cãi và chỉ trích lẫn nhau, đặc biệt là Tony và James – Roslynn nói – Hai anh lớnà những nhà tranh luận vĩ đại, nhưng hai người em thì cũng thế, họ luôn luôn thích thú việc chỉ trích lẫn nhau bằng lời, và vô cùng sung

sương với mỗi giây phút đó. Ôi, em sẽ nghĩ họ là những kẻ thù tồi tệ nhất của nhau, nhưng họ thực sự khá là thân thiết.

- Và họ kết hợp với nhau cùng chống lại ai khác, đặc biệt là Nicholas của tôi – Reggie thêm vào cùng một tiếng thở dài – Tôi thành thật tin rằng vết máu sẽ không quá khó khăn để lau đi khỏi phòng ăn, khi mà giờ đây chúng ta để họ lại một mình cùng nhau.

Kelsey chớp mắt, nhưng cả Georgina và Roslynn đều cười phá lên:

- Cô sẽ không lo về chuyện đó, Reggie, không khi có Derek ở đó – Roslynn nói – Cậu ấy thường có ảnh hưởng hòa hợp với cả James và Tony.

- Cô cũng có thấy điều đó – Georgina nhận xét – Có thể vì bọn họ đều thấy có chút gì đó của Jason trong cậu ấy, và họ thường có xu hướng cư xử tử tế hơn khi có Jason xung quanh – đó là, trừ khi chính ông ấy là người họ đang tranh cãi cùng.

- Trước đó họ có vẻ như là có quan hệ tốt lắm mà – Kelsey nói, một lần nữa lại thấy bối rối – Có phải tôi vừa hiểu được rằng họ đều không thực sự thích chồng cô lắm phải không, Reggie?

- Dĩ nhiên là không rồi – Cả ba người phụ nữ gần như đồng thanh nói.

Reggie cười, giải thích:

- Cô thấy đấy, chú James và Nicholas từng là một kiểu như kẻ thù của nhau, ít nhất thì họ đã có những dự định phục kích lẫn nhau – khá là nghiêm trọng. Nhưng rồi tôi gặp Nicholas và kết thúc cùng chuyện kết hôn với anh ấy, và điều đó đặt dấu chấm hết cho mối hận thù của riêng họ. Chú James không thể bình thản mà tiếp tục tìm kiếm sự báo thù chống lại đứa cháu rể của chú ấy. Sau hết, chúng tôi là một gia đình bền chặt. Chú Tony cũng thế, chú đã tức giận với Nicholas vì đã làm tổn hại tôi trước đó. Chú thà là bắn anh ấy còn hơn để anh ấy làm chồng tôi. Đã không nghĩ rằng anh ấy đủ tốt dành cho tôi, ấy là, với danh tiếng phóng đảng của Nicholas ở thời điểm đó.

- Cứ như bản thân Anthony thì không thế ấy – Roslynn nói cùng sự thích thú.

- Và James thì là kẻ tệ nhất nữa – Georgina thêm vào – Nhưng mọi đàn ông

đều thế thôi. Những gì toos cho họ không bao giờ đủ tốt cho cháu gái yêu quý của họ.

- Cho nên lúc này thì, nó chỉ là - ừm, một mối thù thân thiện mà thôi, cô có thể gọi nó thế - Reggie nói – Chỉ có mấy ông chú tôi là lúc nào cũng thắng Nicholas tội nghiệp của tôi trong những cuộc cãi vã của họ.

- Vui lên nào, Reggie – Roslynn nhận xét – Cháu đang quên rằng hiện giờ họ có thêm Warren để châm chọc lẫn nhau. Cô chắc chắn cậu ta sẽ hứng chịu thay cho Nick một chút chèn ép.

- Ai là Warren vậy? – Kelsey hỏi.

- Anh trai cô – Georgina trả lời – Anh ấy vừa gia nhập vào gia tộc Malory tuần trước. Nhưng đã có một thời gian anh ấy cố gắng treo cổ James, và James thì gần như đã giết chết anh ấy chỉ với tay không. Nhưng đó là một câu chuyện khác. Chỉ cần nói rằng, họ cũng đã là những kẻ thù rất kinh khủng thôi. Có Warren làm anh rể không ngăn James khỏi chuyện đánh bại anh ấy. Nhưng hiện giờ Warren đã một lần nữa gia nhập gia đình, lần này với tư cách cháu rể, họ vừa có một tạm ước ngừng bắn, cho dù nó vẫn không bao gồm những lời châm chọc chua cay.

- Amy đã thay đổi Warren rất nhiều – Reggie chỉ ra – Anh ấy từng là người nóng tính kinh khủng nhất, những ngày này anh ấy quá hạnh phúc để mà lưu ý đến chuyện trêu chọc. Hay mọi người không thấy lúc này khi họ bắt đầu nhắm vào anh ấy, anh ấy chỉ cười và phớt lờ họ?

Georgina cười phá lên:

- Cô có thấy chứ. Nó khiến James phát khùng lên khi Warren làm thế.

- Cháu không nghi ngờ gì chuyện anh ấy biết điều đó.

- Ồ, anh ấy biết – Georgina cười toe toét.

Kelsey bắt đầu hiểu ra - ở mức độ nào đó. Nàng đáng lẽ nên hỏi sớm hơn tại sao James lại gọi con gái anh là Jack. Câu trả lời được nhất trí đã là:

- Bởi vì anh ấy biết mấy ông anh rể sẽ không thích nó.

Điều mà, nàng cho rằng, nói lên nhiều điều về James Malory.

- Chuyện đó nhắc tôi nhớ tới – Reggie nói, quay về hướng Kelsey – Nếu cô vẫn chưa có hứng thú lắm với Derek, một trong những anh trai của cô George sẽ là một lựa chọn tuyệt vời. Cô ấy có tới năm người, cô biết đấy, và bốn người vẫn chưa kết hôn.

- Coi chừng đó, Kelsey – Roslynn cảnh báo cùng một tiếng cười phá lên – Reggie là một bà mối không kiểm chế được.

- Vậy là cô có quan tâm tới Derek của chúng tôi phải không? – Georgina hỏi Kelsey – Tôi đã nghĩ vậy đấy, với cái cách cả hai người nhìn nhau tối nay.

Kelsey đỏ mặt một cách dữ dội ngay sau đó. Nàng biết nàng không nên tới đây mà, cho dù là Derek có nói không có cách nào khác, với cái cách Reggie dồn bọn họ vào chân tường ngày hôm nay tại trường đua. Những người này là những phụ nữ tốt bụng, thật thân thiện, nhưng họ sẽ thấy kinh hoàng nếu họ biết nàng là nhân tình của Derek. Và làm sao mà người ta cho rằng nàng có thể đối phó với một chủ đề như thế này cơ chứ?

Họ thực sự nghĩ rằng nàng đang tìm một tám chồng, và tại sao họ không nghĩ thế chứ? Sau hết, nàng đã ở vào cái độ tuổi hầu hết phụ nữ tìm cho mình một ông chồng rồi. Ấy vậy mà nàng đã tự chặt đứt đường lui của mình, sẽ không bao giờ cưới chồng được nữa. Nhưng em họ của Percy sẽ được mong chờ làm vậy. Người em họ của Percy thanh khiết, ngọt ngào, và vẫn còn trong trắng, hay họ nghĩ thế.

- Derek rất tốt – Kelsey bắt đầu một cách không mấy thoải mái, không chắc làm sao để thoát khỏi chuyện này – Nhưng –

- Và rất đẹp trai nữa – Roslynn cắt ngang.

- Và có tước hiệu, nếu điều đó thành vấn đề - Georgina thêm vào, đồ dành.

Roslynn cười:

- Cô sẽ phải cáo lỗi với người chị dâu người Mỹ của tôi mất thôi, Kelsey. Cô ấy không chú trọng lắm tới các tước hiệu, đã thấy kinh hoàng khi cô ấy phát hiện ra có một tước hiệu đi kèm với James khi cô ấy cưới anh ấy.

- Tước hiệu cũng sẽ tốt thôi nếu tình cờ cô thích chúng. Chỉ là tôi không thể
- Georgina thanh minh.

- Derek là một đám tốt đấy – Reggie tiếp tục – Nhưng tôi không nghĩ rằng anh ấy đã sẵn sàng ổn định. Và cô ấy còn chưa gặp các anh trai của cô mà, cô George. Drew là anh chàng quyến rũ tuyệt đối, và còn

- Và điều gì khiến cháu nghĩ là các anh cô đã sẵn sàng ổn định vậy? -
Georgina hỏi Reggie cùng một nụ cười.

Reggie cười khúc khích:

- Thực ra, cháu không nghĩ có bất kỳ người đàn ông nào khá sẵn sàng, họ chỉ cần một cú huých nhẹ về đúng hướng. Trong trường hợp Nicholas của cháu, anh ấy có toàn bộ gia tộc Malory kề ngay dưới cổ anh ấy, còn chú Tony thì đe sẽ thiến anh ấy, nếu anh ấy không chịu lấy cháu.

- Sau khi cậu ta đã hủy hoại cháu, điều đó đáng mong đợi đó chứ, cháu yêu –
Roslynn nói.

Reggie cười:

- Nhưng anh ấy không làm. Mọi người cứ nghĩ anh ấy sẽ làm.

- Như nhau cả thôi, cháu cũng biết rồi đó. Sự thực không có giá trị mấy nếu có dính vào scandal. Vấn đề trở thành cái mà mọi người khác đều cho là thế, đáng tiếc hơn nữa.

- Được rồi, chắc chắn cháu không phàn nàn gì mà – Reggie trả lời – Nó là cách duy nhất, sau hết, để cháu có được anh ấy. Và anh ấy cũng có phàn nàn đâu chứ, khi bị bắt tới trước bệ thờ, cũng chẳng hơn gì chú James đã làm cả.

- Ô, James có phàn nàn đó chứ - Georgina cười phá lên – James sẽ không phải là James nữa nếu anh ấy không bất đồng với mọi vấn đề.

- Nhưng tôi không phải đang kiếm chồng – chưa mà – Kelsey nói, hi vọng rằng điều đó sẽ kết thúc chủ đề này – Tôi chỉ tới London để mua vài chiếc váy mới thôi, như anh Percy đã nói với mọi người, không phải để kết hôn – Nàng thêm vào, ghét phải nói dối thêm nữa, nhưng dường như không có cách nào – Tôi sẽ về nhà trong vài ngày nữa.

- Điều đó thật đáng tiếc làm sao – Reggie nói – Tôi sẽ phải nói với Percy kéo dài chuyến thăm của cô thêm. Tại sao ư, cô vẫn còn chưa tham dự một vũ hội nào cơ mà. Tôi thậm chí sẽ ở lại lâu hơn và đi cùng cô. Nó sẽ rất vui đó Kelsey, nghĩ về chuyện đó đi nào.

Nhĩ về chuyện đó ư? Điều duy nhất Kelsey đang nghĩ tới lúc đó là tại sao lời nói dối đó không thể là sự thực chứ? Điều Reggie đang gợi ý thực sự nghe rất hay. Và Kelsey chưa bao giờ đi tới một vũ hội trang trọng cả, đã luôn luôn cho rằng một ngày nào đó nàng sẽ, nhưng bây giờ thì....giờ thì nàng phải bắt buộc bản thân nhớ rằng nàng là gì, và những điều như thế không bao giờ còn có thể nữa.

Chương XXVII

Jason không thể nào nhớ được có lúc nào ông phải làm điều gì khó khăn như chuyện nói với gia đình ông rằng ông và Frances sẽ ly dị hay chưa. Cái sự thực rằng bản thân ông sẽ tạo ra một scandal, một cách có chủ ý, trong khi ông thường phải giáo huấn họ để giữ cho tên tuổi gia đình tránh khỏi những câu chuyện ngồi lê đôi mách...được rồi, ông chắc chắn mình sẽ không thể không thấy ngượng ngùng với chuyện này sớm thôi, đặc biệt khi có dính tới cả James và Tony.

Họ có thể, cái ý nghĩ thật đáng sửng sốt, ổn định với hôn nhân hiện giờ và cư xử đàng hoàng trong khi cả hai đã luôn luôn là những tay chơi. Và ông chưa bao giờ thôi cho họ thấy sự không hài lòng của ông. Ông không nghi ngờ một giây phút nào rằng họ sẽ thích thú khi thấy gậy ông lại đập lưng ông.

Ông đã không yêu cầu toàn bộ gia đình xuất hiện trong cuộc họp này. Ông chỉ yêu cầu sự hiện diện của những em trai của mình – và Derek. Họ có thể nói cho vợ con của họ biết sau. Có thể Edward sẽ hiểu. James và Tony dường như sẽ cực kỳ thích thú. Sau hết, ông chỉ lo lắng cho Derek. Ông đáng ra phải nói với Derek đầu tiên, và nói riêng. Thay vào đó ông lại hèn nhất khi làm như theo cách này. Nhưng ông đang hi vọng có được chút ủng hộ, ít nhất từ ph. Và ông hi vọng rằng với sự hiện diện của những người khác, Derek sẽ không chất vấn ông quá nhiều về những lý do.

Mọi người đã tới ngoại trừ James. Anthony đã hỏi ông, hai lần, về lý do tại sao họ tới đây, nhưng ông không đưa ra gợi ý nào, chỉ nói ngay khi mọi người tới đủ, ông sẽ nói. Anthony đứng bên lò sưởi, chờ đợi. Edward và Anthony đã chìm trong một cuộc tranh cãi thân mật về đầu tư vào các mỏ. Dĩ nhiên, Edward sẽ thắng. Chỗ nào có dính tới đầu tư thì ông là một thiên tài. Derek trông có hơi không thoải mái, gần như có gì đó tội lỗi, nhưng thẳng nhóc đã không vướng vào vụ gì không thích hợp mà Jason biết. Cho dù có thể ông phải tới thăm một vài người bạn trước khi ông quay về Haverston, chỉ để theo kịp những câu chuyện bàn tán hiện thời.

Cuối cùng James cũng xuất hiện ở cánh cửa phòng khách nơi họ tụ tập.

Anthony ngay lập tức phản nản:

- Anh tới muộn, anh trai.

- Anh có sao.

- Anh ấy không chịu thú nhận chuyện gì cho tới khi anh đã tới, cho nên đúng vậy, anh tới muộn như quý ấy.

James khịt mũi:

- Là cực điểm của điều đó, chó con, anh không muộn. Em, rõ ràng là tới quá sớm.

- Rườm rà quá, giờ chúng ta đều tới cả rồi – Edward chỉ ra một cách điềm tĩnh.

- Ngồi đi, James – Jason gợi ý.

James nhướn mày :

- Anh gọi em tới để ngồi xuống ư ? Điều đó tệ quá, đúng không?

- Quý tha ma bắt, em đang nóng hết cả ruột đây, cho nên James, anh ngồi xuống đi! – Anthony nói.

Jason khẽ thở dài. Không có cách nào dễ dàng để bàn thảo một vấn đề như vậy, cho nên ngay khi James tới ngồi cạnh Anthony trên một trong những chiếc trường kỷ, ông nói luôn:

- Anh gọi mấy chú tới đây hôm nay vì anh muốn mấy chú là người đầu tiên biết chuyện, trước khi nó bắt đầu được mọi người biết tới. Frances và anh sẽ ly dị.

Ông không nói gì nữa, chờ đợi một tràng những câu hỏi, nhưng chỉ có sự yên lặng và những cái nhìn chăm chăm không biểu lộ điều gì. Ông đáng ra không nên ngạc nhiên. Ông đã có thời gian nghiền ngẫm cái suy nghĩ đó, cái ý nghĩ không thể chấp nhận được đó, nhưng họ thì không.

Cuối cùng Anthony hỏi:

- Anh không phải đang trêu chọc tụi em chứ, Jason?

- Không,

- Anh quả quyết ư?

- Chú có bao giờ thấy tôi giỡn chơi về chuyện gì nghiêm trọng như thế này chưa? – Jason đáp trả.

- Chỉ để chắc chắn thôi mà – Anthony nói trước khi anh phá lên cười.

Điều đó khiến cho Edward cau mày cùng lời nhận xét:>Chẳng có gì vui về chuyện này hết, Tony.

- Ô, vâng, có mà – Anthony thốt lên giữa những tiếng cười ha hả.

- Anh quên không để ý thấy-

- Anh sẽ không đâu, Eddie – James cắt ngang một cách khô khốc – Có thể vì anh chưa bao giờ bị ông anh đáng kính trọng của chúng ta lôi ra mà quở mắng.

- Điều đó anh cho rằng, có chút khác biệt hả? – Edward nói một cách cứng nhắc.

- Dĩ nhiên là có. Điều Tony thấy thú vị là Jason sẽ đổi không khí bằng việc tạo nên một vụ bê bối. Bản thân em thấy nó khá là mới mẻ - và tới quá chậm.

- Đúng là chú mà – Edward nói cùng sự chán ghét – Anh đang nói tới vụ ly dị, không phải chuyện bê bối. Ngay ban đầu nó đã là một cuộc hôn nhân ngớ ngẩn và đáng lẽ nên chấm dứt từ lâu về trước kia. Chuyện cuối cùng Jason đã tỉnh ra-

Jason ngắt ngang, giải thích:

- Chính Frances mới là người muốn ly dị.

- Thật ư? – Edward nói – Được rồi, chuyện đó tạo nên chút khác biệt đấy. Đơn thuần là ngăn cản chuyện đó.

- Anh đã quyết định là không làm thế.

- Tại sao không ? – Edward hỏi.

Jason thờ dài. Edward là người ông trông chờ sự ủng hộ, chứ không phải phản đối. Và ông đã cho rằng James sẽ rơi ra khỏi ghế vì cười giống như Anthony đang làm bây giờ. Thay vì thế, James lại đồng tình với ông. Không thể tin được. Và Derek vẫn chưa nói gì. Thành bé có hơi cau mày, nhưng mang vẻ quan tâm hơn là buồn phiền.

- Cô ấy muốn kết hôn với người nào khác, Eddie – Jason nói – Tôi sẽ là con người rất ích kỷ khi từ chối cô ấy trong khi chúng tôi không hề có cuộc hôn nhân hạnh phúc thông thường, như mọi người đều biết đấy.

Edward lắc đầu:

- Anh biết là anh sẽ không có cuộc hôn nhân hạnh phúc như thông thường ngay từ lúc đầu mà. Đã nói với anh ngay lúc đó là anh sẽ thấy hối tiếc vì điều đó, rằng sẽ không có đường quay lại đâu. Nhưng không, anh nói rằng nó sẽ không thành vấn đề, rằng dù sao đi nữa anh cũng không có ý định kết hôn.

- Đúng, chú đã cảnh báo anh – Jason đồng ý – Và vào lúc đó nó không quan trọng. Nhưng liệu anh có phải chịu trách nhiệm vô hạn định cho một quyết định lúc còn trẻ khi anh đã lo lắng cho lợi ích của hai đứa trẻ hay không?

- Không phải anh là người mong muốn ly dị, đó là cô ấy, và cô ấy nên biết rõ hơn nhiều – Edward vẫn khăng khăng.

Anthony vẫn ngồi đó cười nhả nhổ, sung sướng quan sát hai ông anh đấu khẩu. James bắt chéo hai tay, trông thản nhiên như thường. Edward mặt đỏ bừng, ông đã trở nên nóng giận với đề tài. Và điều duy nhất có thể khiến ông đổi thái độ là một chút sự thực nữa.

- Cô ấy có người yêu, Eddie. Cô ấy đã công nhận thế. Vì vậy nên cô ấy muốn cưới hẳn ta.

Anthony háp háy mắt:

- Frances muốn làm thế ư? Ôi trời, không chê vào đâu được – Và anh tiếp tục một tràng cười khác.

- Kiểm chế bản thân đi, cậu bé – James nói với Anthony – Điều này không còn vui nữa đâu.

- Nhưng Frances ư ? Frances của anh ấy ý hả ? Em không thể nào tưởng tượng được nó – Anthony trả lời – Cô ấy chỉ là một con chuột nhỏ bẽn lễn. Ai mà nghĩ được là cô ấy có gan dám - ừm, với tính khí của Jason như thế, cô ấy đang muốn nắm quyền kiểm soát cuộc đời mình lại, và đặc biệt là thừa nhận điều đó với anh ấy. Chỉ là không thể tin chuyện đó, thực sự em không thể.

Bởi vì chuyện khá là khó tin, James liếc nhìn Jason lần nữa để được đảm bảo và nhận được một cái gật đầu cộc lốc, cũng như:

- Nó là thật. Bản thân anh cũng bị shock, như mấy chú có thể tưởng đấy. Nhưng sau khi nghiền ngẫm nó, anh khó có thể trách cô ấy vì đã không chung thủy trong khi anh không bao giờ - đấy là nói rằng, cô ấy chưa bao giờ có được cuộc hôn nhân thực sự cùng với anh.

- Jason, điều đó khó mà đúng lúc đúng chỗ được – Edward nói, vẫn đang cau mày – Những ràng buộc hôn nhân được biết là vẫn bị lờ đi bởi cả vợ và chồng, nhưng ly dị chưa bao giờ là đáp án, không trong tầng lớp của chúng ta.

- Không phải là không bao giờ - Jason trả lời – Vẫn có ly dị trong giới quý tộc, chỉ là rất hiếm khi mà thôi.

- Cha cháu biết rõ những vết nhơ sẽ đi kèm theo một vụ ly dị - Derek nói, cuối cùng cũng lên tiếng – Cháu nghĩ ông đã khá là tử tế khi chấp nhận cho bà ấy những gì bà ấy muốn.

Jason mỉm cười với con trai, nhẹ nhõm kinh khủng. Sau hết, ý kiến của Derek, là ý kiến duy nhất ông thực sự thấy bận tâm.

- Thôi nào, Eddie – James thêm vào ngay lúc đó – Thậm chí thằng nhóc còn thấy được rằng nói đi nói lại vấn đề cũng chẳng giải quyết được gì, cho nên bỏ qua đi

Và rồi tới Jason:

- Anh đáng lẽ nên nói rõ rằng anh không đòi hỏi việc bỏ phiếu ở đây, bởi anh

đã quyết định rồi. Vấn đề của anh, anh trai, là anh luôn luôn coi trọng quá mức ý kiến những người ngang hàng với anh, trong khi miễn là anh sẽ không hối tiếc gì về những gì anh làm, thì chuyện đó chẳng liên can gì tới ai hết, đúng không?

- Đó không phải chuyện mà tất cả chúng ta đều thấy vui mừng – Jason chỉ ra – Không khi mà chúng ta phải đối phó với giới quý tộc trên nền tảng nguyên tắc. Nhưng như chú nói, quyết định đã có rồi, và nó sẽ có tác dụng từ hôm nay. Và cảm ơn chú, James, vì đã đứng về phía anh trong chuyện này.

- Chúa lòng lành, có phải em vừa mới làm thế không? – James la lên cùng với sự sùng sốt giả tạo – Đi nào, Tony, hãy dời sang chỗ Knighton đi, để chú có thể cho anh vài cú cho tỉnh táo. Anh sáng nay dường như ở tận đâu ấy nhỉ.

Anthony cười toe toét:

- Có thể anh ấy khó mà nói lên rằng anh ấy nhượng bộ anh, nhưng em sẵn lòng cho anh vài cú cho tỉnh táo, bất kể vì lý do gì.

- Anh chẳng nghi ngờ gì – James khịt mũi.

Jason mỉm cười triu mến sau lưng hai đứa em trai khi họ rời phòng. Và rồi ông bắt gặp ánh mắt không tán thành của Edward và thở dài:

- Anh đang phạm sai lầm đấy, Jason.

- Chính bản phận khiến cho chú nghĩ thế. Anh thích nghĩ về chuyện đó như là việc sửa chữa một lỗi lầm anh đã mắc phải trước kia hơn.

Chương XX

- Đã biết tại sao cha anh lại triệu tập cuộc họp gia đình – Derek nói ngay lúc anh đi vào phòng khách.

Kelsey đang ngồi trên một cái ghế nhồi bông cạnh cửa sổ khêu vá thứ gì đó. Nàng nhanh chóng nhét thứ đó vào góc chiếc ghế trước khi nàng liếc nhìn anh, trông khá là lúng túng. Nhưng giọng nói của nàng vẫn bình thản như lúc thường:

- Em đã không biết được có cuộc họp mặt nào. Hay là anh đã nói với em rồi?

- Đúng thế, em đã rời khỏi căn phòng tối qua cùng cánh phụ nữ trước khi đề tài đó được đưa ra.

Đột nhiên nàng cau mày:

- Xin anh đừng nói về chuyện đó nữa, được không.

Anh nhăn mặt. Nàng còn hơn là một chút không thoải mái vào đêm trước khi anh đưa nàng về nhà. Nàng tức giận kinh khủng vì anh đã đặt nàng vào một tình thế khiến nàng phải nói dối và vờ vĩnh.

Một trong những chuyện nàng đã nói đặc biệt vẫn đọng trong tâm trí anh:

- Nếu anh thấy xấu hổ rõ ràng về em đến mức anh phải gọi em là một góa phụ hay là em họ của ai đó khi anh giới thiệu em với người khác, vậy khỏi cần đưa em tới những nơi cần phải giới thiệu em.

Mia mai thay, anh đã nhận ra rằng anh đã không có chút nào xấu hổ vì nàng, rằng anh thực sự tự hào khi người ta thấy anh đi cùng nàng. Và sau khi nghĩ về chuyện đó, anh đã nhận ra rằng lý do thực sự khiến anh đã không thực sự cố gắng viện cớ để không phải đưa nàng tới nhà Reggie tối hôm đó, có thể là vì anh muốn gia đình anh gặp nàng. Và điều đó thật ngớ ngẩn như quỷ, không hề được cân nhắc tới. Không, anh không thấy xấu hổ vì nàng chút nào. Chỉ mối quan hệ giữa anh và nàng mới đáng hổ thẹn và cần phải

giữ kín, và không may, không có cách nào giải quyết được chuyện đó cả.

- Có phải điều đó khó khăn đến thế không, chuyện đối phó với họ hàng của anh ấy? – Anh hỏi.

- Gia đình của anh rất tốt, ít nhất là những người phụ nữ đều vậy. Việc các chú anh thích tranh cãi và châm chọc nhau khá lạ lùng, nhưng với em nó không sao cả. Vấn đề là, họ đã bị lừa và không đáng bị như vậy. Anh biết rõ là anh đáng lẽ không bao giờ đưa em tới đó.

Anh biết điều đó. Nhưng chuyện gì làm thì đã làm, không thể thay đổi. Và nhân tiên đang nói tới chuyện đó, anh nói với nàng:

- Các chú của anh biết.

- Biết gì cơ?

- Biết em là tình nhân của anh.

- Anh nói với họ ư? – Nàng hét lên, kinh hoàng.

- Không, bọn họ đều tự mình khám phá ra. Mỗi người bọn họ đã từng có vô số tình nhân, em biết đấy – đó là, trước khi họ cưới vợ. Dù vậy, đó vẫn là lỗi của anh, bởi vì cái cách anh nhìn em hôm qua quá lộ liễu như thế.

- Và anh đã nhìn em như thế nào?

- Khá là....thân mật.

- Tại sao anh lại làm thế

- Anh đã không biết mình làm thế cho tới khi họ chỉ ra – Anh khăng khăng.

Ngay lúc đó nàng đỏ mặt. Và anh phản ứng theo cái cách anh thường làm, cơ thể anh đáp lại sự ngây thơ ngọt ngào của nàng theo cách nguyên thủy thuần túy nhất. Anh bước một bước về phía nàng nhưng rồi khựng lại, lùa một bàn tay vào mái tóc vàng óng của mình, tức giận với chính bản thân. Anh đã phá vỡ một trong những nguyên tắc của chính mình khi tới chỗ nàng thậm chí còn trước buổi trưa. Anh đã nhận được những tin tức giật gân sáng nay, và cho dù nó không thực sự là mối quan tâm của nàng, anh đã muốn chia sẻ nó cùng nàng. Nhưng làm tình với nàng lúc này là không thể nào.

Nàng sẽ không mong đợi chuyện đó.

Một tình nhân là để tới thăm vào lúc đêm tối, những giờ bí mật của đêm. Anh đã tự cho phép mình tới sớm hơn để anh có thể ăn tối cùng nàng mỗi tối. Nếu anh cứ tự cho phép mình kiểu đó, anh có thể sẽ chuyển tới cùng nàng để anh có thể trải qua tất cả thời gian của anh bên nàng.

Thật là một ý nghĩ đầy cảm dỗ một cách lạ kỳ. Thức dậy cùng nàng mỗi buổi sáng. Ăn sáng cùng nàng. Nói với nàng mọi ý nghĩ khi chúng nảy ra trong anh, hơn là giữ chúng lại cho tới khi anh gặp lại nàng. Làm tình với nàng bất cứ khi nào anh thấy thích, không phải cân nhắc tới thời điểm nào là thích hợp.

Anh thầm xua ý nghĩ đó qua một bên bởi một nửa của chuyện đó thôi cũng là quá mời gọi. Cái quỷ gì xảy đến với anh vậy nhỉ? Anh ban đầu thậm chí đã không muốn có một tình nhân cơ mà. Anh có thể đã thay đổi quyết định vì Kelsey, và rất hài lòng rằng anh đã có nàng, nhưng vẫn....

- Anh nói là có một cuộc họp ư? – Nàng nói để chấm dứt phút yên lặng kéo dài.

- Cha anh sẽ ly dị.

- Xin lỗi?

- Đó là chuyện mà cuộc họp bàn tới – Anh giải thích, có hơi ngượng ngùng khi kiểu vậy – Để ông có thể thông báo chuyện đó.

Sự cảm thông đong đầy đôi mắt xám dịu dàng của nàng, và nàng rời khỏi chiếc ghế để tới ôm anh:

- Mẹ anh chắc hẳn là đau buồn lắm.

- Thực ra thì-

- Chắc hẳn là anh cũng thế nữa .

Nàng đang cố gắng vỗ về anh, và chết tiệt nếu anh không thích điều đó đến thế, đủ để thưởng thức nó một lúc trước khi anh thú nhận:

- Không, nó không giống vậy đâu. Bà ấy là mẹ kế của anh, em biết không, và

mặc dù anh khá yêu mến bà ấy, bà chưa bao giờ ở bên anh đủ để có một mối liên hệ mạnh mẽ. Bên cạnh đó, bà là người muốn ly hôn.

- Vậy cha anh chắc hẳn-

- Không không, em yêu, không ai thấy đau buồn cả, thực sự là không - ừm, có thể là ngoại trừ chú Edward của anh – Anh thêm vào với một điệu bộ hơi nhăn nhó – Ông ấy cố gắng hết sức để thuyết phục cha anh bỏ qua chuyện ly dị, nhưng không gì thay đổi được quyết định của Jason một khi nó đã có.

- Vậy tại sao chú anh lại phản đối?

- Anh sẽ nghĩ rằng đó là vì nó sẽ tạo nên một chút scandal.

- Nhưng em đã nghĩ rằng chính cha anh là người ghét cay ghét đắng các vụ bê bối chứ.

- Đúng là thế, nhưng ông đã giải thích rằng ông muốn trả lại tự do cho Frances. Em biết không, họ chưa bao giờ có cuộc hôn nhân hạnh phúc như thông thường. Ông cưới bà ấy chỉ để cho anh và Reggie có một người mẹ. Nhưng điều đó hóa ra lại không như ông hi vọng. Như anh đã nói, bà ấy hiếm khi ở nhà.

- Tại sao lại không vậy?

- Ừm, bà ấy khá là ốm yếu – Anh giải thích – Cho nên bà ấy tới Bath để chữa trị bằng nước nóng khá thường xuyên, cho tới khi cuối cùng bà ấy mua luôn một căn nhà ở đó mà đơn giản là sống luôn ở Bath hầu hết thời gian trong năm...

Kelsey thở dài, dựa đầu nàng vào ngực anh:

- Người ta không nên cưới nhau vì bất kỳ điều gì ngoại trừ tình yêu.

- Lý tưởng là không nên, nhưng nhiều người vẫn làm thế.

- Ừm, em vui vì anh không thấy buồn phiền vì chuyện này.

- Và nếu anh có thì sao?

- Vậy dĩ nhiên em sẽ cố gắng giúp anh vượt qua nó – Nàng trả lời.

- Tại sao vậy? – anh hỏi nhẹ nhàng.

Nàng ngược lên nhìn anh, có chút ngạc nhiên:

- Bởi vì đó là những gì tình nhân thường làm, phải không?

Anh gằn như cười phá lên. Chắc chắn đó là chuyện những người vợ sẽ làm, nhưng tình nhân ư? Một tình nhân có thể lo lắng xem người bảo trợ cô ta có giận dữ hay không, nhưng chuyện anh ta vui hay buồn sẽ chẳng làm cô ta bận tâm nhiều lắm, không trừ phi nó có liên hệ trực tiếp với cô ta.

- Em thật là rộng lượng, cung à – Anh nói, ôm lấy má nàng.

Việc nàng dựa vào anh từ năm phút trước đã hoàn toàn khuấy động anh.

- Có thể anh nên sử dụng chút ít sự giúp đỡ đó luôn.

Vì ngay khi anh nói xong anh đã bế nàng lên, và đã hướng ra phía cửa, nàng hỏi:

- Anh không phải là đang đi lên phòng ngủ chứ?

- Ô, đúng thế.

- Nhưng đó không phải kiểu giúp đỡ mà em đang nói tới – nàng chỉ ra một cách hợp lý.

- Anh biết, nhưng đó là kiểu anh cần hiện giờ, cho nên anh cóc thềm quan tâm tới chuyện lúc này là mấy giờ trong ngày.

Anh nói điều đó theo cách thật sự hung hăng, nàng hấp háy mắt.

- Thực ra thì, em cũng không mà.

- Em không ư?

- Không, tại sao em nên

- Không lý gì phải thế, em yêu – anh nói, cười toe toét tới tận mang tai

Chương XXIX

Derek có một vài việc lặt vặt phải làm vào chiều hôm đó, và anh quyết định mang Kelsey theo cùng. Làm vậy thật là bốc đồng, một chuyện anh đáng lẽ phải lờ đi, nhưng anh đã không. Cái tâm trạng cực kỳ sôi nổi của anh dường như đang bốc lên, và anh có thể đổ lỗi cho Kelsey vì điều đó.

Nàng hóa ra lại là một người tình tuyệt vời, ít nhất thì, những khoái cảm mà anh nhận được từ việc làm tình cùng nàng còn mãnh liệt hơn anh từng có, sánh ngang với loại ma túy tinh chất nhất. Và sau một giờ đầy thích thú mà họ vừa mới trải qua, anh còn thấy miễn cưỡng hơn lúc thường trong việc rời khỏi nàng. Dù vậy, chiếc váy nàng mặc khi ra ngoài là một sự ngạc nhiên. Ngoại trừ chiếc váy đỏ nàng mặc hôm anh mua nàng, mọi lần anh đều thấy nàng ăn mặc rất tử tế, giống một quý cô, và anh cho rằng anh đã quen với chuyện đó.

Anh quá sững sốt bởi chiếc váy nhung màu cam sáng với đặng ten màu xanh chanh mà anh nhận xét một cách khinh suất:

- Anh hiếm thấy em mặc thế này, nó thật là lòe loẹt.

Điều đó là thật. Những bộ quần áo khác của nàng có màu sắc trang nhã và tinh tế, khiến cho người ta chú ý tới sắc đẹp của nàng đầu tiên, những bộ váy đơn giản chỉ làm nổi bật vẻ đẹp đó lên. Nhưng hôm nay không ai có thể thấy được điều gì ngoài màu cam chói lóa đó khi họ nhìn nàng, màu sắc sáng chói của nó che khuất nàng bên dưới.

Dù vậy, một cách muộn màng, anh nhận ra anh vừa sỉ nhục nàng. Nhưng nàng trông chẳng có vẻ gì tổn thương khi anh liếc nhìn nàng. Nàng nhìn đơn giản là tự lự khi nàng nói:

- Bản thân em cũng đã nghĩ nó khá là kinh khủng, nhưng nó là một trong những sự lựa chọn của Bà Westerbury theo như những chỉ dẫn của anh.

Anh đỏ mặt ngay lập tức. Anh đã nói với người thợ may rằng Kelsey là tình nhân của anh và giúp nàng ăn mặc phù hợp. Nhưng người phụ nữ chắc hẳn đã nghĩ tất cả tình nhân đều được lựa ra từ nhà hát thành phố, nơi nhiều nữ diễn viên cố tình ăn mặc khoa trương lòe loẹt để thu hút sự chú ý cho bản

thân

- Phần cổ áo cũng khá là khiêm nhã – Nàng thêm vào, và khi đôi mắt anh ngay tức thì di chuyển tới phần ngực của nàng, nơi nàng đã che dấu hoàn toàn với áo khoác ngoài của mình, nàng lắc đầu – Không, em sẽ không cho anh thấy đâu.

- Khá là khiêm nhã – Anh cười toe toét – Phải, đúng là thế.

Nàng thở dài và cau mày với anh khi những ngón tay của anh mở những chiếc cúc trên chiếc áo khoác của nàng, nhưng nàng không cố ngăn anh. Và lúc sau khi chiếc áo khoác đã mở rộng, anh đổi ý hoàn toàn về chuyện chiếc váy chỉ là một thứ gây chú ý. Sẽ không ai bỏ lỡ những thứ đó bất chấp việc thứ chất liệu bắt mắt này chỉ vừa đủ để che phủ chúng.

Sau khi nuốt xuống vài lần, anh kéo chiếc áo khoác lại và đóng hàng cúc. Nàng nhướn một bên mày, chờ đợi lời bình luận của anh. Anh chỉ đơn thuần là mỉm cười một cách quái quỷ và dẫn nàng ra ngoài tới chiếc xe ngựa đang chờ đợi.

Nhưng anh thêm vào một điểm dừng trong danh sách những nơi cần tới, và khi anh đi ra khỏi cửa hàng váy một lát sau đó, sau khi để nàng lại trong xe ngựa, anh nói với nàng:

- Chỉ sắp xếp lại một vài thay đổi trong phần còn lại của đơn đặt hàng cho em.

Nàng không cần hỏi những thay đổi gì. Anh không thích sự lựa chọn màu sắc hơn gì nàng, nhưng anh rõ ràng là thích cái cổ áo trễ. Nàng cho rằng nàng có thể sống cùng chuyện đó. Những chiếc khăn quàng chéo viền ren có thể được thêm vào khi nàng không ở cùng anh, và nàng có thể dễ dàng khâu cho mình vài cái. Nàng ghi nhớ vào đầu việc ra ngoài và mua ít vật liệu ngày mai.

Họ đi được nửa đường tới chỗ cố vấn pháp luật của anh, nơi cần chữ ký của anh trên vài văn bản, anh bất chợt gõ lên nóc xe để người đánh xe dừng lại. Chiếc xe còn chưa dừng hẳn anh đã nhảy ra khỏi nó. Kelsey vẫn ngồi lại sau, nhưng nàng có thể quan sát từ cửa sổ, vì Derek không đi đâu xa. Anh đã chặn lại một cặp đôi trung niên mà anh dường như muốn nói chuyện.

Frances dừng lại trước tiếng kêu của Derek. Người đi cùng bà lùi lại, như thể ông ta không muốn bị bắt gặp cùng với bà, nhưng Derek dù sao Derek cũng khó mà chú ý tới ông ta, anh thật khó nhận rõ." align="justify">- Tôi đã không biết là bà vẫn còn ở lại thành phố - Derek nói, ôm bà một cái.

- Tôi có vài -ừm, công chuyện, cho nên tôi ở lại London sau đám cưới của Amy – Frances nói.

Điều đó làm cho anh nhưn mày ngạc nhiên:

- Bà ở đâu? Tôi đã không thấy bà ở ngôi nhà thành phố.

- Có thể bởi vì cậu hiếm khi tới đó chẳng?

Anh cười toe:

- Cũng đúng. Nhưng nhất định là Hanly sẽ nói chuyện đó với tôi.

- Thực ra, Derek, trong dịp này tôi ở tại một khách sạn – Bà thừa nhận.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì tôi không muốn ở đó nếu Jason có xuất hiện.

Anh gật đầu đầy hiểu biết:

- Cha tôi đã nói với chúng tôi về vụ ly dị sáng nay.

Mắt bà sáng lên cùng niềm hồ hởi:

- Vậy là ông ấy đồng ý với nó chẳng?

- Bà chưa biết sao?

- Không, ông ấy không bao giờ thấy cần phải nói với tôi chuyện gì với một cái thờ dài – Cho dù thành thực mà nói, tôi không liên lạc lại với ông ấy kể từ khi tôi nói là tôi muốn chuyện đó. Tôi gửi tới ông ấy địa chỉ tôi ở, nhưng - ờ, tôi cho rằng ông ấy sẽ sớm nói với tôi thôi.

Bà thích Derek, nhưng bà chưa bao giờ cảm thấy tình mẫu tử đối với anh.

Bà cho rằng, bản năng của bà không có tình mẫu tử. Và nếu bà đã biết rằng đó là tất cả những gì Jason muốn từ bà, bà có thể đã ngăn cản cuộc hôn nhân bất hạnh của họ ngay từ lúc bắt đầu. Thực sự thì, không, thậm chí ngay từ lúc còn trẻ vậy bà đã không biết mình không có chút bản năng làm mẹ nào, thậm chí không cả sự chăm chút đặc biệt nào dành cho những đứa trẻ nhỏ hơn. Nhưng bất chấp chuyện đó, bà đã không muốn thằng nhóc phải buồn phiền vì cái kết cục của cái gọi là cuộc hôn nhân của bà với cha anh.

- Tôi hi vọng cậu không quá đau buồn – Bà hỏi không mấy thoải mái.

- Chuyện đó khá là – ngạc nhiên, ít nhất là thế, nhưng có thể hiểu được, nếu cân nhắc tới hoàn cảnh. Chỉ có chú Edward là có vài lời phàn nàn thôi, bởi vụ bê bối sẽ có.

- Bê bối không ảnh hưởng nhiều tới gia đình cậu, vì tôi đã cho Jason những lý lẽ để ly dị tôi, cái kiểu sẽ khiến những người thân quen với ông ấy thông cảm cho ông ấy. Tôi hoàn toàn trông đợi là sẽ chịu đựng mũi dùi từ chuyện đó, nhưng vì tôi không hoạt động xã hội nhiều lắm, cho nên nó thậm chí cũng không ảnh hưởng tới tôi nhiều đến thế.

Anh biết, bà đang nói tới chuyện công nhận rằng mình có tình nhân, và việc đề cập đến điều đó khiến cho sự chú ý của anh chĩa thẳng vào người đi cùng bà. Ông ta là một người đàn ông cao và gầy khảnh khi người không thể nặng hơn 100 pounds hay tương tự vậy. Và ông ta không cao hơn Frances mấy inches, điều đó có nghĩa ông chỉ đứng tới vai Derek. Nhưng Derek biết chắc chắn, chỉ bởi biểu hiện cảnh giác của ông ta, rằng ông ta là kẻ có tội.

Bản năng bảo vệ của Derek trời dậy, cũng như cơn giận của anh. Người đàn ông này đã khiến cho gia đình anh buồn, sẽ phải chịu trách nhiệm cho sự bê bàng của cha anh trong cuộc ly dị. Quỷ tha ma bắt, ông ta không phải là không trả giá cho chuyện này.

Tầm tay dài của Derek tóm lấy cổ áo của người đàn ông và nhấc ông ta lên khỏi mặt đất. Ông ta kêu lên, tóm lấy cánh tay của Derek, đôi mắt ông ta lồi ra với nỗi sợ điều mà chẳng thể nào xoa dịu được cơn giận của Derek.

- Ông có biết Quý bà Frances là người phụ nữ đã kết hôn khi ông chạm tay vào bà ấy không? – Derek hỏi - Một cú đánh thôi và tôi có thể khiến mặt ông

vỡ ra từng mảnh, đồ phá bình nhà ông. Hãy cho tôi một lý do tại sao tôi không nên làm thế đi.

- Để ông ấy xuống, Derek, ngay lập tức! – Frances thét lên, thể hiện cơn giận của chính bà – Có phải cậu đánh mất lý trí của mình rồi không? Hay tôi sẽ chung thủy với cha cậu nếu ông ấy đã làm cho tôi hạnh phúc? Được rồi, ông ấy chưa bao giờ làm thế! Và hơn nữa, ông ấy đã không chung thủy với tôi ngay từ ngày chúng tôi lấy nhau, tôi có thể nói rằng, cuộc hôn nhân đó chưa bao giờ được hoàn thành cả.

Đầu Derek ngoảnh lại nhìn bà một cách kỳ cục:

- Chưa bao giờ ư?

- Chưa bao giờ - Bà nói một cách kiên quyết – Nhưng chắc chắn từ đó tới giờ ông ta không có ngu một mình đâu.

- Đó là một lời buộc tội lỗi bịch, thưa bà – Derek nói cũng kiên quyết như vậy – Khi mà cha tôi hiếm khi rời khỏi Haverston.

- Ông ta không cần rời khỏi Haverston khi mà tình nhân của ông ta sống cùng dưới một mái nhà!

Derek sững sốt tới mức anh đánh rơi người đàn ông anh vẫn đang nắm giữ xuống đất và hỏi

- Là ai?

Frances đã đỏ bừng mặt với nỗi ngỡ ngàng. Bà lắc đầu. Giờ đây trông bà khá là đề phòng, và khá buồn phiền nữa, khi bà giúp người bạn của mình đứng lên.

- Là ai? – Derek hiện giờ đang quát lên.

- Tôi không biết ai – Bà nói dối.

- Bà đang dối trá, thưa bà.

- Được rồi, việc là ai không quan trọng – Bà khẳng khẳng – Điều quan trọng là, tôi chắc chắn không phải là người không chung thủy trước. Điều đáng ngạc nhiên là tôi đã không phải không chung thủy ngay từ ban đầu, khi mà

Jason Malory chắc chắn cho tôi mọi lý do để làm thế. Nhưng thế là đủ. Và cậu chẳng có quyền gì mà đánh Oscar. Ông ấy chỉ giúp đỡ trong việc làm điều đáng lẽ phải được làm nhiều năm về trước, chấm dứt một mối quan hệ không thể chịu đựng nổi.

Sau khi nói vậy, bà giận dữ quay đi, kéo theo cả Oscar của bà. Derek nhìn chăm chăm đằng sau họ, cố gắng tiêu hóa cái thông tin vừa được nói ra. Sau một lúc, một bàn tay trượt lên tay anh và anh nhìn xuống, giật mình, thấy Kelsey đang đứng bên anh.

- Trời, anh đã quên là em đang đợi.

Nàng mỉm cười:

- Không sao mà. Những chuyện đó là gì thế?

Anh hát đầu về hướng cặp đôi vừa Mẹ kế của anh và tình nhân của bà.

- À, vậy ra đó là lý do tại sao trông anh như có vẻ sắp giết chết ông già nhỏ bé đó.

- Anh muốn làm điều đó như quý vậy – Anh làm bầm khi anh dẫn nàng lại chiếc xe.

- Ngạc nhiên làm sao – Nàng nói, trông có vẻ trầm ngâm.

- Chuyện gì vậy?

- Ừm, nếu cha anh trông có chút gì giống anh, em chỉ không hiểu tại sao mẹ kế của anh lại có thể thích ai khác, và chắc chắn không phải ông già nhỏ bé đó rồi.

Anh mỉm cười trước lời khen ngợi quanh co đó và ôm nàng một cái trước khi nâng nàng vào trong xe, rồi kéo nàng ngồi sát cạnh anh trên ghế.

- Điều đáng ngạc nhiên là bà ấy nói rằng cha anh đã chưa bao giờ chạm vào bà ấy trong suốt những năm qua, rằng ông thay vào đó có một tình nhân người sống cùng ông ngay cùng một mái nhà.

- Tưởng tượng chuyện đó – Nàng nói – nó khá là choáng phải không.

- Ừm, nó là một ngôi nhà rất lớn – Anh nói, như thế điều đó làm cho nó có thể chấp nhận được.

- Em cho là anh đã không hay biết gì?

Khi anh lắc đầu, nàng thêm vào

- Và anh vẫn không biết đó là ai ư? Có phán đoán nào không?

- Chẳng có manh mối nào – Anh thờ dài.

- Được rồi, với việc chấm dứt cuộc hôn nhân của ông ấy, chuyện đó là ai lúc này chẳng thành vấn đề nữa, phải không?

- Không – trừ khi chuyện này làm anh điên lên cho tới khi anh tìm ra được.

- Anh nên thế sao?

- Cái gì cơ?

- Tìm hiểu ấy?

- Chắc chắn rồi.

- Nhưng cái thực tế rằng anh không biết, Derek, có nghĩa là cha anh có chủ ý giữ người phụ nữ ấy trong vòng bí mật. Anh không nghĩ là điều dễ đoán biết là ông ấy muốn thực hiện mọi chuyện theo cách đó sao?

- Có thể - Anh đồng tình.

- Vậy anh sẽ để yên chứ?

Anh cười toe toét:

- Không bao giờ.

Chương XXX

Thứ đáng lẽ ra là một vài việc lật vạt không cần tới sự giao tiếp xã hội nào thì lại biến thành cuộc gặp gỡ của Derek với nhiều người anh quen. Đầu tiên là Frances. Rồi sau đó, tại thợ may của anh, em họ Marshall của anh xuất hiện.

Dù vậy, chuyện đó cũng không tệ, với việc Kelsey ở ngoài trong chiếc xe ngựa và Marshall thì ở lại sau trong cửa hàng của người thợ may – hay anh đã nghĩ vậy. Nhưng Marshall dường như đây chuyện để tán gẫu, và anh chặn Derek lại thêm lần nữa khi anh đã tới chiếc xe ngựa của mình để kể thêm một mẩu tin nữa. Và rồi anh ta nhìn thấy Kelsey, cho dù nàng đang cố hết sức để ép mình vào trong góc để khiến nàng không bị chú ý – dĩ nhiên là không thể nào, với chiếc váy màu cam quý sừ đó.

Marshall là con trai lớn nhất của Edward, cho dù vẫn trẻ hơn ba tuổi so với Derek. Và anh sẽ không bị ngăn cản khỏi việc gặp Kelsey. Nhưng chuyện đó diễn ra cũng đủ yên ổn. Marshall không hỏi nàng là ai hay nàng làm gì một mình cùng với Derek, và Derek thì không hề tình nguyện cung cấp thông tin. Nhưng rồi hai anh bạn chí cốt của Marshall đi đến, và quý ngài William, người to mồm hơn trong cả hai, sau khi nhìn chòng chọc vào Kelsey để tới năm phút, nêu lên một chủ đề dường như được khơi lên quá thường xuyên:

- Cô có quan hệ với ngài Langton, bá tước bị bắn chết bởi vợ ông ấy chẳng?
- Anh ta hỏi một cách thẳng tuột.

Một câu trả lời “Không” không đủ để đáp ứng.

- Vậy cô ấy là ai thế? – William khẳng khẳng.
- Tôi là một phù thủy, ngài William – Kelsey trả lời trước khi Derek có thể lên tiếng – Ngài Malory đây đã thuê tôi yểm lời nguyền lên một người. Có phải là người này không, Derek?

Derek háp háp mắt ngạc nhiên, nhưng William thì tái mét và trông cực kỳ

nhận với nỗi sợ hãi khiến cho Derek không kiềm chế nổi việc phá ra cười. Và Kelsey đơn thuần là trông vô tội.

- Ô, em nói là, chuyện này không vui đâu, Derek – Marshall tuyên bố.

- Ừ, rõ ràng là, không phải anh ấy muốn yếm bùa anh chàng William này – Người đi cùng với William chỉ ra một cách logic, nhận thấy sự thích thú lúc này của Derek. Nhưng rồi – Vậy ai là cái tên không may đó vậy?

Em họ của Derek đảo tròn mắt, sau khi đã hiểu được điều đó. Nhưng Derek tiếp tục có thêm một tràng cười nữa trước câu hỏi đó. Và rõ ràng, anh sẽ không trả lời câu hỏi đó quá sớm. Cho nên Kelsey nói một cách khá là điềm tĩnh:

- Chắc chắn là các ngài nhận ra rằng tôi chỉ đang đùa chút thôi, phải không các quý ngài? Tôi không phải một phù thủy – ít ra là vậy, không phải tôi không biết chuyện đó.

- Chỉ quấy rầy như phù thủy thôi – Derek cuối cùng cũng dành cho Kelsey một nụ cười dịu dàng, và đáp lại anh nhận được cái đỏ mặt anh luôn trông chờ lời khen ngợi của mình mang lại.

Nhưng anh xoay sở thoát khỏi bọn họ ngay sau đó và anh rời đi trước khi câu hỏi về thân phận của Kelsey lại được trở lại lần nữa. Anh nhận xét chuyện đó trên quãng đường họ tới điểm dừng tiếp theo:

- Đó là một hành động sáng chói, quý bắt anh đi nếu nó không phải thế - Anh nói, ôm siết nàng một cái – Một lời nói đùa thay vì một lời nói dối. May mà em nghĩ ra chuyện đó, cưng à.

- Và lời nói dối nào anh sẽ dùng lần này, góa phụ hay là em họ?

Anh nhăn mặt:

- Điều đó thực sự đã không xảy ra mà, Kelsey. Marshall đã ở trong chỗ thợ may, đứng, lờ lững trước chuyện đó, nhưng anh đã nói Tạm biệt với nó tới ba lần. Nó cứ gọi anh lại mãi vì chuyện gì đó nữa nó muốn nói với anh, mỗi lần đó lại kéo anh lại, cho tới khi như em thấy đó, nó chặn anh lại lần nữa ngay khi anh ra tới chỗ xe ngựa.

Nàng mỉm cười với anh, chấp nhận rằng đó không phải lỗi của anh. Lần này. Và nàng đã thích đi cùng anh, thậm chí nếu một nửa thời gian đó nàng phải ngồi một mình trong xe ngựa. Cho nên sự khiển trách của nàng chỉ đơn giản là:

- Chúng ta sẽ cố gắng không để nó xảy ra lần nữa, đúng không anh?
- Chắc chắn thế - Anh đảm bảo với nàng.

Và tại điểm dừng cuối của họ, tại cửa tiệm pha lê, nơi anh hi vọng tìm được một món quà cho sinh nhật em họ anh, Clare, anh yêu cầu Kelsey đi cùng anh để giúp anh lựa chọn. Và tại đây họ bắt gặp một người quen khác. Chỉ là lần này không cần màn giới thiệu nào hết. Lần này đó là người cả hai bọn họ đều biết – và đều mong là họ đã không biết.

Việc David Ashford cũng ở trong cửa hiệu đặc biệt đó vào chính lúc đó trong ngày là vận rủi tệ nhất, và chuyện họ bắt gặp hắn ta cũng là thế, nói theo đúng nghĩa đen. Hắn ta quay ra để rời khỏi mà không để ý ai đã đi vào lối đi hẹp bên cạnh hắn ra và va vào ngay Derek, người đã thả tay Kelsey ra để đẩy hắn về sau.

Ashford khựng lại bởi sự va chạm, nhưng rồi đôi mắt xanh của hắn ta thu hẹp lại khi hắn nhận ra ai đứng trước mặt.

- Nếu đây không phải là nhà cải cách lý tưởng – hắn ta cười nhếch mép – Anh hùng cứu mỹ nhân. Điều đó có khi nào xảy ra với mày không, Malory, rằng đàn bà mày cứu đều thích được giải cứu?

Lời nhận xét lộ liễu kiểu đó làm cho Derek điên tiết lên:

- Điều đó có khi nào xảy ra với mày không, rằng mày mắc bệ Chẳng có vấn đề gì với sức khỏe của tao cả.
- Tao đang nói tới thần kinh của mày cơ.
- Ha! – Ashford thốt lên nhạo báng – Vậy là mày muốn nghĩ vậy, nhưng đầu óc tao không điên. Và tao cũng có trí nhớ lâu dài nữa. Mày sẽ phải hối hận vì đã cướp con bé xinh xẻo này khỏi tao.
- Ô, tao nghi ngờ chuyện đó, thực đấy – Derek đáp lời dường như với cả sự

lãnh đạm. Rồi anh chỉ ra một cách lạnh lùng – Nhưng mày chẳng có gì bị cướp cả. Nó là một cuộc đấu giá. Mày đã có thể tiếp tục trả giá.

- Khi mà ai cũng biết nhà Malory làm tiền của thế nào hả? Đừng ngu xuẩn thế. Nhưng sẽ có ngày mày hối hận vì đã chặn ngang đường của tao.

Derek nhún vai cùng chút quan tâm:

- Nếu tao có điều gì hối hận, Ashford, đó là chuyện biết mày vẫn còn sống, khi những tên cặn bã giống mày đáng ra phải bị ném vào đồng rác ngay từ lúc mới sinh.

Người đàn ông đông cứng lại, màu sắc tràn lên gương mặt hắn. Derek mong mình sẽ thách thức được hắn, nhưng hắn kiềm chế mình đúng đắn, một thằng hèn chỉ cảm thấy mình có quyền lực khi đánh đập những kẻ yếu đuối và vô phương giúp đỡ.

- Tao cũng sẽ nhớ cả chuyện đó nữa – Ashford nói một cách yếu ớt. Nhưng rồi ánh nhìn băng giá của hắn nhá lên khi thấy Kelsey và hắn thêm vào – Khi hắn ta vút mày đi, tao sẽ chờ đợi, và mày sẽ trả giá vì bắt tao phải đợi, bé cưng à. Ồ, thực đấy, mày sẽ trả...

Hắn đã chĩa ngón tay trở vào Kelsey khi nói điều đó, đáng ra đã chọc vào ngực nàng nếu như Derek không tóm lấy bàn tay hắn. Ashford tru lên khi ngón tay hắn gãy rắc ngay lúc đó. Nhưng Derek vẫn chưa xong chuyện. Những lời đe dọa nhắm vào anh thì dễ dàng cho qua. Một lời đe dọa tới Kelsey đã khiến cho anh điên lên.

- Mày làm gãy-! – Ashford đang hét lên, nhưng một cú đấm mau lẹ vào miệng khiến hắn ta câm mồm.

Derek tóm lấy hắn trước khi hắn ngã xuống và, vẫn giữ hắn, nói một cách giận dữ:

- Mày nghĩ là tao sẽ không đập mày thành từng mảnh ở ngay đây à, với tất cả những món đồ pha lê này xung quanh ư? Nghĩ lại đi, Ashford, bởi tao có thêm quan tâm cái thứ chết tiệt nào vỡ, miễn là mày vỡ cùng với nó.

Hắn ta tái xanh lại, nhưng người chủ cửa hiệu xen vào:

- Tôi muốn tiếp tục còn kinh doanh được – Ông ta nói với giọng lo lắng – Các quý ngài, với cuộc xích mích nho nhỏ của các ngài, liệu hai ngài có thể nào tranh cãi ở chỗ khác không?

Và Kelsey thì thầm:

- Đừng để hắn ta khiêu khích anh gây ra một vụ bê bối.

Có thể lời cảnh báo đó hơi quá muộn. Một cái nhìn quanh cho thấy không có khách hàng nào khác trong cửa hàng, chỉ có người chủ đang vò đầu bứt tay. Derek gạt đầu cốc lốc và thả Ashford ra, nhưng anh dùng vài ngón tay mình thọc mạnh:

- Mà bạn muốn nói tới điều hối tiếc chứ gì? Để tôi nói cho bạn một chuyện bạn sẽ không phải lo nữa, bởi bạn sẽ không còn chút gì đâu nếu bạn cả gan tới gần cô ấy lần nữa, không có chút ký ức nào về nó, không một hơi thở nào để làm ô nhiễm thành phố này thêm nữa. Bạn sẽ đơn giản là ngừng tồn tại.

Rồi anh nắm lấy một cái lọ hoa trên giá cạnh họ, thậm chí chẳng thèm nhìn nó, và ném nó cho người chủ.

- Tôi mua cái này.

- Chắc rồi, thưa ngài. Làm ơn đi lối này, nếu ngài sẵn lòng – Người đàn ông nói, vước tới quầy tính tiền của mình đằng sau cửa hàng.

Derek nắm lấy tay Kelsey và đi theo người chủ. Không nhìn lại Ashford thêm lần nào. Và một lúc sau, họ nghe thấy tiếng cửa tiệm mở ra và đóng lại đằng sau mình khi Ashford rời đi. Kelsey thở dài nhẹ nhõm. Người chủ cửa hàng thở dài nhẹ nhõm. Derek thì vẫn thấy quá kích động để cảm thấy điều gì khác ngoài cơn giận. Anh đáng ra đã đánh cho thằng cha bất tỉnh thêm lần nữa và xuống địa ngục cùng scandal. Anh có một cảm giác rằng anh sẽ hối hận vì đã không làm vậy.

Giận dữ với bản thân vì đã không làm gì hơn khi anh có cơ hội và sự khiêu khích, anh ném cho người chủ một món tiền lớn và nói với ông ta:

- Giữ phần còn thừa – và cả sự cố không may này cho bản thân mình ông thôi.

- Sự cố nào cơ ạ? – Người chủ đáp lời cùng nụ cười mỉm, lúc này những hàng hóa của ông đều được an toàn và túi tiền thì đầy nhóc.

Chương XXXI

Có một nét tính cách trẻ con ở Derek Malory, với mái tóc vàng óng buông thả và nụ cười quyến rũ của anh, điều làm cho anh dường như khá là vô hại. Nhưng trong ngày hôm nay Kelsey đã khám phá ra rằng vẻ bề ngoài đó không hẳn là tất cả câu chuyện. Nàng đã đông cứng lại với nỗi sợ hãi khi gặp lại Ngài Ashford lần nữa và nhớ lại thật sống động cái đêm đấu giá đầy kinh hoàng đó. Nhưng Derek đã biến thành một người đàn ông hoàn toàn khác hẳn. Và nàng vô cùng vui sướng rằng anh không hẳn là vô hại như anh thường có vẻ thế.

Còn xa hơn thế. Anh thực sự đã bẻ gãy ngón tay của gã đàn ông. Một cách cố ý. Và nàng có chút nghi ngờ rằng anh còn bẻ gãy thêm nữa nếu như nàng không chỉ ra rằng anh sẽ tạo nên một vụ bê bối nếu như anh làm thế. Nàng đã nói điều đó bởi nàng biết anh cảm thấy thế nào về những vụ bê bối, và biết rằng nó sẽ có thể chấm dứt được cuộc xô xát, thực sự nó đã làm được. Nàng không chắc tại sao nàng lại làm vậy. Có thể vì nàng không muốn chứng kiến việc anh trở nên bạo lực như thế. Hay bởi người chủ đáng thương của cửa hàng thật quá lo lắng cho hàng hóa của ông ta. Hay có thể chỉ vì nàng cảm thấy có chút gì đó bản năng bảo vệ bất chợt trỗi dậy ở nơi nào Derek có dính tới và không muốn anh làm chuyện gì mà sau này anh sẽ thấy hối hận. Lý do sau chắc chắn đáng để lo lắng

Trước đó nàng đã quyết tâm rằng chuyện làm một tình nhân cần phải không dính dáng tới tình cảm riêng tư nhiều hết mức có thể. Nhưng những cố gắng làm vậy đang trở nên ngày càng không thể nào. Nàng thích Derek, thích ở bên anh, thích làm tình cùng anh, thích mọi thứ nơi anh. Và trừ khi anh làm điều gì quyết liệt để thay đổi điều đó, nàng sợ rằng những cảm xúc đó sẽ còn trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Đó là một ý nghĩ thực kinh khủng. Nàng không muốn yêu Derek. Nàng không muốn chịu đau khổ khi một ngày anh sẽ nói với nàng rằng anh không còn cần đến nàng nữa. Và ngày ấy chắc chắn sẽ tới. Khi nó tới, nàng muốn có thể thở dài nhẹ nhõm, chứ không muốn khóc lóc vì trái tim tan vỡ.

Nàng biết, anh đã từng có tình nhân trước kia, cho nên nàng có lý do để lo

lặng. Trong một trong những cuộc nói chuyện với Percy và Jeremy, họ đã đề cập tới chuyện Derek đã chấm dứt mối quan hệ đó trong khoảng thời gian tính bằng tháng, chứ không phải là năm.

Khoản chi phí phụ trội cao cắt cổ anh đã trả để giành được Kelsey không có nghĩa gì mấy với anh, với mức độ giàu có của gia đình anh. Cho nên nàng không thể trông mong điều đó trong hoàn cảnh này. Không, khi anh đã sẵn sàng có ai đó mới mẻ, nàng chắc chắn sẽ bị vứt bỏ, bất chấp cảm giác của bản thân nàng. Đơn giản vậy thôi. Và nàng không biết làm sao để dễ dàng hơn trong việc chịu đựng khi cái ngày đó tới, không thể nếu nàng sẽ làm chuyện gì đó ngu ngốc ví như chuyện phải lòng anh.

Derek lúc này đang ngồi suy nghĩ ủ ê trong yên lặng khi cuộc chạm trán với Ashford đã qua, cho dù anh ngồi với cánh tay vòng quanh nàng một cách bảo vệ, bàn tay anh lơ đãng cọ xát vào cánh tay nàng. Vì Kelsey cũng đang có những suy nghĩ của riêng mình, nên nó là một chuyến đi khá yên lặng.

Khi họ tới điểm đến kế tiếp, Kelsey không di chuyển ra khỏi chiếc xe. Derek không yêu cầu nàng làm thế. Nhưng anh cũng không đi lâu. Và khi anh quay lại, anh đưa nàng một gói đồ.

- Cái này là cho em – anh chỉ nói thế - Mở nó ra đi.

Nàng liếc trộm xuống chiếc hộp trong tay mình, e ngại rằng nàng biết tại sao anh tặng nàng một món quà, đặc biệt khi anh đang trông có vẻ khá là tội lỗi thế kia. Mở nó ra, nàng thấy một mặt dây chuyền hình trái tim được làm hoàn toàn bằng những viên kim cương nhỏ và hồng ngọc, trên một sợi dây chuyền vàng ngắn, mỏng manh cái sẽ được đeo ngay dưới cổ nàng. Rất đơn giản, rất tao nhã, rất đắt tiền.

- Anh không cần phải làm điều này – Nàng dịu dàng nói, vẫn còn đang nhìn mặt dây chuyền.

- Anh phải làm – Anh trả lời – anh đang cảm thấy thật tội lỗi ngay lúc này nếu em không nói là em tha thứ cho anh, anh có thể khóc òa lên đấy.

Đôi mắt nàng mở to với ý nghĩ rằng anh đang nói nghiêm túc, nhưng biểu hiện của anh nói với nàng không phải thế. Nàng cười tủm tỉm, nhưng chỉ chút xíu thôi. Anh không nói thật về chuyện khóc lóc, nhưng anh chắc chắn cảm thấy có lỗi.

Anh mỉm cười một cách rầu rĩ:

- Ngày hôm nay đã là một thảm họa theo mọi nghĩa, phải không em?
- Không hoàn toàn vậy đâu – Nàng nói, và nét ửng đỏ trên khuôn mặt đã tố cáo nàng.
- Được rồi, không phải thế - Anh đồng ý cùng một nụ cười toe toét – Nhưng phần còn lại – anh thành thực xin lỗi vì em thậm chí đã phải ở cùng một căn phòng với thằng khốn Ashford đó, một mình chịu đựng cuộc gặp mặt khó chịu đó.

Nàng run thềm:

- Hắn ta là một người tàn nhẫn, đúng không anh? Em đã thấy điều đó trong mắt hắn đêm đó khi hắn trả giá em và một lần nữa ngày hôm nay.
- Còn tệ hơn những gì em có thể tưởng nữa – Derek nói.

Anh tiếp tục giải thích người đàn ông đó thực sự bệnh hoạn ra sao, nói với nàng mọi điều, hay ít nhất là gián tiếp ám chỉ tới nó, khiến cho nàng hiểu được sự cảnh báo của

- Nếu em có gặp lại hắn lần nữa, Kelsey, khi mà anh không có ở cạnh em, cho dù em tình cờ ở bất cứ nơi nào, cứ rời khỏi đó ngay lập tức – đây là, nếu điều đó an toàn khi làm vậy.

Nàng đã mất gần hết màu sắc của mình và thực sự thấy muốn ốm.

- An toàn ư?
- Miễn là không có khả năng rằng hắn ta sẽ theo dõi em. Em không bao giờ được để bản thân ở một mình cùng hắn ta, Kelsey. Cứ vào nhà người lạ mặt nếu em phải làm thế, hét lên tìm sự giúp đỡ, nhưng dù em có làm gì đi nữa, cũng đừng để người đàn ông đó tới gần em.
- Không, em sẽ không để thế đâu – Nàng trấn an anh – Lý tưởng thì, em hi vọng không bao giờ gặp lại hắn ta. Nhưng nếu em có gặp, và em thấy hắn trước, em hứa với anh hắn sẽ không bao giờ trông thấy em.

- Tốt, giờ hãy nói là em tha thứ cho anh đi.

Nàng mỉm cười với anh:

- Em tha thứ cho anh, thậm chí khi anh không làm gì để mà phải tha thứ. Giờ thì, trả món đồ này lại và lấy lại tiền của anh đi. Anh không cần phải mua trang sức cho em đâu.

Anh cười với lời nói đó:

- Kelsey, em yêu, nói điều đó thì chẳng giống với tình nhân chút nào. Và anh sẽ không lấy nó lại đâu. Anh muốn em giữ nó. Nó sẽ rất tuyệt khi đi cùng với chiếc áo dài màu oải hương của em.

Và nửa tá áo nữa sẽ được đưa tới, nàng có thể nói thêm điều đó nhưng nàng không. Nàng thở dài:

- Vậy em cho sẽ rất là thô lỗ nếu không nói lời cảm ơn anh?
- Đúng thế, rất là thô lỗ.

Nàng cười:

- Cảm ơn anh.
- Em rất, rất được hoan nghênh, cung à.

Đó là điểm đến cuối cùng của họ. Sau đó anh đưa nàng về nhà và ở lại ăn tối, cũng ở lại cả đêm luôn.

Anh không dự định làm vậy. Bất cứ khi nào Jason tới thành phố, và ở lại, thói quen của Derek là ít nhất cũng tới ngôi nhà thành phố ăn tối cùng ông. Và anh không biết khi nào Jason sẽ quay lại Haverston, nên anh cũng không biết liệu anh có cơ hội gặp ông hôm sau không. Nhưng anh càng muốn nói chuyện với ông bao nhiêu về vụ ly dị - và về người phụ nữ ông đã che dấu suốt bao lâu như vậy - anh lại càng muốn ở gần bên Kelsey bấy nhiêu.

Nàng đã bị choáng bởi cuộc gặp gỡ, anh biết thế. Nhưng Derek còn lo lắng hơn cho nàng. Không thể nào tin được, Ashford đã đối xử với nàng như thể nàng thuộc về hắn ta và chỉ tạm thời bị đánh cắp khỏi hắn. Những nhận xét của hắn cũng ám chỉ rằng hắn sẽ bắt nàng trả giá vì đã để bị cướp đi khi

hắn có nàng lại, và hắn cũng dường như tự tin rằng hắn sẽ lấy lại nàng. Và ai nói được rằng cái trí óc điên khùng của hắn có thể nghĩ ra trò gì chứ.

Derek không thể nào ở bên nàng suốt được. Nàng tự mình đi ra ngoài, tới thợ may để thử quần áo, mua sắm, và đủ thứ việc linh tinh. Anh không yêu cầu nàng không làm thế, khi nỗi sợ của anh mới chỉ tới mức dựa trên những lời đe dọa đơn thuần.

Anh sẽ tới chỗ chú James lần nữa vào hôm sau, để xin lời khuyên của ông. Anh dường như lo lắng chẳng vì gì cả, nhưng đêm nay anh sẽ vẫn không để Kelsey ra ngoài tầm mắt anh.

Chương XXXII

Derek thực sự tới chỗ chú James của anh buổi sáng hôm sau, thậm chí còn trước cả khi anh về nhà thay đồ. Và sau một cuộc trò chuyện ngắn với James, anh đã nhẹ nhõm nhiều. Kelsey không thể bị nguy hiểm gì ngay lập tức, bởi chú anh đã cử hai người hầu của ông đi theo dõi Ashford.

Artie và Henry không phải kiểu người hầu điển hình cho lắm, dù vậy đó lại là lý do khiến Derek thấy nhẹ nhõm vậy. Họ đã là thành viên của thủy thủ đoàn cướp biển của James và đã phục vụ cho ông gần hết mười năm ông dong duổi trên đại dương.

Họ đều đã chọn ở lại cùng James khi ông bán tàu Thiếu nữ Anne, và giờ họ chia sẻ công việc là người hầu tại nơi ở của ông ở London, một công việc họ hoàn toàn ưa thích bởi vì họ không phải kiểu người hầu một người có thể trông đợi. Và họ huýt sáo mỗi khi hù dọa những vị khách.

Chuyện bọn họ vẫn tiếp tục cư xử theo cái cách không hề chính thống của họ ít nhất cũng không làm James thấy phiền, và cô George từ lâu đã từ bỏ chuyện dạy họ những cung cách tốt hơn. Gõ cửa nhà họ vào những ngày này, nếu bạn không phải một người họ hàng, có thể bị quát vào mặt “ Họ không ở nhà!” và cánh cửa đóng sầm lại trước mặt bạn, hay là “ Nhà người muốn cái quý gì chứ?”. Dĩ nhiên, đó là trừ khi một quý cô duyên dáng gõ cửa. Những quý cô lúc nào cũng được kéo vào ngay và cánh cửa sập lại ngay sau lưng họ trước khi họ có thể nói được tới hai từ.

Nhưng cả hai Cựu cướp biển đều khá thích hợp với công việc James đã giao họ làm. Và còn hơn thế, James thông báo cho Derek, họ đã theo dõi Ashford tới hai nơi ở khác nhau, ngôi nhà chính của hắn ở thành phố và một chỉ ở ngay ngoại ô nhưng trông rất hoang vắng, và nơi hắn đã không thực sự ở lại cả đêm, chỉ vài giờ đồng hồ mỗi tối.

Họ cũng đã theo hắn ta tới một quán rượu ở một trong những khu người nghèo ở thành phố. Nghe tới chuyện đó, Derek đã khựng lại, cho tới khi James thuật lại rằng Artie đã gây ra một cuộc náo động ở đó, dưới cái vẻ ngoài hoàn toàn say khướt, và xáp lại gần Ashford trong lúc đó, khiến cho hắn ta nhanh chóng hủy bỏ những gì hắn dự định và rời đi.

Derek đã ngay lập tức gửi một tin nhắn cho Kelsey để nàng khỏi lo lắng tiếp, nếu nàng vẫn thế, và có thể bớt cảnh giác chút nào đó. Rồi anh quay về nhà và thấy cha anh vẫn còn đó. Chuyện anh có cân nhắc tới vận may đó hay không vẫn còn đang bị nghi ngờ, vì Jason trông không phải quá hài lòng khi ông gọi Derek vào thư phòng của ông.

Derek ngay lúc đó cho rằng Frances đã liên lạc với Jason và đã thông báo cho ông về cuộc hội ngộ nhỏ của họ hôm trước. Không hẳn thế. Thực ra, Derek ngay sau đó đã mong tình huống lại là thế.

- Con thực sự đã mua một tình nhân ở một nhà thổ công cộng, trong một căn phòng đầy những người cùng địa vị với con ư?

Derek gần như ngã vào chiếc ghế anh vừa định ngồi vào, cảm thấy còn hơn cả một chút ngạc nhiên choáng váng nữa. Bất cứ lúc nào cha anh nhấn mạnh lời nói, bạn phải biết là ông chỉ đang kiểm chế cơn thịnh nộ của mình thôi.

- Làm sao cha nghe được chuyện đó?

- Làm sao con nghĩ ta sẽ không, khi mà mọi thứ diễn ra công khai một cách chết tiệt như thế? – Jason hỏi.

Derek thăm co mình lại:

- Chỉ hi vọng chút thôi, khi con nghĩ tới chuyện các quý ông ở đó thường không dám thừa nhận là đã ở một chỗ như thế.

Jason khịt mũi:

- Tối qua ta đã tạt qua câu lạc bộ của mình. Một người bạn của ta ở đó người cảm thấy ta nên biết chuyện đó. Ông ấy tình cờ có một người bạn khác, người là bạn của người nào đó đã có mặt ở đó tối hôm đó. Nó đã được lan truyền trong tất cả mọi người trong câu lạc bộ rồi. Và có Chúa mới biết có bao nhiêu bà vợ đã được chia sẻ câu chuyện đó, những người đang lan truyền nó trong những nhóm bạn của mình.

Derek đang đỏ mặt giận dữ, nhưng để bào chữa cho mình, anh nói:

- Cha biết rõ là nó không được chia sẻ cho bà vợ nào mà.

- Bên cạnh cái điểm chết dẫm đó – Jason đáp trả, sầm mặt cau có – Con đang nghĩ cái quỷ gì thế, khi tham gia vào cái vụ đấu giá như thế

- Con đã nghĩ con sẽ cứu một cô gái trẻ ngây thơ khỏi-

- Ngây thơ hả? – Jason cắt ngang – Dù sao đi nữa thì cô ta là ai?

- Kelsey Langton, và không, cô ấy không phải là người có vai vế quan trọng gì, cho nên cha không cần lo lắng chuyện đó. Nhưng như con đang nói, con đã trả giá để mua cô ấy để tránh cho cô ấy khỏi bị tổn hại suốt đời.

- Xin lỗi?

Derek thở dài:

- Con vốn không có ý định liên can vào chuyện đó, cha à. Chúng con chỉ tạt qua đó trong thời gian chơi vài ván bài trong khi Jeremy tới thăm một trong những cô nàng ưa thích của nó đang làm việc ở đó. Nhưng rồi-

- Con đưa Jeremy tới đó hả? Thằng bé chỉ mới mười tám tuổi thôi mà!

- Jeremy đã tới những chỗ như thế có thể còn nhiều hơn cả con nữa, hay cha đã quên là thằng nhóc lớn lên trong một quán rượu cho tới khi chú James

tìm thấy nó?

Nghe điều đó Jason chỉ làu bàu, cho nên Derek tiếp tục:

- Như con đang nói, con không có ý định can dự vào, nhưng rồi con để ý thấy ai đang trả giá cho cô gái.

- Ai?

- Hẳn là người con đã gặp trước đó, một quý tộc, và con đã chứng kiến trực tiếp những gì hắn làm với những gái điếm mà hắn trả tiền. Hắn đánh họ tóa máu, thật tàn tệ tới mức họ bị thương tật vĩnh viễn. Nghe nói đó là cách duy nhất hắn có thể đạt được khoái cảm từ tình dục.

- Thật ghê tởm.

- Con không thể đồng ý hơn. Thực tế, để giúp con, chú James đang tìm cách ngăn chặn những hành động đồi bại của hắn.

- James ư? Làm thế nào?

- Con – à – đã không hỏi.

Jason hăng giọng :

- Khá đúng. Cứ nơi nào ông em trai đặc biệt đó của ta có dính tới, tốt hơn hết là không biết gì. Nhưng, Derek-

- Cha à thực sự là không thể nào khác được mà – Derek cắt ngang – Con đã không nghĩ ra được cách nào tốt hơn để giữ cho cô ấy được an toàn, ngoại trừ việc tự mình mua cô ấy. Và cô ấy hóa ra lại là một cô gái ngây thơ, cho nên con thấy sung sướng như quý rằng còn đã cứu cô ấy khỏi “thế lực” của Ashford.

- David Ashford ư? Chúa lòng lành, ta đáng ra đã nghĩ có người đàn bà nào đó đã thiên hấn nhiều năm trước rồi.

- Cha biết hấn ư?

- Ta đã nghe được những tin đồn, trước cả khi hấn ta trưởng thành, rằng hấn từng đánh đập những người hầu gái. Dĩ nhiên, chẳng có gì từng chứng minh được điều đó. Rồi có một tin đồn khác rằng có ai đó đã kiện hấn, nhưng chuyện đó không bao giờ được xét xử, vì người phụ nữ bị chát vắn đã từ chối làm chứng chống lại hấn ta. Họ nói rằng hấn phải tốn khá nhiều trong gia tài của mình để khiến người phụ nữ im miệng. Như ta nhớ thì, câu lạc bộ của ta cực kỳ vui sướng cái đêm chúng ta nghe tin đó. Ít nhất thì cũng có sự trừng phạt phần nào – nếu như những tin đồn là thật.

Derek gật đầu:

- Con nghĩ chúng đều là thật cả, và hấn ta đã tiến bộ trong cách hành hạ còn tệ hơn.

- Và tòa án không thể làm gì khi không có nổi một nạn nhân buộc tội hấn – Jason thở dài.

- Ô, hấn ta che đậy cho bản thân mình khá tốt gần đây – Derek nói – Con

đã bắt gặp một nạn trong những nạn nhân của hắn, cùng người con đã thấy hắn đánh đập. Con đã hi vọng cô ta sẽ giúp đỡ kiện hắn. Nhưng hắn chỉ cần trả hậu cho họ, hắn cảnh báo họ về những gì hắn định làm và đã được họ đồng ý trước rồi.

- Khôn ngoan cũng như hết sức điên cuồng. Đó là một sự kết hợp hết sức nguy hiểm. Nhưng con đã liên hệ với James. Cứ để mọi việc cho chú ấy. Cha có thể bảo đảm chú ấy sẽ tìm ra cách ngăn tên đàn ông đó khỏi làm hại bất kỳ ai khác.

- Đó cũng là hi vọng của con, đặc biệt vì con vừa mới có một cuộc chạm trán với tên vô lại đó, và hắn đã ám chỉ rằng hắn cảm thấy Kelsey bị đánh cắp khỏi hắn khi con trả giá thặng hắn và rằng hắn chắc chắn sẽ lấy lại cô ấy.

Jason nhướn một bên mày:

- Có phải con đang nói con vẫn đang giữ cô ấy không?

- Vâng, cô ấy được bán với vai trò như một tình nhân, và con đã trả khá nhiều tiền cho cô ấy.

- Bao nhiêu tiền?

- Con không muốn nó-

- Bao nhiêu?

Derek ghét cái giọng điệu Tốt – hơn – hết – là – thú – nhận – hay – không đó, anh thực sự ghét.

- Hai mươi lăm – Anh lắm bầm – Hai ngàn năm trăm... – Derek thụt vào sâu hơn chiếc ghế lần nữa trước khi anh thú nhận – Hai mươi lăm nghìn bảng.

Jason lặng người, mở miệng để nói lấp bấp điều gì đó những rồi lại ngậm lại. Ông thả mình trên chiếc ghế phía sau bàn ông. Ông cào hai tay vào mái tóc vàng của mình. Cuối cùng ông thở dài, rồi ghim chặt Derek cùng một trong những cái cau mày tối tăm nhất của ông.

- Ta chắc hắn đã không nghe chính xác con nói gì. Con không phải đã nói là đã trả hai mươi lăm nghìn bảng cho một tình nhân. Khô- Ông giơ một tay lên khi Derek bắt đầu nói – Ta không muốn nghe chuyện đó. Quên những gì ta đã hỏi đi.

- Cha, không có cách nào khác để ngăn Ashford mua cô ấy – Derek nhắc nhở ông.

- Ta có thể nghĩ ra ít nhất là nửa tá cách, bao gồm cả việc đơn giản mang cô ta ra khỏi đó. Rốt cuộc, ai là người đáng ra phải ngăn con cơ chứ, khi mà cuộc đấu giá đó không hề hợp pháp?

Derek mỉm trước câu trả lời đúng chất Malory đó.

- Vâng, người chủ ở đó, Lonny, có thể có một hay hai lời gì đó về chuyện đó, cân nhắc tới lợi ích mà con đáng ra đã giành lấy từ tay ông ta.

- Lonny ư? – Jason cau mày một thoáng, mở tờ Nhật báo London trên bàn ông trang thứ hai, và chỉ ra – Có khi nào là Lonny này không?

Derek ngả về trước để nhanh chóng liếc qua bài báo, nhưng quá sững sốt nên anh quay lại đọc nó cẩn thận hơn. Đó là một thông báo về chuyện Lonny Kilpatrick, người đã bị sát hại trong một nhà thổ ông ta đã điều hành hơn một năm rưỡi. Địa chỉ được đưa lên, và cả chi tiết về cái chết của ông ta. Có vẻ như ông ta bị đâm liên tiếp vào ngực. Có đề cập tới cả chuyện có rất nhiều máu. Và không manh mối gì về ai là hung thủ.

- Con sẽ bị đày xuống địa ngục mất thôi – Derek nói, ngả ra sau.

- Ta cho rằng đó là Lonny mà con đã giao dịch cùng? – Jason hỏi.

- Thực thế.

- Thú vị, cho dù ta nghi ngờ có mối liên hệ nào giữa kẻ sát nhân và buổi đấu giá. Tuy nhiên, tất cả máu me trên cái xác, cả xung quanh nó nữa, làm cho ta nhớ tới cái con nói về Ashford và lòng yêu thích máu me của hắn.

- Hắn là một tên hèn nhát yếu đuối – Derek nhạo báng – Hắn không đời nào có gan giết một người.

Jason nhún vai:

- Từ những gì con đã nói về hắn, và những tin đồn trước đó ta đã nghe, tên đó là kẻ kém cỏi bất tài - Và ông hát đầu – Không có gì để nói về chuyện một người như vậy có thể làm gì. Nhưng ta hướng về chuyện đồng tình cùng con. Hắn ta nghe có vẻ một tên hèn nhát thích hành hạ kẻ yếu đuối hơn mình. Bên cạnh đó, hắn sẽ giết người tên Lonny này vì lý do gì cơ chứ, khi hắn có vẻ như chỉ thích hành hạ phụ nữ mà thôi. Nó dường như không hơn một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Derek đáng ra phải đồng ý thế, anh muốn đồng ý thế, nhưng chết tiệt thật, một chút nghi ngờ nhỏ xíu vẫn còn đó. Anh lại lo lắng. Và anh đi thẳng tới à James ngay khi anh rời chỗ cha mình, để thông báo cho chú mình biết diễn biến mới nhất này.

Không may, anh hoàn toàn quên bémng chuyện muốn hỏi cha mình về tình nhân ông đã che dấu bao nhiêu năm nay. Và vào lúc anh về nhà lần nữa, anh thấy một lời nhắn của Jason nhắc nhở anh rằng anh được mong đợi về nhà tại Haverston trong kỳ nghỉ lễ Giáng sinh. Bản thân cha anh đã trên đường quay về đó rồi.

Chương XXXIII

Bất chấp những lời trấn an của Derek rằng nàng không cần phải sợ hãi gì Quý ngài Ashford nữa khi hiện giờ hẳn ta đã bị theo dõi, Kelsey vẫn không rời khỏi ngôi nhà thành phố trong gần một tuần. Nàng gửi người hầu đi tới chỗ thợ may để hủy hai đơn đặt hàng – nàng đã may mắn thuê được một người hầu, cũng như toàn bộ những gia nhân mà nàng cần trong tuần đó.

Nàng cũng hoãn lại chuyện trở lại cửa hàng nho nhỏ xinh xắn mà nàng đã khám phá ra, nơi nàng đã mua ít vải để may cho Derek vài thứ dành cho Giáng sinh. Một cái cravat có thêu chữ cái đầu tên anh và những cái khăn tay, một vài áo sơ mi lụa, nàng đã hoàn thành vài thứ trong số chúng.

Mĩa mai thay, nàng đã không sợ hãi cho lắm cái ngày họ chạm trán với quý ngài Ashford so với ngày hôm sau, sau khi trải qua buổi đêm với Derek. Nàng đã cảm nhận được nỗi sợ của anh, cho dù anh đã không nói thêm gì nữa sau lời cảnh báo của anh.

Trốn trong nhà cũng có cái lợi của nó. Sau ba ngày khổ sở cân nhắc chuyện đó, nàng cuối cùng cũng có thể gửi một bức thư tới chi đi Elizabeth của mình. Trong đó nàng đã giải thích rằng bạn nàng đã được điều trị bằng một phương pháp y học mới thực sự mang lại thêm chút hi vọng nữa, và rằng họ đã chuyển tới London để ở gần chỗ vị bác sĩ hơn.

Việc tiếp tục phải nói dối đi nàng là điều thật khó khăn, chuyện đó và việc cung cấp một địa chỉ hồi đáp điều mà đi Elizabeth sẽ mong đợi theo lẽ thường. Cuối cùng, Kelsey sử dụng địa chỉ của chính mình, vì nàng không biết địa chỉ nào khác ngoài của Derek, và sử dụng địa chỉ của anh là không thể tính đến rồi.

Nàng cũng tính tới cả một lá thư gửi cho em gái mình kể toàn về những chuyện tâm phào về quê họ, dĩ nhiên, tất cả chuyện đó đều là hư cấu. Khi đã được viết xong, cả hai bức thư đều khiến nàng cảm thấy mình thật đáng khinh tới mức nàng chắc chắn không phải một người đồng hành tốt của Derek. Anh nhận ra điều ấy, và nhận xét về nó, nhưng nàng đã ngăn anh lại với những lời nói dối thêm nữa về cảm giác đối với thời tiết và đại loại thế - và ngày hôm sau nàng nhận được nhiều hoa tới mức nàng muốn bật khóc.

Cuối cùng nàng tự thuyết phục bản thân rằng nàng đang đóng vai một kẻ trốn trong nhà ngu ngốc. Thực tế rằng khi nàng đã có thể thoát khỏi điều đó thì ngày hôm đó là một ngày mùa đông vô cùng đáng yêu. Dù sao đi nữa, nàng đi thẳng tới người thợ may về vấn đề những đơn đặt hàng cuối cùng, và chúng được trông coi sao cho nhanh chóng được đặt. Và nàng chỉ có chút

ngần ngại trong việc rời đi bằng cửa sau của cửa hàng, lo lắng về chuyện nàng có thể chạm mặt với Quý cô Eden một lần nữa trên đường về.

Nhưng phòng trưng bày váy khá vắng buổi sớm hôm nay, hầu hết các quý cô của giới quý tộc thức dậy muộn sau bình minh bởi những hoạt động vui chơi buổi đêm hôm trước. Tuy nhiên, vẫn có một ngoại lệ.

Khi khi nàng với tới cánh cửa nhìn ra đường, nó mở ra, và dì Elizabeth cùng em gái nàng, Jean, bước ra ngay sau đó. Jean, dĩ nhiên, hét lên vui sướng khi thấy Kelsey và tự quăng mình vào vòng tay nàng. Elizabeth cũng sùng sốt như Kelsey vậy, cho dù một cách không sung sướng cho lắm, hầu như cũng giống như cảm giác của Kelsey.

- Cháu / Dì đang làm gì ở London thế? – Cả hai bọn họ đồng thanh lên tiếng.

- Dì chưa nhận được lá thư của cháu sao? – Kelsey hỏi thêm.

- Không, dì ...đã...không.....nhận được.

Những quãng ngắt giữa từng từ thêm vào sự sắc sảo cho câ chỉ trích của dì Elizabeth, nếu Kelsey còn chưa cảm nhận được nó đủ rõ từ biểu hiện của bà. Nàng đáng ra phải viết thư sớm hơn. Nàng biết vậy. Elizabeth đã trông chờ một bức thư. Nhưng việc nói dối chính gia đình của mình thật khó khăn tới mức nàng đã trì hoãn nó lâu hết mức có thể. Lúc này nàng sẽ phải giải thích lại lần nữa:

- Cháu đã viết mà, dì Elizabeth, để báo cho dì rằng cháu đã chuyển tới London cùng Anne. Cô ấy đã tìm được một bác sĩ ở đây, dì biết đấy, người thực sự đã cho cô ấy thêm chút hi vọng nữa, cho nên cô ấy muốn ở nơi nào gần với ông ấy.

- Nhưng đó thực là những tin tức tuyệt vời!

- Vâng, đúng thế.

- Điều đó có nghĩa rằng chị sẽ về nhà sớm chẳng, Kel? – Jean hỏi một cách đầy hi vọng.

- Không đâu, em yêu quý, Anne vẫn còn ốm lắm – Kelsey nói, ôm chặt lấy Jean.

- Người ta cần sự có mặt của chị cháu ở đây, Kean – Elizabeth nói một cách cộc cằn – Bạn chị ấy cần sự nâng đỡ tinh thần tự chị ấy, và Kelsey rất giỏi khoản đó, chị cháu rất nhân hậu mà.

- Nhưng dì đang làm gì ở London vậy? – Kelsey hỏi lần nữa.

Elizabeth hừm một tiếng:

- Cô thợ may tại nhà mình đã chuyển đi nơi khác, và chẳng thêm có một lời chào gì hết. Cháu tưởng tượng được chuyện đó không? Và dì sẽ không sử dụng cái con bé hư hỏng người Pháp cạnh tranh cùng với cô ta đâu. Cho nên dì đã quyết định rằng miễn là Jean và dì đi lung mấy cái váy cho kỳ nghỉ,

chúng ta cũng có thể mua được những thứ tốt nhất, và Bà Westerbury đã có được sự đề cử rất tốt từ vài bà bạn của dì.

- Vâng, bà ấy rất giỏi – Kelsey đồng tình – Cháu cũng đã đặt một vài chiếc váy cho mình, bởi cháu không mang theo nhiều đồ th>

- Được rồi, nếu cháu vẫn còn phải ở đây lâu hơn nữa, hãy cho dì biết và dì sẽ gửi cho cháu rương hòm của cháu. Cháu không nên bị thiếu thốn trong chuyến đi làm việc thiện này. Nhưng, chúa lòng lành, một khi cháu còn ở London, cháu có nhận ra đây là lúc cao điểm của mùa hội không? Và dì có vô số bạn bè ở đây người dì chắc chắn là sẽ rất sung sướng được dẫn dắt và giới thiệu cháu. Và dì chắc rằng bạn cháu sẽ không bực mình vì một vài giờ của cháu ở đây đó để cháu làm mình phấn chấn vui vẻ hơn.

Dĩ nhiên, dì Elizabeth có thiện ý, nhưng Kelsey đã đi vượt qua khỏi chuyện có lợi ích gì từ hội mùa London trong vấn đề hôn nhân. Vì nàng không thể nói điều đó ra, nàng chỉ đơn giản nói rằng:

- Chuyện đó sẽ phải đợi thôi, dì Elizabeth. Cháu sẽ cảm thấy không hay chút nào, đi vui chơi hưởng thụ một mình trong khi Anne không thể nào, và cháu thì sẽ không chơi bởi một mình đâu.

Elizabeth thở dài:

- Dì cho là thế. Nhưng cháu có nhận ra rằng cháu đã đến tuổi kết hôn rồi không? Và ngay khi cháu về nhà, chúng ta sẽ lên kế hoạch cho một hội mùa thích hợp dành cho cháu. Dì sẽ bắt đầu sắp xếp mọi thứ ngay lập tức. Dì nợ mẹ cháu việc coi sóc để cháu được đầu tư tử tế.

Kelsey thầm co rúm lại. Nàng ghét nghĩ về chuyện dì nàng tốn thời gian của bà lên kế hoạch cho một chuyện mà sẽ không bao giờ tới. Nhưng nàng không thể nói bà đừng bận tâm, không thể mà không nói sự thực cho bà biết. Và nàng sẽ nói điều gì với bà sáu tháng sau đó? Một năm sau đó? Rằng Anne vẫn còn đang óm lay lắt ư? Cái có đó sẽ ngày càng trở nên mong manh hơn khi mỗi tháng qua đi.

Điều tốt nhất nàng có thể làm là cảnh báo trước:

- Đừng lên một kế hoạch đặc biệt nào cả, dì à. Lúc này cháu thực sự không thể nói trước được cháu còn ở đây bao lâu nữa.

- Không, dĩ nhiên không rồi – Elizabeth đồng tình – Nói tới chuyện đó, dì muốn tới thăm bạn cháu trong khi chúng ta còn ở London này.

Lời tuyên bố đơn giản đó khiến Kelsey hoảng loạn thực sự. Tâm trí nàng trống rỗng. Không một lời cáo lỗi nào xuất hiện trong đầu. Và tệ hơn, nàng nhận ra rằng Elizabeth muốn thăm chỗ nàng trong khi bà còn ở thành phố, và nếu bà làm vậy, sẽ không có Anne ở đó, dĩ nhiên, bởi vì làm gì có Anne nào.

Hiện giờ Elizabeth không có địa chỉ, sẽ không cho tới khi bà về nhà và nhận được lá thư của Kelsey. Tại sao nàng lại để địa chỉ thực của mình ở đó

cơ chứ? Bởi nàng đã cho rằng dì nàng sẽ không tới London du ngoạn bao giờ. Elizabeth chưa bao giờ tới London. Bà ghét sự ồn ã đông đúc. Nhưng giờ bà ở đây...và Kelsey không dám cho bà địa chỉ thực bởi không thể nói bà sẽ qua thăm lúc nào được. Tạ ơn Chúa, khi nàng nhận thức được điều đó, nàng cũng nghĩ được một cái cớ:

- Hiện giờ thì Anne vẫn chưa đủ khỏe để tiếp người tới thăm viếng. Chuyến đi tới London đã làm cho cô ấy kiệt sức, và giờ cô ấy cần phải lấy lại sức khỏe của mình để tới thăm thầy thuốc của cô ấy.

- Cô gái đáng thương. Tình hình cô ấy vẫn tệ vậy sao?

- Vâng – đúng, trước khi bắt đầu điều trị theo cách mới cô ấy đã gần như tới ngưỡng thập tử nhất sinh. Bác sĩ nói rằng sẽ mất tới vài tháng trước khi chúng cháu biết được liệu phương pháp mới có ích cho cô ấy không. Nhưng cháu muốn gặp mặt cả hai người lần nữa khi hai người còn lưu lại đây. Hai người đang ở tại khách sạn nào vậy?

- Chúng ta ở tại Albany. Đây, dì có viết địa chỉ sẵn – Bà lục trong xách tay cho tới khi bà tìm thấy mảnh giấy và đưa nó cho Kelsey.

- Vậy thì, chắc chắn cháu sẽ ghé qua – Kelsey hứa hẹn – Cháu nhớ cả hai người lắm. Nhưng giờ thì, cháu phải đi rồi. Cháu không thích rời khỏi Anne lâu quá.

- Sáng mai nhé, Kelsey Elizabeth nói, và với giọng đó thì nó cũng là một mệnh lệnh luôn – Chúng ta sẽ chờ cháu.

- Hai lần, nhưng ai được tính- Henry ngừng lại, cau mày, khi ông ta tiếp tục để mắt tới Ashford và người phụ nữ vừa mới đến cạnh hắn ta – Cô ta có vẻ sợ.

Artie liếc mắt nhìn cặp đôi:

- Có thể cô ta biết hắn. Nếu tao là con bé đó và tao biết hắn là cái giống gì, tao cũng sẽ chết vì sợ.

- Artie, tao thực sự không nghĩ cô ta sẽ sẵn lòng đi theo hắn đâu.

- Cái quái gì thế? Mày muốn nói về bắt cóc cô ta trong khi chúng ta đang định bắt cóc hắn ư?

Người đánh xe của Kelsey đã di chuyển xe của nàng để có chỗ đỗ cho một chiếc xe bò giao hàng, vậy nên anh ta không còn ở nơi nàng để anh ta lại. Anh ta ở chỗ khá xa tòa nhà, vẫy tay để nàng chú ý. Nàng bắt đầu đi về hướng đó, nhưng với sự chú tâm của mình, nàng vẫn còn thể từ sau vụ gặp gỡ không mong đợi với dì và em gái nàng.

Cho nên nàng không thấy Ashford đang đi về phía mình. Nàng không để ý tới hắn cho tới khi hắn tóm lấy tay nàng một cách đau đớn và bắt đầu bước đi cùng nàng.

- Cứ làm ồn đi, cô bé của ta, và ta sẽ bẻ gãy tay cô đó – Hắn cảnh cáo

nàng cùng một nụ cười mỉm.

Có phải hẳn ta đã nhận ra rằng nàng sắp hết vầng cả đầu mình lên? Nàng đã hoàn toàn tái nhợt đi khi thấy hẳn. Và hẳn đang kéo nàng theo, nhưng về hướng xe ngựa của nàng, tạ ơn Chúa. Liệu người đánh xe của nàng có nhận ra rằng nàng cần sự giúp đỡ của anh ta không? Hay đơn giản chỉ có vẻ rằng nàng đã gặp một người quen mà thôi?

- Thả tôi ra – Nàng ra lệnh, nhưng nó phát ra như một tiếng rít yếu ớt.

Và hẳn ra cười phá lên. Hẳn thực sự cười phá lên. Tiếng cười làm máu nàng đông lại.

Nàng sẽ phải hét lên bất chấp lời cảnh báo của hẳn, nàng biết vậy ngay lúc này. Sau cùng thì, một cánh tay gãy có là gì, khi so với những gì nàng biết hẳn có thể mang lại?

Nhưng chắc hẳn hẳn đã cảm nhận được nàng sẽ gây khó dễ cho hẳn, bởi hẳn làm nàng choáng váng tới mức câm lạng hoàn toàn bằng cách nói với nàng rằng:

- Cô biết không, ta đã giết thẳng con hoang đó rồi, Lonny ấy, vì đã làm ta hi vọng về lời hứa hẹn về một trinh nữ. Hẳn đáng ra nên bán cô cho ta, thay vì mang cô ra đấu giá. Nhưng bây giờ ta hối tiếc là ta đã làm thế, bởi em trai hẳn đã tiếp quản chỗ đó. Hẳn còn cứng rắn hơn và có thể sẽ không cho phép đánh đập những con điếm. À, đúng là, cái nơi đó luôn cho ta những món hợp khẩu vị. Ta đã phải tới những chỗ khác để hoàn toàn được thỏa mãn, giống như ta định làm cùng cô.

Hẳn ta nói chuyện đó một cách bình thường, như thể hẳn đang nói về thời tiết. Thậm chí cả niềm hối tiếc mơ hồ mà hẳn đang thể hiện về chuyện không giết người đàn ông chỉ vì nó làm cho hẳn mất đi thứ mà hẳn đã quen thuộc.

Nàng kinh hoàng tới mức nàng thậm chí còn không nhận ra rằng hẳn đã kéo nàng ra khỏi đường đi và đi vào lòng đường, nơi chiếc xe của hẳn đang đợi, cho tới khi hẳn xô nàng vào chiếc xe đó. Nàng đã la lên lúc đó, nhưng âm thanh đột ngột bị nghẹn lại khi hẳn ta dúi mặt nàng vào chiếc ghế bọc đệm. Hẳn giữ nàng như thế cho tới khi nàng nhận ra mình không thể thở và hoàn toàn bị nổi hoảng loạn chiếm lĩnh. Liệu hẳn có giết nàng ngay sau đó không? Khi hẳn sẽ thả đầu nàng ra, tất cả những gì nàng làm là thở hỗn hển. Đó là tất cả những gì nàng có thể làm, thực vậy. Nhưng nó cho phép hẳn nhét giẻ vào miệng nàng trước khi nàng nghĩ tới chuyện cố gắng la lên lần nữa.

Liệu người đánh xe của nàng có thấy những gì diễn ra không? Liệu anh ta có cố gắng giúp đỡ không? Nhưng lúc này đã quá muộn rồi. Chiếc xe của Ashford đã khởi hành ngay khi họ vào bên trong, và đi với tốc độ chậm rãi.

Cái giẻ không phải là tất cả những thứ ngăn trở nàng. Ngay phút nàng có

thể ngồi dậy, nàng quay lại tấn công hắn, nhưng nàng chỉ mới cào vào mặt hắn một nhát với móng tay của mình trước khi tay nàng bị tóm lấy và bị vặn ra sau lưng, rồi chúng bị trói lại cùng nh

Mỗi buộc quá chặt tới mức những ngón tay của nàng nhanh chóng tê cứng. Miếng giẻ, bị buộc sau đầu nàng, cũng chặt như vậy, cứa vào hai bên miệng nàng. Nhưng đó chỉ là những khó chịu thứ yếu. Hiện giờ nàng biết điều đó. Nàng ước rằng Derek đã không nói cho nàng biết chính xác những cực hình nào người đàn ông này thích gây ra.

Nàng phải thoát ra trước khi họ tới nơi hắn đang mang nàng tới. Nàng vẫn có thể sử dụng chân mình. Hắn vẫn chưa trói chúng lại. Liệu cánh cửa có mở ra chẳng nếu nàng đá nó? Nàng có thể nào xoay sở nhào ra khỏi nó trước khi hắn kéo nàng lại không? Nàng tuyệt vọng đủ để cố gắng. Nàng chỉ phải quay sang bên cạnh để nàng có thể đá....

- Ta đáng ra đã đợi cho tới khi thằng đó chán cô và quăng cô đi, nhưng với cái cách hắn ta bảo vệ cô, ta biết hắn sẽ không bỏ cô trong một khoảng thời gian đáng kể. Sự kiên nhẫn của ta không lâu được thế. Và không may cho cô, bé xinh của ta, bởi vì hắn mà ta sẽ không bao giờ có thể thả cô được.

“Thằng đó”, dĩ nhiên là Derek. Nhưng Ashford đã làm nàng chú ý hoàn toàn bởi cái vẻ “sẽ không bao giờ có thể thả cô”. Liệu hắn ta sợ Derek đến thế sao? Nếu nàng trốn thoát, nàng sẽ theo lẽ thường là nói với Derek những gì hắn đã làm, và rồi Derek sẽ sẵn lòng hắn....đúng thế, hắn có lý do để mà sợ Derek. Và có thể nàng lợi dụng điều đó – nếu hắn tháo miếng giẻ ra lâu đủ để nàng có thể nói.

- Dĩ nhiên, trừ khi là ta cũng giết quách tên đó luôn.

Máu nàng lại đông cứng lần nữa khi hắn nói thêm điều đó. Và hắn thậm chí còn chẳng nhìn nàng khi hắn nói điều đó, mà đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Gần như là hắn đang tự nói với mình. Có phải những người điên làm vậy không?

- Nó xứng đáng với điều đó, vì những phiền phức nó đã gây ra cho ta. Nhưng ta vẫn chưa quyết định đâu.

Lúc bảy giờ mắt hắn quay lại nhìn nàng, thật lạnh lẽo tới mức như thể chúng là những mảnh băng đá.

- Có thể cô có khả năng thuyết phục ta cho hắn sống, hử?

Nàng cố gắng nói xuyên qua miếng giẻ, nói với hắn hắn có thể làm gì với cái thỏa thuận kiểu đó. Chỉ có những âm thanh lộn xộn phát ra. Nhưng đôi mắt nàng nhìn hắn, thể hiện cơn thịnh nộ và sự sợ hãi cùng nỗi căm ghét nàng cảm thấy. Hắn chỉ cười phá lên.

Nàng không ngu ngốc. Nếu hắn cố gắng giết Derek, nàng không thể làm gì để hắn đổi ý. Nhưng Derek sẽ không phải không ngờ vực gì hắn, giống

như Lonny chắc hẳn đã từng. Derek cũng chẳng dễ bị giết chút nào, điều mà hẳn đã nhận ra, nếu không hẳn đã không sợ anh đến vậy. Giá mà nàng có thể xoay sở với nỗi sợ hãi đó....lúc này!

Chương XXXIV

Căn nhà rộng lớn, bốc mùi mốc meo cho thấy rất ít dấu hiệu dân cư. Những tấm phủ trùm lên đồ đạc gia dụng nhỏ có thể nhìn xuyên thấu qua những cánh cửa mở. Những tấm rèm đóng chặt che kín bất kỳ chút ánh sáng nào, khiến người ta phải cần tới một ngọn đèn để chiếu sáng lối đi. Mạng nhện dăng đầy trong các góc tường.

Nhưng một lão già mở cửa cho họ vào trong, cho nên ai đó thực sự có sống tại đây. Chỉ khi nhìn kỹ hơn mới thấy hẳn ta không hẳn là già lắm, chỉ là không ra hình thù gì và rất, rất xấu xí. Một cánh tay dài hơn cái còn lại, hay có thể chỉ dường như là vậy bởi cái cách cơ thể hẳn ta lắc lư. Và gương mặt hẳn bị biến dạng một cách kỳ quặc, mũi hẳn thực sự đã bị xẻo đi, với hai bên má phải phồng lên hít hơi vào, hẳn ta lúc này còn giống hơn nữa với một con lợn. Mái tóc xám làm hẳn ta dường như già hơn tuổi thật.

Cái ý nghĩ kinh hoàng đầu tiên của Kelsey khi nàng phải nhìn hẳn ta gần hơn là Ashford chính là người gây ra sự dị hình dị dạng của hẳn. Rồi nàng bắt đầu tập trung chú ý vào những gì bọn họ đang nói khi nàng bị kéo lê theo sau trong hành lang.

Người coi nhà, tên hẳn là John, dường như tôn sùng Ashford vì đã cho hẳn một công việc trong khi dường như đã không ai cho hẳn. Và nàng phải tự hỏi rằng công việc đó là gì. John dường như chẳng có chút ngạc nhiên tối thiểu nào về chuyện Ashford mang về một người phụ nữ bị nhét giẻ và bị trói.

Nhưng rồi hẳn hỏi:

- Một sắc đẹp mới nữa cho bộ sưu tập chẳng
- Thực thế, John, và rất phiền phức để có được, cái con bé này.

Bọn họ đi xuống cầu thang dẫn vào bóng tối hun hút. John đi trước bọn họ để rọi đèn. Kelsey phải bị giật mạnh xuống từng bậc thang đó, bởi nàng sẽ không bước xuống đó một cách tự nguyện.

Bộ sưu tập ư? Ôi Chúa ơi, nàng hi vọng điều đó không giống như những gì nó nghe có vẻ thế, nhưng nàng sợ là đúng vậy. Họ đi xuyên qua một căn hầm dài, rồi tới một cầu thang khác dẫn còn sâu hơn xuống lòng ngôi nhà...và nàng có thể nghe thấy những tiếng rên rỉ. Nó giống như một nhà ngục vậy. Nó là một ngục tù, nàng nhận ra điều đó khi họ đi qua một cánh cửa sau một cánh khác có những cái song và móc khóa nặng nề - và có một mùi hôi thối tỏa ra từ mỗi căn phòng đủ để mà nôn ọe. Ánh sáng duy nhất là một ngọn đuốc trên bức tường ở cuối hành lang bên cạnh chiếc cầu thang.

Không có ánh sáng nào tỏa ra từ những chấn song.

Có những dấu hiệu trong thiết kế xây dựng tại cuối hành lang dài đó, nơi thậm chí có thể còn nhiều hầm ngầm hơn được xây dựng. Nàng đã đếm được bốn cánh cửa bị khóa. Bốn phòng giam chăng? Nàng bị đẩy qua cánh cửa thứ năm.

John đã ở đó. Hắn để ngọn đèn của mình qua một bên ở trên sàn. Có một cái giường ở trung tâm căn phòng nhỏ với chỉ một tấm trải trên nó. Căn phòng còn mới và sạch. Nó có mùi gỗ mới. Bốn thùng nước được đặt dựng vào một bức tường – để rửa sạch máu me trên mình nàng sau này chăng?

- Rất tuyệt, John – Ashford nhận xét, nhìn quanh căn phòng – Và người hoàn thành nó vừa kịp thời gian.

- Cám ơn ngài, thưa ngài. Tôi sẽ hoàn thành chuyện này còn sớm hơn chút nữa nếu tôi có thêm chút giúp đỡ, nhưng tôi hiểu rằng không ai ngoài tôi được phép xuống dưới này.

- Một mình người cũng làm mọi việc ở đây rất tốt, John. Được giúp đỡ cũng có nghĩa là người phải chia sẻ.

- Không, tôi không muốn chia sẻ gì hết. Tôi sẽ chuẩn bị căn phòng kế tiếp vào cuối tháng

- Tuyệt vời.

Kelsey không nghe bọn họ nói gì. Nàng đang nhìn chăm chăm như bị thôi miên với nỗi kinh sợ vào chiếc giường chật chội nằm tách ra ở giữa căn phòng, cái giường có những đai da với những cái khóa dày thịch dính vào bốn góc tường. Nỗi sợ của cô choán ngập bản thân khi nhìn thấy những cái đai đó. Cô không còn hi vọng gì nữa nếu bọn chúng cùm nàng lại với những thứ đó, và lúc đó nàng không có chút nghi ngờ nào rằng đó chính xác là những gì Ashford dự định làm.

Nàng đã cố gắng đá cho cánh cửa của chiếc xe ngựa đó mở ra. Nàng chỉ có thể làm bị thương chân mình và làm Ashford thích thú trong cái quá trình đó. Hắn đã có một trận cười vui trước những nỗ lực của nàng. Và cái siết của hắn trên cánh tay nàng hiện giờ không lỏng hơn chút nào so với lúc đầu hắn tóm lấy nàng, cái mà quá chặt để có thể vùng ra. Ấy thế mà nàng vẫn còn phải làm cái gì đó chứ. Và lúc bọn họ đang nói chuyện và không chú ý gì tới nàng là thời điểm hoàn hảo để....

Nàng ngã vào Ashford như thể nàng tình cờ vấp chân vào hắn. Đó là điều duy nhất nàng có thể nghĩ tới để có thể khiến hắn lỏng tay ra. Giả vờ bị choáng có thể có hiệu quả tương tự, ngoại trừ việc nàng sẽ không thể nào dễ dàng ngồi dậy với hai tay vẫn còn bị trói giật sau lưng.

Và hắn đã thả tay nàng ra, để hắn có thể đẩy nàng ra đằng sau tránh khỏi hắn. Hắn làm chuyện đó nhanh tới mức có sự thật khá hiển nhiên rằng hắn

không thích tiếp xúc với nàng, điều mà nàng sẽ thấy khá là lạ nếu nàng có thời gian nghĩ về nó. Nàng không nghĩ gì. Nàng chớp lấy những khoảnh khắc quý giá đó khi nàng không bị kiềm chế chút nào, và lao ra khỏi căn phòng. Đằng sau nàng, nàng nghe thấy Ashford thốt lên một âm thanh tựa tựa như tiếng cười và nói điều gì đó nàng không hiểu. Nàng không thể tin đó là sự thích thú, chắc hẳn là nhầm lẫn rồi bởi điều đó thực vô lý. Nhưng hẳn ta không rượt theo ngay lập tức, cả người coi sóc của hẳn cũng không. Và nàng phát hiện ra lý do ngay khi nàng chạy tới cầu thang và trượt ngay bước chân đầu tiên, ngã mạnh xuống những bậc thang bên trên nó.

Cái váy ngu ngốc của nàng! Nàng không thể nâng nó lên để trèo lên những bậc thang, với đôi tay vẫn đang bị trói sau lưng. Đó là lý do tại sao tên vớ thích thú. Hẳn biết những vạt váy dài sẽ làm nàng vướng víu. Chết tiệt nàng đi nếu nàng cứ để mọi chuyện như thế. Nàng sẽ trèo cầu thang, chỉ là không nhanh như nàng muốn mà thôi. Và nâng chân lên cao đủ để nàng có thể bước từng bước, nàng vươn tới căn hầm phía trên, rồi tới phần trên của những bậc thang còn lại dẫn tới tầng thứ nhất.

Nàng đi được đủ xa để khiến mình thực sự nghĩ rằng nàng sẽ tìm được đường ra khỏi căn nhà. Nhưng nàng thấy cánh cửa trước bị khóa chốt lại. Nàng có thể quay người lại để chạm tới cái tay cầm và xoay nó, kể cả khi những ngón tay nàng khó có thể cử động, chúng quá tê cứng, nhưng nàng không thể hoàn toàn chạm tới cái then cửa được. Nó ở quá cao phía trên cánh cửa.

Nỗi thất vọng bao trùm lấy nàng mạnh mẽ tới mức nàng gần như đổ sụp xuống trong thất bại. Nhưng chắc vẫn phải có những cánh cửa khác dẫn ra bên ngoài. Chúng không thể bị khóa hết được. Chỉ là nàng đang hết thời gian để tìm được nó. Và cái đau trên đôi tay nàng, giờ đây khi máu lại tuần hoàn trong chúng lần nữa, gần như làm nàng không di chuyển nổi.

Thay vào đó nàng nên đi tìm nhà bếp, nơi nàng có thể tìm thấy một con dao để xử lý những vòng dây trói mình trong khi nàng trốn...nàng phải trốn đi. Và quá muộn để mà đi tìm nhà bếp rồi, nơi mà không nghi ngờ gì là ở phía sau căn nhà, chỗ có lối thông tới căn hầm đó – và là nơi Ashford sẽ sớm xuất hiện.

Bóng tối trong căn nhà là một sự may mắn. Ít nhất Kelsey còn cầu nguyện cho nó là vậy. Nhưng những căn phòng ở tầng một, chúng có quá ít đồ đạc bên trong, liệu chúng có cho nàng chỗ trốn nào không đây? Nàng không có thời gian để đứng nhìn.

Nàng chỉ có thể tìm ra cầu thang dẫn lên tầng trên của ngôi nhà, và nàng chạy về phía chúng. Lại là cầu thang, nhưng nàng có lựa chọn nào nữa? Những lối đi đều dẫn tới phần sau căn nhà và một cái cửa khác dẫn ra ngoài

sẽ bị chặn lại bất kỳ lúc nào.

Nàng quyết định ngay tức thì. Nàng có thể nghe thấy tiếng Ashford trước khi tới được đỉnh cầu thang. Nhưng thậm chí nếu hắn có nhìn lên, hắn cũng sẽ không thấy nàng. Chiếc đèn hắn mang theo không tỏa ánh sáng ra xa hơn, với cái cách hắn giữ rịt nó bên mình, và nó cũng tạo nên nhiều hình bóng mới khi nó phân tán ra.

- Đã đến giờ trừng phạt của cung rồi, bé xinh của ta. Cung không thể trốn thoát được đâu. Cung phải trả giá cho những tội lỗi của bà ta, cũng như những đứa khác.

Tội lỗi của bà ta? Có phải đó thực sự là nguyên nhân cho sự điên cuồng của hắn không? "Bà ta" là cái người quỷ quái nào cơ chứ?

Cánh cửa lên gác đều bị đóng hết. Nàng cố gắng để mở cánh cửa đầu tiên và thấy rằng tay nàng một lần nữa ngủ yên, và nàng co rúm lại khi cảm giác tê rần kinh khủng đó lan ra khắp người. Và căn phòng chết tiệt, khi nàng mở được cửa, nàng có thể thấy không có một đồ đạc nào trong đó.

Căn phòng thứ hai nàng đi tới và mở ra thật lộn xộn, rõ ràng là nó có được sử dụng. Bởi tên coi nhà ghê tởm đó chẳng? Nhưng...quá nhiều ánh sáng lọt qua những tấm màn xơ mòn kia, khiến cho nàng dễ dàng bị tìm thấy nếu nàng trốn sau đó. Và bên dưới chiếc giường là khối bàn tới rồi, một cái bẫy chắc luôn, và là nơi đầu tiên Ashford có vẻ sẽ tìm tới.

Căn phòng thứ ba tới tới mức nàng tự hỏi có phải nó thiếu mất cửa sổ không. Nàng nhanh chóng đi lần theo bức tường cho tới khi nàng tìm thấy vài bức màn và kéo chúng sang một bên. Không có gì cả. Căn phòng cũng trống rỗng như căn đầu.

Thời gian đang bị lãng phí. Hắn sẽ tìm dưới cầu thang trước tiên, nghĩ rằng nàng sẽ không liều leo nhiều bậc thang. Nhưng hắn sẽ lên tới đây sớm khi hắn đã tìm mọi nơi dưới đó. Nàng đã có chút thời gian, nhưng không nhiều.

- Cung sẽ bị trừng phạt nhiều hơn vì sự ngu ngốc này, ta hứa đấy. Tốt hơn cho bản thân cung là ra đây ngay đi nào...

Giọng hắn trở nên không rõ ràng vào lúc cuối, cho thấy rằng hắn đã đi vào một trong những căn phòng dưới cầu thang. Nàng vẫn còn được thêm chút thời gian nữa. Kelsey chạy vào căn phòng kế tiếp. Một nhà kho trống rỗng. Cái tiếp theo...có thêm cầu thang nữa! Lần này là lên gác mái chẳng? Một căn gác mái sẽ tốt thôi, gác mái thường có nhiều đồ đạc lộn xộn và thứ bỏ đi.

Nhưng nàng đã hi vọng, và cầu nguyện, rằng nàng sẽ tìm thấy một cầu thang khác lên đó cái dẫn ra phía sau ngôi nhà. Nàng không thể thấy được điểm cuối của hành la không biết có bao nhiêu cửa nàng vẫn phải đấu tranh

mở ra. Một nơi trốn tốt, hay cầu thang có thể dẫn ra một cánh cửa ra ngoài mà không bị khóa? Chúa ơi, nàng không thể quyết định được!

Ra được bên ngoài là lựa chọn lý tưởng duy nhất, để có thể hoàn toàn thoát khỏi căn nhà này. Và căn nhà nằm giữa rừng cây. Hắn sẽ không bao giờ tìm thấy nàng trong rừng được.

Nàng tiếp tục. Một cánh cửa khác – và chẳng còn màn trướng gì trong phòng đó cả. Ánh sáng ban ngày, thậm chí còn xuyên qua những ô cửa sổ dơ dáy, gần như làm nàng lóa mắt. Nàng mất một lúc để thấy cái giường bị gãy, một cái rương với nắp mở toang ra, tủ áo dựng đứng mất một bên cánh. Cái rương ư? Không, quá dễ, gần như một cái bẫy.

Nhưng ánh sáng từ căn phòng đó cho nàng thấy rằng chỉ còn một cánh cửa nữa thôi là tới cuối hành lang. Khi nàng với tới nó, nàng thấy nó bị khóa. Nhưng nàng đã mất quá nhiều thời gian nghĩ rằng có thể nó bị kẹt và cố gắng xoay cái tay cầm thêm chút nữa. Nàng có thể nghe thấy bước chân trên cầu thang....Nàng chạy lại căn phòng có ánh sáng bên cạnh và lấy khuỷu tay thúc cánh cửa đóng chỉ vừa đủ để ánh sáng không lọt ra ngoài hành lang, nhưng đủ để nàng vẫn có thể mở nó ra nhanh chóng. Để nó mở có thể dẫn Ashford tới ngay chỗ nàng – nếu hắn biết rằng cánh cửa đó bình thường vẫn đóng. Và nàng nín thở, căng thẳng nghe xem hắn đang ở đâu, hi vọng hắn nói lần nữa để nàng có thể biết được dễ dàng hơn, nhưng hắn không làm. Nàng chỉ nghe thấy tiếng chân, ngừng lại, bước tiếp, lại ngừng....

Có phải hắn cũng đang cố gắng lắng nghe những tín hiệu từ hành động của nàng? Có thể lắm. Và rồi có một sự khác biệt rõ ràng khi hắn ta đi tới đầu cầu thang, bước chân của hắn to hơn nhiều. Hắn bước đi nặng nề. Có ý chãng? Để nàng có thể nghe thấy hắn, để nàng biết được khi nào hắn tới gần hơn chãng?

Nàng có thể nói được khi nào hắn dừng lại để nhìn qua căn phòng trống đầu tiên, chiếu ngọn đèn của hắn vào bên trong nó. Và nàng nhận ra nàng đã để tất cả các cánh cửa mở toang trừ hai cánh cuối này. Tất cả những gì hắn cần làm là liếc vào trong. Hắn lại bước tiếp, tiến tới gần hơn, xác nhận điều đó.

Dù vậy, hắn vẫn phải đi vào căn phòng có được dùng. C phải nhìn xuống dưới cái giường, cái tủ thì mở. Nàng chỉ còn vài giây nữa thôi, trong khi hắn tìm ở đó, để đi qua căn phòng đó và đi xuống cầu thang. Nàng có thể chạm trán với gã coi nhà dưới đó, nhưng ở trên đây, nàng chết chắc. Nàng mất chút thời gian mình có khi tiếng lách cách của cánh cửa ngừng lại khi nàng cố gắng mở nó. Và phải luôn qua để mở nó lần nữa...nàng thậm chí không đi được nửa được tới căn phòng nơi Ashford đang lục soát khi nàng nghe thấy hắn đang bước tới cửa.

Thay vào đó nàng quay về hướng gác mái, và cầu nguyện rằng cơn hoảng loạn đang trào lên trong mình sẽ không làm nàng vấp ngã trên những bậc thang chết chẫm đó. Vẫn còn hi vọng rằng căn gác mái đủ lớn, và chứa đầy rương hòm, nó sẽ làm cho hắn mất nhiều thời gian để tìm hết chúng.

Và nàng vẫn còn một cơ hội để qua mặt hắn và đi xuống thang gác lại. Nước mắt dâng đầy mắt nàng khi nàng mở cánh cửa trên đầu cầu thang và đóng nó lại sau mình. Căn gác mái là một căn phòng rất rộng, chạy dài đến suốt chiều dài của phần trên ngôi nhà. Và nó hoàn toàn chẳng có gì.

Nàng đáng ra phải biết là nó trống từ việc những đồ đạc rất thưa thớt bên dưới lầu. Bất cứ ai sở hữu ngôi nhà này trước đó đều đã xử lý mọi thứ. Dù giờ ai đang sở hữu nó, nàng cho đó là Ashford, đã chẳng mang thêm thứ gì vào đây – bởi hắn không có ý định sống ở đây. Hắn sử dụng nó, bởi nó thật tách biệt, như là nơi để thực hiện những trò hành hạ tra tấn của hắn khi mà những tiếng la hét của những người hắn hành hạ sẽ chẳng bị ai nghe thấy. Nó là một ngục tù....

Cuối cùng nàng không còn chọn lựa nào. Hắn đang đi lên cầu thang ngay sau nàng. Cánh cửa sẽ mở ra bất kỳ giây phút nào. Và không có chỗ nào để ẩn nấp trong căn gác mái đó. Nàng bị dồn vào đường cùng, bị vào bẫy, và vẫn còn bị trói. Giá mà nàng không bị trói, nàng có thể chiến đấu....

Cánh cửa mở ra. Nàng nhìn hắn chằm chằm, mắt mở to, chỉ cánh vài feet. Hắn mỉm cười và đặt cái đèn của hắn xuống, có thể vẫn còn đề phòng. Có đủ ánh sáng trong căn gác mái từ vài cánh cửa sổ nhỏ khiến cho hắn không cần đặt cái đèn ở đó. Nụ cười làm nàng ớn lạnh. Hắn phải giận dữ khi nàng bắt hắn tìm kiếm khắp căn nhà. Hắn phải nổi giận chứ. Nhưng dường như hắn chẳng tức giận gì, hắn dường như cực kỳ hài lòng, thực sự là còn thích thú nữa.

Nàng bất chợt nhận ra rằng tất cả chuyện này đều là một phần trong thú vui của hắn, cho nàng chút ít hi vọng rằng sẽ thoát khỏi hắn, rồi đập tan nó thành từng mảnh. Đó là lý do tại sao hắn đã không đuổi theo nàng ngay lập tức. Tên khốn đó muốn nàng phải chạy, đã muốn nàng nghĩ rằng nàng có một cơ hội, trong khi nàng không hề có. Tất cả những gì nàng đã làm chỉ là trì hoãn kết cục không thể tránh khỏi.

- Tới đây nào, bé yêu – Hắn ra hiệu cho nàng bước tới trước, như thể hắn thực sự mong rằng nàng sẽ tới chỗ hắn – Cung đã có cái cơ hội nho nhỏ của mình rồi.

Nhưng lời đó chỉ xác nhận những gì nàng đang nghĩ, và Kelsey bùng bùng nổi giận. Nàng không thể chiến đấu ư? Quý tha ma bắt đi nếu nàng không thể. Không hề nghĩ qua chuyện đó, nàng huých mình thẳng vào hắn, ném toàn bộ trọng lượng của mình vào ngực hắn, không quan tâm chuyện

nàng ngã xuống những bậc thang đó cùng hấn miễn là hấn cũng ngã cùng. Và hấn ngã. Nhưng nàng thì không. Nàng đã thấy được hấn hoàn toàn ngạc nhiên, và nàng lấy lại được thăng bằng của mình trước khi nàng đổ nhào theo sau hấn.

Trong sự ngạc nhiên, nàng nhìn hấn ngã sóng xoài ở cuối cầu thang, không chết, nhưng chắc chắn bất tỉnh. Bản thân nàng gần như bay xuống những bậc thang và bước qua chân hấn, chạy đi tìm chiếc cầu thang khác.

Cuối cùng nàng cũng có chút hi vọng thực sự. Gã coi nhà có thể vẫn còn ở cánh cửa dưới hầm, nhưng rồi lần nữa, hấn có thể đi xa hơn phía dưới căn nhà chờ ông chủ của mình mang nàng trở lại. Sau hết, Ashford đã thực sự không muốn nàng bị tìm thấy quá sớm. Điều đó chắc hấn sẽ phá hỏng trò vui của hấn.

Nhưng nàng đã nhầm, và nàng tìm thấy lối đi tẻ nhất, đụng phải chính gã coi nhà khi nàng rẽ qua lối rẽ tới chiếc cầu thang khác. Và cú va chạm không làm hấn ngã nhào xuống những bậc thang đó như Ashford đã bị với những chiếc cầu thang tầng gác mái. Nó hoàn toàn làm nàng không còn hơi sức. Nhưng hấn rấn chắc như một con bò đực và thậm chí chẳng hề nhúc nhích.

Chương X

- Yên lặng, tên Anh. Tao không muốn phải cắt họng mày đâu.

Lưỡi dao kề ngay tại cổ họng người đàn ông là lời cảnh báo duy nhất cần phải có. Nó đã làm anh ta dừng lại ngay khi đang bò xuyên qua những bụi cây ngay tức khắc.

- Anh muốn – muốn gì?

- Tao muốn biết mày đang làm cái gì khi lẩn lút trong khu rừng này?

- Tôi không phải đang lẩn lút – đó là - ừm, tôi chỉ đang cố tìm xem làm được gì không – Người đàn ông cố gắng giải thích, cho dù những từ ngữ có vẻ không dễ dàng gì khi thốt ra với một con dao kề ngay bên.

- Làm cái gì?

- Tôi đang đi theo chiếc xe ngựa, ông thấy đấy, nhưng tôi đã mất dấu nó. Một chiếc xe bò chặn ngang đường tôi, làm tôi bị trễ. Nhưng nó đang đi theo đường này, và với ngôi nhà đằng kia là ngôi nhà duy nhất trong khu vực này, tôi đang tìm kiếm xem liệu tôi có thể phát hiện được chiếc xe ngựa ở đó không. Tôi đã không chắc là có nên gõ cửa và hỏi thăm không, vì toàn bộ chuyện này có gì đó không ổn.

Con dao, cái vốn đã nhích ra một chút khỏi cổ người đàn ông, nay lại dịch vào gần hơn chút nữa.

- Mày có khoảng năm giây để giải thích những gì mày vừa nói, tên Anh.

- Đợi đã! Đó là cô chủ của tôi, ông biết đấy, Cô Langton. Tôi là người đánh xe của cô ấy. Tôi đưa cô ấy tới thợ may vá, nhưng khi cô ấy đi ra, quý ông này đi tới bên cô và mang cô tới xe ngựa của ông ta rồi đi mất. Nhưng cô ấy biết là tôi đang chờ cô ấy ở đó. Cô ấy đã thấy tôi mà. Cho nên đáng ra cô ấy nên nói với tôi có chuyện gì trước khi đi cùng người đàn ông đó – trừ khi là cô ấy đã không muốn đi cùng ông ta. V đó là lý do tôi đi theo họ. Tôi nghĩ cô ấy đang gặp rắc rối.

Con dao được lấy đi và người đánh xe được giúp đứng lên:

- Tôi chúng ta ở đây vì cùng một mục đích, anh bạn – Henry nói, dành cho người đàn ông một nụ cười xin lỗi.

- Thực sao?

- Tiểu thư Langton của anh, đúng thế, cô ấy đã bị đưa vào căn nhà kia. Và không, tôi không chắc cô ấy có muốn vào đó không. Chiếc xe mang cô ấy tới đây đã khởi hành về lại thành phố, nhưng tôi vẫn chưa thể chắc được phải đối phó với bao nhiêu người hầu trong ngôi nhà trước khi giải cứu cho chủ nhân của anh. Bạn tôi đã đi tìm trợ giúp, nhưng không may, anh ta sẽ dẫn

viện quân tới sai địa chỉ.

- Giải cứu ư? Làm sao tôi biết được anh không bào ngôi nhà đó vì chính mình chứ? – Người đánh xe hỏi đầy nghi ngờ.

- Nếu đúng là tôi làm thế, tôi có chút nghi ngờ rằng anh sẽ đang nằm thẳng cẳng ở đây với cái cổ họng bị cứa.

- Cô ấy gặp nguy hiểm kiểu đó thực sao?

- Có phải tôi chưa nói tới điều đó?

Derek đến nhà chú anh ngay khi James đang chuẩn bị đi. Derek đã lo lắng, sau cái tin nhắn khó hiểu chẳng thực sự nói với anh điều gì. Và biểu hiện của James chỉ càng làm tăng thêm nỗi lo của anh.

- Người của chú nói chuyện này là khẩn cấp – Derek gọi lớn khi anh ra khỏi xe ngựa. James ra hiệu cho anh vào lại trong xe.

- Ta sẽ đi cùng cháu và giải thích trên đường đi. Đã không nghĩ cháu sẽ tới trước khi ta đi.

Derek đã mang chiếc xe của anh tới vì anh chỉ vừa về nhà bằng nó khi người hầu của James tìm thấy anh. James đã có con ngựa của anh được mang ra, và hướng dẫn cột nó vào sau chiếc xe ngựa của Derek.

Artie vẫn đang ngồi trên con ngựa thuê khi anh ta cùng Henry đi theo Ashford đủ xa để xác định rằng hắn ta đang hướng về ngôi nhà trong thành phố của hắn. Anh ta đã để Henry lại và quay về quảng trường Berkeley để cho James biết điều gì đã xảy ra, và James ngay lập tức gửi tin cho Derek, cũng như cho Anthony.

Jamera lệnh cho đánh xe của Derek đi theo con ngựa thuê trước khi trèo vào trong xe với Derek. Ông nói:

- Có vẻ như Tony sẽ không kịp giờ đi cùng chúng ta rồi.

- Kịp gì cơ? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Chuyện chúng ta vốn khá chắc chắn đã không xảy ra. Ashford đã bắt được Kelsey – ít nhất là, cô gái hắn ép buộc vào trong xe của hắn trùng với mô tả về cô ấy. Artie thực sự chưa nhìn thấy cô ấy trước đó, cho nên anh ta không chắc. Gã đàn ông ngu ngốc đã bắt cóc cô ấy ngay trên phố Bond sáng nay.

Derek tái nhợt đi:

- Hôm nay cô ấy tới chỗ thợ may trên phố Bond.

- Có thể vẫn không phải là cô ấy đâu, Derek. Ta sẽ qua chỗ ở của cô ấy để chắc chắn, nhưng ta thực sự không nghĩ chúng ta có thời gian như vậy để tiêu phí-

- Ôi, Chúa ơi – Derek cắt ngang – Cháu sẽ phải giết chết hắn.

- Ta có những kế hoạch khác thích hợp hơn nhiều giành cho h-

- Nếu hắn dám để lại thậm chí một dấu gì trên cô ấy, hắn sẽ phải chết –

Derek cắt ngang lần nữa trong giọng nói thấp đầy giận dữ.

James thở dài:

- Như cháu muốn vậy.

Không mất thời gian lâu để tới chỗ ở của Ashford, không khi mà Derek cứ liên tục la hét người đánh xe của mình tăng tốc lên. Nhưng tìm kiếm nó thì khá lâu. Người hầu của Ashford thề thốt rằng hắn không có ở đó, nhưng James không chắc là tin tưởng được lời nói của bất kỳ ai trong bọn họ.

Nhưng rồi Anthony xuất hiện, đã tìm ra khi nơi họ đến từ Georgina. Và Anthony nhanh chóng chỉ ra rằng khi có trong tay nhiều người hầu như vậy, và Ashford thì khá có máu mặt, hắn sẽ không dám mang một người phụ nữ hắn dự định lạm dụng về nhà mình, đặc biệt là cô ấy dường như sẽ la hét và giãy đạp và nhìn chung là hét lên nhờ giúp đỡ, trừ phi hắn đã kiềm chế được cô ấy, nhưng sau đó điều đó thậm chí còn thu hút nhiều sự chú ý hơn từ người làm của hắn.

Thực tế, chuyện thậm chí người hầu của Ashford cũng không biết được những thói quen đê tiện của hắn cũng là một phán đoán tốt, hay họ dường như sẽ không làm việc cho hắn – trừ khi họ cũng tham gia vào những thói quen tương tự. Hắn có thể có vài người hắn tin dùng, nhưng khó mà là tất cả bọn họ.

Lúc đó Derek gần như phát điên lên. Mỗi phút họ bị trì hoãn, Ashford có thể làm hại Kelsey. Và họ đã phí mất ba mươi phút lục soát ngôi nhà của hắn rồi.

Chương XXXVI

- Cái gì làm người chậm trễ như quý thể hả? – Ashford lau bàu với gã coi nhà của hắn khi hắn chậm chậm đứng lên bằng chân mình, xoa xoa cái gáy của hắn.

- Những kẻ xâm nhập, thưa ngài – John trả lời khi hắn thông thả đi xuống hành lang với Kelsey bị túm chặt bên cạnh hắn chặt đến lông mày của nàng không khỏi nhăn lại – Thấy chúng trong bếp khi tôi đang tìm kiếm con nhỏ. Chúng đang đi quanh phía bìa rừng gần với sau nhà. Như vậy là quá gần so với khoảng cách tôi thích.

- Những kẻ xâm nhập ư? Đi xa khỏi đường cái hả? – Ashford cau mày trầm ngâm – Không phải chỉ là thợ săn chứ?

- Không có thợ săn nào mà không mang vũ khí theo bên mình. Và có hai đứa trong bọn chúng. Tôi thấy là tốt hơn hết tôi nên dồn chúng lại để ngài xử lý.

- Thật là phiền phức chết đi – Ashford phàn nàn – Chúng ở đâu?

- Bị trói trong chuồng ngựa. Dù thế, một thằng đã bị tôi đánh khá nặng. Không chắc hắn có còn sống không. Thằng còn lại sẽ không đi loăng quăng được một lúc.

Ashford gật đầu một cách vô cảm, như thể hắn đã thường giải quyết mấy chuyện này nhiều lần trước đó rồi.

- Chúng có thể rồi, rồi – nhưng con bé thì không. Tuyệt. chờ đợi nó qua lâu rồi. Như thường lệ, người làm tốt lắm, John.

Cuối cùng hắn cũng liếc nhìn Kelsey và trong một lúc hắn cho nàng thấy hắn tức giận đến thế nào với những gì nàng đã làm. Nàng đã xoay sở để làm hắn bị thương trong cái té nhào xuống hành lang đó. Hắn có thể không quen với việc bị nạn nhân của mình đánh lại, hay ít nhất là, không quen với việc bị thương bởi họ.

Nhưng rồi hắn mỉm cười với nàng, nụ cười ớn lạnh đến xương đó. Nàng không cần nghe hắn nói rằng hắn sẽ trả đũa lại, và sớm thôi. Nó thể hiện trong vẻ mặt và đôi mắt hắn, rằng hắn đang vui thú với ý nghĩ đó.

Hắn ra hiệu cho John đi trước. Kelsey bị kéo lê theo xuống một chiếc cầu thang, rồi một cái khác, và cái cuối cùng, nơi cái mùi hôi thối kinh khủng đó làm nàng buồn nôn trở lại. Đằng sau một trong các cánh cửa, có ai đó bắt đầu khóc một cách đáng thương. Nó làm cho nàng rùng mình tới cả xương sống.

- Có im đi không! – John quát lên.

Yên lặng tới ngay lập tức. John cai trị những căn hầm, và những người sống tại đó tuân lệnh hắn hoặc là – hoặc là gì? Kelsey cho rằng mình sẽ sớm biết được thôi.

Lần này bọn họ không dừng lại tán gẫu gì hết trước khi nàng được đề mắt đến. John không đợi lệnh của Ashford; hắn ném nàng xuống chiếc giường đó ngay khi họ bước vào căn phòng mới xây. Nàng nhăn nhó, đáp xuống bằng đôi tay bị trói của mình. Có đủ thời gian trôi qua khiến cho tay nàng ngủ yên lần nữa, và một lần nữa sự đau đớn bắn thẳng qua chúng khi tiếp xúc với chiếc giường tức thời đánh thức chúng lần nữa. Cho nên nàng mất một lúc mới nhận ra rằng hắn ngay lập tức trói một chân của nàng và đang quấn dây da quanh nó. Nàng cố gắng dừng việc đó lại, đá hắn với chân còn lại, mạnh, thêm nữa, thêm nữa. Dường như hắn chẳng để ý. Những vòng trói vẫn tiếp tục, siết chặt hơn.

Nàng tái nhợt. Nàng cảm thấy da dày muôn bệnh. Bị trói đặt dấu chấm hết cho bất kỳ hi vọng nào nàng đã bầu víu vào. Nhưng nàng vẫn cố gắng cuộn tròn trên giường, nỗi hoảng loạn làm nàng trở nên liều mạng. Bàn chân còn lại của nàng bị tóm lấy, cái siết trên nó mạnh tới nỗi nàng rên rỉ. Nàng đoán cuối cùng hắn cũng cảm thấy những cú đá của nàng. Và trong vòng vài giây, một đoạn dây trói khác được đặt vào.

Rồi nàng thấy Ashford, đứng bên cạnh giường. Hắn đang mỉm cười nhìn xuống nàng, và nàng hầu như có thể đọc được tâm trí hắn. Hắn đang thương thức tình trạng vô vọng không ai giúp đỡ của nàng, nỗi sợ của nàng, thấy trước được điều gì sẽ tới. Bây giờ chẳng? Liệu nó sẽ xảy ra bây giờ chẳng?

- Theo lệ thường phải không, thưa ngài?

Câu hỏi của gã coi nhà kéo ánh mắt của Ashford ra khỏi nàng, và biểu hiện của hắn thay đổi sang dừng dừng một lần nữa:

- Đúng, người không được động tới nó cho tới khi ta đã dạy dỗ nó thích đáng, nhưng rồi khi nó là của nhà người thì người thích làm gì tùy ý, cũng giống những đứa khác.

- Và cái đứa tóc vàng được ngài chú ý tới gần đây thì sao ạ? – John hỏi một cách tràn trề hi vọng.

- Ừ, ừ, người có thể có lại nó bây giờ - Ashford nói một cách mất kiên nhẫn – Sẽ chẳng nghi ngờ gì là sẽ mất một thời gian ta mới lại muôn nó, giờ đây ta đã có con bé này tiêu khiến cho ta rồi.

- Cám ơn ngài. Tôi phải công nhận là, con bé tóc vàng là loại tôi ưa thích, cho dù tôi chắc là đứa này cũng thế - ngay khi ngài xong việc với nó. Tôi thích những đứa mới nhất và cả huấn luyện chúng nữa. Cho chúng nhin đói vài ngày và chúng sẽ thấy hạnh phúc khi làm cho John già cả này hạnh phúc, bất kỳ chuyện gì tôi muốn.

Ashford cười thầm:

- Và ta chắc rằng có rất nhiều cách làm người hạnh phúc.

- Ôi vâng, thưa ngài. Tôi mỗi ngày đều cảm tạ rằng ngài đã cho tôi công việc này, thực sự là thế. Tất cả những con bé xinh xắn này sẽ không bao giờ để John già tới gần chúng, chúng đòi giọng ngay khi chúng bị quăng xuống đây. Và con bé xinh xắn này, ngài có muốn tôi chuẩn bị nó cho ngài lúc này không?

- Thực sự thì, ta khá là đói – Ashford nói – Ta tin rằng ta sẽ phải ăn một chút trước khi bắt đầu làm quen với nó. Ta đã trông c con bé này. Ta không muốn thứ gì làm xao lãng niềm vui của ta một khi ta bắt đầu. Ta tin là nhà bếp vẫn được cung cấp đầy đủ chứ?

- Vâng, ngài sẽ tìm thấy tất cả những gì ngài ưa thích ở đó, ngay khi ngài ra lệnh.

- Tốt tốt. Nhưng người có thể hoàn thành công đoạn giam giữ. Ta không muốn có bất kỳ khả năng nào là con bé sẽ không ở đây khi ta quay lại lát nữa.

- Con bé sẽ ở đây. Ngài có lời đảm bảo của tôi về chuyện đó.

Ashford gật đầu, mỉm cười với gã coi nhà:

- Ta dựa dẫm vào nhà người quá, thực sự thế. Dù vậy, ta sẽ để mắt tới phần còn lại. Ta rất mong chờ chuyện đó.Ồ, và đem những dụng cụ của ta ra – Hắn nói khi nãy ra thêm một ý nữa – Ta không muốn bị phiền nhiễu với việc mở cửa ô của con bé tóc vàng để lấy chúng ra.

Chương XXXVII

Dụng cụ ư? Những dụng cụ gì? Nghe có vẻ quá giống với những dụng cụ để tra tấn, nếu liên hệ tới những gì diễn ra dưới đây. Hay chỉ là hấn gọi những cái roi của mình là dụng cụ?

Những lời kể của Derek quay trở lại ám ảnh Kelsey. Hấn đánh họ bằng roi cho tới khi cơ thể bọn họ ướt đầm máu. Có vẻ như hấn không thể nào quan hệ với họ mà thiếu đi hình ảnh máu me đó.

Chúa ơi, tại sao anh phải kể với nàng chứ? Nàng thà là không biết những gì sẽ xảy đến với mình cho tới khi nó diễn ra. Không biết sẽ không thấy sợ, nhưng còn chuyện này? Không biết gì là hạnh phúc nhất. Trong lúc này, biết rõ mọi chuyện là cực kỳ kinh khủng.

Ashford đã đi ăn. Một chuyện có vẻ thật bình thường như vậy lại ở giữa cơn ác mộng của nàng. Hấn là người ăn nhanh không? Hay chậm? Chính xác nàng sẽ có bao nhiêu thời gian cho tới khi hấn quay lại với nàng? Nàng đã trì hoãn hấn chỉ một chút khi nàng chạy trốn khỏi hấn. Nhưng hấn đã muốn nàng làm thế. Nó là một phần trong toàn bộ thú vui của hấn. Vì chuyện chậm trễ này chỉ vì sự nghi của chính hấn, thực sự hấn có thể quay trở lại chỉ trong vài phút. John vẫn còn ở đó. Hấn đã được ra lệnh hoàn toàn việc trói nàng và hấn làm đúng thế, lấn nàng sang một bên để hấn có thể trói tay nàng, thực ra là làm sái cả tay nàng, hơn cả mức độ những múi cơ của nàng muốn cho phép. Và hấn giữ nàng ở vị trí đó trong khi hấn vòng sợ dây da quanh một cổ tay, bởi nó giữ cánh tay còn lại khỏi hoạt động, vẫn bị đè bên dưới và bẻ quặt ra sau nàng như thế.

Không phải nàng có thể làm được chuyện gì để tránh khỏi những vòng trói cuối cùng ấy tiếp diễn. Thêm một lần nữa, đôi bàn tay nàng trở nên tê liệt từ những nút trói chặt, và cánh tay nàng cũng nhúc nhích bởi bị vặn ra sau lưng nàng quá lâu.

Hấn rời căn phòng khi hấn xong việc, nhưng hấn không đi đâu xa. Nàng có thể nghe thấy hấn mở khóa một trong những căn phòng còn lại, và tiếng khóc bắt đầu ngay khi căn phòng có người viếng thăm, những tiếng la khóc lớn không ngừng lại cho tới khi cánh cửa đó bị khóa lại lần nữa.

Kelsey rùng mình. Chúa nhân từ, nỗi khiếp sợ nàng vừa mới nghe thấy chỉ vì một trong những người phụ nữ đó nghĩ rằng Ashford hay gã coi nhà của hấn sẽ tới thăm. Kelsey sẽ không sống được kiểu đó, nàng biết nàng sẽ không. Nàng sẽ phát điên nếu tất cả những gì nàng phải trông chờ mỗi ngày là đau đón và đau đón hơn nữa.

John quay trở lại phòng nàng. Trên bụng nàng hắn đặt ba loại roi với thiết kế và chiều dài khác nhau – cùng một con dao. Những dụng cụ của Ashford. Những thứ hắn sẽ dùng trên người nàng. Nàng nâng đầu mình lên để nhìn chúng, không thể rời mắt khỏi chúng. Nàng sẽ phát bệnh mắt.

Hắn cười trước ánh nhìn trong đôi mắt của nàng:

- Còn đủ thứ trên người mày khi ông ta chán mày, cung, mà phù hợp với tao – Hắn đảm bảo với nàng – Tao không kén chọn lắm đâu.

Đôi mắt nàng gặp mắt hắn. Nàng thấy chúng có màu xanh, thực sự có một sắc xanh đẹp. Nó không dễ nhận thấy với khuôn mặt biến dạng của hắn. Nàng đã quên mất chuyện nghe thấy Ashford nói rằng nàng sẽ là của John sau này và làm những gì khiến hắn hài lòng. Liệu nàng thậm chí có lo về lúc đó không?

G không ở lại để mà hả hê. Và hắn đóng cánh cửa sau lưng mình khi rời khỏi, cho dù hắn không khóa nó. Chiếc đèn được để lại. Để nàng có thể tiếp tục nhìn được những gì hắn mang tới chỗ nàng chẳng?

Kelsey ráng sức nâng lưng nàng lên khỏi giường ngay giây phút cánh cửa đóng, để đẩy những dụng cụ và con dao xuống sàn. Nhưng đẩy chúng khỏi cơ thể nàng không có nghĩa là thoát khỏi chúng. Nàng rùng mình lần nữa, cảm thấy muốn ốm hơn. Và nàng tự hỏi liệu, nếu như nàng không phải vẫn đang bị nhét giẻ vào miệng, nàng sẽ không bắt đầu la hét vào lần tới khi cánh cửa mở ra. Nàng ó thể dùng bất kỳ mọi cách- Những vòng dây sẽ không cho nàng thoát. Nàng vịn mình và giật mạnh và kéo căng lên, nhưng chúng chẳng lỏng ra một chút xíu nào. Nàng không thể nào rút ra khỏi chúng, hay giứt đứt chúng từ cái cách chúng được gắn với chiếc giường.

Cánh cửa mở ra lần nữa, quá sớm, dường như chỉ mới có vài phút. Là Ashford. Cuối cùng hắn cũng thanh toán xong bữa ăn của mình. Những cơ bắp của Kelsey cứng lại cùng nỗi sợ hãi. Hắn liếc nhìn “những dụng cụ” của mình trên sàn và..*(bản tiếng Anh có lỗi). Hắn thông thả đi về phía trước và nhặt lên một thứ. Nó là con dao. Kelsey tái nhợt đi. Nó di chuyển tới má nàng. Một cái giật mạnh, và nàng có thể đẩy miếng giẻ trong miệng ra. Nàng không cảm ơn hắn. Nàng biết rõ rằng hắn muốn lấy nó ra để hắn có thể nghe tiếng hét của nàng.

Nhưng nàng sẽ không la hét. Nàng sẽ sử dụng trí khôn của mình và kéo dài chuyện này. Nó là cơ hội duy nhất nàng còn lại. Hắn không điên – không hoàn toàn là vậy. Nếu nàng có thể thúc đẩy hắn đủ để chộp lấy được phần còn lại trong tâm trí hắn, có thể hắn sẽ để nàng yên, thậm chí có khi hắn còn thả nàng ra nữa. Nó là một hi vọng điên khùng, nhưng là hi vọng duy nhất nàng có.

- Thả tôi ra, Ngài Ashford, trước khi quá muộn. Ông đáng ra không nên

bắt tôi, nhưng tôi sẽ không nói lời nào về những gì ông đã làm nếu như-

- Ta không bắt cô để lại thả cô, bé xinh – Hấn nói khi hấn đi tới cuối giường.

- Nhưng tại sao lại bắt tôi chứ? Ông đã có những cô gái khác ở đây rồi. Tôi đã nghe họ....- Cô xoay sở để tự kiềm chế khỏi thốt lên từ “la khóc”.

- Đúng thế, hầu hết là những con bé vô gia cư, chúng chẳng có ai nhớ tới và cũng chả có bạn bè quan tâm tới nếu có chuyện gì xảy ra với chúng. Cho dù ta có một đứa ở đây ra đã mua nhờ đầu giá, giống như cô.

- Tại sao ông giữ họ ở đây?

Hấn nhún vai:

- Tại sao không?

- Ông đã bao giờ thả họ chưa?

- Ồ, không, ta không thể làm thế. Một khi chúng đã tới đây, chúng không bao giờ có thể đi được nữa.

- Nhưng họ không tới đây một cách tự nguyện – Nàng thét lên – Ít nhất là tôi không.

- Vậy thì sao nào?

- Tại sao ông phải cần nhiều đến thế?

Hấn nhún vai lần nữa:

- Những vết sẹo thường ngăn không cho máu chảy ra.

Hấn nói điều đó thật thản nhiên, trong khi hấn chính là người gây ra những vết sẹo đó. Những gì hấn làm ở đây, thực sự không làm hấn bận tâm. Hấn chẳng cảm thấy chút tội lỗi nào. Điều duy nhất nàng đã nghe chỉ củng cố thêm những gì nàng đã đoán được.

Hấn móc con dao hấn vẫn giữ vào dưới váy nàng và lia nó về hướng mình, cắt cái váy ra. Nàng thở hỗn hển. Hấn mỉm cười.

- Đừng lo, bé xinh. Cô sẽ không còn cần chỗ quần áo này nữa đâu – hấn nói, và xé toạc phần còn lại của cái váy lên tới tận eo nàng, rồi đi lên phía trên chiếc giường để bắt đầu kéo cái áo khoác của nàng lên – Những con điếm nhà cô luôn lột chúng ra vô số lần trong ngày, cho nên ở dưới này, chúng ta đủ tốt để mà giải thoát cô khỏi nỗi phiền phức đó.

Hấn cười phá lên, có vẻ thích thú trước chuyện đó.

- Tôi không phải là một con điếm.

- Dĩ nhiên cô là thế, cũng giống bà ta thôi.

Lại có sự đề cập tới một người phụ nữ khác nữa, theo cái giọng ngụ ý rằng người đàn bà đặc biệt đó là người tội lỗi kinh khủng nhất trên thế giới.

- Bà ta là ai?

Một ngọn lửa băng giá thỉnh linh nhá lên trong mắt hấn ngay trước khi hấn tát nàng.

- Đừng có nhắc tới bà ta.

Mặt nàng đã bị lật sang một bên từ cái tát của hắn. Con dao trượt xuống bên dưới tay áo nàng và bắt đầu cắt nó trước khi nàng quay lại nhìn hắn trừng trừng:

- Nếu không thì sao? Ông sẽ đánh tôi à? Đó không phải là điều ông đã định làm sao?

- Mày nghĩ là sẽ không có cách nào khiến mày phải chịu đựng thậm chí còn nhiều hơn sao, giống như bà ta chứ gì? Ta đảm bảo với mày, chỉ những con điếm khác cũng ở dưới đây sẽ nghe thấy những tiếng thét của mày.

Chúa ơi, họ đều nghe thấy nỗi đau đớn của nhau ư. Nhưng nàng biết chuyện đó, nàng đã nghe thấy âm thanh của sự đau khổ của họ. Chỉ là bây giờ thì họ cũng nghe thấy tiếng nàng nữa.

Có phải chuyện đó là có chủ ý, thêm một điều nữa vào sự khủng bố mỗi người phụ nữ đã bị mang xuống đây chăng? Dường như hắn làm mọi thứ có chủ đích, như thể hắn đã diễn cảnh này trên sân khấu này cả ngàn lần trước đó rồi. Chỉ có duy nhất một người hầu trong ngôi nhà, và hắn hoàn toàn trung thành với Ashford. Không còn ai nữa, sẽ không có ai để chứng kiến mà kể lại những hành động tàn bạo diễn ra ở đây.

Ashford đã che dấu nơi này được bao nhiêu năm rồi? Có những người phụ nữ đã ở dưới đây bao lâu? Hắn đã đánh những người hầu rệu tàn nhẵn tới mức họ mang sẹo suốt đời. Đó là những gì Derek đã chứng kiến. Nhưng những phụ nữ đó vẫn còn lại tự do sau những hắn đã làm với họ. Vậy còn những người phụ nữ dưới căn hầm này, những người chưa bao giờ được giải thoát để kể lại mọi chuyện thì sao? Những điều gì nữa còn tồi tệ hơn đã xảy đến với họ?

Nàng phải duy trì việc nói chuyện với hắn. Hắn dừng việc cắt áo quần nàng mỗi khi hắn nói điều gì đó. Nhưng nàng lưỡng lự khi đề cập tới “bà ta” lần nữa.

- Ông đã đánh cắp tôi khỏi Ngài Malory. Ông nghĩ là anh ấy sẽ không biết gì và không đuổi theo ông ư?

Hắn dừng lại, chỉ một thoáng lo lắng hiện lên trên nét mặt hắn, nhưng hắn nhanh chóng gạt nó đi:

- Đừng ngu xuẩn thế - Hắn rầy nàng – Những con điếm lúc nào chả chạy trốn.

- Không khi họ không muốn thế, và anh ấy biết tôi sẽ không. Và anh ấy cũng không ngu ngốc. Anh ấy biết chính xác tìm tôi ở chỗ nào. Hi vọng duy nhất của ông là thả tôi ra.

- Nếu hắn tới, ta sẽ giết hắn.

- Khi anh ấy tới, anh ấy sẽ giết ông – nàng nhấn mạnh – Nhưng ông đã

biết chuyện đó rồi, Ngài Ashford. Ông cũng khá là can đảm khi giỡn với tử thần kiêu đó đây.

Hắn tái mét, nhưng gần như không đủ.

- Hắn sẽ không làm được gì khi thiếu bằng chứng. Và hắn sẽ không bao giờ tìm thấy mày ở đây. Không ai biết chỗ này, sẽ không ai biết.

Hắn đã có câu trả lời cho mọi chuyện. Đề cập tới Derek không có ích gì. Hắn sợ anh, đúng là thế, nhưng hắn cho rằng mình an toàn khỏi sự báo thù của Derek. Hắn di chuyển tới bên tay áo còn lại của nàng và bắt đầu cắt nó lên tới tận vai nàng. Nàng đang nhanh chóng hết thời gian. Nàng phải liều nói tới người phụ nữ đó lần nữa. Đó là điều duy nhất thực sự làm phiền hắn.

- Ông đã mang bà ấy tới đây chưa?

- Chưa.

Nàng đã làm hắn khó chịu, đủ để con dao trượt đi, cắt vào tay nàng. Nàng có nao núng, nhưng nàng sẽ không để điều đó làm mình nhụt chí. Ít nhất hắn không tát nàng lần nữa:

- Tại sao ông lại ghét bà ấy thế?

- Im đi! Ta không ghét. Ta chưa bao giờ ghét người. Nhưng đáng lẽ người không được chạy trốn với tình nhân của mình khi Cha phát hiện ra người là một con điếm. Thay vì thế ông ấy đánh ta, bởi vì người không có ở đó. Người đáng lẽ phải để ông ấy giết người nếu ông ấy muốn thế. Người xứng đáng bị thế. Ta đã không muốn làm chuyện đó vì ông ấy khi ta tìm thấy người, nhưng ta còn lựa chọn nào đây? Người phải bị trừng phạt. Người vẫn phải bị.

Ôi chúa ơi, hắn đang nghĩ nàng là người phụ nữ khác – mẹ hắn. Hắn đã giết bà, và hắn sẽ giết bà lần nữa khi hắn thực hiện “ sự trừng phạt” nàng vì tội lỗi của bà ấy, cũng như lúc hắn bị phạt vì tội lỗi của bà ấy. Nàng đã tự kết án mình nhiều đau đớn còn hơn cả những gì nàng sẽ bị nếu nàng không đẩy hắn tới ranh giới tình trạng điên rồ như thế.

Chương XXXVIII

Con ngựa thuê dừng lại phía trước bọn họ. Người đánh xe của Derek dừng lại bên cạnh nó.

- Có chuyện gì? – James gọi ra.

Một lúc sau, Artie đi tới cửa sổ xe ngựa nói với bọn họ:

- Đó là do căn nhà ở đằng xa kia, Thuyền trưởng, căn nhà tôi đã nói với ngài, rằng Ashford thỉnh thoảng có tới thăm nó. Đây là nơi duy nhất tôi biết hẳn có thể mang cô gái tới, nhưng tôi đoán là không.

- Tại sao không?

- Bởi không có dấu hiệu của Henry ở đây. Henry sẽ ở đây nếu đây là nơi Ashford đưa cô ấy tới. Bên cạnh đó, nơi này có vẻ hoang vu hơn bao giờ hết. Tôi cho là không có ai ở quanh đây hàng dặm.

James bước ra ngoài để quan sát ngôi nhà và xung quanh. Derek và Anthony đi theo ông.

- Cái nơi chết chóc này trông như có ma vậy – Anthony nói – Thực sự có ai đó sống ở đây sao.

Artie nhún vai:

- Chúng tôi chưa bao giờ thấy ai khi chúng tôi tới đây lần trước.

- Chúng ta vẫn phải tìm kiếm trong ngôi nhà – Derek nói – Nếu đây là hi vọng cuối cùng của chúng ta, cháu sẽ không rời đi cho tới khi mọi góc ngách của nó được xới lên.

- Đồng ý – James trả lời, rồi bắt đầu đưa ra mệnh lệnh – Artie, kiểm soát khu vườn nếu có. Tony, để tiết kiệm thời gian, cố gắng tìm cửa sau còn mở, hay mở ra nếu nó không. Derek và tôi sẽ đi vào bằng lối bình thường và thử cửa trước xem sao.

- Tại sao anh đi bằng lối bình thường, còn em phải lén lút chứ? – Anthony muốn biết.

- Suy nghĩ chút đi, cậu bé – James nói – Giờ không có thời gian mà tranh cãi nữa đâu.

Anthony nhìn Derek một cái và ho, nói:

- Đúng là thế.

- Và hãy tiến hành chuyện này nhanh chóng – James nói thêm – Chuyện tên khốn đó ở đây vẫn còn bị nghi ngờ, vì Henry không có. Nhưng đây chưa phải hi vọng cuối của chúng ta. Henry chắc chắn sẽ gửi tin về nơi hẳn đã tới, ngay khi cậu ta có thể xoay sở. Chúng ta sẽ muốn có mặt khi Henry làm vậy.

Nhưng lời cuối nói vì Derek, nhưng nó chẳng có tác dụng gì.

- Chắc chắn rồi – Tất cả bọn họ đều hiểu, lúc đó sẽ là quá muộn để cứu cô gái.

- Ô, có vẻ như có ai đó ở đây – Anthony nói, nhìn căn nhà – Hay là em nhầm khi nhìn thấy có ánh đèn lóe lên ở căn gác mái.

- Thật thế. Nó rất mập mờ, khó mà nhận thấy, nhưng đúng là có ánh đèn ở đó. Và chuyện đó đảm bảo với họ rằng nơi này không hoàn toàn hoang phế.

Họ tách ra để tiếp cận riêng ngôi nhà. Derek đã sai người đánh xe của mình đi thẳng tới cửa trước và nhảy ra khỏi xe để thử làm chuyện đó. Thấy nó bị khóa, anh phải tính tới chuyện phá nó. James tới sau họ một chút. Ông đã lo về thằng cháu trai của mình. Ông chưa bao giờ thấy anh nổi giận cùng con thịnh nộ không ngớt dâng trào thế này. Derek không thể nào đứng yên. Anh lắc lư gót chân mình. Anh lùa bàn tay của mình qua tóc. Anh gõ cửa lần nữa.

- Henry là người tốt, Derek – James nói khi họ chờ đợi cánh cửa mở ra – hoặc là không – Nếu cậu ta có thể an toàn giải thoát Kelsey khỏi Ashford, cậu ta sẽ làm. Có thể cậu ta đã cứu cô ấy rồi, theo những gì chúng ta biết.

- Chú có thực sự nghĩ thế không?

Khó mà thấy được hi vọng trong mắt Derek. Quỷ tha ma bắt. Một người đàn ông không có nhiều tình cảm đến vậy với tình nhân của mình. Đó là điều James đã định làm với vợ ông, Georgina, biến cô thành tình nhân của ông. Ông đã không làm, thay vào đó ông cưới cô. Nhưng cô gái tên Langton này không phải kiểu người có thể kết hôn cùng. Không phải chuyện đó có vấn đề gì với James. Không hề. Ông luôn làm mọi chuyện ông thấy hài lòng và sẽ luôn là thế. Nhưng người thừa kế tương lai của Hầu tước Haverston không có được sự xa xỉ đó.

Ông sẽ phải nói chuyện nghiêm túc với thằng nhóc khi chuyện này qua đi. Hay tốt hơn, với cha Derek. Đúng thế, để cho Jason thực hiện bổn phận của mình và giã cái sự thực không mấy vui thích đó vào con trai của anh ấy. James không có cơ hội mà trả lời chuyện đó. Cánh cửa mở ra và họ đối diện với một rất giận dữ - một cái gì chứ?

James đã nhìn thấy nhiều thứ trong cuộc đời du lịch nhiều nơi của ông, nhưng ngay cả ông cũng phải lùi lại trước sự nét dị dạng của cái sinh vật đang đứng trước cửa. Nhưng nó nói. Nó là một người đàn ông, không hẳn là một quái vật.

- Chuyện huyền nào này là vì gì vậy hử? Mấy người không có việc gì ở-

- Ta không nghĩ thế đâu – James cắt ngang – Vậy nên hãy là một anh bạn ngoan và tránh sang một bên. Bọn ta phải nói chuyện với quý ngài David Ashford – ngay lập tức.

Cái tên khiến cho gã óng ngạc nhiên một chút.

- Ông ấy không ở đây – Là tất cả những gì gã nói.

- Ta tình cờ biết điều khác đi kìa – James đáp trả, chắc chắn là một lời nói bịp bợm, nhưng lúc này thì có ích – Cho nên đưa bọn ta tới chỗ ông ta hoặc là chúng ta buộc phải tự đi tìm hắn.

- Không, tôi không để các người làm thế đâu, các quý ngài. Tôi nhận được lệnh là không ai tới đây – bao giờ.

- Người sẽ phải có một ngoại lệ-

- Tôi không nghĩ vậy – Gã nói một cách tự tin, và bàn tay hắn giữ sau lưng mình vụt ra để lộ một khẩu súng.

Hắn đã đi tới cửa chuẩn bị để đẩy lui những kẻ “không phận sự”. Và với khoảng cách gần như thế, họ thực sự bị gỡ hòa – ít nhất cho tới khi James có thể vọt vào bên trong áo khoác của mình và lấy khẩu súng ông mang theo. Nhưng ông lưỡng lự với nỗ lực đó với sự có mặt của Derek ở đó và vũ khí của người đàn ông vung vẩy giữa bọn họ. Ông mạo hiểm với cuộc sống của chính mình, nhưng không phải với cuộc sống những thành viên trong gia đình ông.

- Không cần thiết phải dùng tới vũ khí – James chỉ ra một cách hợp lý.

- Không cần ư? – Gã cười tự mãn và rồi ném những lời của James lại ông – Tôi không nghĩ thế đâu. Và vì mấy người đều phớt lờ những biển hiệu tại con đường chính trước khu đất, cái mà cảnh báo các người trước là tránh xa ra, có thể tôi phải bắn cả hai người vì đã xâm phạm nơi đây.

Nhưng giọng nói bình tĩnh chết người của Anthony bất thành linh vang lên ở sau lưng người đàn ông:

- Thằng cha này không phải thực sự đang đe dọa bắn anh đấy chứ, ông già, phải thế không? – Anthony nói.

Dĩ nhiên, gã quay lại, để đối diện với nguy cơ sau lưng mình. Anthony đã tìm thấy lối khác vào căn nhà và đã lén tới sau gã ở dưới hành lang.

- Căn thời gian chuẩn đấy – James nói khi ông đâm khẩu súng vắng của gã và túm lấy cổ áo gã kéo hắn đứng đó.

- Anh có thể cảm ơn em sau – Anthony trả lời, cười nhăn nhó khi hiện gã đàn ông đã bị tước vũ khí.

- Phải thế chứ? – James đáp lại.

Nhưng sau đó, nhìn cái gã ông đang giữ, và chỉ ngay trước khi ông động nắm tay vào giữa gương mặt của gã, ông nói thêm:

- Quỷ tha ma bắt, làm sao mà đâm vỡ mũi của một tên khi mà hắn không có cái nào nhỉ?

Rồi James thả gã ra. Hắn không còn tỉnh táo lắm, ngã thành một đống trên sàn.

- Điều đó có cần thiết không – Anthony nói, đi tới trước – Hắn đáng ra có

thể nói cho chúng ta chỗ của Ashford.

- Hẳn sẽ không – James nói – Ít nhất cho tới khi chúng ta già cho hẳn phun ra, và chúng ta không có thời gian cho những lời đùa cợt đó. Derek, cháu tìm tầng này. Ta sẽ lên gác. Tony, tìm xem có tầng hầm nào không.

Anthony cũng như James biết rõ rằng Ashford không thể nào ở tầng chính căn nhà mà James đã phân công Derek tìm kiếm. Hẳn hoặc là trong phòng ngủ trên gác, nơi hợp lý nhất dành cho mục đích của hẳn, hoặc là chui rúc trong một căn phòng dưới tầng hầm, nơi những tiếng la hét sẽ không vang xa. Rõ ràng, James không muốn Derek tìm thấy hẳn hay cô gái trước tiên nếu bọn họ thực ở đó.

- Em lại phải nhận công việc bản thủ lần nữa hả? – Anthony làm bầm khi anh quay lại theo đường anh đã tới, rồi gọi với qua vai – Chỉ cần đảm bảo là anh chừa lại chút gì của hẳn cho em, anh trai.

James đã đi được nửa đường lên cầu thang, cho nên ông chẳng buồn trả lời. Và vì hầu hết căn phòng đều trống rỗng, việc lục soát căn nhà không mất nhiều thời gian lắm. James xuống lại tới tầng dưới vừa lúc Anthony lên lại hành lang.

- Có gì không? – James hỏi.

- Có một tầng hầm kéo dài bên dưới chúng ta, nhưng không có gì ngoại trừ thùng thừa và đồ bỏ đi, và có vài két rượu. Anh thì sao?

- Căn gác mái hoàn toàn trống, chỉ có một ngọn đèn đặt trên sàn ở đó, điều chẳng có nhiều ý nghĩa lắm.

- Không có gì khác sao? – Derek hỏi khi anh đi qua hành lang để tới chỗ bọn họ - Chỉ có một cánh cửa bị khóa ở đó. Quý tha ma bắt, thực sự đã nghĩ cháu bắt được hẳn khi tìm ra nó.

- Vậy cháu mở được nó chứ? – Anthony hỏi.

- Chắc chắn rồi – James khụt khịt.

- Chẳng có ai ở đó. Nó được trang bị đồ đạc tử tế, không giống những phòng khác, nhưng có vẻ như không ai sống ở đó hàng năm trời rồi, hơn mười hoặc hai mươi năm, cứ nhìn vào kiểu cách cổ xưa của mấy chiếc váy trong tủ áo là biết. Những bức tường treo đầy chân dung của cùng một người phụ nữ, một vài bức là bà ta cùng một đứa trẻ. Nếu hai người hỏi cháu, thì có vẻ nơi đó giống một điện thờ hơn.

- Đã nói với hai người nơi này có ma rồi mà – Anthony nói.

- Được rồi, nó không có ma bởi Ashford. Thậm chí còn chẳng có thêm người hầu nào-

James bị cắt ngang khi cửa trước mở ra và Artie ào vào:

- Tôi tìm thấy Henry rồi! Cậu ấy bị trói trong chuồng ngựa, cùng với một gã khác, và họ đều bị thương nặng. Tên nào đó gần như đã đánh văng đầu

họ.

- Nhưng bọn họ còn sống chứ?

- Vâng, Henry có hơi loạng choạng một chút, nói rằng có con lợn nào đó đã tấn công họ. Người còn lại có vẻ không ổn lắm, có thể không qua được. Cả hai bọn họ đều cần có bác sĩ ngay.

- Hãy đưa họ về thành phố, Artie, và kiếm ngay một bác sĩ – James ra lệnh – Chúng ta sẽ theo sau.

- Em đã nghĩ là hắn trông có hơi giống con lợn mà – Anthony nhận xét khi Arite rời đi.

Anh đang nhìn xuống gã đàn ông bất tỉnh, vẫn còn nằm còng queo trên sàn nhà.

Cho dù hắn trông giống cái gì, có vẻ như hắn có một thói quen điên khùng là giết chết bất cứ ai lang thang vào trong khu đất – James nói cùng vẻ kinh tởm – Anh có cảm giác đó là cái hắn cũng đã định làm với anh và Derek.

- À, nhưng theo lệnh của ai chứ nhỉ?

- Ashford ở đây, chết tiệt, nếu không Henry đã không có mặt – Derek chêm vào.

- Đúng, nhưng hiện giờ hắn không có đây. Hắn là hắn đã đưa cô ấy tới nơi nào đó khác sau khi Henry xuất hiện – Anthony đá gã coi nhà bằng đôi ủng của anh – Em cá là tên này biết chỗ.

- Anh sẵn sàng đồng ý – James nói – nếu có bất cứ người hầu nào của Ashford được hắn tin tưởng, thì đó sẽ là tên này. Chúng ta đánh thức hắn chứ.

- Em sẽ đi kiếm chút nước – Anthony đáp lời, và rảo bước xuống hành lang lần nữa.

Derek quá mất nóng ruột để mà đợi. Anh lôi mạnh gã đàn ông lên khỏi sàn và bắt đầu lắc và tát vào mặt hắn.

- Nhẹ tay nào, nhóc – James – Chúng ta cần để hắn nói được trong vài phút nữa.

Derek thả rơi tên đàn ông trên sàn, nhưng nhìn James một cách thất vọng:

- Nó đang giết chết cháu, Chú James, chuyện hắn đã bắt Kelsey lâu đủ để mà- mà-

- Đừng nghĩ về nó nữa. Chúng ta không biết cho tới khi chúng ta tìm thấy cô ấy, và ta đảm bảo với cháu, chúng ta sẽ tìm được cô ấy.

Anthony quay lại và đổ một xô nước ào xuống gã coi nhà. Gã đàn ông bật dậy thối phỉ phỉ và ho sặc sụa, và khá là tỉnh táo, bởi hắn im bật một cách cảnh giác khi thấy James đứng cạnh chân hắn.

James tặng cho hắn một nụ cười đặc biệt xấu xa:

- A, chúng ta lại gặp nhau rồi. Giờ thì, chú ý nào, anh bạn, bởi tao sẽ chỉ

nói một lần thôi. Tao sẽ hỏi mày nơi quý ngài Ashford đang ở lúc này, và nếu tao không thích câu trả lời của mày, tao sẽ cho mày một viên đạn vào mắt cá. Dĩ nhiên, xương ở đó sẽ vỡ tan ra, chúng rất mong manh mà, nhưng đi khắp khiêng thì có thành vấn đề gì đâu với một tên vốn đã tật nguyền giống như mày hiện giờ chứ? Ah, nhưng rồi, mày thấy đó, tao sẽ hỏi lại. Và nếu tao lại không thích câu trả lời của mày, tao sẽ cho mày một viên vào xương bánh chè. Chuyện mày đi khắp khiêng còn rõ thấy hơn sau đó. Và rồi chúng tao sẽ chuyển tới hai tay mày và những phần khác trên bộ xương và tao chắc là mày sẽ không nhớ nhưng gì tới chúng đâu. Tao đã nói rõ chưa nhỉ? Mày không cần tao giải thích gì thêm chứ?

Gã đàn ông gần như gật và lắc đầu cùng một lúc. James ngồi xổm xuống cạnh chân hắn và dí nòng súng ông đang giữ vào ngay mắt cá của gã.

- Giờ thì, Quý ngài Ashford ở đâu?

- Ông ấy ở dưới tầng.

- Ở đây?

Anthony tặc lưỡi:

- Chết tiệt, không nghĩ hắn sẽ nói dối đâu, thực sự em không nghĩ vậy.

- Tôi không nói dối! – Gã đàn ông thốt ra.

- Tao đã xuống dưới tầng. Chỉ có một căn hầm ở dưới đó – Anthony nói -
Và chỉ có một cửa ra từ nó, nhưng cầu thang khác đều dẫn tới nó hết.

- Không, có một cầu thang khác, tôi sẽ nói với mấy ông. Khi cánh cửa mở ra, nó trông giống với bất kỳ chiếc cầu thang nào. Khi nó đóng lại, mấy ông chỉ thấy các giá bên phía tầng hầm. Cánh cửa bị đóng. Nó luôn đóng khi ông ấy ở dưới đó.

- Chỉ cho bọn tao – James đột ngột nói, và dựng gã đàn ông dậy trên chân gã rồi xô gã về phía hành lang.

Điều tiếp theo xảy ra quá nhanh để mà ngăn lại. Gã coi nhà cố gắng qua mặt họ chạy xuống cầu thang tầng hầm, có thể là để trốn sai một cánh cửa khác và khóa nó lại. Nhưng hắn đã đang ngồi trên một vũng nước lớn trên cửa ra vào, từ lúc cả xô nước đổ thẳng xuống hắn. Đôi ủng của hắn vẫn còn quá ướt để mà trèo xuống những bậc thang đó nhanh chóng. Hắn trượt và lộn nhào xuống dưới.

Anthony chạy tới cuối cầu thang và bắt mạch của gã, rồi nhìn lên anh trai mình:

- Có vẻ như cổ hắn gãy rồi.

- Quỷ tha ma bắt – James nói – Giờ thì chúng ta phải tự tìm cái cửa rồi. Tản ra nào. Kiểm tra những cái chốt bị che đi, những dấu vết còn rõ ràng, hay những mảnh gỗ có thể được dùng để che đi cái gờ nổi lên của thành cửa. Nếu chúng ta không nhanh chóng tìm thấy nó – quỷ thật, cứ bắt đầu đập

tường.

Chương XXXIX

Kelsey đã thử mọi cách nàng có thể nghĩ ra, luôn tâm niệm rằng Ashford đã trượt quá xa khỏi thực tại. Nàng đóng vai mẹ của hắn, la rầy, xin lỗi, đưa ra những lời giải thích hợp lý về những gì hắn đang buộc tội bà, nhưng việc mẹ hắn là một người tội tệ đã bị ghi khắc quá sâu sắc trong tâm trí hắn khiến cho không cách nào có tác dụng. Hắn sẽ không đồng ý rằng cha hắn là người đã đôi xử bất công với hắn.

Dù vậy, từ vài điều hắn nói, nàng đã thu nhặt được thông tin rằng mẹ hắn đã rời bỏ chồng và con trai bà, nhưng có thể bà làm thế đơn thuần chỉ để tự cứu lấy cuộc sống của chính mình, chạy trốn khỏi người chồng đầy căm thù – ít nhất cho tới khi đứa con trai loạn trí của bà tìm thấy bà.

Hắn đã giết chính mẹ mình. Hắn xử phạt bà bởi cha hắn đã kết tội bà. Hắn đã giết bà bởi đó là chuyện cha hắn đã muốn thực hiện. Về mặt nào đó, hắn trở thành chính cha mình. Hắn nói về mẹ hắn như thể bà là vợ hắn. Suy nghĩ của hắn là suy nghĩ của cha hắn. Và Kelsey phải tự hỏi rằng liệu hắn có giết bà hay không nếu hắn đã không suy nghĩ bằng vai trò của cha mình như thế. Điều mà cha hắn nhất định sẽ làm. Và Ashford cứ thế giải tòa điều đó lần nữa và lần nữa với mỗi người phụ nữ nằm đây, với mỗi gái điếm ở quán rượu trả tiền để sử dụng.

Hắn là một gã đàn ông thực sự bệnh hoạn. Nhưng nàng không thể nào cảm thấy một chút hối tiếc nào dành cho hắn. Hắn đã giết người. Tất cả những gì hắn đã nhắc tới là hai cái chết dưới tay hắn, nhưng nàng chắc chắn là còn nhiều hơn nữa. Hắn đã khiến quá nhiều người phải gánh chịu sự bệnh hoạn của mình, và nàng sẽ là một trong số họ.

Vẫn đang nói chuyện với hắn như là mẹ hắn, nàng chỉ là trì hoãn hình phạt của mình thôi. Nàng điên cuồng tìm cách tiếp tục hoãn nó lại. Không phải là nàng mong chờ có kỳ tích nào đó xảy ra để chấm dứt điều đó.

Điều nàng không thể đối mặt là sự khủng bố của việc đánh đập, đó cũng là điều nàng cố gắng trì hoãn. Nàng chưa bao giờ bị đánh trước kia, dù dưới bất kỳ hình thức nào. Nàng không biết mình có thể chịu đựng được hay không. Và chuyện gì tiếp theo đó? Cái chết chẳng, nếu hắn vẫn còn nghĩ nàng là mẹ hắn? Hay hắn phần nào còn có lý trí, và cưỡng bức nàng trong khi nàng vẫn còn đang la hét bởi nỗi đau đớn vừa phải chịu? Hay cả hai? Nàng thực sự không thể nào nói được là mình thích cái nào hơn.

Ngay lúc này, một lần nữa hắn lại là mình, không còn là cha hắn. Nhưng hắn vẫn còn nhìn nàng thành mẹ hắn. Và nàng vẫn còn đang cố gắng gây nên

một chút ăn năn hay sợ hãi trong hắn điều sẽ khiến hắn thả nàng ra.

- Cha con sẽ không hài lòng đâu nếu con giết ta. –Nàng nói với hắn – Ông ấy muốn tự mình làm. Ông ấy có thể sẽ lại đánh con – nếu ông ấy phát hiện ra.

Điều đó thực sự gợi nên chút sợ hãi trong biểu hiện của hắn. Toàn bộ cơ thể của Kelsey dâng lên niềm hi vọng mới nhen nhóm:

Bà có nghĩ vậy không? – Hắn hỏi, bối rối.

- Ta biết là ông ấy sẽ làm thế. Con sẽ cướp đoạt niềm vui trả thù của ông ấy. Ông ấy sẽ tức giận với con.

Một tiếng động trên gác làm hắn phân tâm. Hắn liếc nhìn lên chút vài vốc vẫn còn dính lại chỗ Kelsey và trượt c dao bên dưới nó. Bộ váy tả tơi của nàng trải ra hai bên của chiếc giường rủ xuống sàn. Không còn gì che đậy nàng nữa.

- Con có nghe ta nói không? – Nàng điên cuồng hỏi, sự hoảng loạn của nàng cao vút lên.

Thậm chí hắn còn chẳng nhìn nàng. Hắn thả con dao lên sàn, lúc này đã dùng xong nó. Rồi hắn nhìn xuống đồng roi của mình và chắc lưỡi khi hắn không tìm thấy chúng ngay. Hắn phải cúi xuống để nâng chiếc váy của nàng lên để tìm một trong số chúng, nhưng rồi hắn đứng thẳng dậy với một cái trong tay. Nó có cán ngắn, với rất nhiều dải da dài, mảnh lác lác. Hắn dùng cái cán ve vuốt lên má mình một cách triu mến.

- Trả lời ta đi, chết tiệt !

Hắn cau mày trước giọng nàng :

- Trả lời ư ?

- Cha con sẽ rất giận dữ. Con có nhận thấy điều đó không?

Hắn cười;

- Ta khó mà nghĩ thế được, bé xinh của ta. Ông già đã chết mấy năm trước rồi. Trái tim ông ngừng đập khi ông ấy đang – tự giải trí cho mình. Không phải là một cách chết dễ chịu cho lắm.

Ôi chúa ơi, hắn lại quay trở về bản thân mình lần nữa, điều đó có nghĩa là nàng đã hết thời gian rồi. Liệu van xin có tác dụng không? Nàng nghi ngờ điều đó. Hắn đặt cuộn roi cạnh đôi chân trần của nàng để hắn có thể cởi áo khoác. Chân nàng sẽ không cong đủ để mà đẩy nó ra được. Và chỉ cái cảm giác của chất da đó trên da trần của nàng cũng làm nàng run rẩy.

Hắn đặt áo khoác mình phủ lên chân nàng trong khi hắn bắt đầu cởi áo sơ mi. Nó không che phủ hết mà chỉ một phần nhỏ cẳng chân của nàng. Nhưng nàng đã không mong chờ điều này. Có phải hắn sẽ cưỡng hiếp nàng trước?

- Ông đang làm gì vậy?

- Cô không phải đang nghĩ rằng ta lại sẽ hủy hoại một bộ đồ tốt cực kỳ,

phải không? – Hấn hỏi- Nó thật là chán ngắt, cái việc gột rửa máu ra khỏi quần áo tốt ấy.

Kelsey tái nhợt đi. Hấn trông đợi có đủ máu vấy tung tóe lên mình sao? Rồi những thùng nước ở đó có thể là để giúp hấn rửa sạch máu sau này, chứ không dành cho nàng. Tên con hoang khó chiều đó đã tính tới mọi thứ, phải không? Nhưng rồi, hấn đã làm chuyện này quá thường tới mức hấn đã học được cách khiến mọi việc đơn giản.

Nàng không thể ngăn hấn. Nàng không còn có thể làm gì được nữa – ngoại trừ việc cho hấn thấy cơn giận dữ của nàng:

- Tôi hi vọng khi Derek tìm thấy ông anh ấy sẽ cắt trái tim ông ra một cách thật chậm rãi. Ông là một cái có thật đáng khinh với một người đàn ông, Ashford, ông cũng tàn tật như cái gã coi nhà của mình mà thôi. Thậm chí ông còn không thể-

Nàng hít nhanh vào. Hấn đã nâng cây roi lên và quất nó ngang qua hông nàng. Những lần roi nổi lên ở vài chỗ, nhưng da vẫn chưa rách. Và hấn đặt cây roi qua bên cạnh nàng để cởi quần áo cho xong.

Hấn làm thế để khiến nàng im, và nó hoàn toàn làm nàng nổi khùng lên, chuyện nàng thậm chí còn không được phép giải tỏa cảm giác của bản thân. Còn lâu.

- Đồ hèn nhát! – Nàng la lên – Thậm chí ông còn không dám đối mặt với sự thực nữa.

- Im mồm! Người chẳng biết gì về ta cả.

- Không ư? Tôi biết rằng ông sẽ không biết phải làm gì với một phụ nữ nếu cô ấy không bị trói lại cho ông. Ông chỉ là một thằng nhóc bệnh hoạn không bao giờ lớn được.

Hấn nhặt cây roi lên lần nữa. Nàng cứng người lại, chờ đợi nó quất lên. Điều đó không tới. Thay vào đó hấn nhìn ra cửa, cau mày. Nàng nhìn theo mắt hấn nhưng không hiểu có chuyện gì. Nàng đã không nghe thấy gì cả.

Nhưng hấn thì có.

- John, đừng có làm ồn nữa! – Hấn la lên – Người biết tốt hơn hết là không làm phiền khi ta đa- làm sao người xuống đây được? Người không thể xuống tới đây!

Kelsey bật khóc khi thấy James Malory bắt chợt choán đầy cánh cửa vào. Nỗi khuây khỏa của nàng thật không thể nào tin được tới mức nó hoàn toàn chiếm lĩnh nàng. Và nếu như tâm trí chỉ đang chơi khăm nàng thì....

Nhưng rồi Derek ở đó, ngay sau James, và lao qua cả ông. Ashford thì, hấn đơn giản là phần nộ với việc James ở đó. Nhưng Derek, chính Derek mới là người làm hấn khiếp sợ, bởi hấn đã vương vào Derek hai lần, và cả hai lần hấn đều thua.

Derek nhìn Kelsey một cái, rồi nhìn Ashford đằng sau nàng với cái roi trên tay hắn, và anh đâm bổ vào phòng. Thậm chí anh còn không đi vòng qua chiếc giường để tới chỗ mục tiêu của mình, anh nhảy qua nó, khiến cho cả anh và Ashford đều ngã nhào trên sàn, nơi Kelsey không thể nhìn thấy họ, chỉ có thể nghe....

James đi tới chiếc giường, cởi áo khoác của ông để che cho nàng khi ông chạm tới nàng:

- Suyt, cô bé, mọi chuyện qua rồi – Ông dịu dàng nói.

- Tô-tôi biết! Chỉ... chỉ là tôi không dùng ... được! – Nàng khóc.

Ông mỉm cười với nàng, vẫn lịch thiệp giữ mắt mình tránh xa khỏi bất cứ phần chân tay nào của nàng vẫn còn để trần. Và ông vội vàng mở khóa những dây trói nàng. Cuối cùng nàng cũng nhận ra, Anthony Malory cũng ở mặt, đang đứng cuối giường và nhìn đứa cháu của mình nện nhau với Ashford.

- Quỷ tha ma bắt, nó sẽ không chừa lại chút gì cho chúng ta đâu, phải không? – Anthony phàn nàn với anh trai mình.

James cười khùng khục:

- Chú có thể can thiệp được rồi, Tony. Anh không tin là thằng con hoang đó có cảm thấy chút gì từ những cú đánh đó ngay giờ, và anh ghét việc trừng trị thích đáng lại bị lãng phí, đặc biệt khi hắn xứng đáng được nhiều hơn thế. Bên cạnh đó, thằng nhóc cần mang Kelsey ra khỏi đây.

Lúc này Kelsey đã ngồi dậy, và nhanh chóng trượt vào bên trong áo khoác của James. Nàng có thể tự mình thấy rằng Ashford đã b tỉnh. Nhưng điều đó không ngăn Derek khỏi việc tiếp tục nện hắn.

Anthony đã lôi Derek ra khỏi Ashford theo đúng nghĩa đen. Mất một lúc nữa cơn thịnh nộ mới nhạt dần khỏi đôi mắt của người đàn ông trẻ hơn. Vào giây phút chúng gặp đôi mắt của Kelsey, anh đi tới bên nàng và ôm nàng chặt, rất rất rất chặt...và nàng òa khóc lần nữa.

James đảo mắt:

- Phụ nữ. Cô ấy đang xỉ vả hắn khi chúng ta đi lên hành lang, giờ khi an toàn rồi thì cô ấy khóc. Anh sẽ không bao giờ hiểu được, chết tiệt anh đi, nhưng anh sẽ không bao giờ làm nổi.

Anthony cười khùng khục:

- Đó là chuyện của phụ nữ, ông già. Chúng ta không cần phải hiểu.

James khịt mũi, nhưng ông liếc nhìn đứa cháu của mình lần nữa và hát đầu về phía Kelsey.

- Derek, mang cô bé ra khỏi đây đi – quay lại thành phố, nếu cháu muốn. Tony và ta sẽ chăm sóc tên cặn bã này.

Derek lưỡng lự, nhìn Ashford lần nữa.

- Hấn vẫn chưa bị trừng phạt đủ.

- Đủ hả? Tin ta đi, nhóc, hấn còn chưa bắt đầu bị trừng phạt nữa.

Derek nhìn ông chú mình một lúc lâu, rồi gật đầu hài lòng. Dù cho James đang có kế hoạch gì cho gã đàn ông, nó cũng không hề dễ chịu chút nào.

Derek dịu dàng bế Kelsey lên và mang nàng ra khỏi phòng, đi xuống hành lang. Cánh tay nàng vòng chặt quanh cổ anh, gần như trong một vòng ôm tuyệt vọng.

- Em không thể nào tin anh đã tới anh đã tìm thấy em – Nàng thì thầm – Làm thế nào vậy?

- Chú anh đã cho người theo dõi hấn.

- Có mấy người xâm nhập được nhắc tới – Nàng nói khi họ trèo 1 cầu thang – Gã coi nhà nhốt họ ở trong chuồng ngựa. Một có thể đã chết. Phải người của chú anh không?

- Đúng thế, một trong số họ. Người còn lại là đánh xe của em. Nhưng cả hai đều còn sống. Một người của chú anh đã tới nói rằng em đã bị bắt đi. Và họ đã theo dõi Ashford tới đây lần trước, cho nên bọn anh biết đây là nơi phải tìm hấn.

Anh không đề cập tới chuyện anh đã sợ hãi rằng họ sẽ tới quá muộn. Nàng không đề cập tới cả một địa ngục nàng đã trải qua để trì hoãn “hình phạt” của nàng.

Nàng ôm cổ anh chặt hơn:

- Có những người phụ nữ khác ở dưới kia. Nơi này là nhà tù của họ. Chúng ta phải giải phóng cho họ.

- Họ sẽ được vậy.

- Hấn thực sự bị bệnh, Derek. Hấn đã giết người chủ của căn nhà đó, người đã mang em ra đấu giá.

- Hấn công nhận điều đó ư?

- Đúng vậy, hấn cũng đã giết mẹ mình, và có Chúa biết là còn ai khác nữa – Nàng rùng mình lần nữa.

- Đừng nghĩ về chuyện đó nữa, em yêu. Em sẽ không bao giờ trông thấy hấn lần nữa, anh hứa với em.

Một lúc lâu sau đó Anthony và James đi lên từ cầu thang. Về mặt cả hai bọn họ đều đầy sát khí, sau những gì họ đã chứng kiến trong nhà ngục bên dưới hầm đó. James đã hi vọng tìm thấy một trong những nạn nhân của Ashford. Ông đã cho người tìm kiếm trong những quán rượu và nhà chứa cả tuần qua. Ông đã không hi vọng tìm thấy những gì họ đã có, bốn phụ nữ bị khủng bố và đánh đập tàn tệ tới mức chuyện họ có thể nào hồi phục lại không là cả một sự nghi ngờ.

Đáng ngạc nhiên là, họ ở trong điều kiện tốt hơn được mong đợi – nếu gạt

qua một bên những vết sẹo họ đã phải nhận. Những vết thương còn mới đã thường xuyên được săn sóc trước khi chúng bị rách ra lại. Họ được cho ăn. Những căn hầm của họ không ẩm áp, nhưng chúng cũng không quá là lạnh lẽo cái có thể đã làm giảm mức độ nhiễm trùng và sự phát triển của vi khuẩn. Mùi hôi thối mà họ phải sống cùng bắt nguồn từ những vết máu đông cũ không được gột đi dưới ván sàn, và những xô nước lau người hiếm khi nào được đổ.

Chỉ một trong những người phụ nữ, người tóc vàng còn trẻ, vẫn còn những vết thương mới và là người bị hành hạ nhiều nhất. Những người còn lại đều đã hồi phục từ những vết sẹo từ phần eo trở xuống, nhưng chúng hoàn toàn lành và ít còn đe dọa nữa, vì Ashford đã ngừng tới chỗ họ lâu trước đó. Và những gì gã coi nhà đã làm với họ, ừm, nó không là gì so với những gì họ đã trải qua.

Mọi chuyện có thể đã tệ hơn, tâm hồn của họ cũng bị tổn thương như cơ thể họ, nếu họ đã không quen với sự tàn bạo của đàn ông trước khi Ashford tìm thấy họ - và quen với việc bán mình để sống. Mặc quần áo đầy đủ, sẽ không có gì cho thất những gì họ đã phải trải qua ở đây. Nhưng họ sẽ biết, và họ sẽ không bao giờ quên được.

Và James đã để cho họ báo thù. Anthony đã mang cho họ quần áo từ căn phòng trên gác, chắc chắn là đã cũ, nhưng tiện lợi trong lúc này. Họ đều từ chối mặc chúng – chưa.

Người lớn nhất trong số họ giải thích:

- Hắn luôn cười hết mọi thứ trước khi đánh. Hai ông biết đấy, máu vương đầy ra mà.

Một điểm tuyệt vời, vì James và Anthony đã trói Ashford vào cùng chiếc giường hắn đã trói Kelsey trước khi họ đánh thức hắn dậy. Những cây roi còn đó. Con dao còn đó. Và họ đã những người phụ nữ lại với hắn.

- Họ có thể giết hắn mất – Anthony chỉ ra khi anh đóng cửa căn hầm để chặn lại những tiếng hét đã bắt đầu vọng lên từ bên dưới.

James gật đầu:

- Nếu họ làm thế, thì chúng ta sẽ cho hắn một ngôi mộ tử tế.

Anthony cười:

- Anh không nghĩ họ sẽ làm vậy sao

- Anh nghĩ là họ sẽ muốn trả lại hắn đầy đủ, và đó là điều mà, em trai yêu quý, thằng cha xứng đáng được nhận. Anh mong hắn sẽ sẵn sàng vào Nhà thương điên khi họ xong việc với hắn. Nếu không, anh sẽ phải tự mình săn sóc hắn, để tránh cho Derek khỏi làm chuyện đó.

- Hừm, em đồng ý, thằng nhóc quá trẻ để mà đi loanh quanh giết người. Không muốn ai nói rằng nó lại đang theo bước mấy ông chú của nó.

- Ngừng lái nhái đi, chó con.

Chương XL

Sau thử thách gay go của mình với quý ngài Ashford, Kelsey gần như quên rằng Di Elizabeth cùng em gái nàng đang ở trong thành phố và trông chờ gặp mặt nàng sáng hôm sau. Nàng đã gửi đi một lời cáo lỗi để trì hoãn chuyến thăm của họ cho tới cuối tuần.

Cuộc viếng thăm đó sẽ là một cuộc gặp mặt khó khăn, đầy cảm xúc, với cô gắng bao che cho những lời nói dối, không nghi ngờ gì là nàng phải sáng tác thêm những câu chuyện mới – và nàng nhớ họ cũng nhiều như vậy. Nàng không thể nào đối mặt với việc đó sau chuyến phiêu lưu nàng vừa trải qua. Bên cạnh đó, Derek thẳng thừng từ chối việc rời khỏi nàng, và nàng đã có một thời gian khó khăn thăm nom họ hàng mình, nhưng người anh không biết là có tồn tại, với việc anh cứ đeo bám bên cạnh.

Thực tế, nó làm nàng mất cả tuần, với vô số lời đảm bảo rằng nàng đã ổn, để làm cho anh thả lỏng mình và đi làm những công chuyện thường nhật của mình. Và thậm chí khi ấy, anh cũng sẽ không ngừng nâng niu nàng, đối xử gần giống như nàng là một kẻ tàn tật, cho tới khi nàng đồng ý nói về vụ tai nạn. Nàng cho rằng anh cảm thấy nếu nàng không thể nói chuyện cởi mở về nó nàng sẽ không bao giờ thực sự vượt qua nó.

Có thể có điều gì với việc đó, bởi nó không dễ để bắt đầu, nói với anh mọi chuyện đã xảy đến với nàng ngay hôm đó, nhưng nó trở nên dễ dàng hơn. Sau đó nàng thực sự cảm thấy tốt hơn. Và anh cũng kể cho nàng những điều khác, những chuyện nàng đã không biết được.

Nàng đã không ã coi nhà đã tự làm gãy cổ mình, không thấy xác hấn nằm đó trong căn hầm, bởi Derek đã giữ cho đầu nàng quay khỏi hấn khi họ băng ngang qua xác hấn. Người đàn ông còn lại bị đánh bằng dùi cui và bị bỏ lại trong chuồng ngựa cùng với Henry là người đánh xe của nàng, anh ta đã ổn. Anh ta đã cố gắng giúp nàng, do đó Derek đã thêm một khoản tiền thưởng lớn vào lương anh ta. Người đàn ông này có thể sẽ dành hết đời mình phục vụ Kelsey.

Vì những người phụ nữ tội nghiệp đó đã không được may mắn thế, hai ông chú của Derek đã cho họ đủ tiền để họ sẽ không phải quay trở lại với nghề nghiệp cũ của mình nữa, không phải làm việc nữa nếu họ không muốn thế. Anh em nhà Malory không cần phải làm vậy. Nhưng hành động của họ là rất tốt bụng đối với bọn họ.

Và Ngài Ashford, ừm, nàng chẳng ngạc nhiên chút nào là hấn đã hoàn toàn phát điên, vì hấn đã thực sự rất gần với cái ngưỡng đó. Nhưng điều đã

đẩy hẳn vượt qua ranh giới đó làm nàng sững sốt.

- Hẳn đã được đưa tới Bedlam, nơi hẳn sẽ không bao giờ rời khỏi nữa, giờ thì tâm trí hẳn hoàn toàn không còn tỉnh táo nữa rồi – Derek đã nói với nàng vài ngày sau đó – Chú James của anh đã để những người phụ nữ quay lại chỗ hẳn, và họ đã trả lại cho hẳn những gì hẳn đã làm với họ - có tặng thêm một chút nữa.

Kelsey không nói tới chuyện nàng có thể đã biến hẳn thành thái giám, nếu nàng là một trong những người phụ nữ đó. Derek không nói tới chuyện một trong những người phụ nữ đó đã nghĩ tới chuyện này.

Và rồi cũng tới buổi sáng nàng không thể nào trì hoãn chuyến thăm di và em gái nàng được nữa. Như nàng đã nghĩ, nó thực sự khiến nàng kiệt sức về mặt tình cảm và buồn lòng. Phần khó khăn nhất, cái nàng hoàn toàn không mong đợi chút nào, là không nhắc tới Derek trong cuộc trò chuyện của mình. Đáng ngạc nhiên là, tên anh thốt ra từ đầu lưỡi nàng thật tự nhiên, và nàng cứ phải cắn lưỡi mỗi lần như vậy.

Nàng qua được cuộc viếng thăm mà không phạm sai lầm nào. Tuy nhiên, nàng trở về nhà với tâm trạng khá là buồn phiền với toàn bộ câu chuyện và cả ngày đó nàng vẫn còn rất buồn. Và không may, đêm đó là thời điểm Derek cầu hôn nàng.

Họ đang ăn tối cùng nhau. Nàng chỉ mới vừa nhấp một ngụm vang đỏ. May mắn là khăn trải bàn có màu tối. Vết ó màu sẽ không bị thấy rõ lắm.

- Xin lỗi – Derek mỉm cười tinh quái – Anh không định làm em giật mình như thế.

Làm nàng giật mình ư? Làm nàng shock nghe có vẻ giống hơn.

- Đây không phải chuyện có thể đùa cợt được – Nàng khiển trách, cau mày với anh.

- Đó không phải là chuyện anh sẽ dùng để đùa cợt.

- Nhưng anh không thể nào nghiêm túc được!

- Tại sao không?

- Đừng có giả bộ chậm hiểu, Derek. Anh biết tại sao mà. Em là tình nhân của anh. Một quý ngài ở địa vị của anh không kết hôn với tình nhân của mình. Đơn giản là chẳng ai làm thế.

- Nếu anh muốn thì anh cứ làm chứ.

Đó thực là một lời tuyên bố bướng bỉnh...một cách kỳ cục, nàng gần như đảo tròn mắt. Nhưng nàng quá buồn phiền bởi chủ đề này tới mức khó có thể thấy có gì đáng ngạc nhiên về nó.

Dĩ nhiên, nàng vô cùng muốn được kết hôn với anh. Nàng không thể nghĩ được có chuyện gì khác nàng ao ước hơn không. Nhưng nàng cũng biết rõ như anh rằng chuyện đó là không thể nào. Và việc anh khơi ra chuyện đó

càng làm nàng giận hơn nữa. Làm sao anh dám xúi giục nàng làm chuyện đó chứ?

Chuyện nàng là một người khá tương xứng với anh không còn quan trọng nữa, hay ít nhất nàng đã là thế trước khi bán mình trong một căn nhà ô danh tại một căn phòng đầy những quý tộc ở London. Chuyện tự bán mình đã khiến nàng hoàn toàn không còn thích hợp với hôn nhân nữa, thậm chí là với người đã mua nàng.

- Em sẽ không lấy anh, Derek – Nàng cương quyết nói – Và em sẽ không cảm ơn vì anh đã hỏi

- Em không muốn lấy anh sao?

- Em không nói vậy, em nói em sẽ không lấy anh. Em sẽ không gây ra cho anh và gia đình anh một scandal khác.

- Kelsey, cứ để anh lo về gia-

- Câu trả lời của em là không, Derek, và nó sẽ không thay đổi. Và em sẽ đánh giá cao nếu anh không ở lại qua đêm. Em muốn ở một mình.

Sau lưng nàng anh nhìn chằm chằm một cách kỳ cục. Nàng bước qua anh. Và nàng đang tức giận. Anh nhận ra những dấu hiệu. Nàng che dấu nó rất khéo, nhưng nàng cực kỳ điên tiết với anh – bởi anh đã cầu hôn nàng. Và lúc đó anh đã nghĩ nàng sẽ hài lòng, vui sướng – hay ít nhất là nàng sẽ nói vâng.

Derek thở dài. Bản thân anh còn chưa làm quen được với ý tưởng đó, chỉ mới phát hiện ra là anh muốn cưới nàng, và sau một tuần dài bị những cảm xúc lạ lùng ăn mòn. Nó đã bắt đầu khi anh biết rằng Lonny đã chết, và Kelsey cũng biết điều đó, không còn điều gì khiến nàng ở lại với anh ngoài thanh danh của nàng. Nàng sẽ không còn phải sợ hãi rằng Lonny sẽ bắt nàng phải thực hiện thỏa thuận của mình. Và nàng phải hiểu Derek đủ rõ để biết rằng anh sẽ không giữ lại hóa đơn mua bán để ép buộc nàng. Nàng có thể bỏ đi bất kỳ lúc nào, giống như một tình nhân bình thường. Rằng chuyện anh đã tiêu tốn cho nàng nhiều tiền thế nào không còn quan trọng nữa.

Điều đó khiến cho anh có hoảng hốt đôi chút. Khi anh nhận ra anh bị kích động, anh cố gắng tìm hiểu lý do. Và câu trả lời tới với anh không khó khăn gì. Anh đã phải lòng chính tình nhân của mình.

Đó thực là một điều cực kỳ ngu ngốc. Thậm chí anh còn biết điều đó. Nhưng dù sao anh cũng đã bị vậy rồi. Và anh biết anh không phải cưới nàng. Họ có thể duy trì mối quan hệ hoàn hảo như hiện tại – miễn là nàng còn sẵn lòng ở lại với anh. Nhưng anh không thích cái “sẵn lòng” đó. Anh muốn sự lâu dài. Anh muốn chuyện nàng tới sống ngôi nhà của chính anh. Anh muốn nàng mang thai con của anh. Anh không muốn giấu nàng đi nữa.

Nhưng nàng đã nói không. Nàng đã nói câu trả lời của nàng sẽ không thay đổi. Ồn chúa, nó sẽ thay đổi chứ, có thể không phải đêm đó mà thôi.

Chương XLI

Derek tránh mặt trong ba ngày. Như vậy là khôn ngoan. Kelsey đã mất khá lâu để bình tâm lại. Cuối cùng nàng nhất quyết cho rằng lời cầu hôn của anh có thể đã xuất phát từ hậu quả của tai nạn với Ashford, bởi anh đã cực kỳ lo lắng cho nàng trong suốt thời gian chuyện đó xảy ra. Lời cầu hôn cũng có thể chỉ là bốc đồng. Và giờ khi anh có thời gian suy nghĩ lại về nó, anh đã nhận ra nó là một ý niệm xuân ngốc thế nào.

Ba ngày sau, anh xuất hiện lại, không đề cập gì tới lời cầu hôn, cho nên Kelsey cũng quyết định cho qua chủ đề đó. Bên cạnh đó, sau khi cơn giận của nàng lắng xuống, nàng thực sự cho rằng đó là một dấu hiệu tốt, hay ít nhất đó cũng là dấu hiệu cho thấy anh đang trở nên yêu quý nàng hơn là nàng đã nhận thấy. Khi một người đàn ông không nói cho bạn biết anh ta cảm thấy ra sao, thật tuyệt khi có được manh mối để phỏng đoán điều đó, và một lời cầu hôn là một manh mối rất hữu ích.

Họ làm lành, đại loại vậy, cho dù họ thực sự chẳng có trận cãi vã nào. Và làm tình với anh đêm đó có chút gì đó nóng bỏng hơn bình thường, thực sự khá là bùng nổ, và nó kéo dài tới mức khiến cho cả hai người bọn họ ngủ quá giấc vào sáng hôm sau.

Kelsey thức dậy trước. Nhanh chóng mặc đồ vào, nàng đi xuống dưới để xem Alicia đã chuẩn bị gì cho bữa sáng, với ý nghĩ sẽ mang một khay thức ăn lên cho Derek. Nàng không có một quản gia khi tất cả những gì nàng nghĩ mình cần tới là một người hầu trong ngôi nhà nhỏ của mình, đặc biệt khi nàng chả có ai tới thăm viếng cả. Và người hầu nam của nàng thường trông coi cả những nhiệm vụ trong nhà nữa. Còn khi anh ta không ở quanh, bất cứ ai ở dưới nhà và gần cửa nhất sẽ mở cửa cho khách.

Sáng hôm nay người đó là Kelsey, bởi có ai đó đang gõ cửa ngay khi nàng vừa xuống dưới nhà. Dù vậy, sự sửng sốt nàng nhận được khi mở nó ra, khá là không thoải mái vào lúc sáng sớm như thế.

- Tôi là một thám tử khá giỏi đấy chứ? – Regina Eden nói, cười rạng rỡ với nàng.

Kelsey á khẩu trong một lúc. Những tình huống như thế này không được tính đến. Không phải Derek đã hứa nàng sẽ không phải dính líu tới gia đình anh thêm nữa hay sao? Và Reggie đi thẳng vào trong, nhưng thế cô chẳng nghi ngờ lấy một phút rằng cô sẽ được chào đón. Và cô ấy không nghi ngờ gì. Sau hết, họ đã nhanh chóng làm bạn với nhau – ít nhất Reggie cũng cho là vậy.

Kelsey rên thâm. Và tất cả những gì nàng có thể nghĩ ra để nói là;

- Làm sao cô tìm được tôi?

- Ừm, dĩ nhiên, tôi tạt qua nhà Percy trước. Không phải sáng nay. Tuần trước cơ.

- Tại sao?

- Để xem cô có còn trong thành phố không, vì tôi vẫn còn ở đây. Nicholas đột xuất có vài công chuyện, cho nên cuối cùng thì chúng tôi ở lại lâu hơn là tôi đã nghĩ. Dù sao chẳng nữa, tôi đã qua nhà Percy và anh bạn thân mến không có nhà, nhưng quản gia của anh ấy nói là không có người em họ nào ở đó với anh ấy cả, cũng không phải là gần đây anh ấy có một người nữa. Tôi đã để lại một tin nhắn cho anh ấy qua gặp tôi, nhưng anh ấy chẳng làm. Và ai cũng biết là tôi chẳng kiên nhẫn lắm. Vậy nên tôi kiểm tra các khách sạn gần đó, và tôi không ngại mà nói với cô đâu, tôi đã biến bản thân mình thành đồ ngốc, xuất hiện ở một khách sạn mà có một người họ Langton đăng ký. Dĩ nhiên, không phải cô rồi, mà là một quý bà và đứa cháu gái của bà ấy. Và bà ấy cũng có một đứa cháu gái khác tên là Kelsey luôn.

- Tưởng tượng chuyện đó ... – Kelsey lấp bắp.

- Chính xác là quan điểm của tôi. Nhưng họ chưa bao giờ nghe về Percy, dĩ nhiên, cháu gái Kelsey của họ không thể nào là cô. Nhưng sau khi lụng sục hết các khách sạn, tôi kiểm tra các đại lý cho thuê nhà, và họ chẳng ghi chép gì về việc giao dịch với cô hay Percy cả. Nhưng rồi – Và tôi không biết tại sao tôi lại nghĩ tới chuyện đó, ngoại trừ chuyện Derek đã thường xuyên tham dự vào công chuyện của Percy hồi trước – tôi đề cập tới tên của anh ấy, và đủ chắc là anh ấy vừa mới thuê căn nhà này. Và thế là tôi tới đây.

- Đúng, giờ cô ấy ở đây, và Kelsey không biết làm cái quỷ gì nữa. Nàng không thể nào tốt bụng yêu cầu Reggie ở lại dùng trà trong khi Derek có thể xuống nhà bất kỳ lúc nào. Khi nàng rời đi anh còn ngủ, nhưng anh thường thức dậy rất nhanh một khi nàng đã dậy, như thể thậm chí cả trong giấc ngủ anh cũng có thể cảm nhận sự thiếu vắng nàng.

Và quý tha ma bắt nó đi khi cánh cửa trên gác mở ra và giọng nói của Derek vang lên:

- Em đi đâu vậy, cưng? Ít nhất em có thể đánh thức anh dậy mà. Kelsey?

Anh hẳn đã cho rằng nàng đang ở sau nhà và không nghe được tiếng anh, bởi cánh cửa đóng lại. Kelsey vừa mới sẵn sàng thờ ra trong sự lúng túng.

Dĩ nhiên, Reggie nhìn lên, nghe thấy giọng anh, và chẳng gặp khó khăn gì trong việc nhận ra nó, và nói:

- Anh ấy làm gì ở đây – và tận trên đó vậy?

Kelsey đỏ mặt đầy bối rối với câu hỏi đó, và khi Reggie liếc nhìn nàng và thấy biểu hiện đó, cô nói “Ồ” và cũng bắt đầu đỏ mặt. Nhưng rồi toàn bộ câu

chuyện hẳn đã được hình thành nên trong đầu cô, ít nhất là câu chuyện từ những kết luận của chính cô – Bởi vì cô thêm vào một cách cảm phần:

- Tại sao, ông anh chết dẫm! làm sao anh ấy dám lợi dụng cô như thế?

Kelsey lại rên rỉ, lần này to tiếng hơn:

- Mọi chuyện không như cô nghĩ đâu – Tôi muốn nói, nó là ... nhưng tình huống này không... làm ơn đi, Reggie, cứ đi đi, trước khi anh ấy xuống dưới. Tôi sẽ giải thích với cô sau này.

- Sau này là lúc nào? Đây không phải chuyện tôi có thể lờ đi, cô biết mà.

Kelsey không hỏi tại sao không, nhưng nàng có thể thấy nàng không thoát khỏi chuyện phải giải thích.

- Chiều này tôi sẽ qua nhà cô.

- Cô hứa chứ?

- Vâng.

- Rất tốt – Reggie đồng ý, cho dù cô ấy vẫn còn tức giận sao đó – Nhưng tôi chắc chắn hi vọng vào việc có lời giải thích hợp lý cho chuyện này, bởi dù sao đi nữa tôi cũng có trách nhiệm thông báo với bác Jason. Derek tốt hơn hết là nên biết rằng không nên lòng vòng ve vãn những cô gái ngây thơ con nhà lànhhậm chí cả khi mấy ông chú của chúng tôi cũng đi theo con đường đó.

Chương XLII

Sự khó xử - không, một tình thế tiến thoái lưỡng nan khác mà Kelsey không trông đợi để đối phó. Những lời nói dối kinh hoàng. Một khi đã bắt đầu chúng ngày càng phình ra, cái này nối tiếp cái kia, và nàng lạc đường trong mớ rối rắm bồng bong đó mà khó có thể theo dấu hết chúng. Và cái tình thế khó xử đặc biệt này là cái nàng không thể nào đoán trước. Nàng đã hứa giải thích với Regina.

Nhưng giải thích gì với cô ấy bây giờ? Nói ra sự thực duy nhất ư? Hay là sự thực mà nàng nói với Derek, cái mà cũng chỉ là một mớ dối trá? Và nàng phát ốm với những lời nói dối rồi....

Nàng tới ngôi nhà trên đường Park Lane vào tầm 3 giờ chiều hôm đó. Nàng đã được trông đợi, và được dẫn đường tới thẳng phòng khách nhỏ trên gác. Cô hầu gái mang trà vào. Reggie xuất hiện ngay sau đó:

-Tôi muốn xin lỗi về chuyện sáng sớm này tôi đã nói năng thật thô lỗ - Reggie nói ngay khi cô hầu vừa lui bước - Nó thực là một sự sùng sốt và ừm, tôi chắc là cô hiểu. Và tôi cũng chắc là có một sự giải thích hợp lý. Tại sao chứ, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu Derek có hỏi cưới cô. Điều đó sẽ làm thay đổi hoàn toàn mọi chuyện như bây giờ, đúng không? Tôi muốn nói rằng, Nicholas và tôi - chà, chúa lòng lành, nghe tôi nói hoài, cô chẳng có cơ hội nói gì hết. Dù sao đi nữa, chúng ta ở đây sẽ không bị làm phiền - hay bị nghe lén đâu.

Kelsey mỉm cười trước câu nói cuối. Nàng có phải lo lắng về chuyện bị nghe lén - đây là, nếu như nàng thú nhận mọi chuyện. Và đó là chuyện mà nàng muốn làm, muốn hơn bất kỳ điều gì, ít nhất là với người bạn đặc biệt mang họ Malory này. Nhưng nàng sẽ không làm vậy, không mà thiếu đi những lời cam đoan.

Reggie ngồi đối diện với Kelsey, hiện giờ cô đã im lặng, và rót cho bọn họ mỗi người một tách trà. Cô cũng đang kiên nhẫn chờ đợi bắt đầu. Kelsey vẫn đang tìm kiếm những lời lẽ thích hợp. Nhưng không có gì - ít nhất là không có từ ngữ nào có thể khiến chuyện này dễ dàng hơn.

- Thực ra - Cuối cùng Kelsey cũng mở lời - Derek đã hỏi cưới tôi.

Reggie cười rạng rỡ đầy hạnh phúc:

- Tôi biết m-

- Nhưng tôi sẽ không lấy anh ấy, và tôi đã nói thế với anh ấy.

Reggie chớp mắt:

- Tại sao lại không?

- Bởi vì cái cách anh ấy có được tôi. Cô thấy đấy, những gì cô được nói về tôi, nó đều là nói dối cả. Nhưng anh ấy lúc đó đã không biết nói gì với cô. Anh ấy không biết cô và tôi đã gặp nhau trước đó rồi.

- Chuyện gì là nói dối?

- Tôi không phải là em họ của Percy – Kelsey thừa nhận – Tôi là tình nhân của Derek.

Reggie đảo mắt và nói một cách khô khốc:

- Tôi vừa mới rút ra điều đó.

- Không, điều tôi muốn nói là, lần đầu tiên gặp cô tôi đã là tình nhân của anh ấy rồi. Anh ấy đã mua tôi tại một buổi bán đấu giá trong một căn nhà chứa, một nơi có rất nhiều quý ông anh ấy quen biết lui tới. Đó là lý do tại sao tôi sẽ không cưới anh ấy. Một scandal gây ra từ một cuộc hôn nhân như thế sẽ rất khủng khiếp.

Reggie mất một lúc để tiêu thụ điều đó, nhưng rồi cô nói:

- Scandal chẳng còn là điều gì mới mẻ trong gia đình tôi – nhưng đúng là thứ quái quỷ. Cô làm gì ở một chỗ như thế chứ? Và nếu cô thử nói với tôi rằng cô không phải một quý cô xem, rằng cô thuộc về nơi đó, tôi sẽ xách tai cô mà ném ra khỏi nhà tôi ngay đấy.

Đôi mắt Kelsey mở to, nhưng rồi cô

- Thực sự nó có vẻ thật tốt, chắc chắn đó không phải là thứ nàng trông đợi để làm khi tới đây. Nàng vẫn còn đang mỉm cười khi nói:

- Không, tôi sẽ không thử nói với cô điều đó. Thực ra, tôi muốn nói với cô sự thực, nhưng tôi không thể - đó là, trừ khi cô hứa sẽ không có ai khác biết nó nữa. Thậm chí cả chồng cô cũng không, Reggie, và chắc chắn Derek là không được rồi. Nếu anh ấy biết, anh ấy sẽ vẫn khăng khăng đòi cưới tôi, và tôi quá quan tâm tới anh ấy để mà mang lại cho anh ấy một vụ tai tiếng như thế.

- Nhưng cô và Derek là – điều tôi muốn nói là, ừm, ít nhất thì tại sao anh ấy lại không biết?

- Bởi vì tôi chưa nói với anh ấy, và cũng sẽ không nói. Anh ấy không biết gì về tôi, thực tế, hơn một vài lời nói dối tôi nói với anh ấy. Khi tôi quyết định làm điều tôi đã làm, tôi phải tạo ra một lý lịch mới cho bản thân mình để bảo vệ chính gia đình của mình khỏi những tai tiếng có thể có nếu có ai khám phá ra bản thân tôi thực sự là ai. Derek nghĩ rằng mẹ tôi là một nữ gia sư, rằng tôi có được sự giáo dục tốt từ nghề nghiệp của bà ấy, và đó là lý do tại sao cách ăn nói của tôi có học thức như vậy.

- Ông anh khờ dại cả tin – Reggie khụt khịt – Anh ấy thực sự tin thế hả?

- Tại sao anh ấy không chứ, nếu cân nhắc tới nơi anh ấy tìm ra tôi? – Kelsey bào chữa cho Derek.

- Humm, tôi cho là thế - Reggie cho qua – Nhưng vậy thì, sự thực là gì?

- Lời hứa của cô thì sao?

- Tôi thậm chí không thể nói với chồng mình à? – Reggie phỉnh phờ - Tôi có thể bắt anh ấy thế-

- Cả anh ấy cũng không được.

Reggie thở dài:

- Được rồi, tôi hứa.

Kelsey gật đầu, nhưng nàng nhấp một ngụm trà, tự hỏi bắt đầu từ đâu. Có thể bằng cha mẹ của nàng...

- Cha tôi là vid Phillip Langton, Bá tước đệ tứ của Lanscastle từ Kettering.

- Chúa lòng lành, ông ấy không phải là vị bá tước bị bắn năm đó bởi σ – um – Reggie rơi vào im lặng cùng một tiếng ho, với một cơn đỏ mặt lan rộng.

Kelsey ngả về phía trước vỗ vào bàn tay của cô ấy:

- Không sao mà, rõ ràng là ai cũng biết chuyện đó rồi. Vâng, mẹ tôi đã bắn ông ấy. Dù vậy, bà ấy không định giết ông. Bà ấy chỉ tức giận với ông bởi những chuyện cá cược của ông. Ông ấy đã đánh mất tài sản thừa kế của mình, cô thấy đấy, thậm chí kể cả ngôi nhà của chúng tôi, vào những ván bài ngu ngốc.

- Vậy đó là lý do?

- Vâng. Và mẹ tôi quá choáng váng khi bà lỡ giết ông, bà chỉ định làm ông bị thương để trừng phạt ông, và bà lui bước khỏi ông và ngã ngay khỏi cánh cửa sổ đằng sau. Tôi vẫn nghĩ rằng đáng ra tôi có thể ngăn chặn cái chết của họ nếu như tôi lên trên gác sớm hơn khi tiếng la hét bắt đầu.

Giờ thì tới lượt Reggie vỗ vào tay bạn:

- Nó gần như là không thể nào can thiệp vào một vụ cãi vã phát sinh bất ngờ như thế được. Những người trong cuộc thường có xu hướng lờ đi mọi thứ xung quanh họ.

- Tôi biết – Kelsey thở dài – Cha mẹ tôi không bao giờ cãi vã trước mặt người hầu, nhưng lúc đó có ít nhất là bảy người hầu đứng ngay sau lưng tôi, cảnh báo tôi rằng không có thời gian để mà can ngăn họ. Và rồi khẩu súng cướp cò...

- Điều đó thật bi thảm, bạn của tôi, nó được gọi là Tấn Bi Kịch, phải không?

- Đúng vậy – Kelsey nói, nhả mặt trước cách gọi đó – Và mọi thứ của cái của cha mẹ tôi thực sự đã không còn gì. Tên con hoang đã thắng ván bài thậm chí còn tới đuôi em gái tôi và tôi ra khỏi ngôi nhà của chúng tôi chỉ vài ngày sau đám tang.

- Đúng là thằng con hoang – Reggie nói, tức giận thay cho bạn mình –
Hắn là ai? Tôi muốn giới thiệu hắn với

Kelsey mỉm cười yếu ớt:

- Tôi ước là tôi biết hắn. Nhưng lúc đó tôi quá choáng váng để mà nhớ được tên hắn.

- Cô bạn tôi nghiệp của tôi – Reggie bày tỏ sự cảm thông – Không nghi ngờ gì là cô đã làm những chuyện đó.

- Không phải vậy đâu, Reggie – Kelsey sửa lại – Chúng tôi vẫn còn một người họ hàng đề nhờ vả, em gái của mẹ tôi, dì Elizabeth. Dì ấy là một phụ nữ ngọt ngào yêu quý mà cô đã gặp.

- Ôi, Chúa ơi – Reggie thốt lên khi nhớ lại – Dì của cô ở khách sạn đó à?

- Đúng vậy, dì ấy và em gái tôi lên thành phố để nghỉ ngơi mua sắm ít ngày – và họ không biết tôi đã làm gì. Tôi cũng nói dối họ. Họ nghĩ tôi ở London với một người bạn bị ốm.

Reggie ngồi lại, cau mày:

- Giờ thì cô hoàn toàn làm tôi thấy bối rối.

- Xin lỗi, đáng ra tôi không nên lạc đề như thế. Sau cái chết của cha mẹ tôi, em gái tôi – Jean và tôi tới chỗ dì tôi sống, và dì ấy rất tốt bụng cứu mang chúng tôi. Mọi thứ đáng ra sẽ tốt đẹp cả, đáng ra là thế, nếu chồng của dì tôi, Elliott, có một chút dũng cảm.

- Một kẻ phóng đảng ư?

- Không thực thế, chỉ là tính cách yếu đuối một chút thôi, có vẻ như thế. Cô nên biết rằng ông ấy xuất thân từ một gia đình tốt, nhưng không giàu có. Thậm chí ngôi nhà họ sống cũng thuộc về gia đình tôi. Mẹ tôi không bao giờ hiểu được tại sao dì Elizabeth cưới ông ấy, nhưng dì ấy đã làm, và tôi có thể nói rằng dì ấy sống rất hạnh phúc cùng ông ấy những năm qua – và dì ấy không biết chuyện gì xảy ra. Chúng tôi có thể giữ kín chuyện đó với dì ấy.

- Một người thích cá cược khác?

- Đó là cái mà tôi đã nghĩ tới ban đầu khi tôi bắt gặp Elliott ngồi với một cái chai rượu mạnh, định tự giết mình. Ông ấy luôn làm việc để chu cấp cho cuộc sống bọn họ, cô biết đó, và trong nhiều năm ông ấy có một công việc rất tốt. Nhưng ông ấy mất việc. Và ông ấy quản trí về việc đó tới mức ông ấy không thể giữ được công việc nào khác sau đó. Nếu ông ấy cứ để thất bại lại phía sau và sống tiếp – nhưng tôi cho rằng ông ấy đã đánh mất sự tự tin vào bản thân mình.

- Không có sự dũng cảm, như cô nói – Reggie thêm vào.

- Có vẻ là thế. Rồi họ cứ tiếp tục sống như chưa có chuyện gì xảy ra. Thậm chí họ còn nhận thêm chị em tôi vào nữa khi mà họ đã không có chút khả năng nào. Những món nợ cứ sinh sôi. Không có tiền thu vào, không có

tiền dành dụm để trông chờ, và cũng chẳng có ai để vay mượn nữa. Tất cả các cách đã được dùng đến. Và nó đã tới cực hạn khi các chủ nợ sắp đòi căn nhà của dì tôi trong vòng ba ngày nếu chú Elliott không thanh toán các khoản nợ của ông ấy ngay lập tức.

Reggie thở dài:

- Tôi cho rằng cô đã thuyết phục ông ấy khỏi tự tự. Chẳng biết nếu là mình tôi có làm thế không.

- Khi mà dù sao thì, nó chỉ làm cho mọi việc tệ hơn nữa thôi – cho dì tôi? Dì ấy không biết mọi chuyện tệ thế nào và việc dì ấy có thể mất căn nhà. Chúng tôi tất cả sẽ bị đuổi ra đường, không có chỗ nào để đi và không có ai để nhờ vả chỉ trong ba ngày. Giá như chú Elliott nói ra mọi chuyện sớm hơn, tôi còn có thời gian đi kiếm một người chồng giàu có. Nhưng ba ngày thì không thể nào đủ.

- Không, thực sự là cần thêm chút thời gian nữa – Reggie đồng tình – Trừ khi cô đang trong quá trình được ai đó tán tỉnh, tôi cho rằng cô không hề?

- Không – Kelsey đáp lời - Tôi vẫn còn trong tâm trạng đau buồn, và ở một thành phố lạ. Tôi chưa gặp được bất kỳ người đàn ông thích hợp nào ở đó. Và chú Elliott không giao thiệp với giới quý tộc. Ông cũng chẳng biết ai để mà tới gặp. Cũng chẳng còn thời gian cho tôi đi tìm một công việc, đây là nếu tôi có thể tìm được một công việc tốt đủ để chu cấp cho chúng tôi. Và tôi còn phải suy tính tới cả em gái tôi nữa. Nó mới mười hai, và nó là trách nhiệm của tôi.

- Vậy nên cô nảy ra ý nghĩ là bán đấu giá chính mình? – Reggie kết luận

Kelsey cười khúc khích trước câu nói:

- Tôi á? Tôi chẳng biết làm gì ấy chứ.

Reggie cười nhăn nhó:

- Không, tôi cho là cô không biết thật. Rồi mọi chuyện thực sự là gợi ý của chú cô phải không?

Kelsey lắc đầu:

- Không hẳn thế. Đêm đó ông ấy quá say nên ông ấy có nói huyền thuyên một chút. Ông ấy đề cập tới một người bạn đã gặp phải tình huống tương tự, nhưng con gái người đó đã cứu cả gia đình bằng cách bán mình cho một kẻ dâm dăng người trả giá cao những trinh nữ. Rồi ông ấy đề cập tới một vài người đàn ông sẽ trả giá cho một tình nhân mới nếu cô ấy còn mới – tức là còn chưa bị những người bạn của ông ta khám phá.

- Tôi không thể nào tin ông ấy lại nói những chuyện như thế trước mặt đứa cháu gái ngây thơ của ông ấy – Reggie nói, thất kinh.

- Tôi chắc chắn ông ấy sẽ không làm vậy nếu ông ấy không say, nhưng chắc chắn là ông ấy có say. Và nó là một giải pháp, trong khi tôi không nghĩ

ra được gì nữa. Nhưng rồi, tôi quá choáng váng với toàn bộ tình huống tới mức tôi không nghĩ được gì rõ ràng hơn ông ấy nữa. Ông ấy không nghĩ được, nhưng ông ấy nói ông ấy biết một nơi những quý ngài giàu có thường xuyên lui tới để tôi có thể được giới thiệu để nhận được một lời đề nghị.

Reggie cau mày:

- Tôi nghe thấy đâu có vẻ giống gì với một cuộc bán đấu giá.

- Tôi cũng không lúc đó – Kelsey thừa nhận – Tôi không biết gì về nó, hay việc “nơi đó” là một căn nhà chứa. Nhưng tôi đã đồng ý đi tới đó. Và nó dường như là cách duy nhất để giúp chú Elliott thoát khỏi nợ nần trong thời gian cho phép. Chú ấy chắc chắn không có cách nào thu vén được một khoản lớn dường đó. Ông ấy đã không còn lựa chọn nào. Giải pháp của ông ấy là tự tử để khỏi phải đối mặt với cô tôi mà nói rằng họ sắp mất mọi thứ. Và tôi còn phải nghĩ tới em tôi nữa. Tôi không muốn con bé mất đi cơ hội có một cuộc hôn nhân xứng đáng. Nó không có lỗi

- Cô cũng có lỗi gì đâu.

- Không, nhưng tôi là người duy nhất có thể làm chuyện gì đó. Vậy nên tôi quyết định làm điều tôi phải làm. Nhưng nó hóa ra cũng không tệ đến thế đâu. Reggie. Tôi rất hạnh phúc với Derek.

- Cô yêu anh ấy, phải không?

- Đúng vậy.

- Vậy lấy anh ấy đi.

- Không. Tôi đã từ bỏ mọi cơ hội kết hôn khi tôi được đặt lên cái bàn trong một căn phòng đầy những quý ông và được đấu giá cho người trả cao nhất.

- Chắc Derek không nghĩ vậy đâu nếu anh ấy đã hỏi cưới cô – Reggie chỉ ra.

- Derek đã quên chuyện anh ấy gặp tôi như thế nào. Nhưng tôi sẽ không bao giờ quên nó. Và anh ấy có nhiều thời gian để cân nhắc cũng như để tỉnh trí lại. Anh ấy sẽ không hỏi tôi lần nữa đâu.

- Những quy tắc giao thiệp ngu ngốc – Reggie gần như làu bàu – Chúng không có quyền gì mà chi phối cuộc sống của chúng ta theo cách đó.

Kelsey cười toe toét:

- Có phải cô đang quên rằng cô sẽ không kết hôn được với Nicholas của mình nếu các quy tắc đó không chi phối cô vào lúc đó?

Reggie ho húng hắng:

- Cô nói khá đúng đấy.

Chương XLIII

Đã thành truyền thống của gia tộc Malory khi tụ họp tại Haverston vào dịp lễ Giáng sinh. Derek thường ở lại một hay hai tuần, cũng như hầu hết gia đình. Năm nay anh cũng không có kế hoạch nào khác. Nhưng bởi vì anh sẽ đi khá lâu, anh mang Kelsey theo cùng mình. Dĩ nhiên, không phải mang nàng tới Haverston, cho dù anh mong ước như quý sứ là có thể làm thế.

Anh những muốn cho nàng trông thấy ngôi nhà cổ kính nơi anh lớn lên, muốn giới thiệu nàng với toàn thể gia đình, muốn hôn nàng dưới vòng tầm gửi treo trên cửa ra vào phòng khách mỗi kỳ lễ Noel. Chẳng việc gì trong số đó là có thể, cho dù – ít nhất nó không thể nào cho tới khi nàng đồng ý lấy anh, và anh chắc chắn là không hề bỏ cuộc trong vấn đề đó. Anh đơn giản là đang trả giá cho thời gian của mình, chờ đợi một cơ hội lý tưởng để khơi lại chủ đề lần nữa. Anh hi vọng, đó là một nơi nàng sẽ không nổi nóng bất chợt.

Cho nên anh để nàng ở lại một quán trọ dễ thương gần nơi anh có thể trốn đi gặp nàng mỗi ngày. Nhưng anh chẳng thích chuyện đó. Và tâm trạng của anh là cái gì đó bị cụt hứng chỉ vì nó. Anh tự hỏi tại sao Reggie đá vào gót chân anh ngay lúc cô mới tới. Không, cô đã chẳng có thời gian mà để ý tới, rằng anh đang ủ ê suy nghĩ. Bên cạnh đó, đá anh chẳng vì lý do tử tế nào cả và cũng chẳng nói tại sao thì mới đúng là cô – cái con bé tinh quái.

Amy và Warren xuất hiện, vừa trở về từ chuyến đi đám cưới của họ. Cặp đôi mới cưới nhìn rạng ngời hạnh phúc. Điều đó chỉ thêm thất cho sự khốn khổ của Derek.

Để tự làm mình xao lãng khỏi những vấn đề của chính mình, Derek cố gắng tìm ra xem ai là tình nhân của cha mình trong bấy lâu. Nhưng nó là một chuyện không thể nào. Có quá nhiều người ở Haverston, một nơi lớn như vậy, những người vẫn sống ở đó như anh vẫn có thể nhớ. Nhưng thật khó để mà anh có thể ở một mình, với toàn bộ gia đình trong ngôi nhà.

Dù vậy, anh vẫn xoay sở được, trong ngày thứ ba của mình. Jason dậy sớm, và Derek chỉ vừa mới trở về từ buổi đêm ở cùng Kelsey. Họ gặp nhau trên cầu thang. Derek thì mệt mỏi – thời gian ở cùng Kelsey anh chẳng hề ngủ chút nào – gần như là thốt lên câu hỏi của anh ngay, nhưng nó thì hơi bị thiếu chín thuật một chút. Thay vào đó anh yêu cầu nói vài lời riêng tư, và đi theo cha mình vào thư phòng.

Trời còn sớm tới mức những tấm màn vẫn còn chưa được kéo lên. Jason làm việc này trong khi Derek ngồi lún xuống một trong những chiếc ghế cạnh bàn của ông. Cuối cùng anh cũng thốt nó ra:

- Ai là tình nhân người mà cha che giấu ở đây bấy nhiêu năm vậy?

Jason ngưng lại giữa đường đi tới bàn mình.

- Xin lỗi con vừa nói gì?

Derek cười toe toét:

- Có thể nói thực là tốt hơn hết, con nghe được từ một nguồn tin đáng tin cậy là tình nhân của cha đã sống tại chính Haverston này với cha. Đó là ai vậy?

- Không phải việc của con – Jason nói một cách cứng rắn – Và nguồn tin nào vậy?

- Frances.

- Cái người phụ nữ chết tiệt đó! – Jason nổ ra – Bà ta đã thề là sẽ không nói cho con.

Derek đã quá mệt mỏi để mà hiểu được ý nghĩa từ nhận xét của cha mình.

- Cha đừng nghĩ bà ấy muốn vậy – Anh nói – Con bắt gặp bà ấy đi cùng tình nhân của mình. Và con gần như đã siết cổ ông ta.

Trước câu đó, Jason chớp mắt, rồi cười phá lên. Dù vậy, sau một lúc, ông ho, rồi dịu lại, và hỏi:

- Hấn ta đi rồi chứ?

- Ồ, vâng. Cũng chẳng có tinh thần hào hiệp lắm khi dây vào một thằng cha bé xiu như thế. Dù vậy, con đã chẳng nghĩ nhiều về chuyện đó. Nhưng Frances ngăn con lại khi bà ấy bắt đầu la hét vào mặt con về tình nhân của cha. Con nghĩ là bà ấy thấy cần phải bảo vệ vị thế của mình với cái mẩu tin đó, đổ lỗi cho cha về sự không chung thủy của bà ấy. Bà ấy nói cha chưa bao giờ hoàn thành cuộc hôn nhân. Trời đất, thực là một bất ngờ như quỷ.

Jason đỏ mặt bởi câu nói đó:

- Ta nghĩ là ta đã nói rõ điều đó khi nói với cả gia đình về chuyện ta sẽ ly dị.

- Cha nói bà ấy chưa bao giờ có cuộc hôn nhân thực sự với cha, nhưng con không nghĩ nó lại trái với thông thường. Con muốn nói, tất cả những năm đó, thậm chí không một lần nào ư? Nhưng Frances nói rõ rằng cha chưa bao giờ ngủ một mình tất cả thời gian đó, và dường như là cùng một người. Đó là một khoảng thời gian dài cực kỳ để có quan hệ với một người phụ nữ, ít nhất là khi đó không phải vợ của cha. Bà ấy là ai vậy?

- Ta nhắc lại, không phải việc của con.

Derek thở dài. Dĩ nhiên, Jason nói đúng, nó thực sự không phải là chuyện của ai khác ngoài chính ông. Derek ước rằng cha anh có cùng cách cảm nhận như vậy về cuộc sống riêng tư của con trai mình, nhưng không may, Jason tự bản thân can thiệp vào những hoạt động riêng tư của Derek ở mức độ - ít nhất là khi Derek không hoàn toàn giữ nó riêng tư. Và hiện giờ anh đang làm

đúng như thế.

- Nhân nói về tình nhân, con đang nghĩ cái quái gì vậy hả, mang người tình của con tới ăn tối ở nhà em họ của con hả? – Jason hỏi.

Derek bắn ra khỏi ghế của anh, giận dữ. Quỷ tha ma bắt, anh đã không mong chờ cái gậy quay lại đập vào lưng mình thế này. Anh cảm thấy bị phản bội:

- Ai nói với cha vậy? Chú James? Hay chú Tony?

- Bình tĩnh đi. Con cần phải biết rằng mấy ông em của ta chẳng nói những chuyện ta cần phải biết bao giờ. Dù vậy, ta đã nói chuyện với James. Chú con có nói là con đang có quan hệ với cô gái này, nhưng không nói tại sao lại biết. Và chú con cũng chẳng nói tới bữa tối.

- Vậy làm sao-?

Ta nghe được từ người đầy tớ của mình, người có quan hệ với hầu gái của Georgina, người đã nghe lỏm James và vợ chú ấy nói chuyện về nó. Và James thậm chí còn chẳng bảo với vợ mình là cô ấy với tình nhân của con. Như ta biết thì, cô ấy vẫn chưa biết gì. Chính là cái tên của cô gái được đề cập tới, cái mà chính con đã nói ta biết, nếu như con nhớ. Vậy cô ấy là, hay không phải là, em họ của Percy?

Derek chớp mắt. Cha anh rõ ràng đã biết cô ấy là ai, và nó tạo nên một nửa trong số cảm giác khó chịu hiện giờ của anh.

- Cô ấy không phải – Derek đảm bảo với cha mình – Jeremy đã nảy ra ý tưởng đó, khi Reggie bắt gặp tụi con với Kelsey ở trường đua, để che dấu mọi chuyện. Cha thấy đấy, Reggie đã gặp cô ấy trước đó và quyết định nhanh chóng rằng cả hai người là bạn. Jeremy chỉ cố gắng cứu Reggie – cứu tất cả bọn con, thực sự - khỏi sự xấu hổ không dễ chịu chút nào.

- Vậy Reggie làm cái quái gì mà lại đánh bạn với một người phụ nữ như thế?

Derek ngay lập tức thủ thế:

- Có thể vì cô ấy không giống như thế.

Jason thở dài và ngồi xuống sau bàn của ông:

- Chết tiệt, những chuyện này không rối rắm chút nào đâu, con biết ta muốn nói gì mà – ông lầm bầm.

Derek cũng thở dài. Anh đã biết. Nhưng anh vẫn còn có chút nhạy cảm với chuyện gì có dính tới Kelsey. Tình yêu, và những cảm xúc nó khuấy động nên, vẫn còn mới mẻ đối với anh. Cho nên, anh vẫn thấy nó có chút không thoải mái.

Anh ước mình có thể chia sẻ chút với cha mình. Nhưng anh không muốn làm Jason cảnh giác hơn những gì ông đã có bằng cách nói với cha mình rằng anh đã tìm thấy người phụ nữ mình muốn kết hôn. Điều đó sẽ chẳng

dẫn tới điều gì tốt hơn.

Vậy nên anh cố gắng giải thích, nói rằng:

- Rắc rối ở chỗ, trông Kelsey giống hết một quý cô, cô ấy cư xử như một quý cô, cô ấy ăn nói thậm chí cũng giống luôn. Hầu hết thời gian, nó khó khăn như quý sử khi phải nhớ rằng cô ấy không phải quý tộc.

- Con chắc là cô ấy

Đây không phải lần đầu tiên anh bị hỏi câu đó. Và nó vẫn làm anh ngưng lại như trước. Sau hết, cái gì anh thực sự biết về Kelsey ngoài những gì nàng tự mình nói với anh? Nhưng nàng sẽ không nói dối anh, phải không? Không, nàng sẽ không làm thế. Anh khá chắc chắn - ừm, hầu như chắc chắn về chuyện đó.

Nhưng cái hạch nghi ngờ làm cho anh thừa nhận:

- Con chỉ biết những gì cô ấy nói với con, không nhiều lắm, nhưng cô ấy không có lý do gì để nói dối con. Và cần nhắc tới chuyện làm thế nào mà con có được cô ấy –

- Đúng đúng, ta cho rằng con đúng. Nhưng con vẫn chưa giải thích tại sao con mang theo cô ấy tới ăn tối ở nhà em họ con. Điều đó là ra ngoài lề thói rồi, con trai.

- Con biết, nhưng Reggie cứ khăng khăng nài nỉ , và rồi, miễn là em ấy vẫn nghĩ rằng Kelsey là em họ của Percy, con không nghĩ nó sẽ có hại gì. Và con đã nói với Reggie rằng Kelsey sẽ trở về quê, cho nên em ấy sẽ không mong chờ tiếp tục tình bạn nữa. Điều đó sẽ là kết cục cho nó, và có hại gì đâu. Và, thực tế, nó cũng là đoạn kết rồi, Reggie đã không gặp cô ấy nữa, cô ấy cũng thế.

Ít nhất không cho tới khi con cưới cô ấy. Nhưng anh chẳng thêm câu đó vào. Và cha anh chưa hoàn toàn nguôi đi. Anh không phải chờ đợi để tìm xem tại sao:

- Con đang trở nên dính dáng quá nhiều tới cô gái này đây à?

Derek gằn như phá ra cười:

- Cha đang hỏi con điều đó khi mà cha đã giữ một tình nhân – gì cơ? Hơn hai mươi năm ấy hả?

Jason đỏ bừng mặt với hơi nóng:

- Ghi điểm rồi. Chỉ là đừng có làm gì ngốc nghếch ở chỗ nào có dính tới cô bé đó thôi.

Điều gì ngốc nghếch đây? Giống chuyện phải lòng cô ấy và muốn cưới cô ấy hả? Quá muộn rồi cha ơi.

Chương XLIV

Vào ngày Giáng sinh Derek một lần nữa cầu hôn Kelsey. Anh rời khỏi buổi tụ tập của gia đình sớm để tới với nàng. Anh tiếp rượu cho nàng uống. Anh làm tâm trạng nàng vui lên với hàng tá những món quà nho nhỏ, những thứ ngốc nghếch làm cho nàng cười, như là một cái đê quá cỡ, một cái mũ đính với những cọng lông vũ dài gần 1m), những cái lắc chân cho nàng. Anh để dành chiếc nhẫn đính hôn lại sau cùng.

Cơ hội không thể nào hoàn hảo hơn được nữa. Và câu hỏi “ Kelsey, em sẽ bằng lòng lấy anh chứ?” không khiến cho nàng giận. Nàng quay về phía anh và ôm anh. Nàng hôn anh một cách sâu lắng. Nhưng rồi nàng ôm lấy má anh trong đôi bàn tay và nói” Không”.

Mọi chuyện đã được tính đến, lần này anh thực sự không mong chờ nhận được câu trả lời đó, không hơn gì lần đầu tiên. Cho nên anh chẳng hề chuẩn bị để thốt ra lời phản đối nào.

Thực tế, tất cả những gì anh nói ra là:

- Tại sao chứ? Và nếu như em đề cập lần nữa tới một vụ bê bối, anh có thể bóp cổ em đấy.

Nàng mỉm cười với anh:

- Nhưng anh biết là sẽ có mà, một vụ bê bối rất lớn.

- Có phải em vẫn chưa hiểu được là anh chẳng thèm bận tâm cái quỷ gì xem nó có hay không?

- Lúc này anh nói thế, Derek, nhưng còn sau này thì sao? Khi nó thực sự xảy ra? Và còn gia đình anh nữa, những người sẽ bị ảnh hưởng? Em chắc họ sẽ có vài điều để nói về chuyện bị kéo vào kiểu scandal như thế.

Câu nói làm cho anh nảy ra ý nghĩ cần nói ngay cho gia đình anh biết. Cha anh vừa mới có một tuyên bố vĩ đại về chuyện ly hôn của mình. Derek cũng có thể làm tương tự như vậy với kế hoạch kết hôn của anh chứ - để xem gió sẽ thổi theo chiều nào.

Anh quyết định rằng bữa tối Giáng sinh là thời điểm hoàn hảo để thông báo những kế hoạch của mình, với tất cả mọi người tụ tập trong cùng một căn phòng. Ai cũng mang tâm trạng hội hè. Có rất nhiều tiếng cười nổ lên. Nhưng Derek không thể làm thế, không khi chuyện này sẽ phá hỏng ngày vui của ít nhất vài người trong bọn họ.

Nhưng vào ngày kế tiếp anh không còn ngần ngại. Và lại vào lúc ăn tối. Lần này không phải tất cả mọi người đều có mặt. Diana và Clare đã quay về nhà sáng hôm đó cùng chồng bọn họ. Em trai Marshall đã rời đi thăm một người bạn ở khu bên cạnh và vẫn chưa về. Và cô Roslynn thì ở trên gác bạn

rộn với một Judith rất mè nheo, cô bé vừa mới bị một cơn cảm lạnh. Nhưng mọi chuyện đều ổn. Văng mắt một vài người cũng chẳng tạo nên nhiều sự khác biệt lắm.

Toàn bộ những người còn lại trong gia đình đều tụ tập, và một lần nữa tâm trạng chung là cực kỳ tuyệt vời. Những người phụ nữ đang thảo luận về những công thức nấu ăn ngày lễ, về trẻ em, và thời trang. James đã chọc ngoáy Warren vài câu, nhưng cậu cháu rể của anh đã cười phá lên vì chúng, và James dường như không quá tức giận. Nicholas và Jeremy đang có một cuộc tranh cãi thân thiện về con ngựa đực giống của Nick, con ngựa đã thua chẳng đua vào ngày hôm đó.

Edward và Jason đang thảo luận về một trong những dự án đầu tư mới của Edward. Dường như họ đã làm hòa về vấn đề ly dị - điều mà Derek cho là một dấu hiệu tốt. Một điều tuyệt nữa về gia đình anh là họ không mang nặng mỗi ác cảm, ít nhất là giữa những người trong gia đình. Đã từng có một ngoại lệ, khi James bị chối bỏ trong mười năm trời đăng đăng, nhưng thậm chí điều đó cũng đã kết thúc một cách thân tình.

Vậy nên trước khi món tráng miệng được mang ra, Derek đứng lên và nói:

- Nếu con có thể có sự chú ý của mọi người trong chốc lát, con có một số tin tốt để thông báo, hay ít ra thì con cho rằng đó là tin tốt. Một vài người có thể không đồng ý, nhưng mà - Anh nhún vai, cho dù anh liếc về phía cuối bàn tới cha anh khi nói thêm - Con đã quyết định kết hôn với Kelsey Langton.

Jason chỉ nhìn anh chằm chằm, quá ngỡ vực để mà thốt nên lời. Anthony ho húng hắng. James đảo mắt. Còn Jeremy đang lấy tay che mắt mình lại.

Sau quãng yên lặng của lời tuyên bố đó, Georgina nói:

- Điều đó thật tuyệt vời, Derek. Cô ấy có vẻ như là một cô gái rất tốt.

Và dì Charlotte hỏi:

- Khi nào chúng ta sẽ gặp mặt cô ấy thế, Derek?

Edward, ngồi cách Derek vài ghế, ngả về trước và vỗ vào lưng anh:

- Thật tuyệt, cháu ta. Biết là Jason vẫn sẽ nghiêng răng nghiêng lợi không bằng lòng cho tới khi cháu ổn định mà.

Amy, cười rạng rỡ với anh qua đầu kia chiếc bàn, nói:

- Tại sao anh không quyết định sớm hơn chút chứ? Chúng ta đáng ra đã có thể tổ chức lễ cưới đôi.

Jeremy đang cười khùng khục và lắc đầu cùng lúc:

- Chẳng muốn ở vào tình thế của anh lúc này đâu, anh họ à.

Nicholas gật đầu đồng tình:

- Cậu ta thực sự biết cách đào cho mình một cái hố sâu, phải không?

Reggie thúc một khuỷu tay vào bên sườn chồng mình và rít lên với anh:

- Đáng ra anh phải lãng mạn thế này hồi chúng ta gặp nhau mới đúng.

Nicholas cau mày với cô, rồi phá ra cười khi hiểu ra:

- Chúa lòng lành, sao mà em biết được? – Và kéo theo vài ánh nhìn tò mò về phía họ.

- Đừng bận tâm – Reggie thì thạo – Nhưng em nghĩ anh ấy khá dững cảm khi phớt lờ những tục lệ thông thường và để trái tim mình dẫn lối trong việc này.

- Đúng là em như vậy – Nicholas mỉm cười với vợ.

Derek chẳng nghe lời nào trong đó, và anh không nói thêm gì. Anh vẫn đang nhìn cha mình, trông chờ con thịnh nộ được lường trước. Nó không nổ ra.

Jason trông tức giận, không nghi ngờ gì chuyện đó, nhưng giọng của ông bình tĩnh khi ông đơn thuần nói:

- Ta cấm chuyện đó.

Và câu nói tạo nên một tràng huyên náo.

- Chúa ơi, Jason, tại sao anh làm thế chứ? – Tới từ phía Charlotte.

- Nghe giống như anh ấy biết con bé là ai, đúng không? – James nói với Anthony.

- Nó cũng như em đoán – Anthony đáp lời.

Nhưng Edward đã nghe được điều đó và lặp lại:

- Con bé là ai? Tại sao, ai là con bé chứ?

- Kelsey là em họ của Percival Alden – Georgina thêm vào một cách hữu ích.

- Thực ra thì, George, cô bé ấy chẳng có liên quan gì với Percy cả - James nói với vợ.

- Con nói là, liệu ai có thể nói cho con biết chuyện gì đang diễn ra ở đây không? – Travis nói trong sự bối rối.

- Bản thân ta cũng muốn biết điều đó – Cha cậu nói một cách cộc cằn, lúc này ông đang nhìn về Jason.

- Có thể mọi chuyện sẽ được đánh giá cao hơn, chú con, nếu cháu thêm một chút vô lời tuyên bố của mình – Anthony nói với Derek – Cháu đã đi xa tới thế rồi, cứ nói hết ra cũng chẳng sao cả.

Derek gật đầu cộc lốc:

- Thực sự là Kelsey không phải em họ của Percy, như một vài người trong mọi người cho là thế. Cô ấy là tình nhân của cháỒi, chúa ơi – Charlotte nói, và với tới một ngụm rượu.

- Anh họ, có phải anh vừa bị choáng không? – Travis hỏi một cách kỳ dị.

Và Amy nói với anh trai mình:

- Người ta biết là đàn ông có kết hôn với tình nhân của mình, đặc biệt là

khi quý cô đó thích hợp với hôn nhân.

- Nhưng trường hợp này thì không thể, bà chị - Jeremy nói với chị họ mình.

Và vào lúc đó Amy nhái giọng của mẹ mình:

- Ôi, chúa ơi.

- Em chẳng thấy chuyện đó có khác biệt gì – Georgina nói – Nếu cậu ấy muốn cưới xin tử tế với cô ấy, thì em sẽ chúc phúc cho cậu ấy.

James đảo mắt trước câu nói đó:

- Em lại suy nghĩ như một người Mỹ nữa rồi, George.

- Anh nên hi vọng là vậy – Warren nói bảo vệ cho em gái mình, nháy mắt với cô.

- Ở chỗ ông bạn thì nó chẳng khiến ai ngạc nhiên cả - Anthony nhận xét – Nhưng ở đây thì chẳng có tác dụng gì.

Warren nhún vai:

- Vậy thì cậu ta cứ lấy cô ấy rồi chuyển tới Mỹ, nơi nó có tác dụng. Cậu ta có thể thích bắt đầu chuyện tháo cũi xổ lồng khỏi mấy cái gông cùm lễ thói.

- Nó cũng là một ý tưởng – Derek đồng tình, cười nhả nhổ. Không phải anh sẽ cân nhắc nó, nhưng mà....

- Ta cũng cấm chuyện đó nữa – Jason nói.

- Được rồi, câu đó kết thúc mọi chuyện, phải không nào? – James nói một cách khô khốc, bởi thực sự, nó chẳng giải quyết được chuyện gì

Edward chỉ ra trong trường hợp có ai đó bỏ lỡ không nghe lời mai mỉa:

- Nó đủ lớn rồi, Jason, nên anh không thể chỉ cấm cản được, dù anh muốn thế nào. Thay vào đó tại sao anh không thử nói chuyện phải trái với nó?

Mím môi, Jason gật đầu cộc lốc, đứng dậy và rời khỏi phòng. Derek thở dài. Đây là phần mà anh chẳng mong chờ chút nào.

Chương XLV

Jason đã đi vào thư phòng của ông. Derek theo sau và đóng cửa, hoàn toàn mong đợi rằng đây sẽ là một trong những cuộc thảo luận to tiếng của họ. Và Jason trông giống như những đám mây đông chuẩn bị phun sấm sét, đứng đằng sau bàn làm việc của ông với hai tay chống lên nó. Ông đã kiểm chế khi còn ở trong phòng ăn. Ở đây thì không.

Derek nỗ lực để chặn đứng trước bài diễn văn chỉ trích:

- Cha không thể nói gì làm thay đổi quyết định của con được đâu. Nếu Kelsey đồng ý với con, con sẽ cưới cô ấy ngay.

Điều đó làm thay đổi biểu hiện của Jason một chút:

- Nếu ư? – Ông hỏi một cách đầy hi vọng.

Vẻ mặt của chính Derek trở nên chán nản khi anh thừa nhận:

- Cô ấy đã từ chối con.

- Ôi, ơn Chúa vì ân huệ nhỏ này. Ít ra một trong hai đứa vẫn còn lại chút ý chí.

- Cha đang nói là con đánh mất lý trí bởi vì yêu cô ấy hay sao? – Derek nói một cách cứng nhắc.

Jason lắc đầu:

- Yêu tình nhân của con thì không sao. Chúa biết là ta cũng thế. Thậm chí việc chia sẻ cuộc đời con với cô ấy cũng tốt thôi, nếu con có thể xoay sở việc đó

- Như cha đã làm ư?

- Đúng thế - Jason nói, rồi nhấn mạnh – Nhưng việc kết hôn với cô ta không phải không sao khi mà con có trách nhiệm phải cưới một người trong cùng tầng lớp với con – và con thực sự có trách nhiệm đó đấy, Derek, với tư cách là Hầu tước tương lai của Haverston.

- Con biết những trách nhiệm của mình. Con cũng biết rằng nó sẽ không dễ dàng gì, con đường con đang chọn lựa. Nhưng một vụ bê bối chẳng phải là tận cùng thế giới, Cha à. Con cũng chính là một vụ bê bối, đã là kể từ ngày con được sinh ra. Con đã sống sót cùng nó, con cũng sẽ sống sót qua chuyện này.

Jason thở dài:

- Tại sao lần trước chúng ta nói chuyện con không nói với ta cái chuyện ngu ngốc này?

- Bởi con biết phản ứng của cha sẽ là thế này. Nhưng con sẽ đi theo trái tim mình. Con phải làm thế. Con quá yêu cô ấy để mà không làm vậy. Con sẽ cầu hôn cô ấy, lần nữa, rồi lại lần nữa, cho tới khi nào cô ấy đồng ý.

Jason lắc đầu:

- Con đang không suy nghĩ kỹ càng về chuyện này, Derek, nhưng ít ra cô bé ấy thì có. Và ta có thể hi vọng rằng cô bé sẽ tiếp tục-

- Jason! – Molly ào vào căn phòng một cách tràn đầy lo lắng và kích động – Em vừa nghe được rằng Derek muốn cưới ...tình...- Bà yên lặng, đỏ mặt đầy bối rối khi nhận thấy Derek cũng ở đó – Ôi, làm ơn tha lỗi, em nghĩ anh chỉ có một mình.

- Chính những vẻ mặt đỏ lựng làm họ bị lộ, bởi Jason cũng đang mang một cái.

- Chúa tôi, bà ấy là tình nhân của cha? – Derek đoán.

Họ đồng thanh cùng nói “Không”, và với quá nhiều sự nhấn mạnh.

Derek chỉ cười, ít ra là không bị gạt:

- Chết tiệt – Anh nói – Chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện đó là bà, Molly

Rồi anh liếc về phía cha mình, cười nhả nở:

- Cha đáng ra nên cưới bà ấy. Con sẽ không phiền việc gọi bà ấy là Mẹ đâu, thực sự thế. Thực ra, bà ấy đối với con còn giống một người mẹ hơn là Frances.

Ngay lúc đó Molly òa khóc và chạy ra khỏi phòng, sập cửa lại sau lưng bà. Derek hấp háy mắt. Anh đã nói cái gì nhỉ?

- Quỷ tha ma bắt – Anh lầm bầm với chính mình – Có định làm bà ấy khóc đâu.

Và anh nhìn Jason chờ nghe lời giải thích:

- Bà ấy trở - trở nên...khá là nhạy cảm trong những kỳ nghỉ. Năm nào cũng vậy.

- Vậy thì quá tệ. Nhưng cứ nói với bà ấy rằng con không bị shock hay gì đó - ừm, con thực ra rất shock đấy. Chẳng bao giờ ngờ đó lại là Molly. Nhưng con thích bà ấy. Chỉ là cần chút làm quen, con cho là thế.

- Tại sao con không quen với cái ý nghĩ đó? – Jason gợi ý, ông suy nghĩ một cách hợp lý – Ta sẽ làm vậy miễn là con quên nó đi hoàn toàn.

Derek cười toe toét, lắc đầu:

- Không thể làm thế được. Đặt cha vào cùng hội cùng thuyền với tất cả bọn con, nhưng người đàn ông không hoàn hảo chỉ là không thể nào kháng cự lại phái đẹp. Con khá là thích điều đó, cứ giết con đi nếu không phải vậy.

- Quỷ tha ma bắt.

Cuộc thảo luận trong phòng khách không hề kết thúc khi Derek và Jason rời đi. Nếu có gì đó đáng nói thì nó còn sôi nổi hơn sau khi Jeremy để lộ ra rằng Derek đã mua Kelsey ở một cuộc đấu giá và mô tả nơi cuộc đấu giá đã được tổ chức.

Reggie đã có một thời gian khó khăn như quý để giữ lời hứa của mình với

Kelsey, nhưng cô đã giữ được. Tuy nhiên, biết được sự thực, cô hoàn toàn ủng hộ quyết định của Derek và không tranh cãi gì về nó. Chú cô Edward là người to tiếng nhất chống lại nó, nhưng điều đó chẳng đáng ngạc nhiên mấy, bảo thủ như ông ấy.

Dù thế, chuyện hai ông chú trẻ của cô cũng phản đối nó thì thực là đáng giận. Cô biết rõ như quý là nếu họ đối mặt với tình huống tương tự như Derek, họ sẽ làm chính xác như thế, mà còn kệ xác búa rìu dư luận nói gì nữa.

- Cô ta có thể là người xinh xắn ngọt ngào nhất, và nó cũng chẳng có ích gì – Edward nói – Nó có khác nếu chỉ những người trong gia đình biết được sự thực, nhưng tình huống này thì không vậy.

- Cô ấy cũng khá là ngây thơ trong sáng trước khi Derek đặt tay lên cô ấy – Reggie chỉ ra, có thể hơi bị thẳng thừng một chút.

- Ta cho là điều đó cũng chẳng khác gì – Mặt của Edward trở nên đỏ hơn. James thì cười khùng khục. Jeremy đứng dậy, nháy mắt.

- Quý thật, chị họ - Thăng nhóc nói – Người lớn cũng có mặt cơ mà.

Lúc đó Reggie cũng đang xấu hổ rồi, nhưng Anthony còn khiển trách cô thêm:

- Con quá lãng mạn rồi, mèo con. Con biết cậu Eddie nói đúng mà. Căn phòng đầy những quý ông chứng kiến Derek mua cô bé sẽ không đi loanh quanh sau này nghe ngóng xem con bé còn ngây thơ hay không, mà cũng chẳng phải là họ quan tâm nữa. Nhưng chắc như quý là bọn họ sẽ không tha thứ cho cô ấy đâu. Và nếu cuối cùng Derek lại cưới cô bé, con nghĩ câu chuyện về việc làm thế nào cậu ấy có cô ấy lại không lan xa hơn nữa ư?

- Chắc chắn là ai cũng bàn tới cho xem, ông già – James nói – Có thể kết luận được rằng con bé đó sẽ chẳng bao giờ được giới thượng lưu chấp nhận.

Reggie khịt mũi:

- Gia đình này đã đối đầu với hơn một vụ bê bối rồi, hầu hết trong đó có thể đổ lỗi cho chỉ hai trong số những thành viên của nó được - Cô nhìn thẳng vào Anthony và James khi nói câu này, trước khi thêm vào – Con khó mà nghĩ rằng thêm một vụ nữa lại sẽ làm gia đình ta tan vỡ.

- Sẽ chẳng hại gì tới chúng ta đâu, Regan – James đồng tình, và một lần duy nhất anh em cũng ông không nhảy vào chặn họng ông ngay lập tức vì cách gọi thân mật ông đặt cho Regina – Kelsey mới là người sẽ không thể vượt qua loại scandal đó, và Derek cũng sẽ không. Xã hội sẽ xa lánh cả hai đứa nó. Trong trường hợp của ta và Tony, trong chuyện đó – chúng ta mới là người lảng tránh xã hội, cho nên nó chẳng có vấn đề quý quái gì với bọn ta cho dù bọn ta có được chấp nhận hay không. Nhưng Derek không cảm thấy theo cách đó. Nó luôn là một người của xã hội, luôn là vậy. Và nếu Kelsey

có chút gì quan tâm tới thằng bé, nó sẽ không tách rời Derek ra khỏi xã hội đâu.

- Anh nói khá nhiều đấy, anh trai – Anthony cười khùng khục, còn James chỉ đơn thuần nhún vai.

Nhưng Reggie thờ dài. Derek đã không đề cập tới chuyện Kelsey đã từ chối anh, cho nên cô không thể nói ra sự thực đó được. Và toàn bộ cuộc tranh cãi này dù sao cũng là vô ích, vì Kelsey sẽ không lấy anh cô.

Cho nên cô chặn đứng chủ đề lại bằng cách chỉ ra rằng:

- Con tin rằng Derek đã nói anh ấy muốn cưới Kelsey, chứ không phải cô ấy đã đồng ý lấy anh ấy. Cô ấy có thể đã từ chối, và điều đó sẽ chấm dứt mọi chuyện.

- Từ chối Derek, một mối quan trọng như thế ư? – Edward khịt mũi – Ta chẳng thấy chuyện đó có thể xảy ra, thực sự là không.

- Nó là có thể, Chú Edward – Reggie trả lời – Chú chưa gặp cô ấy, nhưng cô ấy làm con có ấn tượng là một người vô cùng nhạy cảm, và không hề tham lam chút nào. Con cá rằng cô ấy thà là rời bỏ Derek còn hơn là khiến anh ấy bị tổn hại. Và cô ấy biết việc anh ấy bị xã hội chối bỏ là tổn hại.

Chương XLVI

Khi Kelsey mở cánh cửa phòng nàng trong quán trọ. Nàng đang mong chờ Derek, chứ không phải là cha anh. Và chắc chắn đó là cha anh. Jason Malory ngay lập tức tự giới thiệu, không để nàng có chút nghi ngờ nào về việc ông là ai, mà cũng chẳng phải nàng có nghi ngờ. Ông cũng bước vào phòng mà chẳng đợi một lời mời. Nhưng ông làm Kelsey thấy sợ với kích thước to lớn cùng nét mặt khắc nghiệt của mình đến mức nàng không nghĩ tới chuyện nói việc đó ra.

Nàng nhanh chóng

- Derek hiện không có ở đây

Và hi vọng rằng điều đó sẽ khiến ông đi. Không hề. Và nàng bối rối với sự hiện diện của ông đến độ nàng chỉ nhận ra sau đó sự thực rằng nàng lẽ ra không nên tình nguyện khai ra thông tin đó. Nhưng rõ ràng là ông biết.

- Đúng vậy, ta đã để nó lại tại Haverston – Ông nói – Đã đoán là cô sẽ ở gần đây, với sự say mê cô như nó đã thể hiện và đây là quán trọ gần nhất.

Nàng đỏ mặt khi hỏi:

- Vậy là ngài muốn gặp tôi?

- Đúng thế - Ông nói – Tôi muốn nghe xem cô nghĩ gì về chuyện vô lý này.

- Vâng, vậy chuyện vô lý đó là gì?

- Derek muốn cưới cô.

Kelsey thở hổn hển:

- Anh ấy đã nói với ngài chuyện đó ư?

- Nó nói với cả gia đình như thế.

Kelsey rơi phịch bảo cái ghế gần nhất và xoay sở ngồi lại. Liệu cô có thể chết vì xấu hổ không? Chắc chắn cô có cảm giác rằng mình có thể.

- Đáng lẽ anh ấy không nên làm thế - Nàng nói gần như là một tiếng thì thầm.

- Ta đồng ý – nhưng tại sao cô nghĩ vậy?

- Bởi vì, như ngài đã nói, chuyện đó là vô lý. Tôi không có ý định cưới anh ấy. Tôi đã nói với anh ấy như thế.

- Đúng vậy, nó cũng ã nói tới chuyện đó. Mỗi bận tâm của tôi là, cô nghiêm túc tới mức nào trong lời từ chối của mình? Bởi nó sẽ không từ bỏ ý nghĩ đó đâu.

- Nếu đó là tất cả những gì làm lo lắng thì, Ngài Malory, ngài không phải lo nữa đâu. Tôi hiểu được cuộc hôn nhân đó sẽ gây ra tai tiếng thế nào, và tôi

không chỉ muốn bảo vệ Derek mà còn cả gia đình tôi nữa.

- Gia đình cô ư? – Ông cau mày – Tôi đã không biết là cô có một gia đình nào đó. Họ là ai?

- Điều đó không quan trọng – Kelsey nói với ông – Chỉ cần ngài biết gia đình tôi là tất cả mọi thứ với tôi là đủ. Tôi lâm vào hoàn cảnh này là do - ừm, điều đó cũng không quan trọng, nhưng tôi đã biết khi tôi làm những chuyện này rằng tôi sẽ không bao giờ còn có thể kết hôn được nữa. Nói vậy là đủ, một vụ tai tiếng kiểu đó sẽ làm hại tới gia đình tôi cũng như gia đình của ngài, và tôi không để ý định để điều đó xảy ra.

Về mặt của Jason giãn ra một cách đáng kể. Thậm chí trông ông còn có chút gì đó hồ thẹn với bản thân.

- Tôi bắt đầu hiểu rồi – Ông nói một cách không thân thiện lắm – Tôi xin lỗi là không có giải pháp nào cho vấn đề này. Tôi có cảm giác rằng cô sẽ là một người vợ tuyệt vời dành cho Derek, nếu như nó có thể cưới cô.

- Cám ơn ngài. Nhưng tôi sẽ cố gắng làm anh ấy hạnh phúc mà không cần tới hôn nhân.

Jason thở dài:

- Tôi sẽ không bao giờ muốn tình cảnh của mình lại xảy ra với con trai mình – nhưng tôi thấy vui sướng vì nó có được cô.

Đó là lời khen đáng giá nhất nàng có thể nhận được từ ông. Ông không ở lại để làm cho cả hai bọn họ xấu hổ thêm với những lời mỉa mai. Thực sự, ông nhanh chóng rời đi, có thể bởi vì ông không muốn chạm mặt Derek. Nhưng nàng đoán rằng Derek đã biết, rằng anh ấy hẳn sẽ gặp cha mình trong sảnh, khi một tiếng gõ cửa khác vang lên chỉ sau khi Jason rời đi có vài phút.

Nhưng một lần nữa, chẳng phải là Derek đứng đó, cũng chẳng phải Jason quyết định nói thêm điều gì với nàng. Lần này đó là mẹ Derek. Nhưng ban đầu Kelsey chẳng hề nhận ra, không mãi tới khi nàng có cơ hội nhận thấy một vài sự tương đồng trên nét mặt của họ, làm thế nào mà họ có cùng một cách cười, và người phụ nữ đang lo lắng ra

- Tôi xin lỗi đã làm phiền cô vào lúc muộn màng thế này, Quý cô Langton – Người phụ nữ bắt đầu nói.

- Tôi có quen bà không?

- Không, chẳng có lý gì cô lại quen tôi – Người phụ nữ mỉm cười – Tôi là Molly Fletcher, quản gia của Haverston. Tôi chỉ vừa mới nghe chuyện về cô, và Derek vừa mới phát hiện ra chuyện của tôi và cha nó – và, ừm, tôi cần nói chuyện với nó.

Kelsey lại đỏ mặt lần nữa, giận dữ. Tuyên bố chết chảm của Derek rõ ràng đã lan truyền tới nơi ở của những người hầu, nhưng mà...

Bà và cha anh ấy?

Nàng biết được câu trả lời trước cả khi buột ra câu hỏi:

- Ôi! Tôi xin lỗi. Không cần phải giải thích đâu. Nhưng Derek không có ở đây.

- Nó không ư? Tôi đã thấy nó rời khỏi Haverston. Tôi đã nghĩ chắc chắn là nó tới chỗ cô.

- Và bà cho rằng tôi ở gần đây.

- Tại sao, đúng thế, tôi đã cho là thế.

Kelsey lắc mạnh đầu trong sự sững sốt. Có phải tất cả mọi đàn ông đều đi du lịch cùng với tình nhân của mình? Hay đó chỉ là hành động thường tình của đàn ông nhà Malory?

- Được rồi, nếu anh ấy không ở Haverston, tôi cũng không biết anh ấy ở đâu nữa.

- Vậy là nó ra đi để được ở một mình – Molly nói, vặn vẹo hai bàn tay – Tôi đã lo sợ điều này. Đó là điều nó luôn làm mỗi lúc buồn từ khi còn là đứa trẻ. Nó đi đâu đó một mình để ủ ê suy ngẫm.

- Nhưng tại sao anh ấy lại buồn? – Kelsey hỏi – Mới đây anh ấy còn điên đầu vì tò mò về chuyện khám phá ra ai là bà, đó là, ai là tình nhân của cha-ừm, tôi có thể tưởng tượng được chuyện anh ấy nhẹ nhõm ra sao khi cuối cùng cũng biết được.

- Đáng lẽ ra nó không được biết, Cô Langton. Nó được cho là không bao giờ phát hiện ra. Nhưng vì nó đã, nên tôi không muốn nó nghĩ xấu về tôi.

Kelsey cau mày, không hoàn toàn hiểu mối bận tâm của người phụ nữ:

- Điều đó sẽ khiến anh ấy có chút đạo đức giả, bà không nghĩ thế sao?

- Không cần thiết – Molly trả lời – Có những yếu tố khác, nhưng nó không quan trọng. Tôi sẽ chờ và nói chuyện với nó vào một ngày khác vậy.

Rồi bà rời đi.

Khi tiếng gõ cửa tiếp theo vang lên, Kelsey không còn mong đợi đó sẽ là Derek nữa. Dù vậy, đó lại là anh, và anh giấu một cánh tay sau lưng. Rồi anh chìa ra cho nàng những đóa hoa hồng cực kỳ xinh đẹp. Nàng mỉm cười rạng rỡ trong niềm sung sướng:

- Chúa ơi, anh kiếm những đóa hoa này ở đâu vào lúc này trong năm chứ?

- Anh hái chúng từ nhà kính của cha.

- Ôi, Derek, anh không nên làm vậy.

Anh cười toe toét, kéo nàng vào vòng tay trong một vòng ôm thật chặt.

- Ông ấy sẽ chẳng nhớ nhưng chúng đâu, với hàng trăm loài hoa khác nhau mà ông có. Nhưng chắc chắn hôm nay anh có nhớ em.

Kelsey cứng người lại, nhớ về hai người khách của mình:

- Em ngạc nhiên là anh có thời gian làm vậy, ngày hôm nay đây sự kiện với anh mà.

Anh nhìn xuống nàng một cách cảnh giác:

- Làm sao em biết nó đầy sự kiện?

- Cha anh đã tới đây.

Anh thả nàng ra để lùa một tay vào tóc mình:

- Quỷ tha ma bắt. Ông ấy không làm em buồn phiền chứ, phải không?

- Không, tại sao sự thực là anh đã nói với toàn thể gia đình mình về chuyện chúng ta lại làm em buồn được? Với cha anh thì, ông chỉ cần vài lời cam kết rằng em sẽ không cưới anh mà thôi.

- Khôn khiếp – Derek chửi thề lần nữa, trông khá là giận dữ.

Và trước khi anh kịp tiêu hóa thông tin đó, nàng thêm vào:

- Mẹ anh cũng đã tới đây.

- Mẹ anh!

- Đúng thế, bà ấy lo lắng rằng anh sẽ buồn về những gì anh phát hiện ra tối nay.

- Phát hiện ra ư? Ồ, em đang nói về Molly? Nhưng bà ấy không phải..mẹ....Không! Bà ấy không thể nào. Ông nói là mẹ anh đã chết!

Kelsey tái nhợt khi nghe điều đó:

- Ôi, Derek, em xin lỗi. Em cứ cho rằng anh đã biết mẹ mình là ai, chuyện anh không biết chỉ là bà ấy vẫn là tình nhân của cha anh. Nhưng làm ơn đi, em chỉ đoán thôi mà – và rõ ràng là không chính xác. Bà ấy không nói bà ấy là mẹ anh.

- Không, bà ấy sẽ không nói. Rõ ràng anh đã không bao giờ biết. Nhưng giờ anh hiểu rõ rồi. Bà ấy là mẹ anh. Và chết tiệt là cả hai bọn họ đều giấu diếm anh chuyện này.

Chương XLVII

Derek cực kỳ giận dữ. Mẹ anh còn sống – và không chỉ còn sống; bà đã sống tất cả những năm qua ngay ở Haverston. Và họ thì thấy chẳng cần phải cho anh biết. Họ đã để anh nghĩ rằng Molly không hơn gì một người hầu. Họ để anh nghĩ rằng mẹ anh đã chết.

Điều đó là không thể tha thứ. Jason đáng ra có thể nói với anh điều gì khác, rằng bà đã bỏ đi, rằng bà quá xấu hổ khi bị phát hiện ra, rằng bà không muốn làm điều gì cho đứa con bà đã sinh ra. Bất cứ điều gì đều sẽ khiến bụng dạ anh dễ chịu hơn cái ý nghĩ bà đã sống bên anh chừng ấy thời gian mà anh chẳng hề hay.

Anh đi tìm cha mình. Anh cho rằng đầu tiên anh phải cho mình thời gian để bình tĩnh lại đã. Kelsey đã gợi ý như thế, nàng đã cố ngăn anh quay lại Haverston đêm đó. Nhưng anh quá giận dữ để lắng nghe lý do. Và anh càng nghĩ tới nó, anh càng nổi cơn thịnh nộ nhiều hơn. Sẽ không có sự bình tâm nào cả, ít nhất không cho tới khi anh có vài câu giải đáp.

Anh không thấy cha mình trong phòng ông, cũng như bất cứ chỗ nào khác trong phần chính ngôi nhà. Ông phải là không có ở đó – hoặc là ở cùng Molly. Derek ngờ rằng cái thứ hai đúng và đi xuống khu ở của người hầu để tìm hiểu. Anh chẳng cần hỏi phòng nào là của bà. Anh đã ở đó rất nhiều lúc khi anh còn là một đứa trẻ, khi anh bắt đầu có thói quen đem những rắc rối của mình tới kể cho Molly. Và đã thật tự nhiên khi làm thế, khi anh nghĩ về nó lúc này.

Và anh đã đúng. Anh có thể nghe thấy giọng nói của bọn họ trong căn phòng trước khi anh gõ cửa. Rồi nói tiếp là sự yên lặng, điều còn nói lên nhiều thứ hơn.

Molly ra mở cửa, và bà ngạc nhiên thấy rõ.

- Derek! Có phải Kelsey đã nói với cháu là cô muốn nói chuyện với cháu không?

Anh bước vào phòng. Không có dấu hiệu nào của Jason hết, và không có chỗ nào trong căn phòng để một người đàn ông to lớn như vậy ẩn nấp.

Nhưng anh đã nghe thấy giọng của cha mình. Anh đã không phải là tưởng tượng ra nó. Anh nhìn vào Molly:

- Không, cô ấy phải nói với cháu chuyện đó sao?

- Ừm, không phải – Bà trả lời, cuối cùng chú ý tới chuyện về mặt của anh quá là kiềm chế một cách sít sao, hẳn là có điều gì không ổn.

Một cách rụt rè, bà nói thêm:

- Vậy thì, cháu vào lúc muộn thế này, Derek?

Anh không trả lời. Thay vì vậy anh gọi to khắp căn phòng:

- Cha có thể đi ra được rồi đó. Con biết là cha ở đây mà.

Molly thở hồn hển. Một vài phút dài trôi qua khi Jason quyết định có nên để lộ mình không. Và rồi một phần bức tường mở ra, nhắc cho Derek nhớ tới cánh cửa bị giấu kín ở căn nhà Ashford đầy những nỗi kinh hoàng.

- Thật là tiện lợi làm sao – Derek mĩa mai – Con cho rằng nó dẫn thẳng tới phòng cha? – Anh hỏi cha mình và nhận được một cái gật đầu cụt lùn – Được rồi, điều đó giải thích làm thế nào mà cha có thể xoay sở giấu kín bí mật này lâu đến thế.

- Ta cho rằng con giận dữ vì ta đã tới nói chuyện với con bé? – Jason hỏi.

- Không. Con đáng ra không nên mong muốn rằng cha sẽ không làm phiền cô ấy, nhưng việc cha cảm thấy cần làm vậy chẳng khiến con ngạc nhiên.

- Vậy con giận dữ vì ta đã tới đó để gặp con? – Molly hỏi.

- Không hề.

- Derek, nó rõ như quỷ là con đang giận dữ - Jason chỉ ra.

- Ô, đúng thế, con đang giận – Derek nói với giọng nói lạnh băng, kiềm chế một cách chặt chẽ - Thực sự thì, không nhớ nổi có bao giờ con giận đến thế này không. Nhưng không phải ngày nào người ta cũng phát hiện ra rằng người mẹ mà mình được kể là đã qua đời – hóa ra lại không! Jason thở dài, một âm thanh bại trận đầy buồn phiền. Molly trở nên tái nhợt:

- Làm sao con phát hiện ra? – Bà hỏi trong một tiếng thì thầm.

- Kelsey đã để ý thấy sự tương đồng khi bà tới nói chuyện với cô ấy tối nay, và cô ấy không bao giờ biết rằng người ta nói mẹ tôi đã chết. Tôi cho rằng một người ngoài, người không biết ai trong chúng ta trước đây, có thể thấy những nét giống nhau mà những người đã biết chúng ta nhiều năm nay không thấy được.

Và rồi anh nhìn qua chỗ cha mình:

- Tại sao cha lại không nói với con?

Chính Molly là người trả lời:

- Ta không để ông ấy nói.

- Đừng tự đánh lừa mình, Molly – hay tôi nên gọi bà là Mẹ? Không ai có thể ngăn Jason Malory làm việc ông ấy cho là đúng.

- Con đang suy nghĩ dựa trên những điều chung chung, Derek, trong khi còn nhiều yếu tố khác có liên quan. Cha con muốn nói sự thực với con, tin ta đi, ông ấy có mà. Thậm chí gần đây, khi Frances đe dọa tiết lộ sự thực với con trừ khi ông ấy đồng ý với vụ ly dị, ông ấy đã muốn nói với con rồi.

- Frances biết chuyện này?

- Có lẽ vậy, cho dù có Chúa biết làm sao hay khi nào bà ấy phát hiện ra. Nhưng ta đã thuyết phục ông ấy rằng giờ đã quá muộn để thay đổi lại câu chuyện

- Đó là lý do tại sao cha đồng ý với vụ ly dị ư? – Derek hỏi cha mình – Bởi Frances đã tống tiền cha? Vậy mà con đã nghĩ cha đã độ lượng tới mức trao lại cho bà ấy tự do của mình.

Jason hấp háy mắt trước sự nhạo báng trong giọng nói của Derek. Molly, trái lại, nổi giận:

- Làm sao con dám nói với cha mình theo cách đó – Bà hỏi – Con không biết gì về địa ngục mà ta đã bắt ông ấy trải qua khi bắt ông ấy giữ kín thân thể của mình với con. Con chẳng hiểu chút gì về địa ngục ta đã trải qua khi

quyết định rằng đó...đó là điều tốt nhất dành cho con.

- Điều tốt nhất? – Derek nói một cách kỳ cục – Bà từ chối quyền làm mẹ với tôi. Cái quỷ gì khiến cho bà nghĩ đó lại là điều tốt nhất đối với tôi?

- Con có nghĩ ta muốn từ chối không làm một người mẹ với con không? Con là tất cả của ta. Ta yêu con ngay từ lúc ta biết con đã được thụ thai.

- Vậy thì tại sao?

- Derek, lúc đó là hai mươi lăm năm trước. Ta còn trẻ và dốt nát. Ta ăn nói như một con bé nạo ống khói ở London. Ta đã không biết làm cách nào để chứng minh bản thân mình. Ta quá ngu ngốc để biết được rằng điều đó là có thể. Và từ cái ngày cha con quyết định biến con thành người thừa kế chính thức của ông ấy, ta đã kinh hoàng khi nghĩ rằng Hầu tước Haverston tương lai, sẽ thấy hổ thẹn khi biết rằng, nếu mọi người đều biết, rằng mẹ cậu ấy chỉ là một đứa hầu gái người thậm chí không biết đọc biết viết. Con trai ta sẽ là một quý ngài, một thành viên của giới quý tộc. Ta không muốn nó thấy nhục nhã bởi ta, và chắc chắn là con sẽ thấy vậy.

- Cho nên bà cũng tự mình tiên đoán luôn cả cảm giác của tôi phải không? – Derek nói, lắc đầu, rồi anh ném cho cha mình một cái nhìn buộc tội- Và cha để bà ấy thuyết phục mình với những giả thuyết như thế?

Molly lên tiếng trước khi Jason có thể trả lời:

- Ta có thể trở nên rất có sức thuyết phục, và ta cứng rắn tới mức mà con không biết. Nhưng chủ yếu, cha con chiều theo sự nài nỉ của ta chỉ vì ông ấy yêu ta. Và, Derek, con đã phải đối phó với tiếng xấu là con hoang rồi. Ta biết điều đó với con sẽ không dễ dàng, và nó đúng là vậy. Nhưng ít ra ai cũng cho là con có dòng máu quý tộc ở cả hai phía cha và mẹ. Nó sẽ còn tệ hơn nếu ai cũng biết mẹ con là ai.

- Bà vẫn có thể nói với tôi. Bà có thể giấu kín nó với toàn thể phần còn lại của thế giới nếu bà cảm thấy cần làm vậy, nhưng bà đáng lẽ có thể nói cho tôi biết. Tôi có quyền được biết. Và sự thực là, Molly, chắc chắn tôi không cảm thấy xấu hổ khi biết bà là mẹ. Giả thuyết của bà chỉ là giả thuyết mà thôi. Tuy nhiên, cái hiện giờ tôi cảm thấy, là cơn thịnh nộ khi biết bà chưa bao giờ làm mẹ tôi, rằng bà đã ở bên tôi từng ấy năm, biết rằng tôi là con trai của bà, nhưng bà không cho tôi biết gì cả. Bà để tôi nghĩ rằng với tôi bà

chẳng là ai hết. Bà để tôi nghĩ rằng mẹ tôi đã chết!

Anh không thể nói tiếp. Anh đã lên tới đỉnh điểm cảm xúc của mình, đặc biệt khi anh thấy những giọt nước mắt long lanh ngấn trên đôi mắt bà. Anh bước ra khỏi phòng, để trào ra những giọt nước mắt của chính mình.

Jason ôm Molly vào vòng tay mình, nghe tiếng nức nở của bà:

- Ôi, Chúa ơi, tôi đã làm gì thế này? – Rồi bà bắt đầu òa khóc.

Ông tự hỏi mình cùng một câu hỏi, nhưng tất cả những gì ông có thể nói với bà là:

- Mọi người đều phạm sai lầm khi còn trẻ, Molly. Đây chỉ là một trong những sai lầm của chúng ta. Hãy cho nó thời gian để làm quen với sự thật. Một khi nó nghĩ về chuyện này, thực sự suy nghĩ, nó sẽ nhận ra em đã luôn là một người mẹ đối với nó, em đã ở bên nó để chia sẻ tất cả những nỗi đau và nỗi buồn trong những năm nó trưởng thành, rằng em đã nuôi dưỡng nó và giúp nó trở thành một người đàn ông tốt như vậy.

Chương XLVIII

- Giá mà em có mặt mà nghe được câu đó – Roslynn nói với chồng cô khi cô đưa Judith cho anh với một câu thêm vào – Đây này, tới lượt anh dắt nó đi.

- Xin chào, con yêu – Tony nói với con gái khi anh hôn cô bé một cái thật kêu trên má – Chúng ta không cảm thấy quá tốt, đúng không?

Rồi anh quay sang vợ mình:

- May mà em không ở đó. Thật là cực kỳ xấu hổ.

- Xấu hổ? Giữa gia đình ư? – Cô khụt khịt.

Anh nhướn một bên mày đen với cô:

- Và em có thể thêm gì vào đó nào?

Anh đã kể lại toàn bộ cuộc thảo luận cho cô nghe, nhưng cô vẫn còn thấy khó mà tin được là Kelsey Langton không phải một quý cô nhưng cô ấy có vẻ thế.

- Em đáng ra sẽ có thể nói với anh trai anh là sự cảm đoán của anh ấy cổ hủ ra sao.

Anthony cười nhăn nhó:

- Anh ghét phải nói điều này, Ros, nhưng Jason là kiểu người cổ hủ.

- Vậy thì đừng nói – Cô vắn lại – Nhưng cái gì quan trọng hơn ở đây, tình yêu hay dư luận?

- Có phải đó là câu hỏi bấy không?

- Không đùa đâu, Tony – cô rầy – Tình yêu quan trọng hơn và anh biết vậy. Hay anh đang nói với em rằng anh sẽ không cưới em nếu em không có một vài bá tước và địa chủ trong cây gia phả của gia đình?

- Anh có phải trả lời câu hỏi đó không?

- Em đã đánh anh đấy, chồng ạ, nếu anh không thể nghiêm túc một chút – Cô nói, quay lại thở âm Scot của mình.

Anh cười khùng khục:

- Không đâu trong khi anh vẫn đang ôm Judith, nào nào, -Anh nói thêm khi cô bắt đầu tiến về phía anh. Rồi, trong một tiếng cằn nhằn, anh nói – Ôi, được rồi, đúng vậy, anh dù sao đi nữa cũng sẽ lấy em, nhưng, may mắn là, anh không cần lo về sự tương xứng của em. Và bên cạnh đó, em đang quên mất là cô gái được mua tại một cuộc đấu giá tại nhà thổ. Điều đó, em yêu, có hơi nằm ngoài dư luận một chút.

- Chỉ vài người biết chuyện đó – Cô chỉ ra một cách có lý lẽ.

- Hẳn là em đang đùa – anh trả lời – Mẫu tin ngon lành thế cơ mà? Có thể giờ đây nó đã được truyền đi khắp nơi rồi.

Cách đó vài căn phòng, James và vợ anh đang thảo luận cùng một chủ đề khi họ nằm xoay mình cạnh nhau trên giường. Ít nhất Georgina cũng đang cố gắng để thảo luận về nó. James lúc này đang có những thứ khác trong đầu anh, và bàn tay lang thang của anh chỉ có chút ngờ vực khi làm chuyện đó,

- Em chẳng thấy xuất thân từ tầng lớp thấp hơn của cô ấy có vấn đề gì. Anh đã cưới em, đúng không? – Georgina nhắc nhở anh – Và em chắc chắn là chẳng có cái tước hiệu ngu ngốc nào gắn vào tên mình, ừm, ít nhất cũng không trước khi em cưới anh.

- Em là người Mỹ, George. Điều đó có khác biệt rất lớn nếu em tới từ một quốc gia khác, còn cô ấy thì không. Cô ấy nói năng như một nữ công tước, mỗi câu nói từ miệng cô ấy đều cho thấy xuất thân của cô ấy. Bên cạnh đó, anh không phải người phải tạo ra một hay hai thế hệ tiếp theo của tước vị Hầu tước. Điều đó, em yêu, được đặt lên vai của Derek. Anh không cần thiết phải kết hôn, điều em đã biết, anh chẳng có ý định đó – cho tới khi em trèo vào giường anh.

- Em chẳng làm chuyện gì như thế - Cô cãi lại – Như em nhớ thì, anh đã kéo em vào giường anh.

Anh cười khùng khục, nút tai cô:

- Anh đã làm thế sao? Vậy thì em yêu, anh phải nói là mình thật thông minh.

- Humm, đúng vậy – giờ thì, dừng lại nào! Em đang có một cuộc thảo luận rất nghiêm túc mà.

Anh thở dài:

- Đúng vậy, anh thấy rồi, đáng tiếc hơn nữa.

- Ừm, em muốn anh làm gì đó về chuyện này – Cô nài nỉ.

- Ý kiến hay tuyệt, George – Anh nói, và đặt cô lại cho một nụ hôn rất sâu. Cô trở nên lấp bắp.

- Không phải chuyện đó – ít nhất là chưa – Cô sửa lại – Em đang nói tới thái độ của anh Jason. Anh sẽ chẳng bị sao nếu nói chuyện với anh ấy, chỉ là anh ấy đang vô lý tới mức nào.

- Anh ấy à? Đi khuyên bảo một trong mấy ông già đó hả? – Và anh bắt đầu phá lên cười.

- Điều đó không vui đâu.

- Thực sự là thế. Những ông già quá cứng nhắc với đường lối của họ. Họ không nhận lời khuyên, họ chỉ cho đi lời khuyên thôi. Và Jason biết là anh ấy có quyền trong vụ này. Cô gái đó cũng vậy. Cô ấy sẽ không lấy thằng nhóc đâu, George, vậy nên toàn bộ vụ thảo luận này được nêu lên là vậy.

- Và sự từ chối của cô ấy sẽ là gì nếu cô ấy biết được cha cậu ấy cảm thấy ra sao về nó?

- Vậy thì cô ấy đủ thông minh để hiểu rằng họ sẽ không có được cuộc hôn nhân hạnh phúc mà thiếu đi sự chúc phúc của Jason. Mặt khác, họ chẳng có giải pháp nào cả đâu. Vậy nên để yên chuyện này đi. Chúng ta không thể làm gì ngoài chuyện cho cô bé đó một nhân dạng mới, thậm chí việc đó cũng chẳng thể làm được. Cuộc đấu giá được tổ chức quá công khai. Nếu nó là cái gì khác, có thể còn làm được gì đó, nhưng trường hợp này lại không vậy.

Georgina làm bầm điều gì đó qua kẽ răng. James cười nhả nhổ.

- Em không thể giải quyết vấn đề của tất cả mọi người, em yêu. Có vài chuyện không thể nào giải quyết.

- Tại sao anh lại không khiến em quên chuyện đó đi nhỉ?- Cô gợi ý.

- Hiện giờ, đó là việc anh có thể làm – Anh nói, và quay lại với nụ h

Và ở một chái nhà kế bên, Nicholas Eden đang nói chuyện với vợ anh:

- Em biết về chuyện này nhiều hơn những thứ em nói ra, đúng không?

- Một chút thôi – Reggie công nhận.

- Và em sẽ không nói cho anh biết đó là gì, đúng không?

Cô lắc đầu với anh:

- Em không thể. Em đã phải thề rồi.

- Anh hi vọng em biết điều này là rất nghiêm trọng, Reggie – Anh phàn nàn.

Cô gật đầu đồng tình hoàn toàn:

- Nó còn hơn thế, nó thật là bi thảm. Họ nên được cho phép lấy nhau. Bọn họ yêu nhau cơ mà. Và điều đó làm em phát điên lên nếu ai đó không làm gì với chuyện này.

Anh vòng cánh tay quanh cô:

- Đó không phải là chuyện của em, cung à.

- Derek với em giống một người anh trai ruột hơn là anh họ. Chúng em lớn lên cùng nhau, Nicholas.

- Anh biết, nhưng thực sự em chẳng thể giúp đỡ được gì đâu

- Ừm. anh không nghĩ là điều đó sẽ ngăn em cố gắng, đúng không?

Chương XLIX

Hôm sau toàn bộ gia đình tụ tập trong phòng khách cho buổi trà chiều. Cặp đôi mới cưới là những người duy nhất chuyện trò với nhau mê mải tới nỗi chẳng hề để ý tới không khí căng thẳng trong căn phòng. Với những người khác, việc trò chuyện vẫn ở mức độ không tự nhiên, mọi người cẩn trọng không nhắc gì tới tình trạng vô vọng của Kelsey và Derek.

Derek và cha anh rõ ràng là không hề nói chuyện với nhau. Điều này được cho là vì sự phản đối của Jason đối với cuộc hôn nhân của con trai. Không ai hỏi xem họ đã nói chuyện thế nào sau khi họ cùng nhau rời khỏi phòng ăn tối hôm qua nhưng nó cực kỳ rõ ràng là không nhìn vào mắt nhau. Thực ra, Derek dường như có vẻ giận dữ hơn nữa.

Và rồi người quản gia xuất hiện ở cửa với một vị khách người không hề chờ đợi để được thông báo, người thực sự là xông vào ngay sau ông ta. Người phụ nữ ở độ tuổi đầu bốn mươi và rất đẹp so với độ tuổi của bà, cho thấy một thời bà đã từng là một giai nhân. Và mặc dù bà không cao lắm, bà có vóc dáng khá là khỏe khoắn, và ngay lúc này, vẻ mặt của bà, thế đứng của bà, làm cho bà có vẻ như ghé gớm kinh khủng. Một con rồng hoàn toàn giận dữ, một con rồng sắp sửa khạc ra lửa.

- Tôi đang tìm Derek Malory.

Derek đứng dậy và khẽ cúi chào người phụ nữ, cho dù trước tông giọng sắc nhọn của bà ta. anh có chút thận trọng khi thừa nhận:

- Đó là tôi, thưa quý bà.

Bà ta quay sang anh và hỏi:

- Anh giấu cháu gái tôi ở đâu? Và đừng có nói dối tôi. Tôi biết anh giữ nó. Chồng tôi, cái kẻ hèn nhát đó, đã thú nhận toàn bộ với tôi rồi. Ông ta có được tên anh từ gã khốn đã bán cháu tôi cho anh khi ông ta nhận được món tiền chết dẫm của mình.

Không ai nói gì sau lời tuyên bố đó. Hoàn toàn yên lặng. Và rồi Reggie xen vào:

- Hãy ngồi xuống, thưa quý bà. Tôi chắc là Derek không giấu cháu bà. Thực sự, tôi sẽ không nghi ngờ là cô ấy ở cách đây không xa.

Elizabeth nheo một mắt khi nhìn Regina:

- Tôi có biết cô không, quý cô trẻ tuổi?

- Vâng, gần đây chúng ta đã gặp nhau ở khách sạn của bà. Tôi lúc đó cũng đang tìm kiếm Kelsey, và mặc dù bà nói và có một người cháu gái cùng tên, tôi lại kiên quyết cho rằng Kelsey tôi đang tìm kiếm không thể nào có họ

hàng gì với bà.

Và rồi Reggie cười toe toét, sung sướng rằng dì của Kelsey cuối cùng đã biết được sự thực, điều có thể tạo nên một sự khác biệt lớn lao:

- Có vẻ như tôi hoàn toàn sai lầm rồi, phải không?

Thực là thế - Elizabeth gật gù nói.

Cuối cùng Derek cũng lên tiếng, cau mày đầy bối rối:

- Chỉ một phút thôi. Có phải theo như tôi hiểu thì bà là dì của Kelsey Langton?

- Sự hiểu biết của anh chính xác đây – Elizabeth trả lời, cau có nhìn anh lần nữa.

- Nhưng tôi không biết gì về chuyện cô ấy còn có người bà con nào còn sống.

- Nó không còn nhiều họ hàng, nhưng chuyện anh có biết hay không cũng chẳng liên quan gì.

- Hầu hết chúng tôi ở đây đều đã gặp cháu gái bà, thừa bà. Và giống như Derek, chúng tôi có nghe cô ấy nhắc tới là cô ấy có gia đình. Có thể sẽ giúp ích hơn nếu như bà có thể tự giới thiệu mình – Jason nói.

- Và ngài là ai vậy, thưa ngài? – Elizabeth hỏi ông một cách không nhân nhượng.

- Tôi là cha của Derek, Jason Malory.

- A, tốt. Ngài có thể đảm bảo rằng con trai mình hợp tác trong chuyện này. Và tôi là Elizabeth Perry. Dĩ nhiên, điều đó sẽ chẳng có nghĩa gì với ngài, vì tôi đã kết hôn, ngay lúc này thậm chí cũng chẳng có mấy ý nghĩa với tôi. Tuy nhiên, ông nội tôi là Công tước Wrigton, một tước hiệu chưa có người thừa kế và vẫn sẽ tiếp tục như vậy cho tới khi Kelsey sinh được một đứa con trai.

- Chúa ơi! – Vang lên từ phía Anthony.

- Cô ấy nói mẹ cô ấy là một nữ gia sư! – Derek nói một cách hoài nghi.

- Khó mà vậy được – Elizabeth khịt mũi – Mẹ Kelsey, người chị gái duy nhất của tôi, đã chết vào đầu năm nay trong một tai nạn không may – sau khi chị ấy bắn phải người chồng của mình. Mọi người có thể đã nghe về tai nạn đó chứ? Cha của Kelsey là David Langton, Bá tước Lanscastle đời thứ tư.

James bắt đầu cười phá lên:

- Điều đó giải thích tại sao bề ngoài, hành động và cách ăn nói của cô bé lại giống một tiểu thư, đúng không nào?

Vợ anh trả lời:

- Nhưng chuyện này thật đáng vui mừng. Giờ thì cô ấy đã thích h-

- Không đâu, George – James cắt ngang.

Roslynn thêm vào:

Nhưng cũng gần tới mức-

Thậm chí là không gần đến thế, em yêu à – Anthony cắt ngang.

Cả hai người vợ đều cau có một cách tăm tối với riêng từng ông chồng của mình nhưng đều im lặng. Dĩ nhiên, bọn họ sẽ có rất nhiều điều để sau đó, khi họ ở một mình với mỗi ông chồng.

Reggie trầm ngâm vào lúc đó:

-Tôi tự hỏi tại sao cô ấy không nói tới chuyện người ông cô là công tước này của cô ấy khi cô ấy nói với tôi tất cả - à, hầu hết mọi chuyện?

Derek cau có với người em họ của mình:

- Và em chẳng hề bận tâm tới chuyện nói với anh ư?

Regina ngọ nguậy một cách không thoải mái, nhưng cố gắng giải thích:

- Cô ấy bắt em hứa, Derek. Anh không nghĩ là em thích giữ một bí mật lớn thế chứ? Nó làm em điên lên, biết sự thực và không thể nói ra trong – à, trong cuộc thảo luận của chúng ta tối qua.

Elizabeth nhìn Regina có vẻ thiện cảm hơn. Nếu Kelsey đã tin tưởng cô ấy, khi cháu bà lại không nói với người tình của mình sự thực, vậy thì hẳn là nó thích cô gái.

Vậy nên bà giải thích mọi chuyện với cô:

- Kelsey không biết ông cô của mình là ai. Cho nên nó không thể nói cho cô biết. Ông đã chết rất lâu trước khi con bé được sinh ra, và chị gái tôi và tôi đã quyết định không cho nó biết để nó bị áp lực. Gánh nặng phải tạo ra người thừa kế Wrighton kế tiếp khiến cho mẹ tôi quá căng thẳng, người chỉ sinh được con gái, và rồi chị tôi và tôi khi tới lượt chúng tôi. Và giờ thì là Kelsey, bởi tôi không có đứa con nào, và chị gái tôi chỉ sinh được hai đứa con gái trước khi chị ấy chết.

- Liệu bà có biết chẳng, Quý bà Elizabeth, là những gì cháu gái bà làm đã hủy hoại mọi cơ hội của cô bé cho một cuộc hôn nhân tốt đẹp? – Jason hỏi một cách thận trọng.

- Chắc chắn rồi – Elizabeth đáp lời – Đó là lý do tại sao đáng ra tôi nên b chết ông chồng ngu ngốc của mình ngay khi ông ấy thú nhận những gì mình đã làm nếu như lúc đó tôi có một khẩu súng trong tay.

- Ông ấy phải làm gì với chuyện này?

- Kelsey và em gái nó, Jean, tới sống cùng chúng tôi và tôi sau đám tang, và đồ ngốc đó thuyết phục con bé rằng chúng tôi sẽ thành những người cùng khổ, rằng những chủ nợ sẽ lấy nhà của chúng tôi, và cách duy nhất để chúng tôi không bị đuổi ra đường là con bé trở thành tình nhân của một quý tộc nào đó, người sẽ thanh toán cho những món nợ của Elliott.

- Và bà đang nói rằng mọi chuyện không phải vậy?

- Chắc chắn không – cho dù chồng tôi thực sự đã tin thế, và ông ta tự

khiến mình ngập trong nợ nần nhiều hơn mà chẳng nói với tôi. Nhưng khi tôi cưới ông ấy – đi ngược lại những mong muốn của cha mẹ tôi, tôi có thể nói thế - mẹ tôi đã cho tôi một món tiền khá lớn, với lời khuyên rằng tôi không bao giờ nên cho Elliott biết, và tới ngày hôm nay tôi đã làm thế. Và nói tới đó – Bà lấy ra một bó tiền dày từ xác tay của mình và tiến về phía Derek – Tôi tin đây là số tiền anh đã-

Derek cắt ngang bà:

- Tôi không muốn lấy tiền của bà.
- Nhưng anh sẽ lấy nó – Và bà quăng đồng tiền lên ghế sofa bên cạnh anh
- Ràng buộc của Kelsey với anh tới đây là chấm dứt. Nó sẽ về nhà với tôi.
- Không.
- Xin lỗi?

Derek háng giọng, nói:

- Có thể vậy là hơi thô lỗ.
- Hơi thôi hả? – Anthony cười khùng khục.
- Đừng ngoài chuyện này đi ông em, và để thằng nhóc tự gỡ cái mớ bong bóng này ra – James gợi ý – Nó mới bắt đầu trở nên thú vị thôi.

Elizabeth đã liếc nhìn hai người đàn ông khi họ nói chuyện. Jason làm bầm điều gì đó qua kẽ răng trước khi ông cho bà biết, chỉ vào James và Anthony:

- Những em trai của tôi, người ít khi nào nghiêm túc với chuyện gì.
- Có khác biệt mà, Jason – James trả lời – Nếu anh muốn có một ý kiến nghiêm túc-
- Anh không muốn – Jason cắt lời.
- Bản thân em không đồng ý đâu, Jason Chúa ơi, điều đó có nghĩa là mình đồng ý với James sao? – Anthony hỏi với cái nhìn đầy tổn thương thấy rõ là giả vờ - Ros, nhanh lên, sờ trán anh xem. Anh hẳn là bị lây sốt của Judith mất rồi.

James khịt mũi. Jason bắt đầu quắc mắt. Edward, người ngồi yên lặng này giờ, tham gia vào cuộc cãi lộn.

- Điều đó không được yêu cầu đâu, Tony.

Và Reggie kêu lên ngay lúc đó:

- Tuyệt thật! Cả bốn người đang cãi cọ với nhau thế này sao?
- Không mà, mè con – Anthony đáp lời, tặng cho cô một trong những nụ cười đầy sức phá hủy của anh – Chỉ là cho thằng nhóc chút thời gian để trèo ra khỏi cái hố nó tự đào cho mình thôi.
- Ô, vâng, trong trường hợp đó, xin cứ tiếp tục.
- Cám ơn, chú Tony, nhưng điều đó không cần thiết đâu – Derek đối mặt với người phụ nữ trước mặt anh – Quý bà Elizabeth, tôi không thể nói rằng

tôi thấy tiếc vì bà không được biết về những khó khăn của chồng mình sớm hơn, nếu không thì tôi có thể chẳng bao giờ gặp được cháu gái bà. Nhưng-

- Điều đó khá là ích kỷ về phía anh, chàng trai trẻ - Bà cắt ngang một cách kiên quyết.

- Đúng vậy, nhưng tôi yêu cô ấy, bà biết không. Và tôi muốn cưới cô ấy.

Elizabeth háp háy mắt. Bà đã không mong đợi chuyện đó. Nhưng bà cũng đã không mong đợi chuyện Derek Malory là một gã thanh niên đẹp trai đến thế. Bà đã tới đây với sự phần nộ cao trào, chuẩn bị làm bất cứ điều gì để đưa Kelsey thoát khỏi tình thế khó xử tồi tệ này. Bà đã không cân nhắc tới chuyện có thể cháu gái bà không muốn thoát khỏi nó.

- Kelsey đã biết anh muốn cưới nó chưa? – bà hỏi Derek.

- Cô ấy đã biết.

- Và nó thấy sao về chuyện này?

- Cô ấy từ chối lấy tôi.

- Tại sao?

- Bởi vì chuyện bê bối.

- À, đúng vậy, vụ bê bối là không thể tránh được. Tôi đã đề cập tới chuyện tước hiệu sẽ được truyền lại cho con trai con bé thông qua nó sẽ đi kèm với gia sản và điền trang lớn đến khó tin chưa? Bất chấp vụ bê bối gì sẽ theo sau con bé, nó thực sự sẽ chẳng có mấy khó khăn trong việc tìm kiếm một người chồng.

- Gia đình này đã có quá nhiều chuyện bê bối gắn với tên tuổi chúng tôi rồi – Edward thêm vào một cách cau kỉnh – Và chúng tôi chắc chắn không cần thêm tài sản nữa.

- Vậy đó là cách mọi thứ diễn ra ở đây chẳng? – Elizabeth hỏi với tiếng khịt mũi đầy căm phẫn.

- Không phải thế - Derek trả lời với sự nhấn mạnh, cau có với chú anh.

- Con trai tôi nói đúng. Nó sẽ có sự ủng hộ của tôi nếu muốn cưới cô bé.

Mỗi con mắt trong phòng đều quay sang Jason, hầu hết trong số chúng mở to với sự hoài nghi. Và sự yên lặng một lần nữa lại bao trùm. Georgina phá vỡ nó đầu tiên:

hứa lòng lạnh, James. Em không biết anh lại có sức thuyết phục đến thế.

James khịt khịt:

- Đừng nhìn anh, George. Việc ông anh thay đổi quyết định chẳng dính gì đến anh cả.

Và Anthony thêm vào:

- James đầy sức thuyết phục ư? Chỉ với những nắm đấm của anh ấy thôi, bà chị yêu quý, và nếu chị sẽ thấy thì không có vết bầm nào trên ông anh cả.

Nhưng Edward lớn tiếng phản nản:

- Chuyện này thực là vô lý, Jason. Anh đề cho mình bị lay động bởi sự thực rằng giờ con bé có dòng dõi tốt ư? Không phải anh đã hiểu rằng điều đó còn làm cho vụ bê bối thêm tồi tệ hơn à?

- Có vẻ là thế - Jason đồng ý – Nhưng anh đã thay đổi ý kiến rồi, và anh sẽ không thay đổi một lần nữa chỉ vì hóa ra con bé lại là một tiểu thư. Anh đã quyết định rằng anh nợ Derek sự ủng hộ của mình trong chuyện này, để nó không phạm phải một trong những sai lầm tương tự như của anh.

- Sai lầm nào cơ? – Edward hỏi.

- Đó là chuyện giữa anh và Derek. Nếu cô bé đồng ý lấy nó, vậy thì nó sẽ có lời chúc phúc của anh.

Derek không cảm ơn cha mình về sự tán thành đáng ngạc nhiên của ông. Nhưng nó khiến cho một vài khía cạnh của cơn giận anh đang mang giảm đi chút. Và trong họng anh một lần nữa lại có một chỗ sưng lên, tất cả làm anh nghẹn lại.

Anh phải nuốt xuống vài lần, trước khi anh có thể nói với Elizabeth:

- Nếu bà đi với tôi, tôi sẽ đưa bà tới chỗ Kelsey. Có thể bà có khả năng khiến cô ấy thay đổi ý kiến về việc kết hôn với tôi.

Elizabeth hừm mấy tiếng;

- Đà nếu tôi đồng ý rằng con bé phải làm thế. Nhưng sau khi lắng nghe gia đình cậu mâu thuẫn với nhau, tôi không còn chắc tình huống sẽ là vậy nữa.

Chương L

Kelsey ngồi một cách thẳng đơ trên chiếc ghế sofa trong phòng nàng. Derek có mặt ở đó, rảo bước tới lui, nét mặt của anh không thể đoán biết được. Elizabeth cũng ở đây luôn, ngồi bên cạnh Kelsey. Và đó là lý do tại sao mặt Kelsey giờ như đang bốc cháy. Cả hai bọn họ giờ đây đều đã biết sự thực, mọi chuyện. Và nàng cảm thấy thật xấu hổ, cô gần như đã chạy khỏi phòng – vô số lần.

- Đáng lẽ con nên tới gặp dì, Kelsey – Elizabeth đang nói – Dì đã có dư tiền để trả cho những món nợ của Elliott. Những chuyện này đã không cần phải xảy ra.

- Vào lúc đó con không nghĩ tới việc này – Kelsey đáp lời – Cả con lẫn chú Elliott đều đã không biết gì về chuyện dì có tiền của riêng mình.

Elizabeth thở dài:

- Dì biết. Và dì nhận ra tất cả những hi sinh mà con đã làm đã bảo vệ cho chúng ta. Nó chỉ khiến cho dì giận như điên là chuyện này lại xảy ra như vậy. Dì thì là, dì thực sự sẽ bắn Elliott nếu dì có trong tay một khẩu súng.

- Con không nghĩ tới chuyện chú ấy lại thú nhận.

- Sự tội lỗi gặm nhấm ông ấy, dì cho là thế. Ông ấy biết ông ấy đã đi ra ngoài lẽ thói khuôn phép. Và ông ấy đã cố tình nhen nhóm cái ý tưởng đó trong đầu con, con yêu. Ông ấy cũng công nhận chuyện đó. Rằng chuyện ông ấy cảm thấy tuyệt vọng hoàn toàn chẳng phải một cái cớ.

- Giờ chú ấy ở đâu hả dì?

- Dì không biết, dì chẳng quan tâm – Elizabeth nói một cách cương quyết – Dì đã đá ông ta ra khỏi nhà dì. Dì không thể nào tha thứ cho ông ta vì sự tàn nhẫn

- Nó là lựa chọn của con mà, Dì Elizabeth. Ông ấy không ép buộc con tự rao bán bản thân mình.

- Đừng bào chữa cho ô-

- Xin để tôi nói – Derek cắt ngang – Tôi thấy vui sướng vô cùng vì ông ta đã làm vậy, dấu cho với bất kỳ lý do nào chẳng nữa.

- Derek – Kelsey la lên.

- Anh đúng là thế mà – Anh khăng khăng nói – Anh rất tiếc vì những nỗi lo lắng mà em đã trải qua, nhưng anh không hề hối tiếc rằng anh đã gặp được em, Kelsey, và nếu mọi chuyện không thế anh đã không gặp được em.

Nét mặt ca anh giờ không còn bí hiểm chút nào nữa, nó thật mãnh liệt. Anh đang rất nghiêm túc. Và thực sự nó làm cho nàng rung mình rằng anh

nói thật – và những nét ửng đỏ lại bắt đầu lan ra trên mặt nàng.

- Ích kỷ - Elizabeth lầm bầm – Và bên cạnh đó, Kelsey sẽ về nhà với ta. Sau một hay hai năm, khi tất cả mọi chuyện lộn xộn này đã được quên lãng, con bé sẽ được ra mắt một cách đàng hoàng.

- Không – Derek nói một cách cứng rắn – Nếu bà muốn tôi bắt đầu một cuộc tán tỉnh đàng hoàng, tôi sẽ làm. Nhưng tôi sẽ không đồng ý với việc chờ đợi một hay hai-

- Anh bạn trẻ - Elizabeth cắt ngang một cách lạnh lùng – Đây đâu phải chuyện cậu có thể quyết định được, và tôi không tin rằng tôi đã đề cập tới chuyện gì như là chuyện cháu gái tôi sẽ cưới cậu.

Kelsey thở dốc khi anh thực sự nhìn chăm chăm vào dì nàng:

- Quý bà, bà biết rất rõ đó là do mối quan hệ giữa tôi và Kelsey, tôi đã hủy hoại cô ấy theo cách vô phương cứu vãn. Cái quỷ gì khiến cho bà cứ khẳng định rằng tôi sẽ không được cưới cô ấy?

- Bởi ta sẽ không khẳng định nó cưới bất kỳ ai. Nó có quyền lựa chọn người nó sẽ cưới, và lúc này thì, ta vẫn chưa hề nghe thấy nó nói muốn cưới cậu.

Kelsey đã phải che lại để che đi nụ cười của nàng. Nhìn hai người cứng đầu này...thật đáng ngạc nhiên, ít ra mà nói là vậy. Và nàng hiểu dì nàng. Elizabeth đang cư xử độc đoán như vậy chỉ để làm khó Derek mà thôi. Có thể dì ấy nghĩ rằng anh là một người xứng đôi vừa lứa với Kelsey. Chỉ là dì sẽ không công nhận điều đó. Và rồi nàng thở dài, bởi Derek giờ đây đang nhìn nàng chờ đợi câu trả lời, và câu trả lời của nàng vẫn như cũ:

- Chuyện đó không thay đổi điều gì đâu, Derek. Em không tự tin như dì mình rằng chuyện này sẽ bị quên lãng. Mọi người đều biết anh ở nơi đó vào đêm đó, họ nói chuyện với anh bằng tên, và họ biết em đã trở thành nhân tình của anh. Họ sẽ thất kinh nếu anh cưới em. Họ cũng sẽ chẳng kín miệng về chuyện đó đâu.

- Anh phải nói chuyện đó bao nhiêu lần đây, Kelsey? Anh chẳng cần quan tâm cái cóc khô gì tới bất kỳ vụ bê bối nào dính tới chúng ta.

- Điều đó không đúng và anh biết mà – Nàng trả lời – Anh đã cực kỳ cẩn thận về chuyện tạo ra bất kỳ vụ bê bối nào bởi cha anh ghét cay ghét đắng chúng.

- Cha anh giờ đây đã ủng hộ cuộc hôn nhân của chúng ta – Anh nói một cách mạnh mẽ.

Nàng hấp háy mắt:

- Ông ấy thay đổi ý kiến vì giờ đây em thực sự có một chữ “ Quý cô” gắn phía trước tên ư?

- Không, bởi vì mẹ anh. Anh tin rằng từ lâu ông đã muốn cưới bà, nhưng

ông đã để cho tục lệ dẫn dắt mình, và giờ ông hối hận vì điều đó.

- Nhưng sự ủng hộ của cha anh sẽ không làm dừng lại-

Một tiếng gõ cửa cắt ngang lời nàng, và Regina Eden chẳng đợi tới cụm từ “Mời vào” mà đã thò đầu vào với một nụ cười toe toét tới mang tai:

- Ô, tốt, tôi không cắt ngang chuyện gì cả - Cô nói, và đi ngay vào trong.

- Reggie, bọn anh đang có một cuộc thảo luận khá là riêng tư – Derek nói với cô.

- Vậy ư? – Cô giả vờ sững sốt – Ôi, vậy thì - ừm, ó không mất thời gian đâu. Em chỉ nghĩ hai người phải được biết về vụ bê bối sẽ nổ ra ngày mai.

- Một vụ bê bối nữa ư? – Anh thờ dài – Giờ thì gì nào?

- Ừ thì, em nghe được từ một nguồn tin rất tốt là một tin đồn sẽ lan tràn khắp London vào ngày mai rằng vị hôn thê có từ lâu của Derek Malory- Cô ngưng lại để liếc nhìn Kelsey – Cô có biết rằng họ đã đính hôn từ khi cô ấy được sinh ra không? Dù sao đi nữa, quý cô trẻ tuổi này đã quá lo lắng không biết rằng anh ấy có thực sự mong muốn kết hôn với mình không, tới mức cô ấy quyết định buộc anh ấy phải biểu lộ xem, xem anh ấy có cảm nghĩ thế nào.

Reggie, em đang nói về cái gì vậy? – Derek hỏi một cách kỳ cục – Anh chưa bao giờ đính hôn trong đời mình cả!

- Dĩ nhiên anh có mà, anh họ, và để em nói hết đi. Mọi chuyện chỉ có tốt hơn mà thôi.

- Con bé mất trí rồi – Derek cam đoan với Kelsey – Anh thề là anh không có một vị hôn-

- Ôi, thôi nào, anh họ, giờ anh có mà – Reggie cắt lời với một nụ cười nhăn nhó - Giờ, như em đang nói, quý cô trẻ này có chút lạnh chanh nghịch ngợm, và thích thú với những trò đùa cợt – giống như em khi em trẻ hơn – và cô ấy đã quyết định rằng cách duy nhất để xác định xem Quý ngài Malory thực sự cảm thấy thế nào về cô ấy là ép ngài ấy mua cô, và tại một cuộc đấu giá, không ít hơn thế. Tưởng tượng mà xem.

- Thật thái quá, em hiểu, nhưng cô gái tội nghiệp phải lòng ngài ấy tới mức cô ấy chẳng suy nghĩ được kỹ càng trong chuyện này nữa. Và ngài ấy đã trả giá để đưa cô ấy thoát khỏi cuộc đấu giá ngu ngốc đó, một khoản lớn cắt cổ, em có thể nói thêm. Thật lãng mạn, mọi người không nghĩ vậy sao? Dĩ nhiên, ngài ấy đã mang cô quay lại nhà dì mình ngay lập tức, và ngài ấy đang sắp xếp ngày cưới, để đảm bảo rằng cô ấy sẽ không làm bất cứ điều gì nguốc nghếch nữa.

Derek lặng đi vì kinh ngạc:

- Chúa nhân từ, Reggie, em thực-thực sự đã giải quyết mọi thứ, và thật là tài giỏi!

Cô cười rạng rỡ với anh, cho dù có chút ma mãnh:

- Dù vậy em không hề thế. Và bên cạnh thậm chí cả chú Edward cũng đồng ý rằng vụ bê bối rằng ngu ngốc tới mức nó sẽ khiến cho giới quý tộc cười nắc nẻ, ít nhất là giữa những quý ông. Hiện giờ, các quý cô đang nghĩ nó khá là lãng mạn, cũng như em vậy.

- Có vẻ đúng thế - Elizabeth đồng tình. Nó chắc chắn là có sức thu hút, với một chàng trai bắt buộc phải giải cứu một tiểu thư khỏi lỗi lầm của cô ấy.

- Kelsey? - Derek nói - Vụ bê bối này chẳng là gì so với sự thực, cái mà chẳng ai biết về nó hết.

Nàng biết anh đang hỏi nàng điều gì. Và nàng không trả lời ngay. Mất một lúc để ngấm được rằng lý do nàng đã đưa ra để không lấy anh đã mất rồi. Và lý do duy nhất nàng đã không cho anh biết hiện giờ là trở ngại duy nhất của nàng với hạnh phúc.

Nàng thốt ra:

- Anh mong em cưới một người đàn ông người mà chưa một lần nói anh ấy yêu em ư?

Derek nhìn nàng chăm chăm một cách lạ thường. Regina đảo mắt. Elizabeth đang thực sự cười khúc khích, nói:

- Đàn ông rất tắc trách vào những lúc thế này. Bọn họ sẽ nói điều đó với tất cả mọi người, ngoại trừ người cần nghe điều đó.

- Phụ nữ cũng vậy - Derek chỉ ra, và nhướn một bên mày với Kelsey - Hay là anh đã từng được nghe cái câu ủy mị ấy từ em nhỉ?

Giờ tới lượt Kelsey đỏ mặt:

- Em cho rằng em cũng đã chệnh mảng trong chuyện đó.

- Đây có thể là lời gợi ý chúng ta rời đi rồi - Reggie nói với Elizabeth.

- Đúng vậy.

Kelsey vẫn đang nhìn chăm chăm vào Derek, thậm chí không nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại sau lưng người bạn và dì nàng. Và anh nắm lấy tay nàng rồi kéo nàng đứng lên khỏi ghế sofa. Rồi hôn tay nàng một cách dịu dàng:

- Nói điều đó đi, em yêu dấu. Hãy nói rằng em yêu anh.

- Em yêu anh - Nàng thú nhận - Rất, rất nhiều.

Anh cười toe toét với nàng;

- Anh đã biết điều đó. Và em đã biết rằng anh yêu em. Em đã biết nó từ lần đầu tiên anh hỏi cưới em. - - Anh còn muốn em làm vợ anh vì gì nữa chứ?

Nàng thở dài và dựa vào anh:

- Ai biết được điều gì thúc đẩy một người đàn ông? Chắc chắn không phải em. Em cần phải nghe thấy nó, Derek.

Anh ôm cô thật chặt:

- Cô bé ngốc nghếch, giờ đây em sẽ không bao giờ ngừng nghe điều đó nữa.

Chương LI

Derek bước vào phòng khách tại Haverston với Kelsey bên cạnh anh, tay nàng đan chặt vào tay anh.

- Con có một tuyên bố khác – Anh nói đầy tự hào với gia đình mình, đang tụ tập đầy đủ ở đó.

- Không cần đâu, cậu bé yêu quý – James đáp lời, mỉm cười với anh – Cái nhìn trên mặt cháu nói đầy đủ mọi chuyện rồi.

- Dù sao cũng để thằng bé nói đi, ông già- Anthony nói với anh trai mình – Chẳng mấy khi một người Malory sẵn lòng đeo xiềng vào cổ mà.

Derek cười toe toét:

- Quý cô Kelsey đã bằng lòng cưới con, nhờ những khả năng gieo rắc tin đồn của Reggie. Bên cạnh đó, con cáo nhỏ đó đâu rồi nhỉ? Con nợ con bé một cái ôm thật chặt.

- nói là con bé đã trốn đâu đó cùng thằng nhóc láo lếu mà nó lấy mất rồi – James trả lời khô khốc – Con bé yêu dấu ấy hiện giờ quá là tự hả hê với bản thân mình.

- Và đúng là vậy – Amy chen vào – Em rất mừng cho anh, Derek.

- Vẫn cứ nói chuyện tới Mỹ là tốt hơn mà – Warren thêm vào.

- Cẩn lười mình đi, tên Mỹ - James nói – Thằng cháu ta tình cờ lại là người văn minh. Nó sẽ không thích thú chuyện sống giữa những kẻ dã man nóng tính như mấy người đâu.

Warren chỉ cười khùng khục:

- Ông đã cưới một trong những kẻ Mỹ đó đấy thôi, hay ông quên mất chuyện đó rồi?

- George của ta là một ngoại lệ, ta sẽ nói cho biết vậy – James khẳng khái.

- Cám ơn anh, em nghĩ thế đấy – Georgina nói cùng một nụ cười.

Nhưng Anthony phàn nàn:

- Anh thấy đấy, khiêu khích hẳn ta có còn thú vị gì nữa đâu, thực thế. Nhưng ít nhất thì Nick già vẫn cứ cắn môi đấy, em có thể nói thêm là, còn tùy lúc tùy nơi nữa.

- Nó không vậy sao? – James cười nhả nhổ - Nhưng mà, người Anh vẫn cứ đáng tin cậy hơn mà.

Warren chỉ khịt mũi trước lời mỉa mai thêm vào đó, nhưng Edward đã nói:

- Thôi đi nào, cả hai đứa. Đây là lúc dành cho những lời chúc tốt đẹp mà –

Và sau đó ông nói thêm, mỉm cười với Kelsey – Hân hạnh được biết cô, quý cô. Tôi chắc chắn cô sẽ là một thành viên tuyệt vời gia nhập vào dòng họ Malory.

- Đúng là thế - Jason nói một cách lặng lẽ.

Derek liếc về phía cha mình, tại nơi đứng thông thường của ông bên cạnh lò sưởi. Nét mặt của Jason đầy cảnh giác, nhưng Derek không thể trách ông vì. Nhưng lời cuối cùng họ nói với nhau chẳng dễ chịu gì.

- Liệu con có thể nói với cha đôi lời không, thưa cha?

Jason gật đầu và dẫn đường vào thư phòng của ông. Derek dẫn Kelsey đi cùng mình. Và họ gặp Molly đang đi xuống sảnh, điều khiến cho anh khỏi phải đi tìm bà.

- Liệu bà có thể đi cùng chúng tôi không, làm ơn? – Derek hỏi bà, ra dấu về hướng thư phòng, nơi Jason vừa bước vào.

Molly gật đầu một cách cứng ngắc và đi trước anh, tới đứng bên cạnh Jason. Derek cảm thấy tội lỗi vì đã gây ra sự thận trọng của bà. Bà là mẹ anh – nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn làm quen được với sự thực đó.

- Con đã giận dữ, con sẽ công nhận vậy – Derek bắt đầu nói – Nhưng lúc này điều đó không còn chỗ nữa với niềm hạnh phúc con đang cảm thấy.

Anh nâng bàn tay của Kelsey lên môi mình, trong trường hợp có bất kỳ nghi ngờ nào về điều gì tạo nên niềm hạnh phúc nơi anh – Nhưng khi những cảm xúc nóng bỏng đi không còn che mờ suy nghĩ của con nữa, con đã nhận ra vài điều.

Anh phải dừng lại để nuốt xuống. Cái cục sung chết tiệt đó lại bắt đầu dâng lên. Và vẻ mặt của Molly dịu dàng hơn. Bà đã mỉm cười với Kelsey. Và giờ đây bà cũng đang mỉm cười với Derek.

- Ôi, quý thật – Anh nói, và băng ngang qua phòng để kéo Molly vào vòng tay mình – Con xin lỗi. Con không muốn gây ra bất cứ phiền muộn nào. Con chỉ là quá shock, và cảm thấy thật là – quẫn trí.

Anh ngả đầu lại sau để nhìn vào bà:

- Con biết người đã luôn luôn ở đó khi con cần một người mẹ. Con chỉ ước con đã có thể gọi “mẹ” một tiếng. Nhưng con nghĩ con hiểu tại sao người cảm thấy điều đó không cần tới.

- Không phải không cần tới đâu, Derek – Bà nhẹ nhàng trả lời – Chỉ là tốt hơn cho con, nhưng giờ ta sẽ công nhận rằng ta có thể đã sai khi quyết định như thế. Ta đã bỏ lỡ quá nhiều thứ vì vậy. Và giờ đây, biết được con cảm thấy ra sao, ta có thể sẽ luôn luôn hối tiếc

- Dừng – Anh cắt lời – Đã có quá nhiều sự hối tiếc rồi. Và ít nhất giờ con đã biết. Dù vậy, con sẽ hiểu được, nếu người vẫn không muốn con gọi người là Mẹ.

Ngay khi đó bà òa lên khóc, và ôm anh thật chặt:

- Ôi, Derek, ta đã luôn luôn yêu con như thế! Con có thể gọi ta bằng bất cứ cái tên nào con muốn.

Anh cười. Và Jason cũng cười khùng khục. Derek nhìn qua đầu mẹ mình vào cha, và thấy điều gì đó anh chưa bao giờ thấy trước kia. Jason thực sự và chân thành yêu Molly Fletcher. Tình yêu đọng đầy trong đôi mắt ông khi ông nhìn bà.

- Con cho rằng bản thân hai người chưa nghĩ tới chuyện kết hôn cho mình? – Anh hỏi.

Jason thở ra một hơi dài đầy cam chịu:

- Bà ấy vẫn sẽ không lấy ta.

Molly hừm một tiếng khi bà mở to mắt:

- Điều đó không cần thiết – bà nói. Quay sang Derek bà nói thêm – Cha con và ta sống rất hạnh phúc, ta sẽ làm con hiểu hiểu đó. Không cần phải khuấy động cả tổ ong bắp cày chỉ vì một mảnh giấy ngu ngốc, chẳng cần phải thế.

- Ta đã lên kế hoạch để giải quyết nó – Jason nói, nháy mắt với Derek.

Derek cười nhăn nhó:

- Cha sẽ làm vậy mà.

- Nhưng ta sẽ không thay đổi ý kiến đâu – Molly nói, rồi mỉm cười với Jason – Mặc dù em sẽ không phiền nếu anh có cố gắng thử làm.

Tối muộn hôm đó, khi Derek đưa Kelsey quay lại quán trọ để thu dọn đồ của mình – nàng sẽ chuyển tới ở Haverston cho tới lúc đám cưới diễn ra – anh nói:

- Em biết Anthony của anh đã chỉ ra một điểm rất hay vào lúc ăn tối. Anh thực sự không dám liều khiến em nổi giận với anh đâu – không bao giờ.

Kelsey cười toét miệng:

- Chú anh thật ngốc. Thói quen bắn chông mình không di truyền trong gia đình em đâu. Nhưng mà, ném họ vào lửa lại là chuyện khác.

Derek cười phá lên, kéo nàng vào lòng anh:

- Anh sẽ nhớ điều đó, em yêu. Nhưng anh không định khiến em nổi giận với anh bao giờ đâu. Khiến em yêu anh điên cuồng mới là cách anh sẽ giữ em.

- Humm, chuyện đó nghe tuyệt đấy – nàng nói, hôn lên má anh, rồi cô anh – Anh có nghĩ, em có thể cần được anh chứng minh điều đó một chút không?

Anh rên rĩ và tìm kiếm môi nàng cho một nụ hôn cực kỳ nóng bỏng:

- Mong muốn của em là mệnh lệnh đối với anh – Anh nói với giọng khàn khàn vài phút sau đó – Và đó là một mong muốn anh sẽ không bao giờ thấy chán phải nghe.

Nàng nhìn lên anh với tình yêu thấp sáng trong đôi mắt xám trong của nàng:

- Vậy thì cho em thấy đi, Derek. Cho em thấy ngay bây giờ đi.
Anh làm đúng như vậy, với niềm sung sướng vô ngần.

THE END